

Legămintele zeilor

de Fratele Gregory *HHC*

Publicată de His Church la Summer Lake

Legămintele zeilor

Dedicat lucrării Domnului domnilor.

„Iată, vin zile, zice DOMNUL, când voi încheia un nou legământ cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda: nu după legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, deși Eu eram soțul lor, zice DOMNUL; ci acesta va fi legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice DOMNUL:

Voi pune legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeu lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu vor mai învăța fiecare pe aproapele său și fiecare pe fratele său, zicând: „Cunoaște pe DOMNUL!”, căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei, zice DOMNUL; căci le voi ierta nelegiuirea și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor.” (Ieremia 31:31,34)

De Fratele Gregory

His Church at Summer Lake
Box 10
Summer Lake, Oregon 97640

<http://www.hisholychurch.org/>

În anul Domnului nostru Două Mii Opt
15 Martie 1994, copyright Editat 2008, 2014

Pacea să fie peste casa ta

Legămintele zeilor încearcă să exploreze și să răspundă unei întrebări străvechi care a tulburat relația omului cu Dumnezeu și cu semenii săi încă din zorii vremii.

Cecil B. DeMille a pus această întrebare la începutul filmului său din 1956, *Cele Zece Porunci*:

„Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?
Aceași luptă continuă și astăzi în întreaga lume.”

Dumnezeu i-a dat omului stăpânire, dar „Dacă domnitorul ascultă minciuni, toți slujitorii lui sunt nelegiuți.” (Proverbe 29:12)

Într-un amestec unic și controversat de drept, istorie și Biblie, această carte abordează natura contractuală a relației omului cu Dumnezeu cerului și cu „mulții dumnezei” ai „lumii.” Capitol cu capitol, scrisă și compilată de-a lungul multor ani, ea examinează convertirea și confiscarea drepturilor care rezultă din cerere și participare, contracte și acorduri, lene și lăcomie.

Cei religioși vor spune că este prea politică, iar cei cu minte politică vor spune că este prea religioasă. Cei simpli vor spune că este prea complicată, iar cei tehnici vor spune că este prea simplistă.

Dacă minciunile sunt cărămizile care ne construiesc închisorile personale, atunci mândria este mortarul care ne zidește în temnița noastră spirituală. Pe măsură ce adevărurile misterioase ale profesiilor sunt descoperite în distrugerea apocaliptică a fațadelor false născute dintr-un vocabular greșit înțeles, Babilonul cel Tainic și învățăturile secrete ale lui Isus Hristos sunt revelate în căutarea smerită a adevărului.

„Și El a zis: Vouă v-a fost dat să cunoașteți tainele Împărăției lui Dumnezeu, iar celorlalți în pilde, ca văzând să nu vadă și auzind să nu înțeleagă.” (Luca 8:10)

Percepțiile preconceptuate ale omului despre sensul cuvintelor au format o minciună monstruos de înșelătoare care ne distrage și ne orbește față de realitățile ce ne sunt așternute în față zi de zi. Cu toate acestea, adevărul de netăgăduit este întotdeauna acolo, așteptând să fie descoperit de cel sincer în căutarea înțelegerii. Pentru a-ți găsi drumul prin labirintul legal al vorbelor contractuale și al denaturărilor istorice, trebuie să lași în urmă impresiile trufașe și iluziile mincinoase ale unei lumi desfrânate.

Trebuie să dezvățăm și să învățăm sensul cuvintelor noi și vechi. Trebuie să dărâmăm întăriturile propriei imaginații, zidite de amăgirile a o mie de ani de minciuni. Trebuie să vedem ca niște copii, privind toate lucrurile cu ochi noi.

„Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” (Exod 23:32)

Un nou sens va fi adus poruncilor vechi atunci când mințile vechi vor fi reînnoite. Rugăciunea noastră este ca *Legămintele zeilor* să aducă toate sufletele la o înțelegere adevărată a plinătății Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu care este aproape.

„Căci acesta este legământul pe care îl voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu. Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul său și fiecare pe fratele său, zicând: Cunoaște-L pe Domnul! Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.” (Evrei 8:10-11)

Cuprins

Prolog	1
Căsătoria Sfântă vs Căsătoria.....	4
Lege vs Legal	13
Cetățean vs Cetățean	24
A Angaja vs A Înrobi	39
DUMNEZEU vs Guvernământ	54
Cerul vs Cerul.....	65
Republică vs Democrație	74
Democrație vs Demagogie	84
Sistemul vs Sistemul.....	93
Conversiunea vs Întoarcerea.....	102
Bani vs Mamona.....	111
Deportați vs Plecați	125
Charagma vs Cardul.....	136
Încrederea vs Credința.....	146
Trupul lui Hristos vs Trupul Statului	157
În concluzie:	167
Despre coperta cărții <i>Legămintele Zeilor</i>	172
Despre autor	173

Prolog

„Oare nu strigă înțelepciunea și nu-și înalță priceperea glasul ei? Ea stă în vârful locurilor înalte, la răscrucele drumurilor. Strigă la porți, la intrarea cetății, la intrarea ușilor.” (Proverbe 8:1, 3)

Aroganța și timiditatea, lăcomia și ambiția, ura și frica sunt doar câteva dintre verigile lanțurilor pe care ni le-am asumat. Nu presupune nimic. Privește toate lucrurile cu ochi noi. Ca un copil, trebuie să începi cu o minte curată și o inimă neîntinată, lipsită de prejudecăți. Varsă paharul urâciunilor. Șterge-ți ochii cu iertare și părere de rău. Uplete-ți inima și mintea cu răbdare și smerenie. Pocăiește-te!

„Cuvintele nu sunt decât semne ale ideilor.” Samuel Johnson

Deoarece „cu greu se pot găsi două cuvinte care să aibă în toate privințele același înțeles,” atunci „este de cea mai mare importanță ca exactitatea să ne regleze folosirea limbajului și ca fiecare om să dobândească puterea și obiceiul de a-și exprima gândurile cu claritate și corectitudine”¹ — nu doar ca să fim înțeleși, ci ca să putem înțelege.

Întrebările abordate aici nu se limitează la diferențele dintre cuvinte precum „căsătorie” și „nuntă” sau „legal” și „legitim,” ci vizează și natura relațiilor asumate sau create prin participarea noastră la activități ce aparțin în întregime jurisdicției altora.

De la începutul omenirii, relațiile dintre Dumnezeu și om, între oameni, sau între națiuni au fost guvernate de legăminte, alianțe și contracte. Aceste legături de loialitate sunt rezultatul cererii, consimțământului tacit și acordului. În planul lui Dumnezeu, omul este chemat să cultive chipul Său. Însă omenirea s-a abătut de la acest plan, ceea ce a dus la asuprirea aproapelui și a fratelui.

„Ea strigă în locul cel mai de seamă al adunării, la intrarea porților: în cetate își rostește cuvintele, zicând: Până când, voi neînțelepților, veți iubi neînțelepciunea? Și batjocoritorii se vor bucura de batjocură, și nebunii vor urî știința? Întoarceți-vă la mustrarea mea; iată, voi revărsa duhul Meu peste voi, vă voi face cunoscute cuvintele Mele.” (Proverbe 1:21, 23)

De la primele porunci date de Dumnezeu în grădină, când a oferit stăpânire omului, a existat ispitire și înșelăciune, conflict și uzurpare. De la primul oraș construit de Cain și până la turnul Babel, oamenii au încercat să creeze sisteme care să-L înlocuiască pe Dumnezeu ca Judecător și Rege. Oamenii au început să-și exercite autoritatea unii peste alții, stabilind binefăcători ai dominației și puterii. Prin lăcomie, aproapele îl asuprește pe aproapele, iar toți devin supuși ai *Pater Patriae*, Părinții Națiunilor. Acești legiuitori conscripționați guvernează oamenii așa cum au făcut-o din cele mai vechi timpuri: de la Ur la Egiptul lui Faraon, de la regii lui Israel până la Roma lui Cezar. Care guverne sunt rânduite de Dumnezeu și care sunt rânduite de Cain și de adversarul lui Dumnezeu?

„Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu?
Aceeși luptă continuă în toată lumea.”²

Poate fi evident pentru unii că statul nu are dreptul să reglementeze activități în care suntem angajați prin drepturi inalienabile date de Dumnezeu. Totuși, „trebuie făcută distincția între reglementarea unei activități care poate fi desfășurată ca un drept și una permisă de guvern prin îngăduință. În cel din urmă caz, puterea de a exclude total implică de obicei și puterea de a condiționa, ceea ce poate justifica un grad de reglementare nepermis în primul caz.”³

¹ Tezaurul Internațional Roget, Introducere X

² Cecil B. DeMille în „Cele Zece Porunci”

³ Davis v. Massachusetts, 167 SUA 43

Cain a zidit primul oraș. Avraam a părăsit Ur și Haran și a evitat Sodoma. Moise a scos poporul din Egipt, iar Isus a propovăduit că Împărăția este aproape. Slujitorii pe care i-a rânduit pentru această Împărăție nu trebuiau să-și exercite autoritatea unii peste alții. Conducătorii erau slujitori, nu stăpâni. Fondurile prin care funcționa această Împărăție erau primite prin caritate, nu colectate cu forța sau extinse prin lăcomie. A fost acuzată că răstoarnă lumea, deși intenția ei era să o întoarcă la dreapta. A fost persecutată de guverne, dar lăudată de istorici ca o republică viabilă în inima Imperiului Roman — un stat în creștere continuă.

„Fiule, dacă te-ai pus chezaș pentru aproapele tău, dacă ai bătut palma cu un străin, te-ai legat prin cuvintele gurii tale, te-ai prins în capcana spuselor tale.” (Proverbe 6:1-2)

Astăzi, oamenii își dau mâna și depun jurăminte sub jurământ. Bisericele încoronează conducători peste oameni, încurajează jurămintele de loialitate și intrarea sub tribut. Mulți slujitori ai organizațiilor numite biserici clădesc temple din piatră moartă, în timp ce lucrarea zilnică este gestionată de funcționarii binefăcătorilor autoritari care au adus poporul sub povara datoriilor, a cametei și a tributului.

„Fă acum aceasta, fiule, și scapă: Când ai ajuns în mâna aproapelui tău, du-te, smerește-te și roagă-l. Nu da somn ochilor tăi, nici ațipire pleoapelor tale. Scapă ca o căprioară din mâna vânătorului și ca o pasăre din mâna păsărarului. Du-te la furnică, leneșule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te! Ea, cu toate că n-are nici căpetenie, nici priveghetor, nici stăpân, își pregătește hrana vara și strânge merinde la seceriș. Până când vei dormi, leneșule? Când te vei scula din somnul tău? „Mai dorm puțin, mai ațipesc puțin, mai încrucicez puțin mâinile ca să dorm!” Și sărăcia va veni peste tine ca un hoț, și lipsa ca un om înarmat.” (Proverbe 6:3–11)

În paginile următoare, am încercat să conturăm doar câteva distincții dintre diferite tipuri de relații, cuvinte și jurisdicții care există în societatea de azi. În acest scop, am citat din multe surse, iar cele mai multe dintre citatele legale pot fi găsite și în *Black's Law Dictionary*, *Bouvier's* sau *Clark's Summary of American Law*. Versiunea King James a Bibliei este cea mai frecvent folosită. Este posibil să fie necesar să recitești aceste pagini sau să examinezi sursele originale, pe măsură ce anumite termeni și idei pe care le credeai înțelese și se vor redefini în minte.

„Trăim vremuri ciudate, în care cei tineri și cei bătrâni sunt învățați minciuni în școli. Iar cel care îndrăznește să spună adevărul este imediat considerat nebun și prost.” Plato

Această carte este un început. Nu este menită să ofere un răspuns. „Și Regele le va răspunde...” (Matei 25:40). Citatele nu sunt pentru a stabili o autoritate în mintea ta: „Copilașilor, nimeni să nu vă amăgească.” (1 Ioan 3:7) Logica nu este pentru a te conduce: „Nimeni să nu vă amăgească cu vorbe deșarte.” (Efeseni 5:6). Orice învățătură bazată pe doctrinele consacrate ale oamenilor este respinsă, „căci în zadar mă cinstesc ei învățând ca învățături niște porunci omenești.” (Matei 15:9). Orice sfat pe care l-ai lua din aceste scrieri nu a fost intenționat ca poruncă.

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un lucrător încercat, care n-are de ce să-i fie rușine, și care împarte drept Cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2:15).

„Oare nu este aceasta postul plăcut Mie: să dezlegi lanțurile răutății, să desfaci legăturile robiei, să-i lași liberi pe cei apăsați și să sfărâmi orice jug?” (Isaia 58:6)

Începe-ți călătoria spre lumină pentru cei pe care îi poți ajuta pe drum și din dragoste pentru Tatăl care te-a creat. Fie ca tu să moștenești Împărăția Domnului Dumnezeu, căutând voia Lui pe pământ așa cum este ea deja împlinită în ceruri.

„A fost scris: Dar cine își va pleca privirea asupra legii desăvârșite, care este legea libertății, și va stăruii în ea — nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta — acela va fi fericit în lucrarea lui.” (Iacov 1:25)

Și de asemenea este scris: „Stricând Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră pe care ați dat-o; și faceți multe lucruri de felul acesta.” (Marcu 7:13)

Cuvântul *tradiție* provine din grecescul *paradosis*, care înseamnă „predare, cedare, transmitere.”
Ce am cedat noi? Și cui ar trebui să ne predăm cu adevărat?

„Mâna celor harnici va stăpâni, iar leneșul va fi pus la tribut.” (Proverbe 12:24)

Căsătoria Sfântă (prin autoritatea lui Dumnezeu)

VS.

CĂSĂTORIA (prin autoritatea statului)

Există multe moduri prin care un sistem juridic își extinde autoritatea limitată, însă cel mai complet este prin consimțământul individului. În China, de exemplu, există „contractul copilului unic.” Dacă îl semnezi, devii eligibil pentru multe dintre beneficiile oferite de guvern, precum îngrijire medicală gratuită, educație, locuri de muncă mai bine plătite. Dacă mai târziu mama rămâne însărcinată și refuză avortul, familia devine responsabilă pentru returnarea tuturor beneficiilor primite pentru primul copil și adesea suferă pierderea locului de muncă și a salariului. În America, presiunea de a avorta un copil este adesea mult mai subtilă.

„Același s-a purtat cu viclenie față de neamul nostru și i-a chinuit pe părinții noștri, încât i-au silit să-și lepede copiii [fetusul],⁴ ca să nu trăiască.”⁵ (Fapte 7:19)

Dacă copiii supraviețuiesc presiunilor financiare și sociale care favorizează avortul, trebuie totuși să facă față presiunilor mentale și spirituale pe care societatea le va pune asupra lor. Din păcate, societatea, ca întreg, degradează constant familia ca unitate de bază, deși familia este temelia pe care este clădită societatea.

„Dacă vrem oameni mai buni ca să facem o lume mai bună, atunci trebuie să începem acolo unde oamenii sunt formați — în familie.”⁶

Presiunile economice pot împovăra și epuiza părinții. Sistemul de asigurări sociale îndepărtează adesea bunicii din unitatea familială. Sistemul educațional îndepărtează părinții de la dezvoltarea mentală a copiilor, care sunt modelați în afara nucleului familial. Mass-media și presiunea socială a colegilor adaugă propriile distorsiuni unice în formarea copiilor.

„Când temelia cade, totul se prăbușește.”⁷

Puținii părinți care simt responsabilitatea de a-și crește copiii în mod direct, întâlnesc adesea obstacole din partea unui sistem juridic care pare să uzurpe autoritatea părinților, asumându-și custodia copiilor în numele „Legii.” Însă este vorba de uzurpare sau, mai degrabă, am renunțat noi inconștient la custodia copiilor printr-un contract legal anterior sau un acord consensual?

În definiția legii din dicționarul lui Bouvier, se afirmă:

⁴ Strong nr. 1025 *brephos* {bref'-os}, de origine incertă; substantiv – bebeluș (5), copil (1), sugar (1), copil mic (1) 1a) un copil nenăscut, embrion, făt 1b) un copil nou-născut, un sugar, un bebeluș

⁵ Strong nr. 2225 *zoogoneo* {dzo-og-on-eh'-o}, din aceeași rădăcină ca 2226 și derivat din 1096; verb – a păstra în viață (1), a trăi (1) 1) a da naștere viu 2) a da viață 3) a păstra în viață

⁶ A doua Enciclopedie a lui Braud de J.M. Braud

⁷ Maxime de drept din Dicționarul juridic Bouvier, ediția 1856

„3. O analiză a științei legii prezintă, în primul rând, drepturile persoanelor, distingându-le ca persoane naturale și persoane artificiale, sau corp politic sau corporații. Aceste drepturi sunt considerate fie absolute — privind siguranța personală, libertatea și proprietatea privată — fie relative, adică izvorând din relațiile dintre persoane. Aceste relații sunt fie publice (magistrat și popor), fie private, precum: stăpân și servitor, soț și soție, părinte și copil, tutore și tutelat, la care se adaugă relațiile izvorâte din contracte private, cum ar fi parteneriatele, relațiile agent-principal și altele.”

„8. Legea, spre deosebire de echitate, denotă doctrina și procedura dreptului comun englez și american, de la care echitatea se abate. În ceea ce privește temeiul autorității legii, aceasta se împarte în: lege naturală sau legea naturii ori a lui Dumnezeu, și lege pozitivă.”⁸

„Unirea unui bărbat cu o femeie este conform legii naturale.”⁹ Dar avocatul Dale Bruder a susținut: „Reclamantul și-a renunțat la suveranitatea sa personală, dobândită și înzestrată în mod natural, atunci când a solicitat și semnat o licență de căsătorie în temeiul legilor statului California pentru a obține statutul de 'căsătorie'. Acea licență este dovadă irefutabilă că reclamantul a consimțit, intenționat și cu bună știință, să se supună jurisdicției statului California.”¹⁰

Prin aceste definiții și maxime vedem că unirea dintre un bărbat și o femeie este o relație relativă, dar privată și naturală; iar ca relație naturală, este supusă legii naturale — legea naturală fiind „voia divină... în opoziție cu legea pozitivă,” adică legea „stabilită sub sancțiuni umane.” Relația naturală dintre Soț și Soție și rodul ei — copiii — ar trebui să fie relativ liberă de orice interferență externă, și așa ar trebui să fie, căci „Căsătoria trebuie să fie liberă.”¹¹

„Legile naturii sunt imuabile.”¹²

Cuvântul „căsătorie” este distinct de „logodnă” sau „actul de a te căsători.” Este definit ca fiind „Statutul civil al unui bărbat și al unei femei uniți în drept pentru îndeplinirea unor îndatoriri reciproce și față de comunitate, legal impuse celor a căror asociere se întemeiază pe distincția de sex.”¹³

În primul rând, este clar că este esențial diferită *căsătoria* atât de *logodnă*, cât și de *actul în sine de căsătorie*. În al doilea rând, căsătoria este un statut civil. Cuvântul *civil* este folosit „în opoziție cu *militar, ecleziastic, natural sau străin*,” astfel, vorbim de o funcție civilă, în opoziție cu una ecleziastică.¹⁴ De asemenea, explică faptul că obligațiile bărbatului și femeii nu sunt doar unul față de celălalt, ci și față de comunitate, iar aceste îndatoriri sunt legal impuse. Un „titular” (incumbent) este apoi definit ca, „O persoană care deține în prezent o funcție; cineva autorizat legal să exercite atribuțiile unei funcții.”¹⁵ Cuvintele „persoană” și „individ” nu sunt sinonime. „Persoană” este definită ca, „Un om considerat în funcție de rangul său în societate, cu toate drepturile și îndatoririle corespunzătoare aceluși loc.”¹⁶ Cartea *Language*, din *Volume Library*, afirmă că termenul *individ* este adesea utilizat greșit și precizează: „Cuvântul (individ) nu ar trebui folosit cu sensul simplu de persoană. Termenul este corect în contexte precum: 'Schimbări atât la indivizi cât și în comunități.'”

„Fiecare persoană este un om, dar nu fiecare om este o persoană.”¹⁷

⁸ Dicționarul juridic Bouvier, volumul II

⁹ *Conjunctio mariti et femina est de jure naturae.*

¹⁰ *Fabricus vs. Fabricus*, Curtea Superioară a Californiei, dosar nr. 09-231956, 26 mai 2009

¹¹ *Matrimonia debent esse libera.* Halkers, Max. 86; 2 Kent, Comm. 102

¹² *Jura naturae sunt immutabilia.* Branch, Princ.; Oliver Forms, 56

¹³ Dicționarul juridic Black, ediția a 3-a, p. 1163

¹⁴ Civil. Dicționarul juridic Black, ediția a 3-a, p. 331

¹⁵ *State v. McCollister*, 11 Ohio 50; *State v. Blackmore*, 104 Mo. 340, 15 S.W. 960. Black's, ed. 3, p. 947

¹⁶ Black's, ed. 3, p. 1355

¹⁷ *Omnis persona est homo, sed non vicissim.*

O persoană, prin definiție, este legată și obligată legal față de comunitate, în timp ce individul pare a fi egal cu, sau separat de comunitate. Individul nu pare a fi obligat față de administrația birocratică în aceeași măsură ca membrii comunității legale.

Sistemul administrativ a inventat termenul „persoană *individuală*” sau „persoană *naturală*.” Ca de obicei, tentativa lor de a clarifica pare să fi adăugat și mai multă confuzie.

„Omul este un termen al naturii; persoana — al dreptului civil.”¹⁸

În esență, este căsătoria un statut sau o relație? Astăzi, „Căsătoria este adesea considerată un contract civil, dar accentul într-o asemenea referire nu cade pe cuvântul 'contract,' ci pe cuvântul 'civil,' spre deosebire de 'eclesiastic;' deoarece există libertate religioasă în această țară, o ceremonie religioasă și regulile organizațiilor eclesiastice cu privire la căsătorie nu au semnificație juridică.”

„Deși consimțământul reciproc este necesar pentru a intra într-o căsătorie, căsătoria însăși este un statut sau o relație, mai degrabă decât un contract, drepturile și obligațiile părților fiind stabilite prin lege și nu de către părți însele. Prin urmare, căsătoriile nu intră sub incidența prevederii Constituției Statelor Unite care interzice unui stat să afecteze obligația contractelor.”¹⁹ Cine sunt părțile și care lege stabilește drepturile și obligațiile? Relația de căsătorie de astăzi este adesea nici naturală, amintind că legea naturii este „voința divină,” nici eclesiastică, care este „deosebită de cea civilă sau seculară,”²⁰ ci este civilă.

După cum s-a vorbit anterior în Bouvier's, relațiile „private” dintre „soț și soție, părinte și copil, tutore și ocrotit” nu sunt aceleași cu relația „*legală*” acordată printr-o licență de căsătorie, care este clar „publică,” precum „relația dintre magistrat și popor.” „Legile naturii sunt cele mai perfecte și imuabile; dar condiția legii omenești este o succesiune nesfârșită, și nu există nimic în ea care să poată continua perpetuu. Legile omenești se nasc, trăiesc și mor.”²¹

O „licență de căsătorie” este „o autorizație sau permisiune acordată de autoritatea publică unor persoane care intenționează să se căsătorească. Prin statut, aceasta devine o condiție esențială pentru oficierea legală a căsătoriei,”²² spre deosebire de binecuvântarea eclezialică înaintea martorilor civili. Este tot mai clar că există cel puțin două tipuri de căsătorii și, prin urmare, cel puțin două tipuri de relații între soț și soție.

„Căsătoria este un contract civil la care participă trei părți – soțul, soția și statul.”²³ Statul are dreptul de a defini relațiile cu *statul*, iar într-o căsătorie de stat, „...Atunci când două persoane decid să se căsătorească, ele sunt obligate mai întâi să obțină o licență de la Stat. Dacă au copii rezultați din această căsătorie, Statul le cere să-și supună copiii la anumite lucruri, cum ar fi frecventarea școlii și vaccinările. Mai mult, dacă la un moment dat în viitor cuplul decide că mariajul nu funcționează, trebuie să ceară Statului un divorț. Căsătoria este un contract cu trei părți între bărbat, femeie și Stat.”²⁴

În primul paragraf vedem din nou că cel puțin un tip de căsătorie este „civilă” sau „publică,” spre deosebire de alta, care poate fi „privată,” „eclesiastică” sau „naturală.” Organizațiile eclezialice „nu au semnificație legală” și, prin urmare, nu au efect civil.

¹⁸ Homo vocabulum est; persona juris civilis. Calvinus, Lex

¹⁹ Clark's Summary of American Law, Capitolul I, §2, Statutul sau relația mariajului, p. 140

²⁰ Ecclesiastical. Dicționarul juridic Black, ed. 3, p. 640

²¹ Leges naturae perfectissimae sunt et immutabiles; humani vero juris conditio semper in infinitum decurrit, et nihil est in eo quod perpetuo stare possit. Leges humanae nascuntur, vivunt, moriuntur. 7 Coke, 25

²² Black's, ediția a 5-a

²³ Appellate Court of Illinois, NO. 5-97-0108: Van Koten v. Van Koten. 154 N.E. 146.

²⁴ Linneman v. Linneman, 1 Ill. App. 2d 48, 50, 116 N.E.2d 182, 183 (1953), citând Van Koten v. Van Koten, 323 Ill. 323, 326, 154 N.E. 146 (1926).

Această afirmație făcută de Clark stabilește o distincție clară între libertatea religioasă și absența acesteia. Pe de o parte, el menționează libertatea religioasă în legătură cu căsătoria ecleziastică, dar pare un pas simplu până la concluzia reciprocă.

Dacă autoritatea ecleziastică de a căsători nu are influență în domeniul căsătoriilor legale, atunci o căsătorie legală nu ar trebui să aibă influență în domeniul căsătoriei ecleziastice. Acest principiu se aplică și căsătoriei dintre bisericile legale și statul care le-a înființat. Biserica legală nu funcționează sub aspectul libertății religioase garantate de lege în America.

Libertatea religioasă înseamnă libertatea față de dominația asupra practicilor religioase, care include și legea stabilită de convingerile religioase, precum și ritualurile, ceremoniile și obiceiurile. Practicile religioase nu se limitează la incantații, stropiri cu apă sau ritualuri cu fum; ele includ aproape fiecare aspect al vieții.

Totuși, o căsătorie oficiată de o „organizație ecleziastică” nu trebuie confundată cu o căsătorie realizată de bisericile de astăzi, care sunt entități încorporate²⁵ ale statului, și care efectuează căsătorii civile ca agenți ai statului. În cele mai multe cazuri, bisericile nu oficiază nicio căsătorie fără ca perechea să fi obținut o licență de la stat înainte de ceremonie. Așadar, aproape toate căsătoriile oficiate în aceste biserici se fac prin autoritatea oferită acestor biserici și slujitori de către stat, făcându-i pe acești slujitori ofițeri ai statului care îndeplinesc atribuții oficiale. Prin urmare, acele căsătorii nu sunt ecleziastice, deoarece au *semnificație legală*.

Cuvântul „Biserică” în Noul Testament provine din grecescul *ekklesia*, compus din „ek” (afară) și „kaleo” (a chema). Bisericile încorporate de azi nu cheamă oamenii afară din lume, ci îi cheamă într-o relație civilă inegală cu statul.

Clark afirmă că această *căsătorie civilă* este un „consimțământ mutual.” La fel ca în cazul tuturor contractelor, trebuie să existe consimțământ reciproc și o contraprestație valabilă. Într-o unire naturală dintre un bărbat și o femeie ca soț și soție, există un consimțământ reciproc și o obligație reciprocă. Dar dacă una sau ambele părți sunt „persoane” cu „statut legal” și sunt obligate față de o altă autoritate, atunci nu poate exista o contraprestație validă fără permisiunea acelei autorități.

În dreptul englez vechi, „căsătoria este folosită în sensul de ‘maritagium’ (vezi termenul), adică dreptul feudal de care se bucura seniorul sau tutorele în cadrul sistemului cavaleresc, de a dispune de ward-ul său (persoana aflată în tutelă) în căsătorie.”²⁶ Acesta este, în esență, și modul în care cuvântul este folosit astăzi. Pentru a clarifica această relație dintre „senior și tutelat,” putem lua în considerare afirmația lui Clark: „drepturile și obligațiile părților sunt stabilite de lege și nu de către părți însele,” pentru a arăta că a treia parte, cunoscută sub numele de stat, are dreptul de a stabili prin lege întinderea privilegiilor și obligațiilor, ceea ce înseamnă o poziție superioară în această relație între trei părți. Cuvântul „lege” face referire aici la sistemul juridic care deja a obținut – sau cel puțin presupune că a obținut – autoritate jurisdicțională asupra părților, prin consimțământul acestora, fie înainte de solicitarea licenței (permisiunii), fie în momentul oficializării publice a căsătoriei.

Căsătoria este definită, de asemenea, ca fiind „actul, ceremonia sau procedura formală prin care persoanele se iau reciproc ca soț și soție.”²⁷ Observați utilizarea cuvântului „persoane” și lipsa majusculei la cuvintele „soț” și „soție.” În același dicționar juridic, cuvântul „pentru” este definit ca „în loc de”²⁸ sau „ca înlocuitor.”

²⁵ Incorporation... formarea unui corp politic sau juridic... În dreptul civil, unirea unui domeniu cu altul. Black's, ed. 3, p. 946 „Ce părtășie are Hristos cu Belial?...” (2 Corinteni 6:15)

²⁶ Black's, ed. 3, p. 1164

²⁷ Black's, ed. 3, p. 1164

²⁸ Black's, ed. 3, p. 795

Așadar, statutul juridic al căsătoriei prin autoritate civilă este acela în care persoanele se acceptă reciproc, consimțind la o relație civilă cu statul, nu ca Soț și Soție, ci „în loc de” Soț și Soție, sau, cu alte cuvinte, „pentru” soț și soție – iar copiii rezultați devin tutelari ai statului.

„Soție și fiu sunt denumiri ale naturii.”²⁹

În 1906, Curtea Supremă din Nebraska a afirmat: „Căsătoria se deosebește de toate celelalte contracte³⁰ prin consecințele sale profunde asupra corpului politic. De aceea, în privința căsătoriei sau a statutului rezultat, statul nu stă niciodată indiferent, ci este întotdeauna parte interesată.”³¹

„Fiecare copil aparține statului.”³²

Statul se va considera întotdeauna parte în căsătoria civilă oficiată de proprii săi funcționari, conform îndatoririlor și obligațiilor impuse de autoritatea care a permis-o. Însă statul nu are jurisdicție asupra căsătoriei naturale prin „voia divină” dintre doi indivizi liberi și naturali. Angajamentele contractuale anterioare față de societatea legală sunt cele care leagă ascultarea unei „persoane” față de comanda acelei societăți.

Menționăm că o căsătorie de drept comun apare atunci când statul presupune și recunoaște ceea ce părea a fi o relație de Soț și Soție, dar care devine, în fapt, o căsătorie civilă solemnizată între „soț, soție și stat,” în cadrul dreptului echitabil.

„Soția nu este stăpână pe sine, ci este sub autoritatea soțului.”³³

Conform dreptului natural și dreptului comun, „Toate lucrurile care aparțin soției aparțin soțului,”³⁴ nu dintr-o presupunere greșită că ea ar fi inferioară, ci pentru că ea este una cu soțul ei. În dreptul natural, se înțelege că „Soțul și soția sunt considerați o singură persoană în fața legii.”³⁵ Chiar și în definiția Soțului și Soției, această relație este numită „una dintre marile relații domestice.” Această relație, „fiind aceea a unui bărbat și a unei femei uniți legal prin căsătorie, prin care, în dreptul comun, existența juridică a soției este încorporată în cea a soțului.”³⁶ Cu alte cuvinte, este o unire legală a statutului femeii cu cel al bărbatului.

„Și cei doi vor fi un singur trup: așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup.” (Marcu 10:8)

Această autoritate pe care bărbatul o deține prin lege asupra soției sale nu este o problemă pentru o femeie bună, atât timp cât soțul o iubește cu adevărat, o onorează și o prețuiește, iar ea este la fel de dispusă să se smerească față de voia lui, precum el este dispus să se smerească față de voia divină a lui Dumnezeu. Ca în orice contract, trebuie să existe consimțământ mutual și o contraprestație valabilă.

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, ca Domnului... Bărbaților, iubiți-vă nevestele, cum și Hristos a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea.” (Efeseni 5:22, 25)

²⁹ Uxor et filius sunt nomina naturae. 4 Broom, Works, 350

³⁰ Proiect de lege adoptat pentru conformarea cu Codul SUA, titlul 42, secțiunea 666: „Proiectul de lege 532, 10 iunie 1997, Partea I, Documente care solicită numere de securitate socială pentru aplicarea legii pensiilor alimentare: Secțiunea 20-1-220. Nici o licență de căsătorie nu poate fi emisă decât dacă o cerere scrisă a fost depusă la judecătorul de stare civilă sau, în comitatele Darlington și Georgetown, la grefierul care emite licența, cu cel puțin 24 de ore înainte. Cererea trebuie semnată de ambele părți contractante și să conțină aceleași informații necesare pentru eliberarea licenței, inclusiv numerele de securitate socială ale părinților.”

³¹ Willits v. Willits, 107 N.W. 379, 380

³² William H. Seawell, profesor de educație la Universitatea din Virginia

³³ Uxor non est sui juris, sed sub potestate viri. Coke, Inst. 3, 108

³⁴ Omnia quae sunt uxoris sunt ipsius viri. Coke, Litt. 299

³⁵ Vir et uxor consentur in lege una persona. Coke, Litt. 112; Jenk. Cent. Cas. 27

³⁶ Black's, ed. 3, p. 910

Deși, conform legii lui Dumnezeu, tatăl are custodia copiilor săi, guvernele statale și birocrațiile revendică în mod constant dreptul de reglementare și custodie. Sunt aceste revendicări ale statului o uzurpare fără bază legală, sau există un aspect al relației dintre soț și soție care este împărtășit cu statul? Blackstone considera că femeia se afla mai degrabă sub autoritatea soțului decât sub cea a statului:

„Prin căsătorie, soțul și soția devin o singură persoană în drept: adică, existența legală a femeii este suspendată pe durata căsătoriei, sau cel puțin incorporată și contopită cu cea a soțului: sub aripa, protecția și acoperământul căruia își îndeplinește toate lucrurile; și de aceea este numită... *femeie acoperită* (feme-covert).”³⁷

O femeie *covert* nu avea drepturi sau obligații legale distincte de ale soțului ei, pentru că identitatea ei era incorporată în cea a soțului, devenind parte integrantă dintr-o corporație divină a lui Dumnezeu.

„Și și-a ridicat ochii și a văzut femeile și copiii și a zis: Cine sunt aceia cu tine? Și el a zis: Copiii pe care Dumnezeu i-a dăruit cu har robului Tău.” (Geneza 33:5)

Înainte ca britanicii să devină supușii regilor — la fel ca în Israel — capul casei, soțul, era rege, iar soția lui era regina pe acel „tron.” Rodul unirii lor era sub autoritatea lor, și a nimănui altcuiva decât Dumnezeu. Însă astăzi, femeia a devenit membră a unei noi familii mai mari, iar această nouă familie, cu un nou „tată,” a absorbit treptat existența ei în cadrul Statului.

„Cuvântul legal ‘persoană’ nu includea, în aceste circumstanțe, femeile.” (Caz privind dreptul la vot, Marea Britanie, 1909)

Obiceiul era că, dacă un bărbat și o femeie se căsătoreau ca Soț și Soție, atunci Soțul deținea custodia copiilor și gestiona dreptul Soției de a contracta în cadrul unui *trust domestic*.³⁸ Legea comună este în acord cu legea naturală, pentru că: „la dreptul comun, tatăl avea un drept aproape absolut asupra custodiei copiilor săi.”³⁹ Un copil putea fi eliberat (manumisit) de această legătură, în vremuri vechi, prin *Novajie*,⁴⁰ *Tutor* sau *Corban*.

„Așadar, bărbații trebuie să-și iubească nevestele ca pe propriile trupuri. Cine-și iubește nevasta, se iubește pe sine. Căci nimeni nu și-a urât vreodată trupul, ci îl hrănește și îl îngrijește, cum face și Domnul cu Biserica.” (Efeseni 5:28–29)

Când o fiică dorea să se căsătorească, ea cerea permisiunea tatălui, iar acesta o „dădea” în căsătorie. La fel, fiul cerea și el permisiunea tatălui dacă dorea să continue să poarte numele său. Dacă soțul și soția sunt tutelari ai statului, atunci copiii lor trebuie să obțină permisiunea de a se căsători de la stăpânul părinților lor, cu excepția cazului în care sunt adoptați de un *tată* care nu este sub jurisdicția aceluia stăpân. Aici se află un mare *mister*.

De ce cred unii reprezentanți ai Guvernului Statelor Unite că „oamenii fundamentaliști, care cred în Biblie, nu au dreptul să-și îndoctrineze copiii cu credințele lor religioase, deoarece noi, statul, îi pregătim pentru anul 2000, când America va face parte dintr-o societate globală, iar copiii lor nu se vor putea integra?”⁴¹ În timp ce oameni ca Daniel Webster credeau că: „Toate nenorocirile și relele suferite de oameni — viciu, crimă, ambiție, nedreptate, asuprire, sclavie și război — își au originea în disprețuirea sau neglijarea principiilor Bibliei.”

³⁷ Sir William Blackstone, „Comentarii asupra legilor Angliei”

³⁸ În drept, el poate avea și custodia servitorilor săi casnici

³⁹ Clark’s Summary of American Law, Relații familiale și persoane, Cap. IV, Sec. 26

⁴⁰ „Reformularea unei obligații vechi.” Dicționarul Webster

⁴¹ Peter Hoagland, senator de stat în Nebraska și umanist, a declarat în 1983

Apoi a adăugat: „Dacă ne ținem de principiile Bibliei, țara noastră va continua să prospere; dar dacă neglijăm învățătura și autoritatea ei, nimeni nu poate spune cât de curând vom fi cuprinși de o catastrofă care va îngropa toată gloria noastră în uitare.” Chiar și Roosevelt a spus: „Sper că ați recitat Constituția Statelor Unite. La fel ca Biblia, ar trebui citită din nou și din nou.”⁴²

Cine este Tatăl de la care ar trebui obținută permisiunea? Prin și sub autoritatea cui ar trebui un bărbat și o femeie să fie uniți în ceremonia Căsătoriei Sfinte?

„Ce armonie este între Hristos și Belial? Sau ce parte are credinciosul cu necredinciosul? Și ce legătură este între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, precum a zis Dumnezeu: Voi locui în ei, și voi umbla în ei; și voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.

De aceea, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă, zice Domnul; și nu vă atingeți de ceea ce este necurat, și vă voi primi. Și voi fi pentru voi un Tată, și voi veți fi fii și fiice pentru Mine, zice Domnul Atotputernicul.” (2 Corinteni 6:15–18)

De cele mai multe ori, remediul și voința magistraților publici⁴³ sunt cele care determină ca soții, aflați sub jurisdicția lor, să divorțeze. Magistrații sunt cei care decid soarta copiilor aflați în custodia lor, în contradicție cu legea naturală și dreptul comun.

„Isus le-a zis: Din pricina împietririi inimii voastre a scris el porunca aceasta. Dar de la începutul creației, Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască. De aceea, va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa. Și cei doi vor fi un singur trup. Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă.” (Marcu 10:5–9)

Implicațiile tuturor acestor aspecte pot părea a crea confuzie. Ar trebui să înțelegem că nici mireasa, nici mirele nu pot obține o permisiune clară⁴⁴ de a se căsători de la un tată care a consimțit la același statut juridic civil restrictiv pe care ei încearcă să îl evite. Iar statul, prin natura sa, nu poate oferi permisiunea unui cuplu temător de Dumnezeu de a se căsători ca Soț și Soție în sensul Natural. Aceste probleme pot părea că se accentuează odată ce descoperim că nu există niciun preot sau slujitor disponibil să officieze o ceremonie pur ecleziastică, care să excludă statul și controalele sale legale autoritare și birocratice.

„Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce părtășie are neprihănirea cu nelegiuirea? Și ce legătură are lumina cu întunericul?” (2 Corinteni 6:14)

De ce am da autoritate statului asupra a ceea ce Dumnezeu a rânduit? Dacă avem credință în binecuvântarea și autoritatea Domnului, de ce mai căutăm și binecuvântarea și autoritatea guvernului?

„Oricine să fie supus stăpânilor celor mai înalte. Căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu, iar cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.” (Romani 13:1)

Aceasta este, probabil, una dintre cele mai des greșit înțelese afirmații din versiunea King James a Bibliei. Cuvântul „putere” din greacă este adesea tradus și prin „libertate” și „drept.”⁴⁵

⁴² Franklin Delano Roosevelt, 9 martie 1937, Documente din Istoria Americană, de Commager

⁴³ În Noul Testament, cuvântul „Dumnezeu” este tradus din grecescul *theos*, care în sens figurat înseamnă „magistrat” sau literalmente „judecător,” „autoritate conducătoare.”

⁴⁴ Quod ipsi, qui contraxerunt, abstat; et successoribus eorum obstat. – Ceea ce împiedică pe cei care au contractat, îi va împiedica și pe succesorii lor. Dig. 50.17.29

⁴⁵ Strong nr. 1849 ἐξουσία *exousia*, de la 1832 (în sensul de capacitate); tradus și prin „drept” (Evrei 13:10, Apocalipsa 22:14) și „libertate” (1 Corinteni 8:9); definit ca: 1) putere de alegere, libertatea de a face ce dorește cineva

De fapt, cuvântul *exousia*⁴⁶ este cel mai puternic cuvânt grecesc pentru *libertate*, mai tare chiar decât *eleutheria* în exprimarea libertății individuale.⁴⁷ Dacă nu există *putere* (libertate, drept) decât de la Dumnezeu, și dacă El este cel care rânduiește aceste puteri/drepturi, atunci când oamenii își dau dreptul de alege alți oameni, Îl resping pe Dumnezeu. Chiar și Aristotel definea *exousia* ca fiind: „Dreptul (exousia) de a face orice dorește cineva.”⁴⁸

Dacă alți oameni dețin dreptul nostru de a alege, atunci nu suntem oameni liberi sub Dumnezeu, ci sub autoritatea altor oameni. Dumnezeu ne-a dat drepturile noastre ca să le cedăm altora? Ce criterii folosește Dumnezeu pentru a stabili „puterile cele mai înalte?”

Suntem noi supuși unei puteri mai înalte — sau transformăm statul în acea putere mai înaltă prin cererea și obținerea unei licențe de căsătorie? Dacă Căsătoria Sfântă, potrivit Legii Naturii și Dreptului Comun al Țării, aparține domeniului lui Dumnezeu, iar copiii sunt darurile Sale, de ce am preda familia și viața noastră autorității civile a Statului? Oare nu înseamnă aceasta a da Cezarului lucrurile care sunt ale lui Dumnezeu?

Biblia menționează cuvântul „legământ” de peste 300 de ori. Ne spune multe istorii despre legătura dintre om și Dumnezeu, și dintre oameni între ei. Ni se arată clar că Dumnezeu cere păstrarea acordurilor și împlinirea cuvintelor noastre.

Isus ne-a spus să lăsăm „da” să fie „da” și „nu” să fie „nu” (Matei 5:37). Ne cere El să intrăm în legământ — fie ele și „cvasi-legământ” — cu cei care nu urmează Duhul lui Dumnezeu și Legea Sa?

De ce să cerem permisiune de la alții pentru a face ceea ce Dumnezeu a rânduit?

„Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie ca să mai aveți frică, ci ați primit Duhul înfierii, care ne face să strigăm: ‘Ava, Tată!’” (Romani 8:14)

Dumnezeu vrea oare să dăm custodia copiilor noștri statului? Vrea El ca relația noastră de Soț și Soție să fie pusă sub autoritatea unui sistem care încurajează și impune divorțul ca soluție standard pentru conflictele conjugale?

„Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe aproapele a împlinit legea.” (Romani 13:8)

Dacă Dumnezeu ne-a dat această Sfântă Relație a Căsătoriei, atunci El are domnie și autoritate asupra ei. De ce să oferim statului o autoritate legală asupra unei relații care îi aparține de drept lui Dumnezeu? Statul cere licență doar pentru a vă lega de el și a vă „proteja” sub jurisdicția sa.

„Dați deci Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.” (Matei 22:21; Marcu 12:17; Luca 20:25)

Dacă ești căsătorit în Florida, Anglia sau Kuwait, ești considerat căsătorit și în Oregon sau oriunde în lume. De ce nu este acceptată și Căsătoria în Împărăția lui Dumnezeu? De fapt, este. O căsătorie ecleziastică este una legitimă în drept, însă nu oferă beneficii, obligații sau jurisdicție civilă sau echitabilă.

Se pare că în viață putem alege, în multe feluri, cine să domnească peste noi. Nu este aceasta alegerea noastră? Și ce alegere ar trebui să facem? Cine ar trebui să fie *judcătorul suprem* al căsătoriei noastre?

„Isus i-a răspuns: Tu zici că Eu sunt Împărat.” (Ioan 18:37)

---

⁴⁶ „Glosarul termenilor aristotelici” definește *exousia* ca „drept,” în special al cetățeanului, din care derivă toată puterea de a governa. Vezi Teoria Politică a lui Aristotel, prima publicare 1 iulie 1998, revizuire substanțială 19 iulie 2002, Enciclopedia Stanford de Filosofie

⁴⁷ Bryn Mawr Classical Review afirmă: „Enomaos a susținut că suntem absolut stăpâni ai lucrurilor cele mai necesare (52-53). Brancacci observă că termenul folosit de Enomaos pentru libertatea umană nu este tipicul *eleutheria*, ci *exousia*, care exprimă „noul concept de libertate în opoziție cu *eleutheria*, deja perimată și ineficientă.”

⁴⁸ Legiuitori și oameni obișnuiți în Aristotel, de Paul Bullen (1996, VI. 4.1318b38–1319a4)

Dacă am fost uniți în Numele lui Dumnezeu și prin autoritatea Lui, de ce să invocăm alt nume sau autoritate?

„Cei care educă sunt mai vrednici de cinste decât cei care nasc copiii. Cei din urmă le dau doar viață; cei dintâi îi învață arta de a trăi.”⁴⁹

Trebuie oare să apelăm la altcineva doar pentru a beneficia de avantaje financiare sau lumești ale unei căsătorii legale?

„Și va fi că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Fapte 2:21)

Ar trebui să încredințăm custodia copiilor pe care ni i-a dat DOMNUL Dumnezeu unei autorități civile care nu-L urmează pe Hristos?

„Deci ceea ce Dumnezeu a unit, omul să nu despartă.” (Matei 19:6)

Există și alte moduri prin care ne supunem autorităților omenești prin legăminte?

„Și au lepădat legile Lui, și legământul pe care l-a făcut cu părinții lor, și mărturiile pe care li le-a dat; și au urmat deșertăciunea și au devenit deșeți, și au urmat pe păgânii care erau în jurul lor, de care Domnul le poruncise să nu facă asemenea lor.” (2 Regi 17:15)

Ne-am întors la robia Egiptului, la legămintele Romei și la duhul Babilonului? Și dacă am intrat în legăminte cu dumnezeii străini, ne putem întoarce la Domnul Dumnezeu?

„Dar, de dragul lor, Îmi voi aduce aminte de legământul cu strămoșii lor, pe care i-am scos din țara Egiptului înaintea ochilor neamurilor, ca să fiu Dumnezeu lor: Eu sunt Domnul.” (Levitic 26:45)

---

⁴⁹ Carolyn Warner, fost Superintendent al Instrucției Publice din Arizona

Lege (Sistemul juridic al lui Dumnezeu)

VS.

LEGAL (Sistemul legitim al omului)

„A cerceta este calea de a cunoaște ce este cu adevărat legal.”⁵⁰

„Din cauza a ceea ce pare a fi o poruncă legală la suprafață, mulți cetățeni, din respect pentru ceea ce doar pare a fi lege, sunt viclean constrânși să renunțe la drepturile lor, din ignoranță.”⁵¹

În declarația de mai sus, Curtea Supremă vorbește despre „ceea ce doar pare a fi lege” „la suprafață.” Ce nu știm, de confundăm ceva ca fiind lege, când de fapt nu este? Am crescut auzind expresii precum „Legea e lege” și „Ignoranța legii nu este scuzabilă.” Dar ce este legea și ce face ca ceva să fie lege?

Dacă „Originea unui lucru trebuie cercetată,”⁵² atunci e firesc să cercetăm originea cuvântului „lege” pentru a-i înțelege sensul astăzi.

Spre deosebire de mulți alți termeni din sistemul juridic american, cuvântul „law” nu vine din latină, ci din anglo-saxonul *lagu* și din engleza medie *lawe*, *laghe* — care însemnau *drept*, *just*, *echitabil*. În latină, „lege” este *jus (juris)*, de unde vine și cuvântul *justiție*. Romanii mai aveau și cuvântul *lex (legis)*, de unde vine termenul *legal*, care înseamnă *statut*, *act*, *regulă*, *contract*, *condiție*. Ceea ce este legal (prin contract) devine legitim (just) prin consimțământ.

Un sistem legal bazat pe libertate nu are putere legitimă de a „comanda” până când un individ nu se leagă voluntar de acel sistem, pentru că: „lex (legea) derivă din *ligare* (a lega), deoarece leagă pe cineva să acționeze.”⁵³

„Orice guvern fără consimțământul celor guvernați este definiția exactă a sclaviei!”⁵⁴

Dacă romanii — de la care s-au preluat multe principii juridice moderne — au considerat necesar să aibă două cuvinte distincte: *jus* și *lex*, de ce le folosim adesea interschimbabil? În distincția dintre aceste două concepte se află mult din confuzia noastră sinceră.

Deși „Legea (*jus*) este regula dreptății; iar orice este contrar regulii dreptății este o nedreptate,”⁵⁵ descoperim că „legile omenești (*lex, leges*) se nasc, trăiesc și mor.”⁵⁶ „Ceea ce împiedică pe cei care au contractat va împiedica și pe succesorii lor.”⁵⁷ Prin urmare, „Contractul face legea”⁵⁸ atât pentru copiii noștri, cât și pentru noi înșine.

⁵⁰ Quærere dat sapere quæ sunt legitima verè. Littleton, §443.

⁵¹ SUA vs. Minker, 350 U.S. 179, p.187. Caz juridic al Curții Supreme a SUA.

⁵² Origin rei inspici debet. 1 Coke, 99.

⁵³ Summa Theologica, partea I-a din a II-a, Tratatul despre Lege, întrebarea 90 – „Despre esența legii.” Toma de Aquino

⁵⁴ Jonathan Swift – scriitor satiric englez, cunoscut pentru „Călătoriile lui Gulliver.”

⁵⁵ Jus est norma recti; et quicquid est contra normam recti est injuria. 3 Bulstr. 313.

⁵⁶ Leges humane nascuntur, vivunt et moriuntur.

⁵⁷ Quod ipsis, qui contraxerunt, abstat; et successoribus eorum obstat. Dig. 50.17.29.

⁵⁸ Legem enim contractus dat. 22 Wend. N.Y. 215, 223.

„Vom avea guvernare mondială, fie că ne place sau nu.
Întrebarea este dacă aceasta se va obține prin cucerire sau prin consimțământ.”⁵⁹

În maxima „Consimțământul face legea,” este clar că autorizația noastră este cea care transformă o regulă omenească într-o lege obligatorie. Nu proclamația arbitrară a unui parlament sau congres leagă oamenii, ci consimțământul lor. Aceasta înseamnă că fiecare om ar putea ignora orice legislație care nu îi convine? Nu. Altfel, am avea anarhie în loc de guvernare.

„Un contract este o lege între părți, atâta timp cât a fost consimțit de ele.”⁶⁰

Cum obține statul consimțământul? Când devine consimțământul obligatoriu? „În orice contract, fie nominal sau nenominal, se implică un schimb, adică o contraprestație.”⁶¹ Ridicarea mâinii, semnătura, aprobarea verbală — toate sunt dovezi de consimțământ, dar acceptarea unei contraprestații este cea care adaugă forță juridică. Dacă ai primit ceva în schimb, ai consimțit. Dacă nu, ești hoț. „Un contract este un acord, pe baza unei contraprestații suficiente, de a face sau nu un lucru anume.”⁶² „Ce este un *beneficiu*, dacă nu o contraprestație?”

„Nimic nu contrazice consimțământul mai mult decât forța și frica.”⁶³

Există nenumărate moduri prin care statul își extinde puterea — și una dintre ele este prin consimțământ. Chiar dacă se folosesc coerciția, frica sau șantajul social, adevăratul consimțământ legal trebuie să fie voluntar.

„Ceea ce este al meu nu poate fi luat fără consimțământ.”⁶⁴

Dacă consimțământul este ceea ce face un sistem legal legitim, atunci în momentul consimțământului, suntem obligați să respectăm regula legală — indiferent că acea regulă se schimbă periodic. Important e că acele schimbări respectă sistemul inițial și consimțământul acordat. Chiar dacă acel consimțământ este adesea dobândit prin apel la lenea, lăcomia sau egoismul omului, tot consimțământ rămâne.

„Mâna celor harnici va stăpâni, dar leneșul va fi pus la tribut.” (Proverbe 12:24)

„Legile Angliei sunt de trei feluri: dreptul comun, obiceiurile și decretele parlamentului.”⁶⁵ Legea exista în Anglia cu mult înainte de apariția parlamentului. Dar „situațiile noi apărute din condițiile economice și sociale schimbate” au generat dorința pentru un guvern central puternic.

Dacă „*Pacta sunt servanda*,”⁶⁶ atunci „*Non pacta, non servanda*.”

„Înainte de cucerirea normandă a Angliei din 1066, poporul era sursa principală a justiției. Curțile anglo-saxone din acea vreme erau formate dintr-un număr mare de oameni liberi, iar legea pe care o aplicau era transmisă pe cale orală, din generație în generație. În competiție cu aceste curți neprofesioniste, regele normand, care susținea că el este izvorul justiției, și-a înființat propriile tribunale. Judecătorii care prezidau aceste curți regale erau agenți sau reprezentanți ai regelui, nu ai poporului; însă erau juriști profesioniști care își dedicau cea mai mare parte a timpului și energiei administrării justiției. Curțile lor au devenit atât de eficiente, încât au ajuns treptat să înlocuiască aproape în totalitate curțile populare, neprofesioniste.”⁶⁷

⁵⁹ James Warburg, către Senatul SUA, 17 februarie 1950.

⁶⁰ Consensus facit legem. Consimțământul face legea... Branch. Princ. Black's.

⁶¹ In omnibus contractivus, sive nominatis sive innominatis sive, permutatio continetur.

⁶² Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, „contract,” p. 421

⁶³ Nihil consensui tam contrarium est quam vis atque metus. Dig. 50.17.116.

⁶⁴ Quod meum est sine me auferris non potest. Jenk. Cent. Cas. 251.

⁶⁵ Leges Angliae sunt tripartitae: Jus commune, consuetudines, ac decreta comitorum.

⁶⁶ „Acordurile trebuie respectate.” Principii generale ale Dreptului Comercial Internațional, Jus Gentium.

⁶⁷ Clark's Summary of American Law, p. 530

„Dar lucrul acesta n-a plăcut lui Samuel, când au zis: ‘Dă-ne un împărat, ca să ne judece!’ Și Samuel s-a rugat Domnului.” (1 Samuel 8:6)

William de Normandia a venit în Anglia pentru a colecta o datorie disputată ce i se datora din partea lui Harold. El nu a cucerit și nu a confiscat întreaga Anglie, ci doar pe Harold, proprietățile lui, responsabilitățile și obligațiile sale — precum și acele *hereditamente* (moșteniri) ale oamenilor liberi care luptaseră alături de Harold în încercarea de a evita plata către William. Din această poziție autoproclamată, William „a insistat că el este izvorul dreptății” și a început să-și consolideze și să-și extindă autoritatea prin război împotriva tuturor celor care îi contestau dreptul asupra micii domnii regale deținute de Harold.⁶⁸ Această prezență puternică a lui William a adus numeroase schimbări. A deschis calea pentru obiceiuri și forme de lege care nu mai fuseseră practicate în Anglia de la căderea Imperiului Roman. A instituit un recensământ al întregului pământ care i-a fost supus prin „dreptul cuceririi” — totul pentru a colecta un impozit pe proprietate (excise sau tribut) de la învinși. Proprietarii acestor terenuri erau forțați să jure loialitate și să-și lege viața și pământul de William. Poporul Angliei a numit cartea ce conținea aceste terenuri „Cartea Judecării de Apoi” (Doomsday Book) — nume păstrat până astăzi.

„Spune-le deci: Așa zice Domnul Dumnezeu: Mâncați cu sânge, vă ridicați ochii către idoli voștri și vărsați sânge: și să stăpâniți țara?” (Ezechiel 33:25)

Odată cu această pierdere tot mai accentuată a titlurilor de proprietate liberă asupra pământului, „numărul mare de oameni liberi,” atât de necesari pentru administrarea Dreptului Comun al Pământului, nu a mai fost disponibil.

„Voi stați pe sabie, faceți urâciune și necinstiți fiecare pe nevasta aproapelui vostru: și să stăpâniți țara?” (Ezechiel 33:26)

Un titlu legal nu este un titlu liber, legal sau de tip *fee simple* (proprietate absolută ereditară). Au fost oare titlurile de proprietate liberă rămase pierdute prin cucerire sau prin alte mijloace?

„Orașele și târgurile acționează ca și cum ar fi persoane.”⁶⁹

Mulți l-au urmat pe William, stabilind conceptele de orașe și cetăți, care fuseseră tradițional evitate de anglo-saxoni, alături de alte obiceiuri comerciale și o loialitate față de patria lor care a deschis o cale mai liberă pentru dezvoltarea comerțului.

„Și au zis: Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.” (Geneza 11:4)

„Și a mutat poporul în cetăți, de la o margine a Egiptului până la cealaltă.” (Geneza 47:21)

Legea anglo-saxonilor a rămas încă intactă, dar nu pentru cei care au căzut sub autoritatea lui William și a succesorilor săi. Cele două sisteme au coexistat într-un mod similar celor două sisteme juridictionale din Imperiul Roman, după războiul lor civil.

„Dreptul comun” este „deosebit de dreptul creat prin promulgarea legislativelor” și „cuprinde totalitatea principiilor și regulilor de conduită care privesc guvernarea și siguranța persoanelor și a proprietății, reguli care își trag autoritatea exclusiv din uzanțele și obiceiurile de o vechime imemorială...” Iar „în ceea ce privește forța și autoritatea sa în Statele Unite, expresia desemnează acea parte a dreptului comun englez care a fost adoptată și era în vigoare aici la momentul Revoluției.”⁷⁰

⁶⁸ The History of the Common Law of England de Matthew Hale, 1713

⁶⁹ Personæ vice fungitur municipium et decuria. Warner v. Beers, 23 Wend. N.Y. 103,144

⁷⁰ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a

„Liberi. În legea saxonă – Om liber; posesor al unui teren alodial.”⁷¹

Dreptul comun depinde de „un număr mare de oameni liberi” care pot decide atât asupra faptelor, cât și asupra legii, spre deosebire de jurații din Statele Unite de astăzi, care și-au pierdut pământurile alodiale prin neglijență și ignoranță. Jurații de azi, ca cetățeni americani, sunt supuși *administrației guvernamentale*. Ei sunt aproape întotdeauna obligați să jure credință hotărârilor legislativului înainte de a-și ocupa locul ca jurați, ceea ce le permite să judece doar faptele unui caz, lăsând stabilirea legii în mâinile legislativului și ale judecătorilor profesioniști care administrează justiția. Așa a fost oare de la început?

„Liber homo – un om liber; un om liber calificat legal să fie jurat.”⁷² Proprietar alodial, spre deosebire de un vasal.”⁷³

Coloniștii Primii coloniști și fondatori ai acestei republici numite Americi au venit aici fugind de *justiția regelui*, spunând: „Adio, Roma. Adio, Babilon.”⁷⁴ Aici, individul avea acces la un domeniu liber prin renunțarea, prin cartă, la dreptul regelui de a face legi fără consimțământ. În cazul coloniilor americane, care erau republici și aveau garantat prin contract cu regele că nicio lege nu putea fi adoptată „decât cu consimțământul oamenilor liberi,” exista o înțelegere clară, așa cum fusese și în cazul lui Harold, ultimul rege anglo-saxon al Angliei. Regele Angliei trebuia să ofere coloniilor protecția sa împotriva „invaziei străine” și, în schimb, putea impune doar taxe de consum (pentru *utilizare*) și tarife (*taxe pe comerțul exterior*), precum și să reglementeze practicile echitabile de afaceri, pentru care nu existau remedii în dreptul comun.

Întinderea autorității legale a regelui Marii Britanii în Americi era limitată. A fost uzurparea de către acesta (*preluarea unui beneficiu legal de folosință*) a unor drepturi care nu îi aparțineau ceea ce a condus la Declarația de Independență, prin care guvernele coloniale au devenit state complet independente la orice dizolvare a chartei. După cum ne spune istoria, dizolvarea a fost cauzată de ruperea contractului de către rege și încălcarea termenilor acordului. Autoritatea și responsabilitatea limitată a regelui au fost apoi preluate de guvernele coloniale, care în cele din urmă s-au unit prin Articolele Confederației, iar mai târziu printr-o constituție care a creat o societate legală cu anumite obligații și privilegii limitate pentru populația generală a republicilor.

„Adevăratul distrugător al libertății popoarelor este cel care le ademenește cu subvenții, donații și beneficii.”⁷⁵

Guvernul federal al Statelor Unite, care există în cadrul jurisdicției conferite de republicile originale, este o jurisdicție limitată în sine. Acesta a crescut, nu prin decret, ci prin ofertele guvernamentale și acceptarea individuală. Cu alte cuvinte, autoritatea limitată a guvernului s-a extins prin extinderea ofertei de beneficii și obligații către cetățenii individuali ai republicii, inclusiv prin oferirea posibilității de apartenență în cadrul guvernului însuși. Cu cât dorința era mai mare, cu atât se oferea mai mult, iar cu cât se accepta mai mult, cu atât se cerea mai mult. O garanție a unui drept (entitlement) acordă un drept reciproc Beneficiarului — adică guvernului care oferă acel drept.

„Dorința leneșului îl omoară, căci mâinile lui nu vor să muncească.” (Proverbe 21:25)

Aceste beneficii nu făceau parte din obligațiile originare ale statelor sau ale guvernului federal. Cetățeanul nu le poate accepta fără a oferi o contraprestație cât de cât echitabilă.

„Fiule, dacă păcătoșii te momesc, nu consimți.” (Proverbe 1:10)

⁷¹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1106

⁷² Ld. Raym. 417; Kebl. 563. Referințe juridice engleze

⁷³ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1105

⁷⁴ The Atlantic Monthly, Volumul 78, de Celia Thaxter, Sarah Orne Jewett, Emily Dickinson, p. 587

⁷⁵ Plutarh – istoric și moralist grec antic

De fiecare dată când acceptăm sau solicităm noi bunuri, donații sau beneficii, consimțim prin faptă sau cuvânt la autoritatea legală a acelui guvern sau corp politic. Noi cedăm putere.

„Cine fura să nu mai fure, ci mai degrabă să lucreze, făcând cu mâinile lui ceva bun, ca să aibă ce să dea celui ce are nevoie.” (Efeseni 4:28)

A lua ceea ce nu este un dar și nu este datorat, fără intenția de a oferi o contraprestație echivalentă, este esența furtului. A accepta fără a consimți să plătești prețul este esența hoției. Ignoranța față de acest principiu fundamental este „ignoranta față de lege.” Iar legea nu scuză ignoranța.

„Am trecut pe lângă ogorul leneșului și pe lângă via omului lipsit de pricepere... M-am uitat cu băgare de seamă și am tras învățătura: un pic de somn, un pic de ațipire, un pic de strâns mâinile ca să dormi... Și sărăcia ta va veni ca un hoț care merge pe drum, și lipsa ta ca un om înarmat.” (Proverbe 24:30, 34)

„În ceea ce privește fundamentul autorității legii, aceasta se împarte în lege naturală (sau legea naturii ori a lui Dumnezeu) și lege pozitivă.” Legea pozitivă este „legea stabilită efectiv, sub sancțiuni umane, spre deosebire de legea naturii sau legea naturală, care cuprinde acele considerente de dreptate, echitate și utilitate universală anunțate de vocea rațiunii sau a revelației.”⁷⁶

„Legea guvernează oamenii, iar rațiunea guvernează legea.”⁷⁷

Legea Naturală sau Legea Naturii este „voința divină sau dictatul rațiunii drepte, care arată deformarea morală sau necesitatea morală a unui act, în funcție de potrivirea sau nepotrivirea lui cu o natură rațională.” Uneori este folosită cu sensul de lege a rațiunii umane, în opoziție cu legea revelată, și alteori cu sensul ambelor, în opoziție cu legea pozitivă.⁷⁸

Legea Naturală este voința divină; nu doar voința oamenilor care, prin propria lor rațiune, au stabilit-o. Dacă rațiunea nu este o *rațiune dreaptă*, atunci legea sau regula nu este cu adevărat Lege Naturală. Termenul „lege naturală” poate avea mai multe sensuri și ar trebui clarificat ori de câte ori este folosit.

„Aceste [legi naturale] sunt independente de orice conexiuni artificiale și diferă de simplele prezumții legale prin acest aspect esențial: că cele din urmă depind de și sunt o ramură a unui sistem juridic particular; în schimb, prezumțiile naturale simple derivă în întregime din experiența comună a omenirii, fără ajutorul sau controlul vreunei reguli juridice specifice, ci pur și simplu din cursul natural al lucrurilor și obiceiurile societății. Aceste prezumții intră exclusiv în sfera de competență a juraților, care trebuie să decidă asupra faptelor.”⁷⁹

Jury Nullification (Anularea prin juriu) „...juriul trebuie să fie judecător al legii și al faptelor.”⁸⁰

Legea naturală, fiind „voia divină” și „rațiunea dreaptă,” nu este conectată cu simplele „prezumții legale.” Presupunerile de drept sunt dependente de „sisteme de jurisprudență particulare.”

Jurisprudența „nu este altceva decât filozofia dreptului sau știința care tratează principiile dreptului pozitiv și ale relațiilor juridice.”⁸¹

⁷⁶ Bouvier's Law Dictionary

⁷⁷ Melville Weston Fuller – al 8-lea judecător al Curții Supreme a SUA (11 februarie 1833 – 4 iulie 1910)

⁷⁸ 1.3 Bouvier, Institutes, n. 3064; Greenleaf, Ev. E 44

⁷⁹ 3 Bouvier, Institutes, n. 3064

⁸⁰ Vezi Art. 1, Sec. 1 of Georgia's. Art. 1, Sec. 19, of Indiana's and Tennessee, Constitution Alabama (Art. I, Sec. 12); Colorado (Art. II, Sec. 10); Connecticut (Art. First, Sec. 6); Delaware (Art. I, Sec. 5); Kentucky (Bill of Rights, Sec. 9); Maine (Art. I, Sec. 4); Maryland (Art. XXIII); Mississippi (Art. 3, Sec. 13); Missouri (Art. I, Sec. 8); Montana (Art. II, Sec. 7); New Jersey (Art. I, Sec. 6); New York (Art. I, Sec. 8); North Dakota (Art. I, Sec. 4); Oregon (Art. I, sec. 16), Pennsylvania (Art. I, Sec. 7); South Carolina (Art. I, Sec. 16); South Dakota (Art. VI, Sec. 5); Texas (Art. 1, Sec. 8); Utah (Art. I, Sec. 15); Wisconsin (Art. I, Sec. 3); Wyoming (Art. 1, Sec. 20). Toate conțin clauze privind libertatea de exprimare, religie sau drepturi fundamentale.

⁸¹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1039

Termenul „jurisprudență” „este folosit în mod greșit atunci când este aplicat la sistemele de drept propriu-zise.”⁸² A afirma că aceste prezumții intră în sfera exclusivă a juriului, care trebuie să se pronunțe asupra faptelor, nu înseamnă că juriul trebuie să se pronunțe doar asupra faptelor cauzei și nu asupra legii. Înseamnă că un juriu trebuie să decidă asupra prezumției de drept în baza propriei sale experiențe comune și a conștiinței sale date de Dumnezeu.

„Nimic împotriva rațiunii nu este legal.”⁸³

Cuvântul legal este definit în ediția a 3-a a dicționarului Black’s Law astfel:

1. Conform legii; potrivit legii; cerut sau permis de lege...
2. Corespunzător sau suficient pentru a fi recunoscut de lege; cognoscibil în instanțele de judecată...
3. Cognoscibil în instanțele de drept, spre deosebire de instanțele de echitate; interpretat sau guvernat de regulile și principiile dreptului...
4. Presupus de instanțe ca inferență sau imputare a legii, ca chestiune de interpretare, mai degrabă decât dovedit efectiv prin probe.
5. Creat prin lege.

Sistemele juridice se pot „conforma legii,” pot fi „permise de lege,” pot chiar să fie create prin lege, dar nu sunt ele însele lege. Ele pot deveni lege prin consimțământ și prin construcții legale. Ceea ce este „legal” este „cognoscibil în instanțele de drept, spre deosebire de instanțele de echitate,” care nu sunt „guvernaate de regulile legii.”

Ar trebui să fie clar că orice sistem legal este supus principiilor anterioare și esențiale ale dreptului — drept care este fundamental, de bază și bine stabilit de-a lungul a mii de ani de istorie documentată. Trebuie înțeles că este consimțământul cel care transformă ceea ce este doar proclamat legal în ceea ce este cu adevărat stabilit legal. De asemenea, ar trebui să fie evident că angajarea față de un sistem legal care este într-un proces continuu de schimbare este cel puțin riscantă, dacă nu inevitabil dezastruoasă.

„Iar dacă întrebarea se referă la un punct ce ține de libertatea publică, sau dacă este una dintre acelea în care judecătorii pot fi suspectați de părtinire, juriul are datoria să decidă atât asupra legii, cât și asupra faptelor.”⁸⁴

„El a fost un mare furnizor înaintea Domnului; de aceea se zice: Ca Nimrod, puternicul furnizor înaintea Domnului.” (Geneza 10:9)

„Jurisdicția instanței de echitate, dezvoltată treptat de cancelar, era limitată doar de cancelar însuși. Existau două limitări importante, ambele adoptate pentru a evita orice conflict cu instanțele de drept comun. Una era că echitatea nu intervenea acolo unde exista un remediu adecvat în dreptul comun; cealaltă era că echitatea acționa doar asupra persoanei reclamantului sau pârâtului din dreptul comun și, prin urmare, afecta dreptul legal doar într-un mod indirect.”⁸⁵ Instanțele de echitate administrau justiția regelui în domeniul de autoritate al regelui asupra persoanei.

„Echitatea este atât de prietenoasă cu trustul caritabil, încât își va extinde puterile până la limită pentru a susține și pune în aplicare un astfel de trust. Teoria prin care se face acest lucru este

---

⁸² Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a

⁸³ Nihil quod est contra rationem est licitum. Coke, Litt. 97

⁸⁴ Thomas Jefferson: Notes on the State of Virginia, 1782, Întrebarea XIV

⁸⁵ Clark’s Summary of American Law, secțiunea „Echitate,” p. 233

cunoscută sub denumirea de doctrina *cypres*, cuvinte care înseamnă, în traducere aproximativă, ‘cât mai aproape posibil’.”⁸⁶

Dar știm, de asemenea, că „Nimic nu este mai nedrept decât să extinzi prea mult echitatea.”⁸⁷ Echitatea este o jurisdicție asupra persoanei.

„O persoană este un om considerat în raport cu un anumit statut.”⁸⁸

Așadar, atunci când se folosește termenul „drept comun,” există atât dreptul comun al omului liber individual, cât și dreptul comun al legislativului. Instanțele de echitate au fost folosite pentru a răspunde unei nevoi de remedii pentru care dreptul comun, prin tradiție și obicei, nu prevedea soluții – cum ar fi în cazul „trusturilor și uzufructului.”

„Dreptul, spre deosebire de echitate, desemnează doctrina și procedura dreptului comun din Anglia și America, de la care echitatea este o abatere.”⁸⁹

Echitatea este un „ansamblu de reguli care există alături de dreptul civil originar, întemeiat pe principii distincte și care pretinde, incidental, să înlocuiască dreptul civil în virtutea unei sfințenii superioare inerente acestor principii.”⁹⁰

În primul rând, „echitatea” nu este drept în sine, ci există „alături de” drept, și anume de dreptul civil. „Dreptul civil,’ ‘Dreptul roman’ și ‘Dreptul civil roman’ sunt expresii echivalente, desemnând același sistem de jurisprudență.”⁹¹ În al doilea rând, trebuie menționat că echitatea doar pretinde să înlocuiască dreptul civil.

„Pe măsură ce regulile vechi devin prea înguste sau sunt considerate în dezacord cu civilizația în avansare, este nevoie de un mecanism pentru extinderea și adaptarea lor la noile concepții ale societății. Un mod de a realiza acest obiectiv pe scară largă, fără a părea că se ignoră legea existentă, este introducerea, prin prerogativa unei înalte autorități, a unui corp de reguli mai perfecte, descoperibile prin conștiința sa judiciară, care să stea alături de legea țării, depășind-o în caz de conflict, pe baza unei presupuse superiorități morale, dar fără a o abroga explicit. Un astfel de corp de reguli a fost numit **echitate**.”⁹²

America a fost colonizată de oameni care au venit în acest pământ nou pentru a scăpa de lanțurile arbitrare ale sistemelor civile și de echitate — care erau adesea nimic altceva decât voința unor tirani despotici — și care doreau să fie, cel puțin în principiu, guvernați de Voința Divină.

„Juriul are dreptul de a judeca atât legea, cât și faptele.”⁹³

Chiar și Guvernul Statelor Unite, în stabilirea propriului său sistem juridic, a fost obligat prin obicei și rațiune să prevadă că „acțiunile în echitate nu vor fi admise în niciuna dintre instanțele din Statele Unite, în niciun caz în care poate fi obținut un remediu clar, adecvat și complet în dreptul comun.”⁹⁴

Echitatea nu este drept nici în sensul dreptului comun, nici al sistemului de drept civil. Ea este concepută și utilizată pentru a extinde sistemul de legi fără a părea că le ignoră, le depășește, dar nu le abrogă.

Este acea „parte a dreptului care, având puterea de a impune divulgarea, (1) administrează trusturi, ipoteci și alte obligații fiduciare; (2) administrează și ajustează drepturile de drept comun

⁸⁶ Wills and Trusts, Blackstone School of Law.

⁸⁷ Nihil iniquius quam aequitatem nimis intendere.

⁸⁸ Persona est homo cum statu quondam consideratus. – Heinecc., Elem. 1.1, tit.3, §75.

⁸⁹ Bouvier’s Law Dictionary

⁹⁰ Ancient Law, Maine, p. 27

⁹¹ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 332

⁹² Holland, Jurisprudence, p. 59

⁹³ Samuel Chase, judecător al Curții Supreme și semnatar al Declarației de Independență, 1804

⁹⁴ Judiciary Act din 1789 – „un act arhitectonic încă în vigoare.”

în cazurile în care instanțele de drept comun nu dispun de mijloace; (3) oferă un remediu specific și preventiv pentru încălcările de drept comun, acolo unde instanțele de drept comun oferă doar despăgubiri ulterioare.”⁹⁵

Echitatea este importantă pentru că, într-o societate civilă precum cea creată prin Constituție și prin actele guvernamentale și populare ulterioare, ea este instrumentul folosit pentru a soluționa conflictele care apar din anumite relații, acolo unde un remediu clar, adecvat și complet nu poate fi obținut prin lege. Echitatea este utilizată pentru a administra trusturi și drepturi de folosință.

Expresia „monedă legală” (*legal tender*) se găsește pe monedele de hârtie ale lumii, inclusiv pe cele utilizate în Statele Unite. Certificatele cu sigiliu albastru, biletele de bancă ale Statelor Unite cu sigiliu roșu sau bancnotele Rezervei Federale cu sigiliu verde declară toate că sunt „monedă legală pentru toate datoriile publice și private.” Timp de decenii, aceste bilete mai afirmau că erau „răscumpărabile în bani legali”. Dacă puteau fi răscumpărate în bani legali, atunci este clar că ele în sine nu erau bani legali. Aurul și argintul sunt bani legali (*lawful money*), care sunt folosiți pentru „plata datoriei.”⁹⁶ Moneda legală este o ofertă juridică în locul plății datoriei și nu constituie o plată legală propriu-zisă. Deși poate stinge legal o datorie, oferta sau *tenderul* nu o plătește în sens juridic. „Există o distincție între o datorie stinsă și una plătită. Când este stinsă, datoria încă există, deși este lipsită de caracterul său de obligație legală în timpul desfășurării stingerii. Ceva din vitalitatea inițială a datoriei continuă să existe...”⁹⁷

Unde continuă această datorie?

Textul continuă: „...care poate fi transferată, chiar dacă cesionarul o preia sub rezerva dizabilității incidente la stingerea datoriei. Faptul că ea conține ceva ce poate constitui o contraprestație pentru o nouă promisiune de plată, astfel încât o promisiune altfel lipsită de valoare să devină o obligație legală, o face susceptibilă de transfer prin cesiune.”⁹⁸

„Primul agricultor a fost primul om, iar întreaga noblețe istorică își are originea în posesia și folosirea pământului.” Emerson

Un „titlu legal” este „unul recunoscut... într-o instanță de drept.”⁹⁹ „Cunoștința judiciară” este „avizarea judiciară sau cunoașterea pe baza căreia un judecător este obligat să acționeze fără a i se prezenta dovezi.”¹⁰⁰ Și mai important, un titlu legal este „unul care este complet și perfect în ceea ce privește dreptul aparent de proprietate și posesie, dar care nu implică niciun interes benefic în proprietate, acesta aparținând unei alte persoane prin echitate; în oricare dintre cazuri, el este opusul ‘titlului echitabil.’”¹⁰¹

„Și mulți vor urma căile lor pierzătoare; din cauza lor calea adevărului va fi vorbită de rău. Și prin lăcomie, cu vorbe înșelătoare, vor face din voi o marfă.” (2 Petru 2:2-3)

Mai întâi observăm că un titlu legal, deși poate părea un „drept de proprietate,” „nu include niciun interes benefic.” Dacă un titlu legal nu include dreptul la interesul benefic, atunci nu include dreptul la „profitul, beneficiul sau avantajul rezultat dintr-un contract,” și nici la „deținerea unui patrimoniu.” Interesul benefic este „distinct de dreptul de proprietate legal.”¹⁰²

În termeni simpli, un titlu legal doar pare a fi un drept de proprietate, dar nu este „deținerea efectivă a unui patrimoniu.”

⁹⁵ Chutes, Equity, p. 4

⁹⁶ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1079

⁹⁷ Stanek v. White, 172 Minn. 390, 215 N.W. 784

⁹⁸ Stanek v. White, 172 Minn. 390, 215 N.W. 784

⁹⁹ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1734

¹⁰⁰ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, „cognizance,” p. 346

¹⁰¹ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, „legal title,” p. 1734

¹⁰² Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, „beneficial interest,” p. 206

„Ferește-te să închei legământ cu locuitorii țării în care mergi, ca să nu-ți fie o cursă în mijlocul tău.” (Exod 34:12)

Prin definiție, titlul legal este opusul, sau cel puțin antiteza, unui „titlu echitabil.” Un titlu echitabil, spre deosebire de cel legal, „este un drept real al persoanei,” și nu doar aparența unui drept. Este „interesul benefic al unei persoane pe care echitatea o consideră proprietarul real, deși titlul legal este deținut de altcineva.”¹⁰³

Chiar dacă poți stinge o datorie și obține titluri legale, nu ai totuși un titlu clar și bun, care „sunt sinonime; ‘titlu clar’ însemnând că terenul este liber de sarcini, iar ‘titlu bun’ fiind unul liber de litigii, defecte evidente sau îndoieli serioase, incluzând atât titlurile legale, cât și cele echitabile, și fiind clar dedus din evidențele oficiale.”¹⁰⁴

„Cel ce face pe cel drept să rățăcească pe o cale rea, va cădea el însuși în groapa lui; dar cei fără prihană vor avea parte de bunătați.” (Proverbe 28:10)

Această diviziune a titlului real în titlu legal, pe de o parte, și titlu echitabil, pe de altă parte, se numește *conversie echitabilă*. Conversia echitabilă este o „conversie constructivă.”

CONVERSIE înseamnă: „modificare, schimb, metamorfoză, tranziție, reconstrucție...”¹⁰⁵

INTERES BENEFICIAR este: „profitul, beneficiul sau avantajul rezultat dintr-un contract sau deținerea unui patrimoniu, distinct de proprietatea sau controlul legal.”¹⁰⁶

FOLOSINȚĂ BENEFICIARĂ este: „dreptul de a folosi și a se bucura de o proprietate după bunul plac sau pentru a obține un profit ori un beneficiu din ea...”¹⁰⁷

Deși americanii au venit odinioară în America pentru a-și deține propriul pământ, între timp pare că s-a petrecut altceva. „Proprietatea finală asupra tuturor bunurilor aparține statului; așa-numita ‘proprietate’ individuală există doar în virtutea guvernului, adică a legii, reducându-se la simpla folosință; iar folosirea trebuie să fie conformă cu legea și subordonată necesităților statului.”¹⁰⁸

Unii încearcă să atribuie această condiție *Codului Lieber* din timpul Războiului Civil: „O armată victorioasă confiscă toate fondurile publice, sechestrează toate bunurile mobiliare publice până la noi ordine din partea guvernului său și ia în folos propriu, sau al guvernului său, toate veniturile din proprietățile imobiliare care aparțin guvernului sau națiunii inamice. Titlul asupra acelor bunuri rămâne suspendat pe durata ocupației militare și până la finalizarea cuceririi.”¹⁰⁹ Dar o asemenea confiscare nu ar putea lega un popor liber pentru totdeauna. Procesul este mult mai subtil și cuprinzător.

Mai este de mirare că trebuie să obții un permis pentru a construi pe ceea ce crezi că este terenul tău? Sau că trebuie să ceri permisiune (adică o licență) pentru a conduce ceea ce consideri a fi mașina ta? Dacă nu plătești taxa de folosință, impozitul sau acciza pentru teren, mașină sau muncă, le vei pierde pe toate. Dar oare nu le-ai pierdut deja dacă nu le deții cu adevărat sau, cel puțin, nu deții dreptul de a le folosi? Dacă nu ai dreptul la beneficiul sau profitul unui lucru, poți spune că îl deții? Are cineva un titlu legal autentic? Cine are adevăratul titlu și cu ce scop?

Ai dreptul legal de a munci doar dacă ai solicitat și ai primit un număr de identificare al angajatului, iar apoi ai voie să lucrezi pentru un angajator care are un număr de identificare al angajatorului.

¹⁰³ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, „equitable title,” p. 1734

¹⁰⁴ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, „clear title,” p. 1733

¹⁰⁵ Thesaurus Juridic de William C. Burton, ediția a doua

¹⁰⁶ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 206

¹⁰⁷ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 206

¹⁰⁸ Senate Document #43; Senate Resolution No. 62, p. 9, par. 2, 17 aprilie 1933

¹⁰⁹ Codul Lieber, Ordinul General nr. 100 emis de Abraham Lincoln, 24 aprilie 1863, Secțiunea II, Articolul 31

Cuvântul „legal” își are originea în ideea de a fi conectat la un sistem juridic prin contract. Această conexiune este de cele mai multe ori creată prin consimțământ și acceptare. Ceea ce este legal devine lege prin acel consimțământ, iar un ingredient esențial al consimțământului este contraprestația reciprocă, fie prin cerere, fie prin beneficiu acceptat.

După cum am văzut în primul capitol, într-un caz britanic legat de dreptul la vot de la începutul secolului trecut: „Cuvântul statutar ‘persoană’ nu includea, în acel context, femeile.” Acesta este același motiv pentru care, înainte de cel de-al 14-lea Amendament, „În fața legii... sclavul nu era o persoană.”¹¹⁰ După adoptarea amendamentului, el a fost însă adus sub autoritatea unui nou stăpân.

La un moment dat, „Un indian [nu era] o persoană în sensul Constituției.”¹¹¹ A nu fi o „persoană” poate exclude un individ de la protecția legală, dar, deoarece protecția extinsă implică și supunere, un *non-persoana* ar putea fi considerat liber față de „protector.”

Statutul de „persoană” poate reduce un individ la puțin mai mult decât o „resursă umană,” pentru că — așa cum vom vedea — prin *intrarea într-o societate civilă, indivizii renunță la o parte din libertatea lor; fie că sunt constrânși în mod abil, fie că o fac din ignoranță* sau pentru că solicită beneficii de la binefăcători care exercită autoritate.

„Cuvântul ‘persoană,’ așa cum este folosit în Amendamentul 14, nu include copiii nenăscuți.”¹¹²

Prin urmare, odată ce intră într-o societate juridică, persoana renunță la anumite drepturi care, în mod natural, aparțin individului și devine obligată să respecte administrarea legilor și regulilor stabilite legal în acea societate civilă. Aceste reguli pot include sisteme precum Echitatea, precum și construcții generale de drept. În cadrul echității, gradul de participare contractuală poate varia.

Este printr-un consimțământ îngăduitor că aceste simple construcții legale divizează un titlu clar și bun în titlu legal, pe de o parte, și titlu echitabil, pe de altă parte.

Un titlu legal poate părea un drept de proprietate, dar nu este. Titlul legal nu oferă niciun interes beneficiar și, prin urmare, niciun drept la profit, beneficiu sau avantaj din acea proprietate. Dacă nu plătești taxa de folosință prevăzută de lege, ei — administratorii trustului care dețin titlul echitabil — îți pot lua proprietatea în mod direct și fără opoziție. Undeva, cineva sau ceva care deține titlul echitabil este, în ochii Legii Naturale, adevăratul proprietar al pământului tău, casei tale, mașinii tale, vitelor tale, dreptului tău legal de a lucra și a multor alte lucruri. Nu ai drepturi, de la convertirea, modificarea sau renașterea ta. Nu ai dreptul la profit, beneficiu sau avantajul acestor lucruri, ci doar o aparență de proprietate legală.

Dacă lucrurile au fost convertite echitabil, pot ele fi reconvertite echitabil? Pot fi întoarse din ceea ce au devenit? Poți transforma un titlu legal într-un titlu legal, bun și complet din nou?¹¹³

Poți aplica această idee: că altcineva deține titlul adevărat și legitim asupra a tot ceea ce tu doar pari a deține, dar nu deții cu adevărat? A fost păstrat acest lucru secret, un mister? Cum tot ceea ce DOMNUL Dumnezeu ți-a dat este acum deținut de altcineva, pe care legea îl consideră *proprietarul legitim*?

„Și stăteau departe, de frica chinului ei, și ziceau: Vai, vai, cetatea cea mare Babilon, cetatea cea puternică! că într-un ceas a venit judecata ta. Și negustorii pământului plâng și se tânguiesc asupra ei, pentru că nimeni nu mai cumpără marfa lor: Marfa de aur, și de argint, și de pietre scumpe, și de mărgăritare, și de in fin... și de grâu, și de vite... și de robi, și de suflete de oameni.” (Apocalipsa 18:10, 13)

Ai fost ademenit prin oferte deșarte și sedus de o inimă lacomă? Sau prin ignoranță și lipsă de cunoaștere ai fost vândut în robie, subjugat cu necredincioșii și prins în relații contractuale?

¹¹⁰ Decizie a Curții Supreme din Virginia, 1858

¹¹¹ George Canfield, *American Law Review*, 1881

¹¹² Decizie a Curții Supreme a SUA, 1973

¹¹³ *Conversie vs. Reconversie. Bani vs. Mamona. Încredere vs. Credință.*

„Căci când vorbesc cuvinte mari și deșarte, prin poftetele cărnii și prin destrăbălare îi ademenesc pe cei ce de-abia au scăpat de cei care trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc libertatea, ei însăși fiind robi ai stricăciunii. Căci cine este biruit de ceva, este robul aceluia ceva. Căci dacă, după ce au scăpat de întinările lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăși în ele și sunt biruiți, starea lor de pe urmă ajunge mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât să o cunoască și să se întoarcă de la porunca sfântă care le-a fost dată. Cu ei s-a întâmplat ce spune adevăratul proverb: ‘Câinele s-a întors la ce vărsase’ și ‘Scroafa spălată s-a tăvălit iarăși în mocirlă.’” (2 Petru 2:18, 22)

Dacă am urmat căile oamenilor, putem oare să ne întoarcem la căile DOMNULUI? Cine ne-a înșelat? Cine a conceput acest plan al confuziei și înșelăciunii?

„Vai de voi, cărturarilor! pentru că ați luat cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, și pe cei ce voiau să intre i-ați împiedicat.” (Luca 11:52)

„Pe cine să căutăm ca să cunoaștem adevărul? Către cine să strigăm, către om sau către DOMNUL Dumnezeu? Legea adevărului era în gura lui, și nu s-a găsit nedreptate pe buzele lui: a umblat cu Mine în pace și echitate, și pe mulți i-a întors de la nelegiuire. Căci buzele preotului trebuie să păstreze cunoștința, și poporul trebuie să caute legea din gura lui, căci el este solul DOMNULUI oștirilor. Dar voi v-ați abătut de la cale, ați făcut pe mulți să se poticnească în Lege, ați stricat legământul cu Levi, zice DOMNUL oștirilor. De aceea v-am făcut de disprețuit și de jos înaintea întregului popor, fiindcă n-ați păzit căile Mele și ați fost părtinitori în aplicarea Legii. Oare n-avem toți un singur Tată? Oare nu ne-a făcut un singur Dumnezeu? De ce ne purtăm trădător fiecare cu fratele său, pângărind legământul părinților noștri?” (Maleahi 2:6, 10)

ABBA! TATĂ!

Cetățean

(în lume)

VS.

CETĂȚEAN

(al lumii)

„Un guvern bun nu este un substitut pentru autoguvernare.”

Mahatma Gandhi

Nevoia fundamentală a omului pentru guvernare derivă din incapacitatea sa de a se autoguverna. Conform credințelor transmise din antichitate, omul ar trebui să fie guvernat de Creatorul său Divin, care dorește să-și scrie legile în mintea și în inima omului. Istoria arată clar — de la Saul la Cezar și până la conducătorii moderni — că omul, în general, a respins mereu această relație spirituală cu Creatorul său. În locul ei, a ales adesea o formă de guvernare mai seculară, găsind o stabilitate imaginară în legi și statute scrise pe piatră, pergament și hârtie, preferând personalitățile publice carismatice și promisiunile lor ademenitoare, în locul celor ale lui Dumnezeu.

„Nu! Ci un rege să fie peste noi.” (1 Samuel 8:19)

În vremea lui Samuel, „vocea poporului” L-a „respins” pe Dumnezeu și a cerut cu insistență ca un om să fie conducătorul lor. Astăzi, am modelat cu mâinile noastre un guvern după imaginea noastră personală de perfecțiune — menit să depășească toate celelalte prin amploare, control politic și economic, și cerință de loialitate absolută. Dar când lucrurile o iau razna în bine-cunoscutul „nisiu politic,” întotdeauna e vina altcuiva.

Pentru orgoliul nostru și confortul conștiinței ar fi convenabil să învinuim presupusele acte de tiranie ale guvernului și ale birocrăției sale doar pe baza uzurpării legii. Dar ar fi aceasta o concluzie adevărată? Cinstită? Dreaptă? La urma urmei, dacă este legal ca noi să facem ce vrem cu ceea ce este al nostru, atunci nu este legal și pentru guvern să facă ce dorește cu ceea ce îi aparține?

„Dacă nu vrem să fim conduși de Dumnezeu, vom fi conduși de tirani.”¹¹⁴

Pentru a înțelege guvernarea, este evident important să înțelegem originea relației omului cu aceasta. Există multe moduri de a aborda subiectul și mulți termeni care ar trebui analizați pentru a înțelege natura uniunii dintre om și guvern.

Să examinăm câțiva termeni frecvent folosiți greșit din cauza presupunerilor. În *Webster's Dictionary* există numeroase definiții pentru cuvântul „cetățean” (*citizen*). Un cetățean era „în trecut, un nativ sau locuitor, în special un om liber...” Cuvântul poate fi folosit „în sens larg: un nativ, locuitor sau rezident al oricărui loc.” Dar un cetățean poate fi și „membru al unui stat sau națiune.”¹¹⁵

---

¹¹⁴ William Penn

¹¹⁵ Toate citatele sunt la sfârșitul paginii 1 din Webster's New World Dictionary, pp. 267 și 392

Există o distincție similară între cuvintele „persoană” și „individ,” care se regăsește și în *The Volume Library*¹¹⁶ în lista de „cele mai frecvent folosite greșit cuvinte.” Cuvântul „individ” „nu ar trebui folosit doar cu sensul de persoană.”

Utilizarea corectă este, de exemplu: „Schimbări atât în indivizi, cât și în comunități.” Un individ poate fi considerat pe același nivel cu o comunitate sau cel puțin separat de ea, în timp ce o persoană este „membru” al unei comunități și, prin urmare, parte integrantă a acesteia.

Maximele juridice, „Fiecare persoană este un om, dar nu fiecare om este o persoană,”¹¹⁷ și, „Omul (*homo*) este un termen al naturii; persoana (*persona*), al dreptului civil,”¹¹⁸ clarifică această distincție.

Există și alte distincții care ar trebui înțelese atunci când folosim cuvântul „cetățean.”

„Termenul „cetățean” este diferit de „rezident” sau „locuitor.” O persoană poate fi cetățean al unui stat fără a fi locuitor în acel stat sau poate fi locuitor fără a fi cetățean. Cuvântul „rezident” are multe sensuri în drept, determinate în mare parte de contextul legislativ în care este folosit.¹¹⁹ „Rezidenții, spre deosebire de cetățeni, sunt străini care au primit permisiunea de a avea o locuință permanentă în țară. Fiind legați de societate prin faptul că locuiesc în ea, sunt supuși legilor acesteia atâta timp cât rămân acolo și, fiind protejați de ea, trebuie să o apere, chiar dacă nu se bucură de toate drepturile cetățenilor. Ei au doar anumite privilegii pe care legea sau obiceiul li le oferă.”¹²⁰

Rezident străin: „O persoană care nu este încă cetățean al acestei țări, dar care a venit dintr-o altă țară cu intenția de a renunța la cetățenia anterioară și de a locui aici.”¹²¹

Dacă rezidenții sunt „străini care au primit permisiunea de a avea reședință permanentă în țară” și sunt rezidenți într-un Stat, atunci cetățenia lor își are originea în altă parte decât în Statul în care locuiesc. „Un cetățean al Statelor Unite este cetățean al guvernului federal...”¹²² și locuiește într-unul dintre State. „O persoană poate fi în același timp cetățean al Statelor Unite și cetățean al unui Stat, dar drepturile de cetățenie sub unul dintre aceste guverne vor fi diferite de cele pe care le are sub celălalt.”¹²³ Puterea și autoritatea acelui guvern este rezultatul unor acte care oferă dovezi recunoscute că omul „s-a supus voluntar unei asemenea forme de guvernare” și, prin urmare, „nu se poate plânge.”¹²⁴

Când oamenii vorbesc despre un „Stat,” se referă la entitatea corporatistă „Statul ---” care există sub autoritatea Statelor Unite, sau la unul dintre statele naționale¹²⁵ care, în acele vremuri timpurii, au adoptat constituția originală care a înființat Statele Unite ale Americii ca entitate corporatistă?¹²⁶

Aproape toate guvernele sunt corporații sub o formă sau alta.¹²⁷

---

¹¹⁶ Published Educators Association. Abram Brubacher, Ph.D., Președinte al Colegiului de Stat din New York pentru Profesori, autor al lucrării *Spiritul Americii*.

¹¹⁷ Omnis persona est homo, sed non vicissim.

¹¹⁸ Homo vocabulum est; persona juris civilis. Calvinus, Lex.

¹¹⁹ Kelm v. Carlson, Curtea de Apel, Ohio, 473 F.2d 1267, 1271

¹²⁰ The Law of Nations, Vattel, Cartea I, Capitolul 19, Secțiunea 213, p. 87

¹²¹ Black's Law Dictionary, ediția a 6-a, p. 1309

¹²² Kitchens v. Steele, 112 F.Supp 383

¹²³ Curtea Supremă a SUA în US v. Cruikshank, 92 U.S. 542. Vezi Black's Law Dictionary, ediția a 6-a, p. 1309

¹²⁴ „Poporul Statelor Unite rezident în oricare Stat este supus la două guverne: unul Statul, și celălalt Național; dar nu trebuie să existe niciun conflict între cele două. Puterile pe care le posedă unul, celălalt nu le posedă. Ele sunt stabilite pentru scopuri diferite și au jurisdicții separate. Împreună alcătuiesc un întreg și furnizează poporului Statelor Unite un guvern complet, suficient pentru protecția tuturor drepturilor (privilegiilor) lor acasă și în străinătate. Este adevărat, se poate întâmpla uneori ca o persoană să fie răspunzătoare în fața ambelor jurisdicții pentru unul și același act... Este consecința naturală a unei cetățenii care datorează loialitate la două suveranități și revendică protecție de la ambele. Cetățeanul nu se poate plânge, deoarece s-a supus voluntar unei asemenea forme de guvernare.” Curtea Supremă a SUA în U.S. v. Cruikshank, 92 U.S. 551 (1876).

¹²⁵ „Statele erau la fel de străine una față de cealaltă precum Mexicul față de Canada.” Clark's Summary of American Law, Drept Constituțional

¹²⁶ „UNITED STATES OF AMERICA. Statele Unite ale Americii sunt o corporație înzestrată cu capacitatea de a intenta și de a fi acționată în justiție, de a transmite și de a primi proprietăți.” 1 Marsh. Dec. 177, 181, opinie a judecătorului Marshall.

Statele Unite originale au fost create de statele individuale, dar după Războiul Civil a avut loc o schimbare semnificativă în relația dintre guvernul statal și cel federal și, ulterior, între cetățenii sau locuitorii naturali ai statelor și guvernul federal.

„Adesea termenii ‘cetățean’ și ‘votant’ sunt confundați. Un votant este o persoană care, prin lege, are voie să participe la guvernare. Un cetățean este un membru al națiunii. Un cetățean al Statelor Unite este un membru al mării societăți pe care o numim Statele Unite ale Americii.”

„În Statele Unite, cetățenia este definită prin Amendamentul al Paisprezecelea la Constituție astfel: „Toate persoanele născute sau naturalizate în Statele Unite și supuse jurisdicției acestora sunt cetățeni ai Statelor Unite și ai statului în care locuiesc.”¹²⁸

„Cred în Statele Unite ale Americii ca într-un guvern... ale cărui puteri drepte sunt derivate din consimțământul celor guvernați: o democrație într-o republică.”¹²⁹

Guvernul Federal al Statelor Unite este o societate politică, care există în cadrul autorității jurisdicționale extinse a Republicii originale sau a statelor Republicane. Cea mai mare parte a autorității originare a Republicilor era deținută de omul liber individual, în domeniul propriei sale stăpâniri personale. Autoritatea guvernului Republicii Americane originale era doar *titulară*, adică „doar de formă.” Există o autoritate limitată care a fost atribuită Republicilor coloniale și statale originale, în urma Declarației de Independență. Cu toate acestea, niciuna dintre acele Republici nu avea autoritatea de a crea legi care să reglementeze comportamentul natural sau exercitarea drepturilor inalienabile ale omului liber, fără consimțământul acestuia. Prin urmare, Guvernul Federal al Statelor Unite, la începutul său, nu avea suveranitate, putere sau autoritate de a reglementa drepturile naturale. A fost creat, inițial, de către statele Republicane (nu de către poporul individual) printr-un acord numit Constituția Statelor Unite, elaborat în cadrul unei convenții a statelor separate.

„Oamenii unui stat sunt îndreptățiți la toate drepturile care, anterior, aparțineau regelui prin prerogativa sa.”¹³⁰ „Într-un anumit sens, termenul ‘suveran’ are drept corespondent ‘supus.’ În acest sens, termenul nu are aplicabilitate; căci el nu are obiect în Constituția [originală] a Statelor Unite. Sub acea Constituție există cetățeni, dar nu supuși.”¹³¹ „Când a avut loc [așa-numita] revoluție americană, poporul fiecărui stat a devenit el însuși suveran; și, în această calitate, deține dreptul absolut asupra tuturor apelor navigabile și a terenurilor de sub ele, pentru folosința lor comună, fiind supuși doar drepturilor cedate ulterior prin Constituție guvernului federal.”¹³²

Guvernul Federal a funcționat inițial nu prin drept propriu, ci prin privilegiile care i-au fost acordate de către State. Poporul poate continua să acorde mai multe privilegii prin aplicare, participare — sau prin apatie și nepăsare.

„Guvernul nu are suveranitate inerentă în cadrul celor 50 de state membre ale uniunii... și Congresul nu poate exercita niciun fel de putere care nu i-a fost încredințată de către poporul suveran: orice altceva este exclus.”¹³³

---

¹²⁷ „Membrii unei corporații” sunt definiți ca: „ guvern, corp Politic, corporații. Atunci când se aplică guvernului, această expresie semnifică statul. În ceea ce privește persoanele care compun corpul politic, acestea iau colectiv numele de popor sau națiune; și individual sunt cetățeni, atunci când sunt considerați în raport cu drepturile lor politice, și supuși, ca fiind supuși legilor statului. Când se referă la corporații, termenul corp politic înseamnă că membrii unor astfel de corporații trebuie să fie considerați ca o persoană artificială.” Bouvier’s Law Dictionary, 1856

¹²⁸ Quincy v. Duncan, 4 Har. (Del.) 383; etc. (vezi Black’s 3rd)

¹²⁹ Crezul American, 3 aprilie 1918 – a fost citit în Congres

¹³⁰ Lansing v. Smith, 21 D. 89...4 Wendell 9, 20 (1829) [Curtea de Apel din New York, relevant pentru dreptul de expropriere].

¹³¹ Chisholm v. Georgia, 2 Dall. (U.S.) 419, 455, 1 L.Ed 440 (1793).

¹³² Martin v. Waddell, 41 U.S. (16 Pet.) 367, 410 (1842)

¹³³ Julliard v. Greenman, 110 U.S. 421 (1884)

„Nu există ceva precum o putere de suveranitate inerentă în guvernul [federal] al Statelor Unite... În această țară, suveranitatea rezidă în popor, iar Congresul nu poate exercita nicio putere pe care ei [poporul suveran] nu i-au încredințat-o, prin Constituție: tot restul este reținut.” Judecătorul Curții Supreme Field, 1863–1897.

Statele originale, constatând că autoritatea și domeniul lor limitat erau insuficiente, au investit o parte din drepturile și atribuțiile lor într-o organizație guvernamentală separată numită „Statele Unite.”

Astăzi, „în Statele Unite, [cetățenia] este o obligație politică’ care nu se bazează pe deținerea de pământ, ci pe beneficiul protecției oferite de guvern; și ‘îl obligă pe cetățean la respectarea tuturor legilor’ suveranului său.”¹³⁴ Inițial, cetățenia nu includea ideea de *supus*, dar mai târziu, în Statele Unite, observăm o formă de cetățenie care leagă *supuși*¹³⁵ de legile unui „suveran.” Un *suveran* este „cel care exercită puterea supremă; un conducător suprem; persoana care are autoritatea cea mai înaltă într-un stat, precum un rege, împărat, regină etc.; un monarh.”¹³⁶ Un suveran face legi.

„Având mereu în minte faptul că, prin intrarea într-o societate, indivizii trebuie să renunțe la o parte din libertate pentru a păstra restul...”¹³⁷

Amendamentul al Paisprezecelea folosește cuvântul „cetățeni” ca termen ce denotă apartenență, spre deosebire de utilizarea anterioară, care însemna pur și simplu un locuitor. Aceasta nu înseamnă că nu exista cetățenie în Statele Unite înainte de acel amendament — căci desigur exista. Amendamentul al Paisprezecelea a fost o ofertă generală de cetățenie ca membru al guvernului federal al Statelor Unite.

Anterior adoptării Amendamentului 14, „Nicio persoană privată nu avea dreptul de a reclama, prin acțiune în justiție, o încălcare a Constituției. Constituția, este adevărat, este un pact, dar el nu este parte la acest pact. Statele sunt cele care sunt părți.”¹³⁸

Ai aceleași drepturi în calitate de cetățean al Statelor Unite conform Amendamentului 14, ca și cetățenii naturali ai Republicii în care există Statele Unite? În cazul *Twining vs. New Jersey*, termenul „proces echitabil” (due process) pare să capete un sens diferit de ceea ce mulți oameni cred că înseamnă legea astăzi.

„Dreptul la un proces cu juriu în cauze civile, garantat de Al șaptelea Amendament (*Walker v. Sauvinet*, 92 US 90), și dreptul de a purta arme, garantat de Al Doilea Amendament (*Presser v. Illinois*, 116 US 252), au fost clar considerate ca nefiind privilegii și imunități ale cetățenilor Statelor Unite garantate de cel de-Al Paisprezecelea Amendament împotriva restrângerii de către State; și, în esență, aceeași decizie a fost luată cu privire la garanția împotriva urmăririi penale fără o acuzație formulată de un mare juriu, prevăzută în Al Cincilea Amendament (*Hurtado v. California*, 110 US 516), precum și în ceea ce privește dreptul de a fi confruntat cu martori, prevăzut în Al Șaselea Amendament (*West v. Louisiana*, 194 US 258). În cazul *Maxwell v. Dow*, sus-menționat, unde reclamantul a fost condamnat într-o instanță statală pentru o infracțiune pe baza unei informări și de către un juriu format din opt persoane, s-a decis că acuzația, considerată indispensabilă conform celui de-Al Cincilea Amendament, și procesul cu juriu garantat de Al Șaselea Amendament, nu constituie privilegii și imunități ale cetățenilor Statelor Unite, în sensul termenilor utilizați în Al Paisprezecelea Amendament... Decizia s-a bazat pe ideea că această clauză din Al Paisprezecelea Amendament nu interzice Statelor să restrângă drepturile personale enumerate în primele opt amendamente, deoarece aceste drepturi nu se încadrează în sensul expresiei ‘privilegii și imunități ale cetățenilor Statelor Unite.’...

¹³⁴ *Wallace v. Harmstad*, 44 Pa. 492; etc. (1863). *Black’s Law Dictionary*, ediția a 3-a, p. 95

¹³⁵ „...termenul ‘cetățean’ în Statele Unite este analog termenului ‘supus’ din dreptul comun; schimbarea expresiei a rezultat din schimbarea guvernării.” – 14 CJS secțiunea 4 citează *State v. Manuel*, 20 NC 122 (1838).

¹³⁶ *Webster’s Unabridged Dictionary*, ediția a 2-a

¹³⁷ Andrew Jackson, 4 martie 1833

¹³⁸ Curtea Supremă a Georgiei, *Padelford, Fay & Co. v. Mayor & Aldermen, City of Savannah*, 14 Ga. 438, 520 (1854).

Concluzionăm, aşadar, că excepția de la autoincriminare forțată nu este un privilegiu sau o imunitate a cetățeniei naționale garantate de această clauză a celui de-Al Paisprezecelea Amendament împotriva restrângerii de către State...”

„...Este posibil ca unele dintre drepturile personale protejate de primele opt amendamente împotriva acțiunii naționale să fie de asemenea protejate împotriva acțiunii statale, deoarece o negare a acestora ar însemna o negare a procesului echitabil de drept... Dacă este așa, nu este din cauză că aceste drepturi sunt enumerate în primele opt amendamente, ci pentru că ele sunt de o asemenea natură încât sunt incluse în conceptul de „proces echitabil de drept.”¹³⁹

Este de înțeles că o persoană obișnuită nu ar crede că așa stau lucrurile. Dar majoritatea oamenilor nu știu nici că America a fost o republică înainte de acceptarea Constituției și chiar înainte de Declarația de Independență. Nici nu realizează adevărata natură a acelei republici și motivația celor care au populat-o. Mulți nu realizează că majoritatea populației din America s-a opus ratificării Constituției Statelor Unite în momentul redactării ei de către Statele individuale. Aceste State au rămas „la fel de străine unele față de altele precum este Mexicul față de Canada,”¹⁴⁰ atât înainte cât și după Constituție. Cu toate acestea, toate aceste fapte istorice și juridice sunt bine documentate în istorie.

„Așa cum revoluționarul Adams s-a opus Constituției în Massachusetts, la fel a făcut și Patrick Henry în Virginia, iar disputa în acel stat — cel mai important dintre toate — a fost îndelungată și acerbă. Cel care, în vremurile Actului Timbrului, proclamase că nu ar trebui să existe virginieni sau new-yorkezi, ci doar americani, acum se pronunța cu aceeași vehemență împotriva preambulului Constituției, deoarece începea cu ‘Noi, poporul Statelor Unite’ în loc de ‘Noi, Statele.’ La fel ca mulți alții, se temea de un guvern ‘consolidat’ și de pierderea drepturilor statelor. Nu doar Henry, ci și oameni mai capabili, precum Mason, Benjamin Harrison, Monroe, R.H. Lee, s-au opus și au dezbătut... alături de alții, în ceea ce a fost cea mai acută dezbateră desfășurată vreodată...”

„Având în vedere modul în care au fost organizate convențiile, opoziția puternică manifestată pretutindeni și manipularea necesară pentru a obține abia majorități slabe pentru ratificare, pare imposibil de evitat concluzia că majoritatea populației s-a opus Constituției.”

„Nu a fost supusă direct poporului, iar în acele vremuri de sufragiu limitat, chiar și cei care au votat pentru delegați la convențiile statale proveneau în mare parte din clasa posesoare de proprietăți, chiar dacă valoarea proprietății era mică.”¹⁴¹

A fost vreodată Constituția Statelor Unite ratificată în mod legal și care este adevărata sursă a autorității sale? Au fost ridicate întrebări serioase și s-au purtat argumente continue privind adoptarea legală a anumitor amendamente. Faptul este că Constituția Statelor Unite nu a fost ratificată conform legii existente la acea vreme, iar crearea ei a fost un act de revoluție împotriva legii și a voinței poporului.

„Dacă o constituție prevede expres că poate fi amendată doar într-un anumit mod și se urmează un alt mod, un astfel de amendament este ilegal; dar dacă este acceptat tacit, devine efectiv ca o revoluție pașnică, așa cum s-a întâmplat când Constituția Statelor Unite a intrat în vigoare la ratificarea de către nouă state, în ciuda faptului că vechile Articole ale Confederației prevedeau că nu pot fi modificate fără consimțământul unanim al statelor.”¹⁴²

„Dacă un conducător ascultă minciuni, toți slujitorii lui sunt răi.” (Proverbe 29:12)

Ignoranța și vanitatea, temperate cu apatie și lăcomie, sunt cei mai mari aliați ai tiraniei.

---

¹³⁹ Twining v. New Jersey, 211 U.S. 78, 98–99, 29 S.Ct. 14, 53 L.Ed. 97

¹⁴⁰ Clark’s Summary of American Law, Drept Constituțional

¹⁴¹ Istoria SUA de James Truslow Adams, vol. 1, pp. 258–259

¹⁴² Clark’s Summary of American Law, Drept Constituțional, Cap. 1, §1, p. 462

Care este autoritatea care face din Constituția Statelor Unite și din Amendamentele sale legea țării și autoritatea în viața noastră?

Prin renunțări constructive și directe din partea statelor, a devenit comun ca statele odinioară suverane să fie numite astăzi doar „vasi-suverane.”

Cetățenie înseamnă „Statutul de a fi cetățean” și poate include, „Apartenența la o societate politică, implicând o datorie de loialitate din partea membrului și o datorie de protecție din partea societății.”¹⁴³

Fie că un cetățean este încă un locuitor natural sau a obținut calitatea de membru al unei societăți politice, el are anumite drepturi, deși aceste drepturi pot diferi. Locuitorul natural poate fi membru al unei societăți sau *civitas*,¹⁴⁴ dar rămâne un individ cu drepturi civile în cadrul aceluși corp general. Acestea sunt „drepturi civile, care aparțin fiecărui cetățean al statului sau țării, sau, într-un sens mai larg, tuturor locuitorilor ei, și nu sunt legate de organizarea sau administrarea guvernului. Ele includ drepturile asupra proprietății, căsătoriei, protecției prin lege, libertatea de a încheia contracte, judecata prin jurați etc.”¹⁴⁵ Un individ care devine membru sau persoană într-o societate politică are și el drepturi civile, însă originea acestor drepturi, fiind politică, sunt „drepturi care țin de politica sau administrarea guvernului.”¹⁴⁶ Astfel, „altfel definite, drepturile civile sunt drepturi care aparțin unei persoane în virtutea cetățeniei sale într-un stat sau o comunitate. Drepturi susceptibile de a fi impuse sau reparate printr-o acțiune civilă. De asemenea, un termen aplicat anumitor drepturi garantate cetățenilor Statelor Unite prin al treisprezecelea și al paisprezecelea amendament la Constituție și prin diverse acte ale Congresului adoptate în conformitate cu acestea.”¹⁴⁷

Diferența esențială pare a fi că prima categorie de drepturi „nu are legătură cu organizarea sau administrarea guvernului,” în timp ce cealaltă este „subiectă” acestora.

„Este destul de clar, așadar, că există o cetățenie a Statelor Unite și o cetățenie a unui Stat, care sunt distincte una de cealaltă și care depind de caracteristici sau circumstanțe diferite în ceea ce-l privește pe individ.”¹⁴⁸ „Drepturile unui cetățean sub una dintre aceste forme de cetățenie (stat sau federală) pot fi destul de diferite de cele pe care le are sub cealaltă...”¹⁴⁹

Dacă beneficiul cetățeniei din urmă include obligația de subordonare, atunci consimțământul trebuie să fie unul voluntar, altfel această cetățenie nu ar fi nimic altceva decât servitute involuntară. Există nenumărate moduri de a demonstra consumarea unui consimțământ voluntar.

„Adevăratul distrugător al libertăților poporului este cel care răspândește printre ei favoruri, donații și beneficii.”¹⁵⁰

Guvernul Federal al Statelor Unite oferă cetățenilor săi, dar numai după ce aceștia s-au legat prin calitatea de membri eligibili. Dacă toate ofertele ar fi fost făcute din obligație, nu ar mai exista caritate. Este clar că guvernul nu are obligația contractuală de a da ceea ce este al său altcuiva.

„Un lucru se consideră dat atunci când este cedat altfel decât în virtutea unui drept.”¹⁵¹

„Un dar este considerat pur și simplu atunci când nu este însoțit de nicio condiție sau calificare.”¹⁵² Este evident că guvernul nu oferă niciodată un dar pur și simplu.

¹⁴³ Luria v. U.S., 231 U.S. 9, 34 S.Ct. 10, 13, 58 L.Ed. 101. (vezi Black's 3rd, p. 330)

¹⁴⁴ Civitas – orice grup de oameni care trăiesc sub aceleași legi. Black's, ediția a 3-a

¹⁴⁵ Right – în dreptul constituțional. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559

¹⁴⁶ Political – Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1375

¹⁴⁷ Right – în dreptul constituțional. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559

¹⁴⁸ Slaughter House Cases, 83 U.S. 395, 407 (1873)

¹⁴⁹ Colgate v. Harvey, 296 U.S. 404, 429 (1935)

¹⁵⁰ Plutarh

¹⁵¹ Donari videtur, quod nullo jure cogente conceditur.

¹⁵² Simplex et pura donatio dici poterit, ubi nulla est adjecta conditio nec modus. Bracton, l.

Nu doar prin jurăminte sau promisiuni de loialitate devenim supuși guvernului, ci și prin acceptare și comportament.

„Nimeni nu este obligat să accepte un beneficiu împotriva voinței sale. Dar dacă nu se opune, va fi considerat ca fiind de acord.”¹⁵³

Acesta fiind un principiu și o lege fundamentală a naturii, toți oamenii în posesia percepției lor naturale nu îl pot nega. Ignoranța privind condițiile și construcțiile legale nu poate fi o scuză.

„Este irelevant dacă un om își exprimă consimțământul prin cuvinte sau prin fapte și acțiuni.”¹⁵⁴

Nu contează cu adevărat dacă vorbim despre o cetățenie a unui Stat sau a Statelor Unite; aceleași principii voluntare se aplică. Se înțelege în mod obișnuit că *simplul fapt de a fi născut pe teritoriul Statelor Unite ale Americii nu face ca acel locuitor să fie cetățean al Statelor Unite, supus jurisdicției celui de-al paisprezecelea amendament*.¹⁵⁵ Dacă un individ sau locuitor a devenit cetățean al Statelor Unite în temeiul celui de-al paisprezecelea amendament, din orice motiv, el ar fi membru al acelui corp politic și, prin urmare, ar fi considerat legal „născut din nou” în Statele Unite ca o „persoană.” Cu un certificat de naștere, ar putea aplica pentru privilegiile acelei calități de membru și ar putea suporta obligațiile obligatorii ale acelei asocieri legale. Dar, „O persoană născută în Statele Unite are drepturi în baza acestui amendament (al paisprezecelea) de a rămâne cetățean, cu excepția cazului în care renunță voluntar la cetățenie.”¹⁵⁶

„Pentru fiecare om, propria casă este cel mai sigur refugiu.”¹⁵⁷

Dar de ce ar dori cineva să renunțe la cetățenia Statelor Unite ca membru al unui corp politic atât de prosper și aparent benefic? Oare „dezavantajele” unei relații aparent inofensive cu o entitate în general binevoitoare depășesc „avantajele” unui asemenea statut civil înfloritor, încât cineva — oricine — ar dori să se abțină complet de la beneficiile sale generoase? Sau este vorba despre cerințele impuse membrilor pentru a renunța la drepturile noastre date de Dumnezeu și la adevărurile universale, care determină individul să renunțe la simplele garanții sociale, conforturile economice și câștigurile aparente ale unor drepturi? Există oare principii mai înalte?

„Alegând mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile trecătoare ale păcatului;” (Evrei 11:25)

Cetățenia prin „calitatea de membru” include, de asemenea, o „datorie de loialitate din partea membrului.”¹⁵⁸ Loialitatea față de o societate sau un guvern care oferă cetățeanului protecție pare să fie un schimb rezonabil. Dar înainte de a ne oferi loialitatea, ar trebui să examinăm și să înțelegem pe deplin prețul pe care vom fi chemați să-l plătim.

„Loialitatea primordială a omului este față de viziunea sa despre adevăr și este obligat să o afirme.”¹⁵⁹

Conceptul de „loialitate” este definit în Black’s Law Dictionary ca și, „Obligația de fidelitate și ascultare pe care individul o are față de guvernul sub care trăiește, sau față de suveranul său, în schimbul protecției primite.

¹⁵³ Invitio beneficium non datur. Dig. 50.17.69; Broom, Max. ed. a 3-a Londra, p. 625; Bouvier’s Law Dictionary.

¹⁵⁴ Non refert an quis assensum suum praeferat verbis, an rebus ipsis et factis. 10 Coke, 52.

¹⁵⁵ Elk v. Wilkins, Nebraska (1884), 5 S.Ct. 41, 112 U.S. 99, 28 L.Ed. 643

¹⁵⁶ Baker v. Rusk, California (1969), 236 F. Supp. 1244; Reynolds v. Haskin, Curtea de Apel, Kansas, 1925, 8 F.2d 473.

¹⁵⁷ Domus sua cuique est tutissimum refugium.

¹⁵⁸ „Cetățenia este apartenența la o societate politică și implică o datorie de loialitate din partea membrului și o datorie de protecție din partea societății. Acestea sunt obligații reciproce, una fiind compensația celeilalte.” Luria v. U.S., 231 U.S. 9, 34 S.Ct. 10,13, 58 L.Ed. 101. (vezi Black’s 3rd)

¹⁵⁹ J. Addams

Poate fi o obligație absolută și permanentă sau una calificată și temporară.”¹⁶⁰ Acest lucru se referă, desigur, doar la cetățeanul care este membru, spre deosebire de cel care este doar locuitor. De exemplu, o „Loialitate Naturală,” conform dreptului englez, „este datorată de toți cei născuți în teritoriile regelui, imediat la naștere, fiind intrinsecă și perpetuă și care nu poate fi anulată prin niciun act propriu.”¹⁶¹ Asemenea acte, în principiu, ar include Declarația de Independență și așa-numita „Revoluție Americană,” dacă America și oamenii săi liberi, domiciliați pe propriul pământ, nu ar fi fost deja scoși din acea jurisdicție a regelui cu mulți ani înainte, prin hărțile de manumisiune emise de Carol I și Carol al II-lea.

„Dreptul civil readuce sclavul eliberat împotriva voinței sale la sclavia inițială; dar legile angloilor consideră că, odată eliberat, omul este pentru totdeauna liber.”¹⁶²

Această Maximă a dreptului englez a fost uitată sau ignorată de George al III-lea, deși a fost proclamată de mulți oameni din Anglia și Parlament la acea vreme. Și tot uzurparea, de către George, a drepturilor omului liber care trăia în republicile americane a dat legitimitate Declarației de Independență. În realitate, Regele a fost cel care a făcut revoluție, nu America.

„Ești chemat [fiind] rob? Nu te îngrijora de aceasta; dar dacă poți fi făcut liber, folosește libertatea mai degrabă.” (1 Corinteni 7:21)

Principiul pe care se bazează Loialitatea Naturală, deși prezentat sub alte nume, este același cu ascultarea pe care un copil o datorează tatălui său.

Ceea ce se datorează societății sau corpului care o reprezintă (guvernul), poate să nu fie loialitate. Dacă, de exemplu, o persoană a devenit și „garant” pentru datoriile societății, este posibil să nu poată pur și simplu să-și denunțe obligația, în funcție de natura acelei garanții.

„Fiul meu, dacă ai devenit garant pentru prietenul tău, dacă ți-ai bătut palma cu un străin, ești prins de cuvintele gurii tale, ești legat de promisiunile tale.” (Proverbe 6:1-2)

Înainte de a ne da fidelitatea, poate fi înțelept să ne întrebăm: „Ce valoare are loialitatea noastră față de Guvernul Federal al SUA și ce efect va avea aceasta asupra relației noastre cu Dumnezeu?”

Dacă „Idea de lege a fost analizată în mod obișnuit ca fiind compusă din trei elemente: în primul rând, o comandă a legiuitorului; în al doilea rând, obligația impusă astfel cetățeanului; în al treilea rând, o sancțiune amenințată în caz de neascultare,”¹⁶³ atunci putem vedea că, în această definiție a legii, există o obligație impusă cetățeanului. Această obligație este impusă prin acordarea loialității de către cetățean față de legiuitor.

„Oamenii buni urăsc păcatul din dragoste pentru virtute; cei răi din frică de pedeapsă.”¹⁶⁴

„Loialitatea este, ca să spunem așa, esența legii; este legătura credinței.”¹⁶⁵ Totuși, „...credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1)

Ar trebui să devină tot mai clar că oferirea loialității față de legiuitor este un act de credință obligatoriu, fie prin jurământ rostit, fie prin acceptare tăcută sau cerere de beneficii – și este esența dominației și autorității legiuitorului asupra cetățeanului.

„Cea mai importantă parte a oricărui lucru este începutul.”¹⁶⁶

¹⁶⁰ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 95

¹⁶¹ Blackstone, William. Commentaries on the Laws of England: A Facsimile of the First Edition of 1765–1769. Chicago: University of Chicago Press, 1979.

¹⁶² Libertinum ingratum leges civiles in pristinam servitutum redigunt; sed leges Angliae semel manumissum semper liberum judicant. Co. Litt. 137

¹⁶³ Bouvier’s Law Dictionary, vol. II, definiția Legii

¹⁶⁴ Oderant peccare boni, virtutis amore; oderunt peccare mali, formidine poenae. Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1282

¹⁶⁵ Ligentia est quasi legis essentia; est vinculum fidei. Coke, Litt. 129

Unde este începutul acestei loialități obligatorii? Este doar în jurământul rostit? Prin jurământ singur nu putem obține drepturi și privilegii de la legiuitor (suveran sau stăpân), decât dacă am ajuns la vârsta rațiunii și a competenței. Dacă începe cu acceptarea sau solicitarea de beneficii, atunci punctul de început al obligației poate fi foarte timpuriu.

„'Legea civilă,' 'Legea romană' și 'Legea civilă romană' sunt expresii echivalente, însemnând același sistem de jurisprudență.”¹⁶⁷

Legea Naturală și Creatorul ei prevăd ca Tatăl și Mama, ca Soț și Soție, să aibă custodia și dominația asupra copiilor lor. În legea romană, dreptul lui Cezar la autoritatea și dominația sa imperială asupra supușilor derivă din poziția sa de *pater vicarius*, tată surogat. În Roma, ca și în America de azi, existau două sisteme de cetățenie.

„Atunci căpitanul a venit și i-a zis: Spune-mi, ești tu roman? Și Pavel a zis: Da. Căpitanul a răspuns: Cu mare preț am dobândit eu această cetățenie. Iar Pavel a zis: Dar eu sunt născut liber.” (Fapte 22)

Tributul este „O sumă de bani plătită de un suveran sau stat inferior unui potentat superior, pentru a-i asigura prietenia sau protecția.”¹⁶⁸ Iar „Acciza (tributul), în originea sa, este dreptul patrimonial al împăraților și regilor.”¹⁶⁹

Împărații erau numiți *Patronus*. Subiectul „Patronus” (Tatăl nostru) este unul vast și interesant ca sursă de înțelegere. Originile zecuielilor și taxelor, precum și principiile acestora, sunt încă citate în nenumărate cazuri, implicând totul de la trusturi la postliminiu. Totuși, este mai bine să fie discutat într-un alt context. Este important să fie menționat aici doar pentru că reprezintă principiul și originea pe baza cărora este construită în mod corespunzător și complet înțelegerea subiectivă a cetățeniei noastre.

Așa cum un tată natural oferă beneficiul vieții copilului său cât timp acesta se află în pântece, la fel este important, în cadrul sistemului de lucruri, ca „tatăl substituit” să acorde beneficii individului cât timp acesta este încă în pântecul mamei sale.

„Cel care este în pântece este considerat ca fiind născut, ori de câte ori este vorba de un beneficiu pentru el.”¹⁷⁰

Legea Maternității Sheppard-Towner a fost „pentru promovarea, bunăstarea și igiena maternității și copilăriei și în alte scopuri.” A fost adoptată cu un vot de 63 la 7 în Senat, 279 la 39 în Cameră, și a fost semnată de Președinte, devenind lege la 23 noiembrie 1921. Legea prevedea, pentru anul fiscal curent (1922), 10.000 de dolari pentru fiecare stat care accepta prevederile legii, plus o sumă suplimentară de 1.000.000 de dolari.

Proiectul de lege a fost rezultatul direct al unui studiu de nouă ani efectuat de „Federal Children's Bureau.” Observați că biroul nu era „Biroul Federal pentru Copii,” ci „Biroul Copiilor Federali.” Această lege și acceptarea beneficiilor sale de către state au creat „Zona de înregistrare a nașterilor în Statele Unite.”¹⁷¹

“(2) Documentul de Înregistrare a Nașterii. Administrația pentru Securitate Socială (SSA) poate încheia un acord cu oficialii unui stat... pentru a stabili, ca parte a procesului oficial de înregistrare a nașterii, o procedură prin care SSA să aloce numere de securitate socială copiilor nou-născuți.

---

¹⁶⁶ Cujus rei potissima pars est principium.

¹⁶⁷ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 332

¹⁶⁸ Brande, citat în Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1757

¹⁶⁹ Vectigal, origina ipsa, jus Cæsarum et regum patrimoniale est.

¹⁷⁰ Qui in utero est, pro jam nato habetur quotiens de ejus commodo quaeritur.

¹⁷¹ Legea Publică 97, Congresul al 67-lea, Sesiunea I, Capitolul 135, 1921

Atunci când un astfel de acord este în vigoare, un părinte, ca parte a procesului de înregistrare a nașterii, nu mai este obligat să completeze Formularul SS-5 și poate solicita ca SSA să atribuie un număr de securitate socială nou-născutului.”¹⁷²

Guvernul federal avea dreptul de a impune o astfel de legislație statelor? În 1923, Alexander Lincoln, procuror general adjunct al statului Massachusetts, a argumentat că „Legea este neconstituțională. Ea pretinde să acorde agențiilor guvernului federal puteri aproape complet nedefinite, în materii legate de maternitate și copilărie, și să autorizeze alocări de fonduri federale pentru scopurile legii.” Plângerea continua afirmând că „Legea este invalidă deoarece presupune puteri care nu au fost acordate Congresului și uzurpă puterea de poliție locală.” „Legea nu este validată de faptul că puterile federale trebuie exercitate doar asupra statelor care acceptă legea, deoarece Congresul nu poate presupune, iar legislativele statelor nu pot ceda, puterile rezervate statelor prin Constituție. Legea este invalidă deoarece impune fiecărui stat o opțiune ilegală: fie să cedeze o parte din puterile sale rezervate prin Amendamentul X, fie să renunțe la partea sa din alocările prevăzute de lege.”¹⁷³

În analiza finală, legea a fost o ofertă de la o entitate corporativă către alta, cu scopul de a crea o cale prin care cetățeanul individual al Americii să se înregistreze ca subiect și rezident al Statului și, prin urmare, ca cetățean al Statului Federal Corporativ, agentul suveran real, numit Statele Unite. Guvernul federal ar prelua poziția de *Tată* al cetățeanului subiect în conformitate cu legea *Parens Patriae*.¹⁷⁴

„Și nu numiți pe nimeni tată pe pământul acesta: căci unul singur este Tatăl vostru, care este în ceruri.” (Matei 23:9)

Aceasta a fost o acordare clară de daruri, gratuități și beneficii din partea guvernului pentru un copil aflat încă în pântecele mamei sale naturale. Toți copiii care erau certificați prin semnătura și ștampila unui părinte natural, a unui medic profesionist și al autorităților județene și de stat reprezentante, erau eligibili pentru beneficii federale și de stat suplimentare ca fii ai statului și ai guvernului federal.

Odată, un prieten a încercat să obțină un număr de securitate socială pentru fiul său de nouă ani pentru a beneficia de o deducere din impozitul pe venit. I s-a spus că nu poate obține un număr pentru fiul său fără a prezenta certificatul de naștere al băiatului.

Deoarece băiatul nu avea unul (adică o dată de naștere oficială, fiind născut acasă), nu i se putea acorda privilegiul unui număr de securitate socială (SSN). Din punctul lor de vedere, băiatul „nu exista,” chiar dacă stătea în fața lor. Băiatul nu era un copil al statului pentru că nu fusese încă „născut *legal*.” Acest proces de certificare a unei nașteri naturale ca o naștere legală (sau de legătură) nu este diferit de ceea ce se poate numi o renaștere.

Certificarea începe un proces în trei etape pe care romanii îl numeau *novație*, incluzând *tutela* (adică beneficiile), și se încheie cu *manumisiunea* unui copil de la părinții săi către *tatăl conscriptonat* – statul – pe măsură ce contribuie ca adulți pe altarele statului. În cele din urmă, statul devine *Patronus*-ul Poporului, Tatăl nostru. Acesta este un proces triplu de abdicare, prin *Novatie*,¹⁷⁵ *Tutela*¹⁷⁶ și *Korban*,¹⁷⁷ prin care tații naturali sau patriarhii fiecărei familii își legau fiii și fiicele sub puterea Statului.

¹⁷² 20 C.F.R., secțiunea 422.103 (Codul de Reglementări Federale, despre numărul de securitate socială)

¹⁷³ Commonwealth of Massachusetts v. Mellon, Secretarul Trezoreriei, și alții; Frothingham v. Mellon, Secretarul Trezoreriei, și alții; 262 U.S. 447, 67 L.Ed. 1078, 43 S.Ct. 597

¹⁷⁴ Vezi TITLUL 15, Secțiunea 15h. Aplicabilitatea acțiunilor Parens Patriae: STATUTE - Secțiunile 15c, 15d, 15e, 15f și 15g din acest titlu se aplică în orice stat, cu excepția cazului în care statul respectiv prevede prin lege că nu se aplică. „Curtea se află în poziția de **parens patriae** față de copii.” Ayers v. Kelley, 284 Ala. 321, 224 So.2d 673 (1969)

¹⁷⁵ „Reformarea unei obligații vechi.” Dicționarul Webster

¹⁷⁶ *Tutor -ari*, dep. (și *tuto -are*): a proteja, a veghea, a păzi, a apăra împotriva.

„Și dacă unul singur este biruit, doi îi vor sta împotriva; și funia împletită în trei nu se rupe repede.” (Eclesiastul 4:12)

Marcus Aurelius a făcut înregistrarea nașterii obligatorie în anul 168 d.Hr. Aceasta a adus un nou val de persecuții asupra creștinilor care refuzau să participe la această schemă socială statutară. Ei înțelegeau de ce Isus a spus să *nu numim pe nimeni tată pe pământ* și să ne rugăm – adică să aplicăm – doar către *Tatăl nostru care este în ceruri*.

Această certificare nu creează, în sine, o legătură veșnică de loialitate, dar arată originile procesului prin care se construiește o loialitate și apartenență completă și totală. Este începutul procesului de legare juridică a individului de pe pământ față de un *corp* politic sau o structură guvernamentală.

Loialitatea este: „legătura sau legătura sau *ligamentul* care îl leagă pe supus [sau cetățeanul] de rege [sau guvern] în schimbul protecției pe care regele [sau guvernul] i-o oferă supusului [sau cetățeanului].”¹⁷⁸ Ea constă într-o 'ascultare adevărată și credincioasă a supusului față de suveranul său.’¹⁷⁹

„Nu contează dacă o revocare se face în cuvinte sau în fapte.”¹⁸⁰

Acest proces de credință constructivă, încredere și loialitate prin oferirea reciprocă de protecție și supunere creează o relație prin care „Cetățeanul sau supusul datorează o loialitate absolută și permanentă guvernului sau suveranului său – sau cel puțin până când, printr-un act deschis și clar, o renunță și devine cetățean sau supus al altui guvern sau suveran. Străinul, cât timp are domiciliul în țară, datorează o loialitate locală și temporară, care continuă pe perioada rezidenței sale.”¹⁸¹

„La livrarea înscrisurilor (actelor), nu contează ce se spune, ci ce se face.”¹⁸²

„Când stai să mănânci cu un conducător, gândește-te cu grijă la ceea ce este înaintea ta. Pune-ți cuțitul la gât dacă ești om lacom. Nu dori mâncărurile sale: căci sunt mâncăruri înșelătoare.” (Proverbe 23:1, 3)

Există multe acte „deschise și distincte” prin care ne putem revoca loialitatea față de o putere guvernamentală și să ne legăm de alta. Unii și-au schimbat numele în tradiția lui Avraam, Petru și Pavel. Alții pot revoca prin documente, considerând că doar pe hârtie și-au dat consimțământul, dar toți cei care își schimbă loialitatea trebuie să se schimbe și în faptele și acțiunile lor, nu doar în cuvinte.

„Cuvintele ‘cetățean’ și ‘cetățenie,’ totuși, includ de obicei ideea de domiciliu.”¹⁸³

Este puțin îndoielnic că individul nu ar avea dreptul de a fi un locuitor natural al pământului, spre deosebire de a fi un cetățean supus al guvernului, dar există și alte lucruri și circumstanțe care fac ca o astfel de libertate naturală să fie mai greu de atins pentru persoana obișnuită. Cu toate acestea, acel subiect va fi tratat în altă parte.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: căci ori îl va urî pe unul și-l va iubi pe celălalt, ori va ține la unul și-l va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6:24)

Există două tipuri majore de societăți în istorie. Prima este o republică generală în care individul este „liber față de lucrurile publice,” unde „nicio lege nu poate fi făcută fără consimțământul omului liber.” Acolo, individul este supus legii naturale a pământului comun poporului.

¹⁷⁷ A aduce mai aproape de cel care a dat naștere, sau de tatăl original, chiar și de un tată substituit.

¹⁷⁸ 1 Bl. Comm. 366 – Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 95

¹⁷⁹ 7 Coke, 4b. – Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 95

¹⁸⁰ Non refert verbis an factis fit revocatio.

¹⁸¹ Black’s Law Dictionary ediția a 3-a, p. 95.

¹⁸² In traditionibus scriptorum chartarum non quod dictum est, sed quod gestum factum est, inspicitur. 9 Coke, 137.

¹⁸³ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 330.

A doua a fost creată din legea pământului prin lege privată sau contract, prin care individul poate deveni supus voinței comunității prin consimțământ. Este logic că, dacă există două guverne, atunci există și două tipuri de cetățenie.

Primul este acordat unui individ prin dreptul nașterii sale naturale și ca locuitor natural al unui pământ liber, supus „Legii Naturii și a lui Dumnezeu,” Creatorul său divin și prin autoritatea deplină a „legii pământului.” Cealaltă cetățenie este acordată prin apartenență ca persoană într-o societate politică, sub autoritatea Constituției și a celorlalte amendamente și acte ale acelui corp politic. Este o apartenență care este legată, fie prin cuvinte (jurăminte orale sau scrise), fie prin fapte (inclusiv acte de supunere sau acceptare pasivă) de credință și loialitate, prin solicitarea și/sau simpla acceptare a „dărnicilor, donațiilor și beneficiilor.”

Primul este liber să devină supus cui dorește, în timp ce al doilea este deja supus acelei societăți colective și va deveni subiectul acelora cărora li se supune acea societate.

Deși America este „țara celor liberi, promisă sfinților de Dumnezeu,” conform lui Brendan Navigatorul, Statele Unite ocupă cea mai mare parte a acelui pământ cu cetățenii lor supuși. Ce alegere poți face în această țară a domniei libere? Până la urmă, „Libertatea este Dreptul de a Alege, Dreptul de a crea pentru sine alternative de Alegere. Fără posibilitatea de Alegere și exercitarea Alegerii, omul nu este om, ci membru, instrument, lucru.”¹⁸⁴

„Și dacă vi se pare rău să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: dumnezeilor cărora le-au slujit părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților, în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.” (Iosua 24:15)

Cui i se atribuie numerele de securitate socială?

Titlul 42 U.S.C., §405, prevede următoarele:

(B)(i) subparagraful (A) și subparagraful (F)... numerele de cont de securitate socială vor fi atribuite tuturor membrilor unor grupuri sau categorii corespunzătoare de persoane prin atribuirea unor astfel de numere:

(I) străinilor la momentul admiterii lor legale în Statele Unite, fie pentru rezidență permanentă, fie sub altă autoritate legală care le permite să lucreze în SUA, și altor străini în momentul în care statutul lor se modifică pentru a le permite legal să muncească;

(II) oricărei persoane care solicită sau primește beneficii în cadrul oricărui program finanțat integral sau parțial din fonduri federale, inclusiv oricărui copil pentru care aceste beneficii sunt solicitate de o altă persoană;

(III) oricărei alte persoane, atunci când se constată că ar fi trebuit să primească un astfel de număr, dar nu i-a fost atribuit...

(IV) copiilor sub vârsta școlară, la cererea părinților sau tutorilor;

(V) copiilor de vârstă școlară la momentul primei lor înscrieri în școală.

Dacă aplici pentru sau accepți beneficii, ai început procesul de a te lega de furnizorul și binefăcătorul tău. Dacă el, binefăcătorul, colectează fondurile pentru dorințele tale prin forță, în numele tău, devii părtaș la păcatele lui.

Promotorii școlii publice americane au „importat trei idei principale din Prusia. Prima a fost că scopul educației de stat nu era instruirea intelectuală, ci condiționarea copiilor către ‘ascultare, subordonare și viață colectivă.’ ... A doua, ideile întregi erau fragmentate în ‘materii’ și zilele de școală împărțite în perioade fixe ‘astfel încât motivația proprie pentru învățare să fie redusă prin întreruperi constante.’ A treia, statul era considerat adevăratul părinte al copiilor.”¹⁸⁵

¹⁸⁴ Archibald MacLeish a fost un poet și scriitor american, precum și Bibliotecar al Congresului. (1892–1982)

¹⁸⁵ Sheldon Richman, „Separarea școlii de stat.”

Aceleași principii, comploturi și control social¹⁸⁶ de tip „pandoric,” care au creat în mintea copiilor o reverență față de părinții politici ai unei națiuni, sunt acum orientate spre o uniune globală a omului sub părinții elitiști ai planetei. Acești părinți uzurpatori nu au caracterul Tatălui Ceresc care a creat această planetă.

Acum, „Fiecare copil din America care intră în școală la vârsta de cinci ani este bolnav psihic deoarece vine la școală cu anumite loialități față de părinții fondatori, față de oficialii aleși, față de părinții săi, față de credința într-o ființă supranaturală și față de suveranitatea acestei națiuni ca entitate separată. Este de datoria voastră, ca profesori, să vindecați toți acești copii bolnavi — prin crearea copilului internațional al viitorului.”¹⁸⁷

„Căci cetățenia¹⁸⁸ noastră este în ceruri, de unde așteptăm cu nerăbdare pe Mântuitorul, Domnul Isus Hristos,” (Filipeni 3:20)

Ca Avraam, ar trebui să ne adresăm Domnului domnilor. Nu ar trebui să încheiem contracte de robie cu dumnezei falși și să slujim oamenilor care nu sunt dumnezei. Dacă trăim ca Avraam, prin credință, vom putea asculta de Dumnezeu mai degrabă decât de oameni.

„Căci voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit Duhul înfierii, care ne face să strigăm: Ava, Tată!” (Romani 8:15)

De ce au fost persecutați creștinii timpurii? Au încheiat ei contracte cu Roma care i-ar fi supus mai profund autorității romane? Știm că autoritățile iudaice apostate au făcut-o.

„Dar ei au strigat: Ia-L, ia-L, răstignește-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Preoții cei mai de seamă au răspuns: Noi n-avem alt împărat decât pe Cezar.” (Ioan 19:15)

„Dați ascultare acolo unde este cu adevărat datorată.” Shakespeare

„Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales din lume, de aceea vă urăște lumea.” (Ioan 15:19)

Cuvântul grecesc tradus „*lume*” aici înseamnă „*ordine constituțională*” sau „aranjament (organizare).”

Ar trebui noi să ne supunem autorității și puterii „lumii” oamenilor, așa cum unii ar vrea să credem? Există o jumătate de duzină de cuvinte grecești traduse prin „putere” în Biblie și chiar mai multe definiții ale cuvântului „putere” în limba engleză.

Pavel ne-a spus, în Romani 13, că ar trebui să rămânem supuși *libertății mai înalte*, nu să ne punem sub autoritatea altora. Cuvântul din greacă tradus prin „*putere*” este *exousia*, care este tradus în alte locuri prin „*libertate*.” Este cel mai puternic cuvânt din limba greacă pentru libertate și este definit ca „puterea de a alege, libertatea de a face ce dorește cineva.”¹⁸⁹

Ceea ce a spus cu adevărat Pavel a fost: „Fiecare suflet să fie supus *libertății* mai înalte. Căci nu există *libertate* decât de la Dumnezeu: *libertățile* care sunt, sunt orânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc *libertății*, se împotrivesc rânduielii lui Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc își vor atrage osândă asupra lor.” (Romani 13:1–2, parafrază conform sensului original)

¹⁸⁶ Obiectivul declarat al (GEB)

¹⁸⁷ Psihiatrul de la Harvard Chester M. Pierce, vorbind în calitate de expert în educație publică la Seminarul Internațional de Educație din 1973.

¹⁸⁸ Cuvântul grecesc aici este *politeum*, și este definit ca „administrarea treburilor civile sau a unei comunități.” Provine din *politeuomai*, care înseamnă „a fi cetățean.”

¹⁸⁹ Strong's Nr. 1849 *exousia*, din 1832 (în sensul de abilitate); AV—putere 69, autoritate 29, drept 2, libertate 1, jurisdicție 1, tărie 1; total 103: 1) puterea de a alege, libertatea de a face ce dorește cineva...

Acest lucru are mult mai mult sens, având în vedere că Dumnezeu a căutat să elibereze omenirea de sub conducători și ne-a avertizat mereu să nu facem legăminte, să nu mâncăm la masa lor, să nu ne plecăm sau să ne supunem autorității binefăcătorilor care stăpânesc și diminuează dreptul nostru dat de Dumnezeu de a alege. Pavel cu siguranță nu a vrut să spună că ar trebui să intrăm în acorduri sau relații sub „pedeapsa sperjurului” care ne readuc în robie față de lume sau sub puterea unor sisteme precum Babilon, Egipt sau Roma.

„Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa stăpânit de nimic.” (1 Corinteni 6:12)

Dacă descoperim că suntem sclavi într-un sistem de robie care nu urmează întotdeauna învățăturile lui Hristos, ar trebui să căutăm să fim liberi?

„Fiecare să rămână în chemarea în care era când a fost chemat. Ai fost chemat ca rob? Să nu-ți pese; dar dacă poți să fii făcut liber, folosește ocazia.” (1 Corinteni 7:20–21)

Poate fi greu să renunți la beneficiile lumii. Care este chemarea inimii tale?

Fiecare bărbat și fiecare femeie trebuie să caute calea propriei credințe, în lumea în care se află, pe pământul creat de Dumnezeu. Ca Avraam și cei credincioși din vechime, trebuie să rățacim prin deșertul omenirii și să căutăm credința și ascultarea față de Hristos Isus.

„Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta cărnii, pofta ochilor și trufia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume.”¹⁹⁰ (1 Ioan 2:15–16)

„În visele noastre, avem resurse nelimitate, iar oamenii ni se supun cu o docilitate perfectă mâinii noastre modelatoare. Convențiile educaționale actuale se estompează din mintea noastră; și, neîngrădiți de tradiție, ne exercităm voința noastră bună asupra unui popor rural recunoscător și receptiv.”¹⁹¹

Ce am învățat? Există cel puțin două tipuri de cetățeni în America. Unul nu este conectat la administrarea guvernului, iar celălalt este supus administrației guvernamentale. Unul este reglementat în virtutea unui privilegiu, iar celălalt în virtutea unui drept. Tipul de cetățenie de care te bucuri este rezultatul consimțământului. Acel consimțământ poate fi prezumat ca rezultat al unei cereri, acceptări sau al tăcerii (acquiescență).

Tributul este un drept patrimonial. Un drept patrimonial este dreptul Tatălui. Tributul este, de asemenea, o taxă de consum (excise tax). Tații și mamele au început să cedeze drepturile asupra copiilor lor prin încheierea unor contracte constructive cu statul, prin activități care creează legături juridice cu statul. Copiii fac primul pas către emancipare față de tații lor naturali, dată fiind de Tatăl nostru din Ceruri, odată cu *novăția*¹⁹² certificatului de naștere.

Dreptul guvernului de a impune o taxă de consum sau tribut asupra persoanelor derivă din presupunerea funcției de Tată, în calitate de patron, în acest proces de *novăție*. Următorul pas în a deveni *Pater Vicar* sau Tată Suplinitor este să ofere un tutore sau curator. Pe baza acestor precepte legale, *Patronus*-ul Romei și statul modern și-au construit cea mai mare putere asupra oamenilor. Acești Binefăcători sunt reprezentați de școli, agenții administrative de asistență socială și provizion, poliție corporativă, doctori, avocați și toate acele persoane profesioniste care oferă îngrijire pentru acest „copil al statului.”

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să trăiești multe zile pe pământul pe care ți-l dă Domnul, Dumnezeul tău.” (Exod 20:12)

---

¹⁹⁰ „*Jumea*” – Tradus din Strong’s Nr. 2889 *kosmos* {kos’-mos} 1) o aranjare potrivită și armonioasă sau o constituție, ordine, guvernare... (Online Bible and Concordance, Woodside Bible Fellowship)

¹⁹¹ Președintele GED, Frederick Gates. (Consiliul General de Educație, înființat de John D. Rockefeller în 1902)

¹⁹² „reformularea unei obligații vechi.” Dicționarul Webster

Statul corporativ, acționând ca tatăl nostru surogat, impune regula antică a *Parens Patriae*, adică „Ascultă de Tatăl.” Este oare planul lui Dumnezeu ca oamenii să întemeieze un stat corporativ care să stea în locul Tatălui? Odată cu această funcție de responsabilitate vine și puterea de a cere tot mai multă conformare cu voința sa, exercitând un control tot mai mare. De unde obține guvernul un astfel de drept și putere? De la noi. Ce lege universală invocă statul pentru a-și justifica acea autoritate?

„Și să nu numiți pe nimeni de pe pământ 'tatăl vostru;' căci unul singur este Tatăl vostru, acela care este în ceruri.” (Matei 23:9)

Găsim cuvântul „*patri*” în acel text grec în care Isus dezvoltă această poruncă în versetul 10 din Matei 23: „*Nici să nu vi se spună 'conducători,' căci unul este Conducătorul vostru: Hristos. Dar cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.*”

El repetă această poruncă în Luca 22:25:

„Împărății neamurilor domnesc peste ele; și cei ce au autoritate asupra lor sunt numiți binefăcători. Dar între voi să nu fie așa; ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai tânăr, și cel care conduce ca cel care slujește.”

Nu trebuie nici să facem oameni 'tați' ai noștri, nici să fim stăpâni peste vecinii sau frații noștri. De ce ne dă Isus această poruncă de a fi diferiți de națiuni? Pentru că predica despre o nouă împărăție care era aproape.

„Și Eu vă dau o împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a dat-o Mie.” (Luca 22:29)

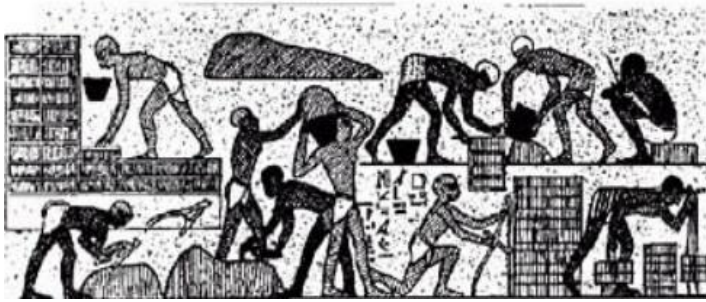
Care este al treilea și ultimul pas către supunerea totală în fața Tatălui Suplinitor, Statul?

„În conformitate cu doctrina *parens patriae*, 'controlul și custodia principală a copiilor revine guvernului...'”¹⁹³ „Cu alte cuvinte, statul este tatăl și mama copilului, iar părinții naturali nu au dreptul la custodie decât prin recunoașterea binevoitoare a statului...”¹⁹⁴

---

¹⁹³ Ex parte Wright, 225 Ala. 220, 222, 142 So. 672, 674 (1932). Vezi și Fletcher v. Preston, 226 Ala. 665, 148 So. 137 (1933); și Striplin v. Ware, 36 Ala. 87 (1860).

¹⁹⁴ Chandler v. Whatley, 238 Ala. 206, 208, 189 So. 751, 753 (1939) (citând Striplin v. Ware, 36 Ala. la p. 89)

A Angaja (cuvântul acceptabil)

VS.

A ÎNROBI (cuvântul inacceptabil)

„Haideți să ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora. Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului și au încetat să mai zidească cetatea. De aceea, i-au pus numele Babel, căci acolo a încurcat Domnul limba întregului pământ și de acolo i-a împrăștiat pe toată fața pământului.” (Geneza 11:7–9)

„Bâiguială” (*babble*, în engleză) este definită de Webster ca „a vorbi indistinct sau incoerent,” ori „a vorbi fără gândire.” În schimb, cuvântul „a înțelege” este definit ca „a pricepe sau a cuprinde; a cunoaște sau a pătrunde sensul, intenția ori motivul; a percepe sau discerne înțelesul unui semn, discurs neclar, tainic, etc.” Așadar, haideți să încercăm să înțelegem motivul și sensul unor cuvinte precum „angajare” (employment), pentru a putea înțelege problema, și poate chiar „semnul tainic” al ceea ce poate fi azi doar vorbire fără noimă și neclară.

„Suntem ignoranți față de multe lucruri care nu ne-ar fi ascunse dacă lectura autorilor vechi ne-ar fi familiară.”¹⁹⁵

Continuând cu Webster, găsim că *a angaja* este definit astfel: „1. a ocupa timpul, atenția și munca cuiva; a ține ocupat sau la muncă; ex: ne angajăm mâinile în muncă. 2. a folosi; a face uz de... 3. a oferi muncă și plată pentru aceasta; ex: lucrările publice angajează mii de oameni. 4. a implica în serviciul cuiva; a închiria; ex: președintele a angajat un trimis pentru negocierea unui tratat... Sinonime: a folosi, a închiria, a ocupa, a dedica, a implica, a însărcina.”¹⁹⁶

Sinonimele oferă o perspectivă mai profundă asupra cuvântului *a angaja*. Primul sinonim de remarcat este *a folosi*, care, ca verb, este definit ca, „A face uz de, a converti în serviciul cuiva, a se folosi de ceva, a angaja.”¹⁹⁷ *A angaja* ca verb implică deci ideea de convertire. Ca substantiv, *folosința* este definită ca „O încredere pusă într-altul.”¹⁹⁸ Iar *folosința* este mai departe descrisă ca „Un drept al unei persoane, numită *cestui que use*, de a beneficia de profiturile unui teren asupra căruia altcineva deține titlul legal și posesia, având totodată obligația de a-l apăra și de a dispune de bunurile respective conform indicațiilor beneficiarului.”¹⁹⁹ Prin natura sa, *folosința* este un trust. „Folosințele și trusturile nu sunt atât lucruri diferite, cât aspecte diferite ale aceluiași subiect.”²⁰⁰

„Munca americană este capitalul muncitorilor noștri.”²⁰¹

În schimb, *a închiria* este definit ca: „O închiriere (bailment) în care se oferă compensație pentru folosirea unui obiect sau pentru muncă ori servicii asupra acestuia. Acest contract derivă din principiile dreptului natural: este voluntar și bazat pe consimțământ; implică obligații reciproce și este în beneficiul ambelor părți. În caz de închiriere, obiectul este chiar folosința aceluși bun.”²⁰²

¹⁹⁵ Multa ignoramus quæ nobis non laterent si veterum lectio nobis fuit familiaris. 10 Coke, 73.

¹⁹⁶ Webster’s New Twentieth Century Dictionary Unabridged, ediția a 2-a.

¹⁹⁷ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1787.

¹⁹⁸ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1787. Vezi și 2 Blackstone Commentaries, p. 328.

¹⁹⁹ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1787. Vezi și Bouvier’s Law Dictionary.

²⁰⁰ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1787. Vezi și Mozele and Whitely.

²⁰¹ *Mesajul anual* al lui Grover Cleveland, decembrie 1885.

²⁰² Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 895; și Bouvier’s Law Dictionary.

Contractul de închiriere derivă din legea naturală și, de la sine, nu este un subiect de echitate... închirierea în scopul unui schimb imediat și egal ar trebui considerată diferită de cea făcută pentru profit și câștig viitor, ceea ce ar implica dobândă sau camătă.

„Orice guvernare fără consimțământul celor guvernați este definiția exactă a sclaviei!”²⁰³

„Există o distincție clară între profit și salariu sau compensație pentru muncă.”²⁰⁴ Compensația pentru muncă este diferită de profit. Salariul este, „O compensație acordată unei persoane angajate pentru serviciile sale. În ceea ce privește salariile servitorilor...”²⁰⁵ Dar, în alt context, „Compensația pentru muncă nu poate fi considerată profit în sensul legii. Cuvântul *profit*, așa cum este folosit în mod obișnuit, înseamnă câștigul obținut dintr-o afacere sau investiție. Este cu totul altceva decât compensația pentru muncă.”²⁰⁶ Este oare compensația pentru muncă o afacere? „Munca, afacerea și serviciul nu sunt sinonime. Munca poate fi o afacere, dar nu este neapărat așa; iar afacerea nu este întotdeauna muncă. Munca implică trudă; efort care produce oboseală; efort manual de natură obositoare.”²⁰⁷

Munca este cheltuiala de sine atunci când nu este o chestiune de afacere. „Scriitorii creștini timpurii priveau afacerile ca pe un pericol pentru suflet.”²⁰⁸ Astăzi, termenul „afacere” este sinonim cu: „ocupație, angajare, serviciu.”²⁰⁹ „Angajarea este o relație de afaceri, dacă nu chiar o afacere în sine.”²¹⁰ „Este ușor să scapi de afaceri, dacă doar disprețuiești recompensele lor.”²¹¹ Când devine compensația pentru muncă o afacere și, prin urmare, un profit sau câștig? Și trebuie oare termenul „afacere” definit sau redefinit în mintea noastră?

„Filosofia modernă a dreptului este că un om își poate vinde serviciile, dar nu pe sine, după cum s-a arătat în *Kadis v. Britt*, 224 NC 154, 29 SE2d 543...”²¹²

A „angaja” este definit și ca „a da ocupație cuiva: n. ocupație. Sinonim. ANGAJA, folosi. Noi ‘angajăm’ ceea ce luăm în serviciul nostru, sau ceea ce facem să ne servească temporar; ‘folosim’ ceea ce dedicăm complet scopului nostru.”²¹³ Sinonimul „ocupa” ar trebui să includă și „ocupația.” „Ocupa” provine din latinescul *occupare* care înseamnă „a lua în posesie, a poseda, a folosi.” În timp ce „ocupația” înseamnă: „Posesiune; control; deținere; folosire... Cuvântul ‘ocupație’ trebuie considerat ca având referire la vocația, profesia, meseria sau chemarea în care persoana este implicată contra unei plăți sau pentru profit.”²¹⁴ Cuvântul „profesie” provine din latinescul *professio*, însemnând „o declarație; registru public; profesiune,” și este definit ca „declararea... mărturisirea unei convingeri în... corpul persoanelor implicate într-o anumită chemare sau ocupație.”

Un profesionist este „o persoană care aparține uneia dintre profesii” sau „o persoană care face dintr-o activitate care, de regulă, nu este urmărită pentru câștig... sursa traiului său,” cum ar fi un doctor care, în îngrijirea bolnavilor, primește bani, nu ca un act de milă, sau un avocat care luptă, nu pentru dreptate, ci ca un mercenar plătit.

---

²⁰³ Jonathan Swift

²⁰⁴ *Oliver vs Halstead*, 96 SE 21, 858–859. Black’s Law Dictionary.

²⁰⁵ Bouvier’s Law Dictionary.

²⁰⁶ *Commercial League Association of America v. People ex rel. Needles Aud.*, 90 Ill. 166.

²⁰⁷ *Bloom v. Richards*, 2 Ohio St. 387. Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 260.

²⁰⁸ Walter Lippmann

²⁰⁹ Roget’s International Thesaurus nr. 625. Substantiv: „business” (afacere)...

²¹⁰ *Steward Machine Co. vs Davis*, 301 U.S. 548 (1937).

²¹¹ Seneca

²¹² *Calhoun v. Everman*, 242 SW2d 100, 103 (Ky, 1951).

²¹³ The Volume Library (1924).

²¹⁴ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1280.

Și o ocupație, bineînțeles, este o „folosire,” care este o „încredințare” (o încredere acordată altuia), unde interesul beneficiarului (dreptul la profit sau câștig) este luat în considerare. În timp ce „asiguratul” este: „O persoană care a fost asigurată de o companie de asigurări, sau asigurător, împotriva pierderilor sau pericolelor menționate în polița de asigurare.”²¹⁵

„Protecția atrage după sine supunerea; supunerea – protecția.”²¹⁶

Termenul „angaja” poate fi definit și ca „a converti echitabil.” Angajatorul „ocupă și posedă” folosirea angajatului. Dar cine este angajatorul și stăpânul muncii tale?

„ANGAJAT... vezi Stăpân și Servitor (acest index)”²¹⁷

Dacă Edward Everyman este angajat de Willard Widgetmaker, îl numim pe Ed „angajat” și pe Willard „angajator.” Ed s-a dus anterior la biroul local de Administrație pentru Securitate Socială și a obținut un „Număr de Identificare al Angajatului.”²¹⁸ Ed este angajat. Dar este angajatorul lui Ed Willard sau altcineva? Este Willard un agent sau supraveghetor pentru o terță parte? Willard are un „Număr de Identificare al Angajatului,” dar are și un „Număr de Identificare al Angajatorului.” Ed este gata să-și servească noul stăpân, dar atât Ed cât și Willard au trecut printr-o conversație. Dacă Willard îl tratează pe Ed inechitabil, cui trebuie să răspundă? Nu Willard este responsabil cu colectarea și transmiterea unei părți din munca lui Ed, sub formă de taxă, către adevăratul stăpân al lui Willard și al lui Ed? Dacă Ed își dă demisia, este el șomer sau neangajat? Dacă Willard este doar un agent sau un supraveghetor angajat el însuși, atunci Ed pur și simplu aplică pentru un alt supraveghetor, în timp ce este neutilizat și neangajat, dar totuși convertit și supus? Poate Ed trece printr-o reconversie înapoi la statutul său de om liber?

„Oamenii nu renunță niciodată la libertățile lor decât printr-o anumită diluare a acestora.”²¹⁹

Unii au crezut că impozitul pe venitul persoanelor este un impozit direct, în temeiul celui de-al Șaisprezecelea Amendament, și susțin apoi că acel amendament nu a fost niciodată ratificat legal. Deși s-ar putea să fie adevărat, acest lucru nu are legătură cu impozitul individual pe venit.

„Prin hotărârea anterioară (cazul Brushaber), s-a stabilit că al 16-lea Amendament nu a conferit nicio putere nouă de impunere a taxelor, ci doar a împiedicat ca puterea completă și deplină de impozitare a veniturilor, pe care Congresul o deținea de la început, să fie scoasă din categoria taxelor indirecte, căreia îi aparținea prin natura sa...”²²⁰

„În materie de impozitare, Constituția recunoaște două mari categorii: impozite directe și impozite indirecte, și stabilește două reguli care trebuie respectate: regula proporționalității în cazul impozitelor directe, și regula uniformității în cazul taxelor, vamalelor și accizelor.”²²¹

Este impozitul progresiv pe venit o taxă directă sau indirectă? „Afirmatia că Amendamentul tratează un impozit pe venit ca fiind o taxă directă... este complet nefondată.”²²²

O taxă indirectă poate fi, „O taxă impusă asupra producerii unui eveniment, spre deosebire de roadele sale tangibile.”²²³

„De aceea au pus peste ei supraveghetori, ca să-i asuprească cu sarcinile lor. Și au zidit pentru Faraon cetăți pentru păstrarea vistieriei: Pitom și Raamses.” (Exod 1:11)

²¹⁵ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 161.

²¹⁶ *Protectio trahit subjectionem, subjectio protectionem.* Coke, Littleton, 65.

²¹⁷ Summary of American Law, George L. Clark, p. 635 (singura intrare pentru „employ” sau „employee” în index).

²¹⁸ Număr de identificare al contribuabilului (TIN), Număr de securitate socială.

²¹⁹ Edmund Burke, discurs din 1784.

²²⁰ *Stanton v. Baltic Mining Co.*, 240 U.S. 103, 112 (1916).

²²¹ Președintele Curții Supreme, Fuller, în *Pollock v. Farmers' Loan & Trust Co.*, 157 U.S., la p. 557.

²²² *Brushaber v. Union Pacific Railroad Co.*, 240 U.S. 1, 13 (1916).

²²³ *Tyler v. United States*, 281 U.S. 497, 502 (1930).

Cuvântul „venit” poate însemna, „întoarcerea în bani dintr-o afacere, muncă sau capital investit. Venitul este câștigul care provine din muncă... sinonimele sale obișnuite fiind *câștig, profit, venituri*.. Venitul este câștigul derivat din capital, din muncă sau din ambele combinate...”²²⁴ „Termenul general venit nu este definit în Codul Fiscal Intern.”²²⁵ Descrierea lor inițială a venitului a fost, „Suma totală obținută din salarii, remunerații sau compensații pentru servicii personale de orice fel și sub orice formă plătite,”²²⁶ și că „venitul derivat dintr-o sursă este impozabil fără alocare proporțională.”²²⁷

„Venitul” este acum descris ca fiind totalul: „Salarii, remunerații, bacșișuri etc...”²²⁸ Totuși, găsim în altă parte că, „Salariile, remunerațiile și comisioanele obținute pentru prima dată nu sunt 'venit' (profit sau câștig)... ci un schimb echitabil de muncă pentru bani. Astfel de bani sunt o 'sursă,' nu 'venit,' și nu sunt impozabili.”²²⁹

„Concluzia atinsă în cauza Pollock nu a implicat în niciun fel că taxele pe venit fac parte în mod necesar din categoria taxelor directe pe proprietate, ci, dimpotrivă, a recunoscut că impozitarea veniturilor este prin natura sa o taxă indirectă (acciză), având dreptul de a fi impusă ca atare.”²³⁰

„Toți oamenii sunt fie oameni liberi, fie sclavi.”²³¹

Dacă salariile erau *sursa* din care se putea obține venit, iar acum salariile sunt considerate venit în sine, atunci ceva s-a schimbat sau a fost convertit. Dacă munca este sursa din care derivă salariile, atunci trebuie să fie natura individului muncitor cea care a trecut printr-o conversie.

A fi angajat înseamnă a converti folosirea propriei munci și servicii în folosul sau serviciul altuia, în speranța unui beneficiu și a unei garanții viitoare. Este conversia unui drept natural printr-un act de consimțământ reciproc. Implică o relație de încredere și o investiție de substanță (sudoare, efort și timp) sub forma unui serviciu gestionat pentru a fi răsplătit. Este supunerea de bunăvoie a propriei persoane altuia, în speranța unui câștig și beneficiu. Dacă libertatea este definită drept „Starea sau faptul de a fi o persoană liberă; exonerarea de la supunerea față de voința altei persoane care pretinde posesia asupra persoanei sau serviciilor; libertate,”²³² atunci o parte din libertatea noastră este sacrificată, oferită, în momentul *angajării legale*.

„Și oricărui om căruia Dumnezeu i-a dat avere și bogății, și i-a dat puterea să se bucure de ele, să-și ia partea lui și să se bucure de truda lui – acesta este un dar de la Dumnezeu.” (Eclesiastul 5:19)

Ar trebui să fie clar că munca unui om este un dar de la Dumnezeu, așa cum și viața însăși este darul Lui pentru noi. Cu alte cuvinte, munca noastră este un privilegiu acordat de Dumnezeu și, prin urmare, impozabil doar de către El, din momentul nașterii noastre, dacă nu chiar al concepției.

Darul privilegiului oferit de Creatorul omenirii reprezintă definiția drepturilor inalienabile și „pentru a garanta aceste drepturi, guvernele sunt instituite între oameni, derivându-și puterile juste din consimțământul celor guvernați.”²³³ Observăm că, „Nici sclavia, nici servitutea involuntară... nu vor exista în Statele Unite sau în orice loc aflat sub jurisdicția lor.”²³⁴

„Când oamenii trebuie să asculte de ordinele altora, egalitatea este exclusă.”²³⁵

²²⁴ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 944.

²²⁵ U.S. vs Ballard, 535 F2d 400 (1967).

²²⁶ Formularul 1040: „Pentru anul 1913, din 1 martie până în 31 decembrie.”

²²⁷ Pollock vs Farmer's Loan & Trust Co.

²²⁸ Formularul 1040: Declarația de impozit pe venit al persoanelor fizice din SUA, 1988.

²²⁹ Murdock vs Pennsylvania, 318 U.S. 105.

²³⁰ Brushaber v. Union Pacific Railroad Co., 240 U.S. 1, pp. 16–17 (1916).

²³¹ Omnes homines aut liberi sunt aut servi. Inst. 1.3. pr; Fleta. 1.1,c.1,§2.

²³² Webster's New International Dictionary, ediția a 2-a, 1938.

²³³ Declarația de Independență.

²³⁴ Articolul XIII din Constituția Statelor Unite.

²³⁵ Sir John Thomas Gilbert.

Odată, un băiat tânăr l-a întrebat pe tatăl său, un avocat: „Pentru cine lucrezi?”

Avocatul, obișnuit să vorbească clar și precis, înțelegând subtilitățile legii și plătind 50% impozit pe venit, a răspuns: „Ei bine, până pe 1 iulie, lucrez pentru guvern. După aceea, lucrez pentru mine.”

„ Orice zi care îl face pe om sclav, îi răpește jumătate din valoare.”²³⁶

Impozitul pe venit este, „un impozit asupra profitului anual rezultat din proprietăți, profesii, meserii și funcții. Un impozit pe venit nu este impus asupra proprietății, fondurilor sau profiturilor, ci asupra dreptului unui individ sau al unei corporații de a primi venit sau profit. În baza diferitelor prevederi constituționale și statutare, un impozit pe venit este considerat un impozit indirect (acciză), nu un impozit pe proprietate, nici pe afaceri, ci un impozit pe veniturile provenite din acestea. Dar, în alte cazuri, un impozit pe venit este considerat un impozit pe proprietate și nu un impozit personal sau pe activitate.”²³⁷ Așadar, impozitul pe venit este considerat o taxă de tip acciză, dar, în alte cazuri, se spune că nu este o acciză. Într-o anumită condiție, nu este considerat un impozit pe proprietate, dar, în altă situație, se poate ca acesta să fi fost convertit într-un impozit pe proprietate. Salariile se spune că nu constituie venit, dar în alte surse sunt listate ca venit. Confuzia pare, așadar, justificată. Trebuie să existe un moment în timp în care are loc o schimbare sau conversie semnificativă. Deci, ce anume ne scapă? Un lucru important în căutarea adevărului este să observăm momentul în care sunt făcute aceste afirmații contradictorii.

„Se putea privi într-un cazan în care Guvernul și poporul Statelor Unite se mișcau sub influența unei idei noi... Aceasta era o formă nouă de legislație — ceva ce nu mai ajunsese niciodată în fața Congresului Statelor Unite până atunci, necesitând multă explicație și multă răbdare.”²³⁸

Poate că indiciul se găsește în faptul că, „O 'taxă de acciză' este o taxă indirectă pentru privilegiul de a practica o ocupație sau o meserie, ori de a desfășura o afacere; în timp ce un 'impozit pe venit' este o taxă directă impusă asupra venitului, și este impusă la fel de direct cum este un impozit pe terenuri.”²³⁹ Cu alte cuvinte, impozitele pe venit plătite de corporații — care nu dețin drepturi inalienabile — pot fi considerate accize. Însă un muncitor plătit cu ziua, care nu are alt interes economic, pur și simplu face un schimb: un dolar muncă pentru un dolar plată, cu excepția cazului în care și-a convertit dreptul său inalienabil, adică munca sa dată de Dumnezeu, în proprietatea altcuiva, în speranța unui beneficiu.

„Aceștia zic: Nu este aproape; să ne zidim case: aceasta [cetate este] **cazanul**, iar noi [suntem] carnea... De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Pe cei pe care i-ați ucis în mijlocul ei, ei sunt carnea, iar cetatea aceasta este **cazanul**; dar Eu vă voi scoate din mijlocul ei.” (Ezechiel 11:3,7)

„Mai întâi: Taxa care este descrisă în lege ca o acciză este impusă uniform în toate Statele Unite ca o datorie, un impozit sau o acciză asupra relației de angajare.”²⁴⁰ Este actul de angajare un act prin care cineva se vinde pe sine în servitute în schimbul unei siguranțe în societate?

„Munca a fost primul preț, moneda originală cu care s-a plătit pentru toate lucrurile. Nu cu aur sau argint, ci prin muncă s-au cumpărat toate bogățiile lumii.”²⁴¹

Să revenim pentru a lega aceste idei.

²³⁶ Homer – Odiseea, Cartea XVII, versul 392. Traducere de Pope.

²³⁷ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 944.

²³⁸ Prefață de Frank Perkins, Secretar al Muncii 1933–1945, The Development of the Social Security Act, de Edwin E. Witte.

²³⁹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 944.

²⁴⁰ Steward Machine Co. vs. Davis, 301 U.S. 548 (1937) – cazul privind impozitul impus prin Legea Securității Sociale din 1935.

²⁴¹ Adam Smith (1723–1790)

În America colonială, „Cetățeanul obișnuit, trăind pe ferma sa, deținută în proprietate deplină, netulburat de relicve ale feudalismului, neimpozitat decât de el însuși, exprimându-și opinia în adunări locale, dobândise o nouă încredere în sine... devenise o nucă greu de spart pentru orice sistem imperial.”²⁴² În contrast, cetățenii Statelor Unite de azi nu dețin cu adevărat terenul lor. Ei au, în cel mai bun caz, doar un titlu legal, care nu include 'proprietatea asupra unei moșteniri,' deoarece nu oferă 'interes benefic.'²⁴³

În republicile americane originale, cetățenia individului liber depindea de „proprietatea” sa asupra terenului ca moștenire, dar „în Statele Unite, aceasta este o obligație politică care nu depinde de proprietatea asupra pământului, ci de beneficiul protecției oferite de guvern; și 'obligă cetățeanul să respecte toate legile' suveranului său.”²⁴⁴

„Pentru că munca nu poate produce fără utilizarea pământului, negarea dreptului egal la utilizarea pământului echivalează cu negarea dreptului muncii la propriul ei rezultat.”²⁴⁵

„Un bun absolut sau de tip fee-simple este unul în care proprietarul are dreptul deplin asupra proprietății, cu puterea necondiționată de a o înstrăina în timpul vieții și care se transmite moștenitorilor săi în caz de deces fără testament.”²⁴⁶ În schimb, un titlu legal este „dreptul aparent de proprietate și posesie, dar care nu include interesul beneficiu — fiindcă o altă persoană are de fapt acest interes. Este, în orice caz, opusul 'titlului echitabil.’”²⁴⁷

Dacă un titlu legal nu include dreptul la beneficiul aferent, atunci dreptul legal de a lucra ca angajat nu include dreptul la „profit, beneficiu sau avantaj rezultat dintr-un contract,” și nici „dreptul de proprietate asupra unui bun.” Până la urmă, interesul beneficiarului este „distinct față de proprietatea legală.”²⁴⁸

Prin definiție, un titlu legal este opusul, sau cel puțin antiteza, unui „titlu echitabil.” Un titlu echitabil, spre deosebire de titlul legal, „este un drept care aparține persoanei,” și nu doar o aparență de drept. Este, de asemenea, „interesul beneficiarului — al acelei persoane pe care echitatea o consideră adevăratul proprietar, deși titlul legal este deținut de altcineva.”²⁴⁹

Această împărțire a adevăratului titlu în titlu legal, pe de o parte, și titlu echitabil, pe de altă parte, se numește „conversie echitabilă.” Conversia echitabilă este o „Conversie” sau o „Conversie constructivă.” Poate fi „o conversie implicită sau virtuală, care are loc atunci când o persoană efectuează acte în raport cu bunurile altuia care, în drept, echivalează cu însușirea aceluși bun.”²⁵⁰

CONVERSIA este „o modificare, interschimbare, metamorfoză, tranziție, reconstrucție...”, în timp ce RECONVERSIA, ca substantiv, este „o schimbare, o reorientare... o renaștere...”²⁵¹

„Isus a răspuns și i-a zis: Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:3)

Cuvântul „legal” își are originea în ideea de a fi conectat la un sistem legal prin contract. Această conexiune este creată prin consimțământ. Ceea ce devine legal este considerat lege prin acel consimțământ, iar unul dintre ingredientele esențiale ale consimțământului este contraprestația mutuală, fie prin solicitare, fie prin acceptare.

²⁴² Istoria Statelor Unite, vol. 1, James Truslow Adams, p. 176.

²⁴³ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1734 („Titluri legale” și „echitabile”)

²⁴⁴ Wallace v. Harmstad, 44 Pa. 492 (1863); vezi și Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 95.

²⁴⁵ Henry George – Progres și Sărăcie, Cartea VII, Cap. I.

²⁴⁶ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 761.

²⁴⁷ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, termenul „legal title” (titlu legal), p. 1734.

²⁴⁸ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, termenul „beneficial interest” (interes beneficiar), p. 206.

²⁴⁹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, termenul „equitable title” (titlu echitabil), p. 1734.

²⁵⁰ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 430.

²⁵¹ Legal Thesaurus de William C. Burton, ediția a 2-a.

O persoană poate renunța la anumite drepturi inerente, naturale, și poate deveni obligată să se supună administrației unei alte autorități. Legămintele, contractele și convențiile sunt de aceeași natură.

„Ia seama la tine însuși, ca nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării în care mergi, ca nu cumva să fie o cursă în mijlocul tău.” (Exod 34:12)

„Contractele quasi sunt acte legale și pur voluntare ale unui om, din care rezultă o obligație față de o terță persoană și, uneori, o obligație reciprocă între părți. Persoane care nu au încheiat un contract între ele sunt adesea considerate de dreptul roman, într-o anumită stare de fapt, ca și cum ar fi încheiat efectiv o convenție între ele. Relația juridică care ia atunci naștere între aceste persoane, care are întotdeauna o asemănare cu o obligație contractuală, este denumită ‘obligatio quasi ex contractu.’ O astfel de relație apare din gestionarea treburilor altuia fără autoritate (negotium), din plata a ceea ce nu era datorat (solutio indebiti), din tutelă și curatelă, precum și din preluarea unei moșteniri. Un ‘contract quasi’ este ceea ce anterior era cunoscut drept contract implicit în lege; nu are legătură cu intențiile sau declarațiile părților. Obligația este impusă în pofida și adesea împotriva intenției lor. Un ‘contract quasi sau constructiv’ se bazează pe principiul echitabil conform căruia o persoană nu trebuie să fie îmbogățită pe nedrept în detrimentul alteia și nu este, de fapt, un contract, ci o obligație pe care legea o creează în absența unui acord, atunci când și pentru că acțiunile părților sau ale altora au pus în posesia unei persoane bani sau echivalentul acestora, în astfel de circumstanțe încât, din punct de vedere al echității și al buneicredințe, acea persoană nu ar trebui să-i păstreze. Un ‘contract quasi’ sau constructiv este o aplicare a legii. Un ‘contract implicit’ este o presupunere bazată pe fapte. În primul caz, contractul este o ficțiune impusă pentru a adapta cazul la o anumită remediare. În cel de-al doilea, contractul este un fapt dedus legitim. Într-un caz, obligația definește contractul; în celălalt, contractul definește obligația.”²⁵²

Dacă iei ceea ce nu este al tău, ai un contract constructiv de a restitui sau ești un hoț. Dacă iei ceva de la cineva care nu-ți datorează nimic, atunci creezi o obligație de a restitui. Dacă aplici pentru beneficii, te legi singur la obligații reciproce. Există puține lucruri, dacă nu chiar niciunul, pe care guvernul le oferă fără condiții. Aceste condiții te leagă pe pământ și în ochii lui Dumnezeu.

„S-a dat de știre împăratului Egiptului că poporul fugise. Atunci inima lui Faraon și a slujitorilor lui s-a întors împotriva poporului și au zis: De ce am făcut lucrul acesta și am lăsat pe Israel să nu ne mai slujească?” (Exod 14:5)

Erau israeliții sclavi sau servitori? O diferență adesea invocată este că sclavia este prin constrângere, iar servitutea prin acord. În fapt și în drept, servitutea prin consimțământ este adesea mai obligatorie.

„Cei capturați de pirați și tâlhari rămân liberi.”²⁵³

Același lucru se poate spune despre pământ sau orice altă proprietate. Dacă ceva este furat, s-a schimbat proprietarul? Dar dacă ceva este vândut, dăruit sau abandonat, atunci proprietatea se consideră a fi transferată.

„Lucrurile capturate de pirați și tâlhari nu-și schimbă proprietarul.”²⁵⁴

Poate exista o altă distincție între un sclav și un servitor, dar această distincție este mai puțin importantă pentru subiect decât pentru Stăpân. De fapt, israeliții nu erau sclavi în Egipt în sensul strict al cuvântului. Totuși, povara lor era cel puțin la fel de neplăcută, iar lanțurile lor la fel de reale.

²⁵² Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 425.

²⁵³ A pirates et latronibus capti libera permanent. Dig.49. 15. 19. 2

²⁵⁴ A piratis et latronibus capta dominium non mutant.1 Kent, Comm. 108, 184; 2 Wooddesen, Lect. 258,259

„Sclavii nu au devenit niciodată un ingredient important al civilizației egiptene. Populația numeroasă supusă și sistemul de corvoadă aplicabil — prin care iobagii trebuiau să muncească temporar ca sclavi — făceau inutilă existența unei forțe permanente de sclavi.”²⁵⁵

„Omul care îmi oferă muncă, pe care trebuie să o am sau altfel sufăr, acel om este stăpânul meu, oricum l-aș numi.”²⁵⁶

Sclavia în Roma, deși era adesea rezultatul cuceririi, semăna mult cu sistemul folosit în Egipt în vremea lui Moise. „Statutul sclavului varia. Unii erau repartizați în echipe care lucrau pe câmpuri sau în mine. Alții erau muncitori calificați și administratori de încredere. Frecvent, sclavii erau mult mai bine tratați decât muncitorii liberi. Au fost adoptate legi romane pentru protecția sclavilor și pentru a le permite anumite drepturi, inclusiv de a deține bunuri personale, uneori folosite pentru a-și răscumpăra libertatea lor sau a familiei lor.” (Fapte 22:27-28).²⁵⁷ „Alte forme de servitute înrudite cu sclavia, și uneori greu de distins de aceasta, includ iobăgia, sclavia din datorii, serviciul pe bază de contract (indentured service), peonajul și corvée (numită și muncă statutară).”²⁵⁸

„Corvée-ul era diferit de alte forme de muncă forțată, deoarece presupunea muncă prestată pentru guvern, involuntar, în proiecte publice de mari dimensiuni. (Cuvântul „corvée” însemna „contribuție,” indicând obligația față de stat.) În unele cazuri, corvée²⁵⁹ însemna un număr de zile de muncă pe an, impus prin lege. Un alt nume pentru acest sistem era muncă statutară. Era folosit de romani pentru întreținerea drumurilor, podurilor și digurilor, dar și-a primit denumirea în Franța, la începutul secolului al XVIII-lea.”²⁶⁰

„Servitute. Un termen care indică supunerea unei persoane față de altă persoană, a unei persoane față de un lucru, a unui lucru față de o persoană, sau a unui lucru față de un alt lucru.” (Bouvier’s Law Dictionary, ed. 8, 1859)

Se vorbește adesea despre obligația impozitului pe venit ca fiind o *contribuție*. În Egiptul lui Faraon, în zilele captivității israeliților, tributul plătit de supuși era echivalentul a două luni și jumătate de muncă, tot aurul și argintul erau în trezoreria guvernului, nu în mâinile poporului, iar toți dețineau doar titluri legale asupra pământului, vitelor și vieților lor.²⁶¹ În 1995, pentru a acoperi impozitul tip „corvée” al unui angajat din Statele Unite era nevoie de patru luni și cinci zile de muncă. Un cetățean al guvernului Statelor Unite, care are doar un titlu legal asupra a ceea ce pare a fi proprietatea sa (teren, vehicule, muncă etc.), nu are niciun drept la interesul beneficiar al acestora și, prin urmare, niciun drept la profitul pe care acestea îl produc.

„...și vei fi smuls din țara în care mergi s-o stăpânești... și acolo vei sluji altor dumnezei... nu vei găsi odihnă... și nu vei avea siguranță pentru viața ta.” (Deuteronom 28:63, 66)

„Cum stă singuratică cetatea, odinioară plină de popor! Cum a ajuns ca o văduvă! Cea mare între neamuri, prințesă între provincii, cum a ajuns ea tributară!” (Plângerile lui Ieremia 1:1)

²⁵⁵ Istoria sclaviei, Susan Everett.

²⁵⁶ Henry George – Probleme sociale, Cap. V.

²⁵⁷ Colecția despre sclavie, Dicționarul Evanghelic Elwell.

²⁵⁸ SCLAVIE ȘI IOBĂGIE, Enciclopedia Compton.

²⁵⁹ *Corvée* în dreptul francez: muncă gratuită impusă satelor sau comunităților, în special pentru repararea drumurilor, construirea podurilor etc. (Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 445). În latină ar fi *covata*, din *corrogare*, care înseamnă „a aduna la cerere.” Webster spune că este o „obligație a locuitorilor unui district de a presta servicii” sau „muncă forțată impusă de guvern.” Romanii aveau un sistem de corvezi în provincii și, ulterior, în întregul imperiu. Evreii s-au opus acestui sistem, fiindcă era cel din Egipt. Au primit scutire datorită libertății religioase din dreptul roman. Dar fariseii au reintrodus același sistem, sub pretext religios.

²⁶⁰ SCLAVIE ȘI IOBĂGIE, Enciclopedia Compton.

²⁶¹ Geneza 47:15,26

Cuvântul „tributală” este tradus din ebraicul *mac* (mas), care înseamnă „echipă de muncă forțată, lucrători cu sarcini, muncă impusă, servitute, tribut, obligație, munci forțate...”²⁶² Din cele 23 de utilizări ale acestui termen, toate, cu excepția a trei (Isaia 31:8; Plângerile 1:1; Estera 10:1), apar în literatura timpurie. Instituția tributului sau corvée²⁶³ implică muncă involuntară, neplătită, sau alte servicii pentru o autoritate superioară — un senior feudal, un rege sau un conducător străin (Exod 1:11; Est 10:1; Plângerile 1:1). În Geneza 49:15, binecuvântarea lui Iacov asupra lui Isahar îl identifică ca plecându-se sub „tribut.” În Egipt, israeliții se găsesc în această poziție (Exod 1:11). Această măsură nepopulară, și refuzul lui Roboam de a o modera, a fost cauza imediată a secesiunii celor zece triburi și a înființării regatului de nord.²⁶⁴

„Același a fost viclean cu neamul nostru și i-a chinuit pe părinții noștri, încât aceștia și-au aruncat pruncii, ca să nu trăiască.” (Fapte 7:19)

Au fost tratați americanii cu viclenie sau este cazul de *Caveat Emptor* („să se ferească cumpărătorul”)? Obligația fiscală în Statele Unite depășește șase luni de muncă, totuși mulți o numesc libertate.

„Mulți oameni cred că își cumpără plăcere, când de fapt se vând sclavi ei înșiși.”

Benjamin Franklin

Oare am fost înșelați prin minciunile lor sau prin ignoranța și apatia noastră? Prin pofta de beneficii, favoruri și ajutoare? „Dacă oamenii, din teamă, fraudă sau greșală, ar renunța sau ar ceda în termeni clari vreun drept natural, legea eternă a rațiunii și scopul suprem al societății ar anula în mod absolut o astfel de renunțare. Dreptul la libertate, fiind un dar de la DUMNEZEUL ATOTPUTERNIC, nu este în puterea omului să-l înstrăineze și să devină de bunăvoie sclav.”²⁶⁵ Totuși, poate fi necesară o despăgubire și satisfacerea echității.

Frica a fost creată de propria ta lașitate, lăcomie sau lipsă de credință? A fost fraudă cauzată de minciuni sau ai fost prea ignorant, incompetent și/sau leneș ca să afli ce fel de înțelegere făceai? Acum, greșala pare a fi cea mai rezonabilă presupunere. Cu toate acestea, odată ce greșala este descoperită, ar trebui să se acționeze; altfel, prin lipsa ta de renunțare, consimțământul este considerat dat.

„Căci, rostind cuvinte mari, deșarte, ademenesc prin poftele cărnii, prin desfrânări, pe cei care tocmai scăpaseră de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc libertatea, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii, căci cine este biruit de ceva, este robul aceluia. Dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se încurcă din nou în ele și sunt biruiți, starea lor de pe urmă ajunge mai rea decât cea dintâi. ... Dar li s-a întâmplat ce zice zicala adevărată: ‘Căinele s-a întors la vărsătura lui’; și ‘scroafa spălată s-a tăvălit iarăși în noroi’.” (2 Petru 2:18–22)

ACTUL PRIVIND SECURITATEA SOCIALĂ, 14 august 1935, TITLUL VIII — IMPOZITE ÎN LEGĂTURĂ CU OCUPAREA, IMPOZIT PE VENITUL ANGAJAȚILOR, SEC. 80l. Pe lângă alte impozite, se va percepe, colecta și plăti un impozit asupra venitului fiecărui individ, egal cu următoarele procente din salarii (așa cum sunt definite în sec. 81l). Sec. 81l. Când este folosit în acest titlu...

²⁶² Biblia Online & Concordanță, Woodside Bible Fellowship

²⁶³ „Eu (adică, slujitorul suferind) mi-am dat spatele celor ce loveau și obrazii celor ce-mi smulgeau barba.” În legătură cu aceste pasaje, trebuie notată folosirea aceluiași verb pentru a descrie chelia (Lev 13:40–41) în contextul diagnosticării leprei. Ezechiel 29:18 spune că locuitorii Tirului au devenit „chei” din cauza muncii corvezilor, purtând poveri pe cap. (R. Laird Harris, Theological Wordbook of the Old Testament)

²⁶⁴ Din Theological Wordbook of the Old Testament, de R. Laird Harris

²⁶⁵ Samuel Adams, 1772

(b) Termenul „angajare” înseamnă orice serviciu, de orice natură, prestat în Statele Unite de un angajat pentru angajatorul său, cu excepția---²⁶⁶

„Adevărații distrugători ai libertăților poporului sunt cei care răspândesc printre ei daruri, donații și beneficii.”²⁶⁷

„Omul lipsit de înțelepciune bate palma și se face garant...” (Proverbe 17:18)

A avut sau are Congresul autoritatea sau puterea de a institui un sistem de pensii? Chiar și cu puterea sa considerabilă de a reglementa comerțul interstatal, Congresului nu i s-a încredințat niciodată sarcina de a deveni o companie de asigurări pentru fiecare nenorocire care ar putea cădea asupra locuitorilor acestei țări.

„Catalogul mijloacelor și acțiunilor care ar putea fi impuse unui angajator în orice afacere, pentru a satisface și a oferi confort angajaților săi, pare nesfârșit. Asistență medicală și îngrijire gratuite, îmbrăcăminte, hrană, locuință, educația copiilor și alte sute de aspecte ar putea fi propuse cu aceeași justificare, ca metode de a reduce stresul mental și grijile angajatului. Se poate spune cu dreptate că puterea Congresului de a reglementa comerțul interstatal se extinde asupra prescrierii oricărui sau tuturor acestor lucruri? Nu este evident că acestea țin în mod real și esențial doar de bunăstarea socială a lucrătorului și, prin urmare, sunt îndepărtate de orice reglementare a comerțului ca atare? Credem că răspunsul este clar. Aceste aspecte se află evident în afara sferei puterii Congresului.”²⁶⁸

Dacă Congresul nu avea puterea de a stabili un sistem de asigurări, cine și l-a dorit?

„Președintele dorea ca toți să fie acoperiți pentru orice eventualitate în viață — ‘de la leagăn la mormânt,’ cum a numit el — sub sistemul de asigurare socială...²⁶⁹ Dar Guvernul Statelor Unite nu este o companie de asigurări și totuși s-a putut face.”²⁷⁰

Nici Președintele, nici Congresul nu aveau puterea să oblige poporul liber al Americii să înceapă să muncească fără plată. Nu puteau forța întreaga populație să devină colectori de taxe și iobagi, sau supraveghetori și muncitori impuși prin lege, fără o anumită formă de consimțământ — și știau acest lucru. Însă adesea, oamenii poate că nu știau.

„Legea Securității Sociale nu impune ca o persoană să dețină un Număr de Securitate Socială (SSN) pentru a locui și a munci în Statele Unite și nici nu cere un SSN doar de dragul de a-l avea.”²⁷¹

Cum ar putea o întreagă națiune să fie legată în sclavie?

„Orice persoană care dorește să depună o cerere pentru un număr de cont poate face acest lucru completând Formularul SS-5.”²⁷²

„Nu așa: mergeți acum voi, bărbații, și slujiți Domnului; căci aceasta ați dorit.” Și au fost izgoniți dinaintea lui Faraon. (Exod 10:11)

„20 C.F.R. § 422.103 (b) Solicitarea unui număr – (1) Formularul SS-5. O persoană care are nevoie de un număr de securitate socială poate solicita unul prin completarea unui formular SS-5 semnat, „Cerere pentru un card de Număr de Securitate Socială,” la orice birou de securitate socială și prin prezentarea dovezilor cerute.”²⁷³

²⁶⁶ Angajat: termenul „angajat” înseamnă o persoană angajată de un angajator. În ceea ce privește angajarea într-o țară străină: termenul include un cetățean al Statelor Unite. (Titlul 42 § 12111)

²⁶⁷ Plutarh, acum 2000 de ani.

²⁶⁸ Consiliul pentru Pensii Feroviare, vezi 295 U.S., p. 368.

²⁶⁹ La paginile 936–946 din audierile Comisiei de Finanțe, inițiatorul a declarat că *Legea Securității Sociale* a fost „vândută ca și cum ar fi fost asigurare.” A fost o „greșeală” și nu trebuia publicată astfel. Abia în 1953 inițiatorul a admis că nu este o asigurare, așa cum s-a publicat în 1936. A fi ca o asigurare nu înseamnă a fi asigurare.

²⁷⁰ Prefață de Frances Perkins, Secretar al Muncii (1933–1945), în *The Development of the Social Security Act* de Edwin E. Witte, p. VII

²⁷¹ Charles H. Mullen, comisar asociat al Securității Sociale, Oficial pentru Informații Publice, martie 1998, scrisoare.
<http://home.hiwaay.net/~becraft/ScottSSNLetter.pdf>

²⁷² 20 C.F.R. § 422.1(ii), publicat în 11 F.R. 177A–568, 11 septembrie 1946.

²⁷³ 20 C.F.R. § 422.103

„Căci Tu, Doamne, ești bun și gata să ierți, și plin de milă față de toți cei ce Te cheamă. Ia aminte, Doamne, la rugăciunea mea și ascultă glasul cererilor mele! În ziua necazului meu Te voi chema, căci Tu mă vei răspunde.” (Psalm 86:5,7)

Nu este oare „Numărul de Securitate Socială” sau „Numărul de Identificare al Angajatului” ori „Numărul de Identificare Fiscală” – toate fiind, în esență, același lucru – semnul eligibilității tale pentru beneficiul angajării legale, adică conversia ta legală? Indiferent dacă îi înmânezi angajatorului tău autorizat cardul sau doar îi rostești numărul memorat cu atenție, acel număr este cel care te marchează pentru serviciu. Plata ta impusă sau contribuția ta va fi colectată înainte ca tu să o vezi, și vei munci fără a fi plătit pe deplin.

„Ești mai puțin sclav pentru că stăpânul tău te iubește și te mângâie?” Pascal

Vei primi multe beneficii pe lângă salariul tău: băncile te vor accepta, școlile, ajutoarele publice, indemnizațiile de șomaj, despăgubirile de muncă, cardurile de credit, bineînțeles securitatea socială, ajutorul medical, asistența guvernamentală, împrumuturile și granturile și, în cele din urmă, deductibilitatea fiscală a copiilor încredințați ție. Lista continuă sub noile legăminte și contracte oferite poporului american și lumii. Cine se va pocăi și se va lepăda de aceste beneficii și privilegii, deși, în fapt, își împovărează aproapele și creează o obligație prin alegerea de a „se îmbogăți pe nedrept pe seama altuia?”

„Fiule, dacă te-ai pus chezaș pentru prietenul tău, dacă ți-ai bătut palma cu un străin... Până când vei dormi, leneșule? Când te vei trezi din somnul rău? Puțin somn, puțină ațipire, puțin încrucișat de mâini ca să dormi: așa va veni sărăcia ta ca un călător și lipsa ta ca un om înarmat.” (Proverbe 6:1,11)

„În cazul *Flemming v. Nestor*, hotărât în 1960, Curtea Supremă a decis că Securitatea Socială este un termen umbrelă pentru două scheme care nu sunt legate legal între ele. Una este un sistem de taxare, cealaltă un sistem de asistență. Lucrătorii și familiile lor nu au niciun drept legal asupra plăților de taxe făcute către Trezoreria SUA sau în numele lor. Aceste fonduri nu mai sunt accesibile, fiind amestecate cu bunurile generale ale guvernului SUA. Această decizie s-a bazat pe un caz anterior, *Helvering v. Davis*, în care Curtea a decis că Securitatea Socială nu este un program de asigurare.”²⁷⁴

Legea privind Portabilitatea și Responsabilitatea Asigurărilor de Sănătate din 1996, cunoscută și ca Legea Publică 104-191 – Congresul 104, începe astfel: „Pentru a modifica Codul Fiscal Intern din 1986 pentru a îmbunătăți portabilitatea și continuitatea acoperirii în piețele de asigurări de sănătate de grup și individuale, pentru a combate risipa, fraudă și abuzurile în domeniul asigurărilor și serviciilor medicale, pentru a promova utilizarea conturilor de economii pentru sănătate, pentru a îmbunătăți accesul la servicii de îngrijire pe termen lung și acoperire, pentru a simplifica administrarea asigurărilor de sănătate și pentru alte scopuri.” (NOTĂ: 21 august 1996 – H.R. 3103) Așadar, ce înseamnă „alte scopuri?”

Mult mai jos, spre finalul acestei legi de dimensiunea unei cărți, regăsim secțiunile 511 până la 513, care prevăd confiscarea proprietății oricărei persoane care își pierde cetățenia americană (în sensul Secțiunii 877 din Codul Fiscal Intern din 1986).

De asemenea, Secțiunea 403 a H.R. 3103 va modifica Titlul 42 al Codului Statelor Unite, Secțiunea 405c(2)c(i), prin schimbarea cuvântului „poate” în cuvântul „va,” ceea ce va impune utilizarea unui SSN (Număr de Securitate Socială) pe toate documentele de stat sau de județ (*subdiviziuni politice*). Aceasta va anula, în practică, Legea privind Confidențialitatea din 1971, întrucât guvernele locale se pleacă în fața finanțării federale. H.R. 3130 stabilește, de asemenea, un sistem național de verificare instantanee a angajaților/angajatorilor. Ocuparea unui loc de muncă devine astfel un privilegiu/un beneficiu.

²⁷⁴ *Helvering v. Davis*, 301 U.S. 619 (1937). Property Rights, The Hidden Issue of Social Security Reform [Drepturi de proprietate, problema ascunsă a reformei securității sociale], de Charles Rounds Jr.

Fără număr, nu există muncă. De asemenea, actele de proprietate județene, instanțele, agențiile, precum și licențele, permisele și documentele de stat nu vor mai fi disponibile fără cardul în mână sau numărul în memorie, pentru verificarea computerizată.

Lista continuă: Legea privind Reforma Asistenței Sociale din 1996, Legea Bugetului Echilibrat din 1997, Legea Publică 104-193 și, de asemenea, o lege înrudită, Legea Publică 104-208, precum și Legea Publică 105-33 – toate conțin prevederi pentru asocierea Numărului de Securitate Socială cu un Card de Identitate Național.

„**Titlul 42 U.S.C. § 666(a)** Pentru a îndeplini secțiunea 654(20)(A) din acest titlu, fiecare stat trebuie să aibă în vigoare legi care să impună utilizarea următoarelor...” „(13) Proceduri care cer ca numărul de securitate socială al – (A) oricărui solicitant de licență profesională, permis de conducere, licență ocupațională sau certificat de căsătorie să fie înregistrat pe cerere.” etc., etc., etc.

„Dar el [conducătorul vostru] să nu... facă poporul să se întoarcă în Egipt... fiindcă Domnul v-a spus: Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.” (Deuteronom 17:16)

„...Și pentru a-și păstra independența, nu trebuie să-i lăsăm pe conducătorii noștri să ne încarce cu datorii perpetue. Trebuie să alegem între economie și libertate sau între risipă și servitute. Dacă ne îndatorăm atât de mult încât trebuie să fim taxați pentru hrana și băutura noastră, pentru lucrurile necesare și pentru confort, pentru muncă și pentru distracții, pentru meserii și pentru credințe, așa cum sunt oamenii din Anglia, atunci și poporul nostru, ca și ei, va ajunge să muncească șaisprezece ore din douăzeci și patru și să dea guvernului câștigul din cincisprezece dintre ele pentru a-și plăti datoriile și cheltuielile zilnice; iar cu a șaisprezecea oră, insuficientă pentru a ne cumpăra pâinea, vom fi nevoiți să trăim, cum fac și ei acum, cu ovăz și cartofi; nu vom mai avea timp să gândim, nici mijloace de a-i trage la răspundere pe cei care administrează prost; ci ne vom bucura că putem obține o subzistență legând lanțurile de gâtul semenilor noștri...”²⁷⁵

Ai doar un titlu legal pentru a munci, iar titlul echitabil [adevăratul și legitimul proprietar] aparține altuia. Ai fost *convertit* într-un trust public, mamona nedreaptă, o simplă *marfă*. Trustul, la rândul său, deține acea proprietate asupra muncii tale ca garanție pentru datoriile trustului. Tu, cu sudoarea, munca și sângele tău, ești încorporat ca o „resursă umană” într-un sistem de obligații mutuale sub *binefăcători care exercită autoritate unii asupra altora*.²⁷⁶

„Deghizează-te cum vrei, Sclavie! – am spus – tot o licoare amară rămâi.”²⁷⁷

De ce sunt legile privind confiscarea proprietății în caz de schimbare a cetățeniei ascunse într-un act despre asigurări?

Cum am fost atât de înșelați încât să credem că sclavia este libertate și robia este siguranță?

„De 140 de ani această națiune a încercat să impună obiective de sus în jos dintr-un centru de comandă înalt, format din «experți», o elită centrală de ingineri sociali... Nu a funcționat. Nu va funcționa... Nu funcționează pentru că premisele sale fundamentale sunt mecanice, anti-umane și ostile vieții de familie. Viețile pot fi controlate prin educație mecanică, dar întotdeauna vor riposta cu armele patologiei sociale: droguri, violență, autodistrugere, indiferență și simptomele pe care le văd la copiii pe care îi învăț.”

„Distruge comunitățile prin transferul formării copiilor către mâinile unor experți certificați – și, făcând asta, se asigură că acești copii nu pot deveni oameni deplin... ci doar automați lipsiți de gândire,

²⁷⁵ Thomas Jefferson, *The Making of America*, p. 395.

²⁷⁶ Matei 20:25, Marcu 10:42, Luca 22:25, 1 Samuel 8:7, Proverbe 23, Psalmii 69:22, Romani 11:9, 2 Petru 2:3...

²⁷⁷ Laurence Sterne – *Călătorie sentimentală. Pașaportul. Hotelul din Paris.*

programați de agenții de schimbare ai statului. În loc să insuflă copiilor o apreciere pentru libertatea individuală, sistemul a readus la viață visul faraonic al Egiptului antic: supunere obligatorie pentru toți... Școlile predau exact ceea ce li se cere și o fac bine: cum să fii un egiptean bun și să-ți cunoști locul în piramidă.”²⁷⁸

„Dacă un conducător ascultă minciuni, toți slujitorii lui sunt răi.” (Proverbe 29:12)

„Viitorul educației, și al Americii ca societate liberă, depinde de eliberarea familiei americane din strânsoarea școlii publice... Indiferent de motive, cei care ne-au impus educația de stat au comis o greșală gravă... Prin diverse strategii, trebuie să recâștigăm dreptul de a ne crește copiii și de a-i ajuta să se educe singuri. În sens fundamental, aceasta este calea americană.”²⁷⁹

„Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, acum voi aduce înapoi robia lui Iacov.” (Ezechiel 39:25)

Când Constituția din 1787 era pregătită pentru a fi transmisă guvernatorilor statelor spre ratificare, Patrick Henry a ținut discursuri împotriva ei timp de trei săptămâni în camera legislativă din Virginia. El critica Constituția și avertiza că fusese scrisă „de parcă doar oameni buni vor ajunge la conducere!” El a întrebat: „Ce vom face când oameni răi vor ajunge în funcții?” „Când oameni răi ajung la putere,” a spus el, „întregul grup va fi în complicitate, iar ei vor ține poporul într-o ignoranță completă și le vor fura libertatea prin înșelăciune!” A mai avertizat că noul guvern federal va avea prea mulți bani și prea multă putere și că va consolida puterea în mâinile sale, transformând America „într-un imperiu solid.” Iar Președintele, cu puterea de a încheia tratate, va „conduce în trădare.”

Nouă ne place să credem că trăim într-o țară liberă, nu ca nefericiții cetățeni ai fostei Uniuni a Republicilor Sovietice Socialiste, un guvern comunist într-o republică. Dar care este diferența esențială dintre Statele Unite și mama Rusia?

UN REZUMAT AL MANIFESTULUI COMUNIST

1. Abolirea proprietății private. [Titlul legal nu include folosirea benefică a proprietății.]
2. Impozit progresiv puternic pe venit. [Un angajat are doar titlu legal asupra muncii sale.]
3. Abolirea tuturor drepturilor de moștenire. [Taxe pe moștenire asupra proprietăților cu titlu legal.]
4. Confiscarea proprietății emigranților și rebelilor. [Legi privind confiscarea.]
5. O bancă centrală. [Federal Reserve – Banca bancherilor]
6. Controlul guvernului asupra comunicațiilor și transporturilor. [F.C.C., F.A.A., etc.]
7. Proprietatea guvernului asupra fabricilor și agriculturii. [Corporațiile sunt entități ale statului, legi privind confiscarea, ordine executive și doar titlu legal.]
8. Controlul guvernului asupra muncii. [Securitate socială, impozit pe venit și încorporare.]
9. Ferme corporatiste, planificare regională. [Planificare funciară, biosfere, specii protejate etc.]
10. Educație gratuită pentru toți copiii în școli controlate de guvern. [Școli publice, școli private 501(c)(3) controlate prin reglementări federale.]

„Poate ar trebui să ne asigurăm că fiecare persoană care primește o restituire de taxe primește și o copie a Manifestului Comunist, ca să poată vedea ce i se întâmplă.”²⁸⁰

A fost oare „folosirea” muncii tale cumpărată și vândută ca trupul pe blocul sclavilor? Ai devenit garant pentru plata unei datorii? Te-ai întors în Egipt, ai pășit în Imperiul Roman, renăscut în

²⁷⁸ John Taylor Gatto, declarație către Senatul Statului New York în 1991, după ce a fost numit Profesorul Anului.

²⁷⁹ Sheldon Richman

²⁸⁰ T. Coleman Andrews, Comisar al IRS, 25 mai 1956, în U.S. News & World Report

inimile oamenilor și lipsit de înțelepciunea lui Dumnezeu? Există mai multe căi care te-au adus la pierderea „folosinței” muncii tale, a pământului tău și a celor dragi?

„Esența oricărei sclavii constă în a lua produsul muncii altuia prin forță. Este irelevant dacă această forță se bazează pe dreptul de proprietate asupra sclavului sau asupra banilor pe care acesta trebuie să-i obțină pentru a trăi.”²⁸¹

„FOLOSINȚĂ (USE) s.f. ll. Drept. Acea bucurare de un bun care constă în folosirea, ocuparea, exercitarea sau practicarea sa; în mod specific, în Dreptul Roman și Civil, o servitute personală constând într-un *jus intendi*, sau dreptul de a folosi un lucru, deosebit de *uzufruct*. Uzuarul avea doar un drept personal, limitat de propriile sale necesități sau ale familiei sale. Nu avea dreptul la folosința și profiturile bunului. ... avantaj; beneficiu; câștig; în special, beneficiul sau câștigul obținut din terenuri și imobile al căror titlu legal este deținut de o altă persoană decât cea îndreptățită la folosință (în sensul ll); un trust imobiliar. Acte de proprietate emise unei persoane în folosul altei persoane.” [vezi doctrina dreptului de folosință, Statutul Mortmain]²⁸²

„Patentul de terenuri este emis (și teoretic transmis) între Suverani. Actele (de vânzare) sunt executate de «persoane» și corporații private fără aceste puteri suverane.”²⁸³

„De asemenea, negustorii pământului..., plini de aur și argint și pietre prețioase, și de perle, și în fin..., și tot felul de vase... și fier, și marmură, Și scortişoară, ...și vin, și untdelemn, și făină fină, și grâu, și vite, și oi,...” (Apocalipsa 18)

Și dacă ești în slujba altuia, atunci cine este acel stăpân misterios al acestui turn juridic al Babelului? Ce doctrine și rânduiești propagă el?

„Mister... 677. FOLOSINȚĂ. l. s.n. folosință, utilizare, angajare... aplicare... serviciu de administrare... uzufruct, bucurare de bunuri, drept de folosire, utilizator [toate în Drept]; consum... beneficiu etc. 644. 3. s.n. ...., angajare, folosire etc. v. 4. s.n. utilizator, angajator... a profita, a exploata, a transforma în slujba cuiva... a recruta sau înrola în serviciu... a chema sau a mobiliza... a consacra; sarcină, impozit, a impune sarcină... a culege roadele. 6. v. a consuma, a devora, a înghiți... a epuiza resursele.”²⁸⁴

Doar pentru a obține beneficiul unui pașaport, acum este necesară și prezumată loialitate/jurământ de credință.

„Niciun pașaport nu va fi eliberat sau verificat pentru alte persoane decât cele care datorează loialitate, fie că sunt cetățeni sau nu, către Statele Unite.”²⁸⁵

Ai fost manipulat să aplici către un guvern misterios de control, din lipsă de cunoaștere a unor cuvinte precum „folosință,” „angajare” și „ocupare?” Ai fost utilizat, exploatat și consacrat unei sarcini? Ai fost devorat, înghițit, epuizat într-un cazan comun al muncii? Ești un om verificat pentru altcineva decât aceia care datorează loialitate, fie cetățeni sau nu, către Statele Unite?

Titlul 8, CFR PARTEA 337 stabilește și definește ce înseamnă „Loialitate față de Statele Unite.” Ești legat prin acord, declarând sub jurământ, afirmare sau prin aplicație și faptă, că, „Renunț absolut și total la orice loialitate și fidelitate față de orice prinț străin, potentat, stat sau suveranitate, față de care am fost anterior subiect sau cetățean.”

Isus Hristos a predicat o împărăție, a fost numit Mântuitor, sau *Soter* în greacă, care înseamnă „conducător.” Chiar și „Hristos” înseamnă „Unsul,” ca în „Rege uns, precum David.” El a fost cel mai

²⁸¹ Lev Tolstoi

²⁸² Legal Thesaurus de William C. Burton, ediția a 2-a

²⁸³ *Leading Fighter v. County of Gregory*, 230 N.W.2d. 114, 116 (1975)

²⁸⁴ Roget's International Thesaurus

²⁸⁵ Titlul 22. Persoane îndreptățite la pașaport, din Legea „Relații externe și Interacțiuni,” Capitolul 4, Secțiunea 212

înalt Fiul al lui David. Prin această loialitate, nu cumva Îl renegăm pe Hristos? Creștinii timpurii așa au crezut și au murit pentru refuzul lor.

Această loialitate merge mai departe, spunând: „Că voi îndeplini muncă de importanță națională sub conducere civilă atunci când este cerut de lege; și că îmi asum această obligație de bunăvoie, fără rezerve mentale sau intenția de a o evita; Așa să-mi ajute Dumnezeu.” Această loialitate cere ca tu să te supui muncii pentru guvern sub conducerea unor „maestri civili.” Ne-am învoit oare să ne plecăm și să slujim acestor alți stăpâni?

Există o altă cale de a trăi? Care este cântarea lui Moise? Care este cântarea Mielului? Păcatul nostru este, oare, că slujim unui alt dumnezeu decât Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a creat?

Păcatul nostru este păcatul lui Cain, al lui Nimrod și greșeala lui Balaam? Sau este doar o lipsă de cunoaștere? Nu este tot păcat o lipsă de cunoaștere a lui Dumnezeu? A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a avea o relație cu El. Cei care spun că ei cred în Dumnezeu, se încred în Dumnezeu, se roagă și Îl slujesc doar pe El – nu cumva folosesc doar Numele Lui în zadar, în timp ce adevărata lor încredere e în guvernele create de mâinile lor? Ne legăm, contractăm și ne obligăm față de străini?

„Și am văzut... pe cei care au biruit fiara, și chipul ei, și semnul ei, și numărul numelui ei... Și cântau cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului...” (Apocalipsa 15:2,3)

Cânți tu cântarea lui Moise și cântarea Mielului în congregația ta și în biserica ta?

„Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu? Aceeași bătălie continuă în întreaga lume.”²⁸⁶

„Înainte ca un pașaport să fie eliberat oricărei persoane de către sau sub autoritatea Statelor Unite, acea persoană trebuie să completeze și să depună o aplicație scrisă care să conțină o relatare adevărată a fiecărui fapt cerut de lege sau de regulile autorizate de lege ca condiție pentru eliberarea unui astfel de pașaport. Dacă solicitantului nu i s-a emis anterior un pașaport american, cererea trebuie verificată prin jurământ în fața unei persoane autorizate de Secretarul de Stat să administreze jurăminte.”²⁸⁷

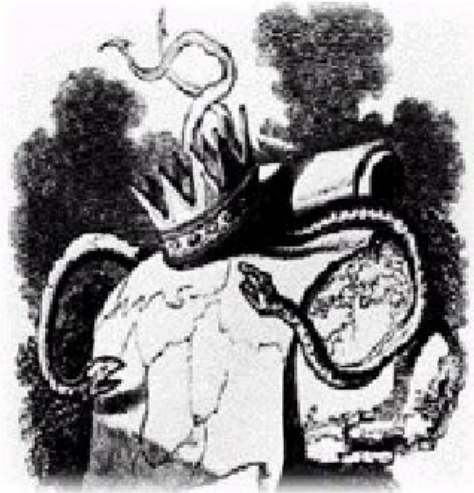
„...Voi îndeplini muncă de importanță națională sub conducere civilă atunci când este cerut de lege; și îmi asum această obligație de bunăvoie, fără rezerve mentale sau intenția de a o evita; Așa să-mi ajute Dumnezeu.” (Jurământul de loialitate pentru cetățenii naturalizați, Departamentul de Securitate Internă al SUA, preluat în 2008-11-07)

„Nu lua pâinea câștigată de muncă din gura celui care a muncit-o.” Thomas Jefferson

---

²⁸⁶ Cecil B. DeMille în filmul *Cele Zece Porunci*

²⁸⁷ Cerere pentru pașaport; verificare sub jurământ a primului pașaport, Titlul 22, Capitolul 4, § 213

DUMNEZEU (GUVERNAREA OAMENILOR EVLAVIOȘI)

VS.

GUVERNUL (ZEUL OAMENILOR NEEVLAVIOȘI)

De-a lungul istoriei a existat ceea ce ar putea părea un conflict între Guvernare și Dumnezeu. Dacă un astfel de conflict există, natura lui trebuie să țină de o luptă pentru poziție sau, mai precis, de o luptă pentru posesie. Prin posesie, guvernarea își poate revendica dreptul de domnie sau, cum este numit uneori, jurisdicție sau autoritate. Când este acea autoritate de la Dumnezeu?

„Posesia este, ca să spunem așa, poziția piciorului.”²⁸⁸

S-a spus că, „Toți oamenii sunt creați egali, că sunt înzestrați de Creatorul lor cu anumite Drepturi inalienabile... Că pentru a asigura aceste drepturi, Guvernele sunt instituite între oameni, derivându-și puterile drepte din consimțământul celor guvernați.”²⁸⁹ Pe de altă parte, guvernele nu sunt înzestrate de creatorii lor cu drepturi inalienabile și, prin urmare, este evident că nu toate guvernele sunt create egale. Drepturile vor diferi de la o autoritate guvernamentală la alta. Pentru ca autoritatea unui guvern să fie dreaptă, trebuie ea să existe doar prin consimțământ?

„Originea unui lucru trebuie cercetată.”²⁹⁰

Pentru a înțelege în ce măsură a crescut autoritatea unui guvern, trebuie mai întâi să ne uităm la originile sale. Originea unui lucru începe prin intenție, omisiune sau accident. Ultima dintre acestea trei nu este cu adevărat o sursă validă, deoarece „Pentru omul înțelept nu există așa ceva ca întâmplarea.”²⁹¹ „Întâmplarea este un cuvânt lipsit de sens; nimic nu poate exista fără o cauză.”²⁹² „Lucrurile nu se întâmplă pur și simplu în această lume; ele sunt provocate.”²⁹³ Și deoarece „Cauzele evenimentelor sunt întotdeauna mai interesante decât evenimentele în sine,”²⁹⁴ atunci „Fericit este cel care a reușit să cunoască rațiunea lucrurilor.”²⁹⁵

„Și Isus, răspunzând, le-a zis: Dați ce este al Cezarului, Cezarului și ce este al lui Dumnezeu, lui Dumnezeu. Și se mirau de El.” (Marcu 12:17)

Întrebarea ce trebuie pusă ar trebui să fie, „Ce este al Cezarului și ce este al lui Dumnezeu?” Cum au obținut împărații și guvernele dreptul de a conduce? Este doar prin forță că imperiile și guvernele lumii au crescut în dimensiune și autoritate?

„Ce este al meu nu poate fi luat fără consimțământ.”²⁹⁶

²⁸⁸ Posesia este, ca să spunem așa, așezarea piciorului. (5 Coke, 42)

²⁸⁹ Declarația de Independență

²⁹⁰ Origin rei inspici debet. 1 Coke, 99

²⁹¹ Tieck (poet și dramaturg german, Ludwig Tieck)

²⁹² Voltaire

²⁹³ W. Hays

²⁹⁴ Cicero

²⁹⁵ Vergiliu

²⁹⁶ Quod meum est sine me auferri non potest. Jenk. Cent. Cas. 251.

„După cum a afirmat cu încredere bancherul James Warburg, fiul fondatorului Consiliului pentru Relații Externe, Paul Warburg, în fața Senatului Statelor Unite, la 17 februarie 1950: 'Vom avea un guvern mondial, fie că ne place, fie că nu. Întrebarea este dacă guvernul mondial va fi realizat prin cucerire sau prin consimțământ.'"²⁹⁷

Există o a treia alternativă la cucerire sau consimțământ?

S-ar putea spune că primul guvern, în afară de Creatorul însuși, a fost reprezentat de primii procreatori. Cu alte cuvinte, primul guvern a fost prima familie, iar primul rege a fost primul tată. Ar trebui să fie clar că un tată nu conduce prin consimțământul copiilor săi, totuși, dreptul său de a conduce este real.

„Nu se presupune că cel care ascultă de poruncile tatălui sau ale stăpânului său consimte.”²⁹⁸

Practicarea adresării conducătorilor guvernamentali cu titlul de tată era un obicei comun în zilele lui Augustus, Tiberius și Isus. Împăratul era numit *Patronus* (tatăl nostru), iar senatorii erau numiți *Patres* (tați) sau *Conscripti Patres*, adică „Tați conscriși.”

„Patronus (lat.) În Dreptul Roman. O modificare a cuvântului latin *Pater*, tată. O denumire aplicată de Romulus primilor senatori ai Romei, pe care au continuat apoi să o poarte.”

„O persoană care se afla în relația de protector față de alta, numită *clientul* său.”²⁹⁹

„Accizele (tributul), la origine, sunt dreptul patrimonial al împăraților și regilor.”³⁰⁰

Chiar și dreptul de a impune taxe era legat de autoritatea tatălui asupra copiilor săi. Am auzit despre pâinea și circul gratuit al Romei, care a alimentat apatia mulțimii și a sedus poporul în decădere morală. Asemenea unor tați prea îngăduitori, împărații romani și-au condus copiii către corupție și nelegiuire, dar și către subjugare.

Dacă este adevărat că, „O persoană nu trebuie să fie lăsată să se îmbogățească pe nedrept pe seama alteia,”³⁰¹ atunci ar trebui să fie la fel de adevărat că orice cadou, donație sau beneficiu care nu este datorat, dar este acceptat, creează o obligație față de binefăcător din partea celui care îl primește.

În republicile originale americane, cetățenia unui om liber depindea de deținerea de pământ în proprietate deplină, dar „În Statele Unite, este o obligație politică care nu depinde de deținerea de teren, ci de beneficiul protecției guvernului; și această obligație 'leagă cetățeanul de respectarea tuturor legilor' suveranului său.”³⁰²

„Protecția atrage după sine supunerea; supunerea atrage protecția.”³⁰³

Cei care se nasc în mod natural în America, dar aleg să se nască din nou în acea societate politică cunoscută sub numele de Statele Unite, creează o obligație și o loialitate față de acel corp politic și aliații săi. „În dreptul comun, în Anglia și America, loialitatea naturală nu putea fi renunțată decât cu permisiunea guvernului față de care este datorată... Dacă loialitatea naturală se reînvie la întoarcerea cetățeanului în țara față de care este loial, rămâne o chestiune deschisă,”³⁰⁴ de la 27 iulie 1868 în Statele Unite și 14 mai în Marea Britanie.

²⁹⁷ Noua Ordine Mondială de William T. Still, p. 174; secundar, din Griffin, *Descent Into Slavery*, p. 214

²⁹⁸ *Velle non creditur qui obsequitur imperto patris veldomini*. Dig. 50.17.4.

²⁹⁹ *Black's Law Dictionary*, ediția a 3-a, p. 1338

³⁰⁰ *Vectigal, origina ipsa, jus Caesarum et regum patrimoniale est*.

³⁰¹ *Black's Law Dictionary*, ediția a 3-a, p. 425

³⁰² *Wallace v. Harmstad*, 44 Pa. 492; etc. 1338 și *Black's Law Dictionary*, ediția a 3-a, p. 95

³⁰³ *Protectio trahit subjectionem, subjectio protectionem*. Coke, Littl. 65.

³⁰⁴ *Bouvier's Law Dictionary and Concise Encyclopedia*, p. 180, la „Allegiance,” de John Bouvier și Francis Rawle

Unii pot presupune că Statele Unite ale Americii și Republica originală sunt una și aceeași, dar nu trebuie să mergi mai departe de 3 aprilie 1918, când noul Crez American a fost citit în Congres începând cu cuvintele: „Cred în Statele Unite ale Americii ca un guvern... ale cărui puteri juste sunt derivate din consimțământul celor guvernați: o democrație într-o republică.” Cu alte cuvinte, democrația federală a SUA este o societate politică corporativă care există în cadrul Republicii, o republică ce precede Constituția Statelor Unite.

Când guvernul federal al Statelor Unite a fost creat pentru prima dată, avea puțină autoritate și influență asupra vieților americanilor individuali. Oamenii dețineau, în mod obișnuit, terenuri în „fee simple” ca o proprietate reală. Astăzi, nimeni nu își mai deține propriul teren în Statele Unite, acceptând în schimb titluri legale care nu oferă niciun interes benefic asupra terenului și supun acel teren unui impozit pe consum sau tribut. Același lucru se poate spune despre majoritatea lucrătorilor americani care muncesc sau servesc, în medie, jumătate din an pentru guvern, ca membri ai unui vast sistem de muncă statutară, marcați prin Numărul de Identificare al Angajatului pentru a o dovedi.

Multe beneficii sunt oferite și furnizate de guvern acelor persoane care doresc să acorde autoritate și dominație guvernului. O autoritate odinioară rezervată doar tatălui nostru pământesc și Tatălui nostru ceresc, a devenit acum dreptul altuia. Aceste beneficii de protecție împotriva foametei, inundațiilor, bolilor, sărăciei sau abuzurilor și uzurpării din partea altora au fost întotdeauna prețul supunerii și obligației noastre reale față de Cezarii lumii. Indiferent dacă aceste autorități guvernamentale sunt regi și dictatori individuali sau corpuri democratice colective, poziția lor între om și Dumnezeu rămâne aceeași.

„Ajutorul federal în astfel de cazuri încurajează așteptarea unei îngrijiri părintești din partea guvernului și slăbește tăria caracterului nostru național, în timp ce împiedică exprimarea aceluși sentiment și comportament binevoitor între oameni, care întărește legăturile unei fraternități comune.”³⁰⁵

Guvernele, cel puțin în America, știind că nu aveau nicio putere dreaptă în afară de cea dată prin consimțământ, și-au început extinderea și creșterea prin oferirea de servicii și beneficii indivizilor care doreau să devină membri ai societății lor politice și juridice. Serviciile care par gratuite au avut întotdeauna un preț, exprimat în mii de moduri subtile.

„Prin această dispoziție le-am spus în mod clar fiecărui cetățean, în esență, următoarele: ‘Dacă nu ești dispus să-ți plătești partea din cheltuielile acestui guvern, nu poți să te adresezi instanțelor noastre și nici să votezi la alegerile noastre, ci trebuie să rămâi un proscris. Dacă poți trăi fără ajutorul nostru, cu siguranță că și noi putem trăi fără al tău.’ Până atunci, cheltuielile guvernului erau acoperite prin contribuții voluntare ale indivizilor, cu prevederea că ‘în toate cazurile fiecare contribuitor individual poate, oricând, să-și retragă numele de pe acea contribuție, după ce își plătește toate datoriile restante și notifică vistiernicul coloniei despre dorința de retragere’.”³⁰⁶

„Când te așezi să mănânci cu un conducător, cercetează cu atenție ce este înaintea ta; Și pune-ți un cuțit la gât, dacă ești un om lacom. Nu pofti bucatele lui alese, căci sunt o mâncare înșelătoare.” (Proverbe 23:1, 3)

„Având constant în minte că, intrând în societate, indivizii trebuie să renunțe la o parte din libertate...”³⁰⁷

„Quid pro quo?” Ce dai ca să primești ceva în schimb?

„Soluția adoptată de comitetul legislativ al Oregonului în 1844 a luat forma unei secțiuni din legea veniturilor care spunea: ‘Orice persoană care refuză să plătească taxa, conform cerinței acestei legi, nu va avea niciun beneficiu din partea legilor Oregonului și va fi descalificată de la vot la orice alegeri din această țară’.”³⁰⁸

³⁰⁵ Grover Cleveland

³⁰⁶ Reamintiri ale unui pionier bătrân, p. 205, Istoria Oregonului

³⁰⁷ Andrew Jackson, 4 martie 1833

Ceva pentru ceva, un lucru pentru altul, nimic nu este gratuit. Acele cadouri, gratuități și beneficii pe care am învățat să le numim „drepturi” vin însoțite de o obligație egală și echitabilă de rambursare și despăgubire. Fie că este vorba despre educația, sănătatea sau bunăstarea copiilor noștri, fie despre protecție împotriva unor brute fără lege, foamete, sărăcie sau acte ale lui Dumnezeu, nu contează. Orice primim fără să fi plătit creează implicit o datorie și o obligație de natură reciprocă.

„Distrugetorii reali ai libertăților poporului sunt cei care răspândesc printre ei cadouri, donații și beneficii.”³⁰⁹ Căci, „Nimeni nu este obligat să accepte un beneficiu împotriva voinței sale. Dar dacă nu se opune, va fi considerat că a consimțit.”³¹⁰ Pentru că, „Fiecare om este prezumat că intenționează consecințele naturale și probabile ale propriilor sale acte voluntare.”³¹¹

Nu doar prin consimțământ explicit se stabilește o autoritate justă și reală a guvernelor și este acceptată de indivizi, ci și prin cererea sau acceptarea unor beneficii și privilegii care nu sunt datorate.

„Apartenența la o societate politică implică o datorie de loialitate din partea membrului și o datorie de protecție din partea societății.”³¹²

Stat: „Acea calitate care aparține unei persoane în societate și care îi conferă și îi impune diferite drepturi și îndatoriri ca urmare a diferenței acelei calități.”

„Deși toți oamenii vin din mâinile naturii pe picior de egalitate, totuși între ei există diferențe evidente...”

„Se pot distinge trei tipuri de calități diferite care formează starea sau condiția oamenilor: cele pur naturale, cele pur civile și cele compuse din drept natural și drept civil sau municipal.”³¹³

„El a fost un vânător puternic înaintea Domnului: de aceea se spune: Chiar ca Nimrod, vânător înaintea Domnului.” (Geneza 10:9)

În Geneza 10:9, cuvântul „vânător” provine din cuvântul ebraic *tsayid*,³¹⁴ care este tradus mai frecvent ca „hrană,” „provizii,” „alimente.” Cuvântul *paniyim* este tradus ca „înainte” în sensul de „față” sau „în fața,” „în prezența.”³¹⁵ Așadar, s-ar putea spune că Nimrod a fost un puternic furnizor înaintea Domnului sau *în fața* Domnului.

Totuși, găsim că Dumnezeu a spus: „Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea” (Exod 20:3). Cuvintele „dumnezei” și „Dumnezeu” sunt traduse dintr-un singur cuvânt '*elohiyim*,³¹⁶ la plural. *Elohiym* este definit ca „conducători, judecători”³¹⁷ și este „ocazional aplicat ca formă de deferență față de magistrați,”³¹⁸ în timp ce în Noul Testament, cuvântul „Dumnezeu” este tradus din grecescul *theos*, care în mod figurativ înseamnă „magistrat.”³¹⁹

Dumnezeu continuă să explice această poruncă astfel: „Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, jos pe pământ sau în apele de sub pământ.” (Exod 20:4)

---

³⁰⁸ Gray, Istoria Oregonului, p. 394

³⁰⁹ Plutarh, acum 2000 de ani

³¹⁰ Invito beneficium non datur. Dig. 50.17.69; Broom, Max.3d Lond. ed.625.

³¹¹ 1 Green. Evid. § 18; 9 East, 277; 9 Barnue. & C. 643; 3 Maule & S. 11, 17

³¹² Luria v. U.S., 231 U.S. 9, 34 S. Ct. 10, 13, 58 L.Ed. 101. (vezi Black's Law Dictionary, ediția a 3-a)

³¹³ Statul în societate, Bouvier's Law Dictionary

³¹⁴ Strong's Nr. 06718 *tsayid* {tah'-yid}

³¹⁵ Strong's Nr. 06440 *paniyim* {paw-neem'}

³¹⁶ Strong's Nr. 0430 *elohiyim* {el-o-heem'}, pluralul lui 433

³¹⁷ Biblia Online și Concordanța, Woodside Bible Fellowship

³¹⁸ Dicționarul ebraic și caldeean Strong

³¹⁹ Dicționarul grecesc al Noului Testament, Strong

Cuvântul „chip cioplit” vine din *pecel*, care înseamnă „idol, imagine cioplită,”³²⁰ în timp ce „înfațișare” este tradus din *temunah*, care înseamnă „formă, imagine, asemănare, reprezentare.”³²¹

„Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești.” (Exod 20:5)

Cuvântul „închini” este tradus din *shachah*, care înseamnă „a te pleca, a te supune cu umilință, a face reverență, a te închina.”³²² „Slujești” este tradus din *abad*, care înseamnă „a munci (în orice sens); prin implicație, a sluji, a cultiva, a înrobi etc.”³²³

S-ar putea spune că Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să aibă vreun conducător în afară de El sau să creeze ceva cu mâinile lor care să devină stăpân peste ei în locul Lui. Și nu dorește ca aceștia să se roage sau să apeleze la acea creație făcută de mâinile lor, punându-se astfel în robie, slujindu-i cu munca lor, căci ei îi aparțin Lui.

De ce a făcut Dumnezeu, adică „Judecător și Conducător,” aceste condiții și porunci pentru ca poporul Său să rămână liber, ca să-I slujească doar Lui? Este pentru că devenim asemenea lucrului căruia îi acordăm atenție?

„Eu sunt DOMNUL, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea... Căci Eu, DOMNUL Dumnezeul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc.” (Exod 20:1,5)

În Egipt, poporul fusese dat în robie unui corp guvernamental sub conducerea faraonului, dar Dumnezeu, *elohiyim*, i-a scos de sub acel conducător și a devenit El Însuși Conducătorul lor, Domnul Dumnezeu, Iehova, *elohiyim* – „Conducătorul,” „Cel ce există prin Sine sau Eternul.”³²⁴

„Dumnezeii sunt creația celor creați. Ei nu sunt emanații ale Celui Etern. Ei sunt făcuți prin adorarea închinătorilor lor.”³²⁵

Pe baza unui consens comun de opinie, ar trebui să rămânem supuși guvernelor lumești. Această opinie este cultivată și promovată și livrată „cu lingurița” către populația lumii de către guvernele și instituțiile lor încorporate. Dacă acesta era mesajul lui Hristos, de ce erau guvernele vremii Sale atât de hotărâte în privința executării Lui? De ce l-a scos Dumnezeu pe om din Egipt doar ca să se întoarcă înapoi acolo într-o altă epocă?

„Dar mai ales pe cei ce umblă după firea pământească în poftele spurcăciunii și disprețuiesc stăpânirea. Îndrăzneți și încăpățânați, nu se tem să grăiască de rău dregătoriile.” (2 Petru 2:10)

Cuvântul „guvernare” este tradus din cuvântul grecesc *kuriotes*, care înseamnă „domnie, putere, stăpânire; în Noul Testament: cel care deține domnia.”³²⁶ Acesta provine din cuvântul *kurios*, care este în mod normal tradus „Domn” și înseamnă „acela căruia îi aparține o persoană sau un lucru;” sau, mai detaliat: „deținătorul și dispunătorul unui lucru, proprietarul; cel care are control asupra unei persoane, stăpânul; în stat: suveranul, prințul, conducătorul, împăratul roman.” Era „un titlu de onoare care exprima respect și reverență, cu care slujitorii își salutau stăpânul.” În Biblie, acest titlu era „atribuit: lui Dumnezeu, Mesiei.”³²⁷ Petru nu îi avertizează pe cei care disprețuiesc guvernarea, ci pe cei care disprețuiesc orice domnie asupra lor înșiși și aleg o stăpânire egoistă în locul domniei lui Dumnezeu, conducându-și semenii. Multe guverne sunt doar sisteme organizate de autoconducere în afara planului lui Dumnezeu.

³²⁰ Strong's Nr. 6459 *pecel* {peh'-sel}

³²¹ Strong's Nr. 8544 *temunah* {tem-oo-naw'}

³²² Strong's Nr. 7812 *shachah* {shaw-khaw'}

³²³ Strong's Nr. 5647 *abad* {aw-bad'}

³²⁴ Strong's Nr. 3068 *Yehovah* {yeh-ho-vaw'}

³²⁵ Cabala (1200 î.Hr. – 700 d.Hr.)

³²⁶ Strong's Nr. 2963 *kuriotes* {koo-ree-ot'-ace} din 2962

³²⁷ Strong's Nr. 2962 *kurios* {koo'-ree-os} din *kuros* (supremație)

„El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.” (Ioan 1:10)

În societatea de astăzi, când cineva spune „lume,” ne-am putea imagina un glob albastru suspendat în întunericul spațiului, fotografiat de pe Lună. Însă în vremea predicării Evangheliei, percepțiile oamenilor nu atinseseră asemenea înălțimi astronomice. Există cel puțin patru cuvinte grecești diferite în Noul Testament care sunt traduse în engleză (și română) printr-un singur cuvânt: „lume.” Primul este *aion*, din care derivă cuvântul „eon,” și înseamnă o eră neîntreruptă — fiind tradus mult mai des prin variații ale cuvântului „veac” sau „epocă.”

Alt cuvânt grecesc folosit este *oikoumene*, care însemna inițial „partea locuită a pământului de către greci, în contrast cu ținuturile barbarilor,” dar în timpul lui Hristos, din cauza cuceririi cetăților grecești și ascensiunii Imperiului Roman chiar înainte de nașterea lui Isus, ajunsese să însemne „locurile locuite.”

În Ioan 1:10, cuvântul „lume” este tradus din *kosmos*, care înseamnă „aranjament sau constituție armonioasă, ordine, guvernare.” Se crede că derivă din *komizo*, care înseamnă „a avea grijă, a îngriji, a purta de grijă” sau „a lua ceea ce este al tău.”³²⁸

„El [Augustus, primul împărat al Romei, care a poruncit recensământul ce i-a adus pe Iosif și Maria la Betleem] era acum, după cum a spus chiar el, ‘stăpânul tuturor lucrurilor,’ iar lumea romană privea spre el pentru o așezare permanentă a imperiului tulburat. Prima lui sarcină a fost restabilirea unei guvernări regulate și constituționale, cum nu mai existase de când Iulius Cezar trecuse Rubiconul cu 20 de ani înainte... În interiorul țării, era de înțeles că va fi ales consul în fiecare an și va beneficia de puterile și preeminența atașate magistratului-șef [dumnezeu] al statului roman. Astfel, republica a fost restaurată sub președinția și patronajul ‘primului cetățean’ (princeps civitatis).”³²⁹

Desigur, nu a existat un aranjament mai armonios decât guvernarea divină a lumii în care trăiau Adam și Eva, când Domnul era conducătorul lor, dar când au decis să-și facă propriile reguli, lucrurile s-au schimbat. Cain i-a vărsat sângele fratelui său — o uzurpare supremă a autorității — și a început primul oraș-stat. Nimrod și-a fondat orașul ca un furnizor puternic, în loc să-L lase pe Domnul să ofere propria Sa „orânduire armonioasă.” Fiii lui Iacov au fost și ei aduși în robie sub o putere civilă, după ce și-au vândut propriul frate, Iosif, în sclavie. Dumnezeu a adus asupra lor robia, retrăgându-și mâna ocrotitoare și permițând foametea în țară. Dacă Iosif ar fi rămas cu frații lui, ei ar fi pregătit hrana pentru vremurile grele, în loc ca Faraon să pregătească Egiptul pentru criză.

Mai târziu, DOMNUL Dumnezeu i-a scos din robie și a devenit din nou Conducătorul, Suveranul și Ocrotitorul lor, oferindu-le legi scrise pe piatră, mană din cer, apă din stâncă, precum și protecție față de regi, tâlhari și șerpi.

Roma oferea pâine gratuită și spectacole (circ), împreună cu protecția *Pax Romana*, iar în schimb cerea loialitate credincioasă (allegiance). Se plătea un tribut reciproc (zeciuală sau taxă) datorat lui *Soter* al Romei.

„Și dreptul lor de proprietate se baza pe adevărul că, dacă nu ai propriile tale rații, trebuie să te hrănești din mâna Tribului tău: cu tot ce implică asta.”³³⁰

Dacă *kosmos*, în Noul Testament, se referă la un guvern armonios și constituțional care domina lumea la începutul Evangheliilor, atunci de ce ar spune Ioan: „și lumea a fost făcută prin El” sau „deși lumea a început să existe prin El?”³³¹

Să ne uităm din nou la un alt moment notabil din istoria omenirii, în care oamenii s-au întors spre conducători în locul Domnului Conducător:

³²⁸ Biblia Online și Concordanța, Woodside Bible Fellowship

³²⁹ Encyclopedia Britannica, 1953, Vol. II, p. 687C și ediția din 1910

³³⁰ Rudyard Kipling – A Book of Words, XXIV „Independența”

³³¹ Noul Testament al lui Williams de Charles Williams, publicat de Holman Bible Publishers, Nashville.

„...acum pune-ne un rege să ne judece, ca toate neamurile. Dar lucrul acesta n-a plăcut lui Samuel, când au zis: ‘Dă-ne un rege să ne judece.’ Și Samuel s-a rugat Domnului. Iar Domnul i-a zis lui Samuel: ‘Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spune; căci nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu mai domnesc peste ei.’” (1 Samuel 8:5,7)

A fost glasul poporului cel care a cerut un om să domnească peste ei. Aceasta nu era o problemă nouă pentru Domnul, căci El a spus: „După toate faptele pe care le-au făcut de când i-am scos din Egipt și până în ziua aceasta – M-au părăsit și au slujit altor dumnezei – așa fac și cu tine.”³³² Întoarcerea de la Dumnezeu la alți dumnezei este opusul pocăinței.

În acele vremuri, oamenii căutau înțelepciunea profeților pentru a-și alege conducătorii și au fost avertizați că aceștia le vor lua fiii pentru a le sluji. Proorocul a continuat să-i avertizeze că acei conducători vor crea o vastă rețea de autoritate și birocrăție, că le vor lua pământurile și vitele și ce aveau mai bun din roadele muncii lor pentru a întreține acea structură. Acești conducători urmau să ia și fiicele cetățenilor pentru propriile scopuri și chiar să rețină partea întâi din tot ce produceau cei angajați în slujba celorlalți.

„Și veți striga în ziua aceea din pricina regelui pe care vi l-ați ales; dar Domnul nu vă va răspunde în ziua aceea.” (1 Samuel 8:18)

Dar ei au spus: „Vrem să avem un rege peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile; și regele nostru să fie legiuitor pentru noi, comandantul nostru suprem, și să ne conducă în războaie”³³³ (parafrazat).

Astăzi, oamenii nu mai caută înțelepciunea profeților, căci sunt înțelepți în ochii lor proprii.

„Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți în gândirea lor!” (Isaia 5:21)

„Căci înțelepciunea acestei lumi este nebunie înaintea lui Dumnezeu. De aceea este scris: ‘El prinde pe cei înțelepți în viclenia lor.’” (1 Corinteni 3:19)

Domnul Dumnezeu nu a ales El să creeze guvernarea lui Saul și David, dar prin El *acea guvernare a început să existe*, pentru că *vocea poporului* a strigat pentru un nou conducător, ca să fie *ca toate neamurile*, și pentru că L-au *părăsit* pe Domnul ca Războinic și Rege al lor.

„Pe când fariseii erau adunați, Isus i-a întrebat: ‘Ce credeți despre Hristos? Al cui Fiu este?’ Ei i-au răspuns: ‘Al lui David.’ El le-a zis: ‘Cum atunci îl numește David, în Duh, Domn, zicând: Domnul a zis Domnului meu: ‘Șezi la dreapta Mea până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale? Dacă deci David Îl numește Domn, cum este El Fiul său?’ Și nimeni nu l-a putut răspunde un cuvânt; și din ziua aceea, nimeni nu a mai îndrăznit să-l pună întrebări.’” (Matei 22:41-46)

Cuvântul *kosmo* este de asemenea regăsit în combinație cu *kosmokrator*, care înseamnă „stăpân al lumii, prinț al acestei epoci: diavolul și demonii sunt numiți astfel.” Acesta provine din *krateo*, care înseamnă „a pune stăpânire pe,” și din *kratos*, care înseamnă „domnie, putere.”

„Îmbrăcați-vă cu toată armura lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului. Căci lupta noastră nu este împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva domniilor, împotriva stăpânilor, împotriva conducătorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății din locurile cerești.” (Efeseni 6:11-12)

Să luăm în considerare cuvintele lui George Washington, numit părintele patriei noastre, când a spus: „Guvernul nu este rațiune; nu este elocvență; este forță. Ca focul, este un slujitor periculos și un stăpân înfricoșător.” O astfel de declarație radicală din partea unui om care a jucat un rol atât de important în înființarea Guvernului Federal al Statelor Unite ar trebui să-l conducă pe un om rațional la concluzia că doar o autoritate foarte limitată trebuia investită în guvern.

---

³³² 1 Samuel 8:8

³³³ 1 Samuel 8:20, parafrazat în termeni contemporani.

„Căci toate aceste lucruri le caută neamurile lumii; și Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele.” (Luca 12:30)

„Mă întreb adesea dacă nu cumva ne punem speranțele prea mult în constituții, în legi și în tribunale. Acestea sunt speranțe false, credeți-mă; sunt speranțe deșarte. Libertatea se află în inimile bărbaților și femeilor; iar când ea moare acolo, nicio Constituție, nicio lege, niciun tribunal nu o mai poate salva.”³³⁴ Și totuși, în America, poporul a transferat în mod constant puterea și autoritatea de a face și adopta legi către guvernul Statelor Unite, pentru a obține beneficiile oferite de acel guvern. Iar acel guvern, pentru a asigura justiția și ordinea așteptate, s-a angajat cu zel în revizuirea, corectarea și completarea sistemului juridic. A deviat acest sistem de la direcția corectă sau a fost fundamental greșit încă de la început?

Ar trebui să fie bine înțeles faptul că „Obiceiul de a stabili și restabili (a face și a anula) legi este dintre cele mai periculoase,”³³⁵ totuși cetățenii continuă să se agațe de libertatea reglementată a unui sistem juridic arbitrar.

Tacitus avertiza că, „Cele mai multe legi apar într-o republică extrem de coruptă.”³³⁶ Totuși, adesea credem că multitudinea de legi care copleșește acest sistem codificat de drept este un semn al iubirii omului pentru lege, când, de fapt, este un semn al lipsei generale de lege în inimile oamenilor.

„Societatea, în orice stat, este o binecuvântare, dar un guvern, chiar și în cea mai bună stare a sa, este doar un rău necesar; în cea mai rea stare, este unul de nesuportat.”³³⁷ „Toți cei care au scris vreodată despre guvernare sunt de acord că, într-un popor în general corupt, libertatea nu poate dura mult.”³³⁸ „Nu există nicio virtute printre noi? Dacă nu există, atunci suntem într-o situație jalnică. Nicio verificare teoretică, nicio formă de guvernare nu ne poate asigura securitatea.”³³⁹ Creșterea virtuții în societate necesită alegerea liberă în mâinile individului. Dacă drepturile sunt responsabilități, atunci delegarea unui drept este o abatere de la responsabilitate?

Cuvântul latin *pater* înseamnă „tată” și, așa cum am văzut, acest cuvânt era folosit zilnic ca titlu de adresare în referință la senatorii Romei și, desigur, la Împărat, iar înaintea lui, proconsulul era numit „tatăl senatului” și, prin urmare, al Imperiului. De asemenea, în textul grecesc al Bibliei, găsim *Pater*,³⁴⁰ care înseamnă „tată.” Așadar, putem presupune că, atunci când oamenii vremii auzeau cuvântul *pater*, se gândeau la mai multe lucruri: fie la tatăl lor biologic, fie la tații din Roma, fie la Tatăl din ceruri.

„Și să nu numiți pe nimeni ‘tată’ pe pământ, căci Unul singur este Tatăl vostru, Cel din ceruri.” (Matei 23:9)

A face o astfel de declarație era un șoc pentru cei care credeau că guvernele omenești și sistemul politic și juridic roman sunt bune pentru societate, dar și pentru afaceri. Ar fi ca și cum ai spune: „Să nu numiți pe nimeni de pe pământ președinte.” Împăratul era iubit, chiar și în Iudeea. El era Tatăl Națiunii.

---

³³⁴ Judecătorul Learned Hand a declarat în *Spiritul Libertății* (189)

³³⁵ *Legis figendi et refigendi consuetudo periculosissima est.*

³³⁶ *Corruptissima republica plurimae leges.*

³³⁷ Thomas Paine, *Bunul simț* (*Common Sense*), 14 februarie 1776.

³³⁸ Edmund Burke

³³⁹ James Madison

³⁴⁰ Strong's Nr. 3962 *pater* {pat-ayr'} 1) generator sau strămoș de sex masculin 2) în sens metaforic: 2a) inițiatorul și transmitătorul a ceva; autorii unei familii sau societăți de persoane animate de același spirit ca el; cel care și-a insuflat propriul spirit altora, care le conduce și influențează gândirea 2b) cel care îndeplinește rolul unui tată și are grijă de altcineva într-un mod părintesc 2c) titlu de onoare; învățători, ca aceia către care elevii își atribuie cunoștințele și formarea; membrii Sanhedrinului, care, datorită înțelepciunii și experienței, erau responsabili de interesele altora 3) Dumnezeu este numit Tată. Biblia Online și Concordanța, Woodside Bible Fellowship

„... **Tatăl nostru** care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ... Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava, în veci. Amin.” (Matei 6:9–13)

Președinția Statelor Unite, astăzi, odată aleasă, stabilește relațiile externe și încheie tratate, este comandantul suprem al forțelor militare și navale, numește judecătorii Curții Supreme, inclusiv pe președintele acesteia și judecătorii federali – într-un mod foarte asemănător cu cel practicat în Roma antică.³⁴¹

Împărații romani erau adesea numiți „zei” folosindu-se expresia *Apo Theos*. Aceasta nu era pentru că cineva credea că ei au creat cerul și pământul, ci pentru că erau autoritatea supremă în justiție și conducători ai poporului, numind judecători în tot imperiul.³⁴²

Majoritatea conducătorilor de guvern de astăzi nu sunt numiți *pater* sau „tată” cu cuvintele gurii, deși ne oferă noi legăminte și contracte, iar cei care au scris Constituția Statelor Unite sunt numiți adesea „Părinții Fondatori,” iar noi aplicăm pentru beneficii și ne rugăm lor pentru dreptate.

Nu este atât de ciudat să-i privim pe împărații romani ca pe niște zei atunci când realizăm că însuși George Washington a fost îndumnezeit în cupola Capitoliului din Washington, D.C.: „Deasupra ochiului cupolei, la 55 de metri de podea, se întinde o pictură alegorică gigantică realizată de artistul italian Constantino Brumidi. Pictura îl înfățișează pe George Washington în ‘Apoteoză,’ adică glorificarea sa. În jurul lui Washington sunt figuri colorate delicat – unele de peste 4,5 metri înălțime. Printre acestea se numără zei și zeițe [printre care Ceres, Vulcan, Mercur, Neptun, Minerva și 13 zeițe-stat] înfățișați ca protectori ai idealurilor și progresului american.”³⁴³

A fost oare Dumnezeu cel care a *ordonat* (adică a dictat, decretat, impus) democrația federală a Statelor Unite sau orice alt guvern? Sau a fost ea rânduită de zei falși, născociți de imaginația vanitoasă a omului?

„Dacă nu vom fi guvernați de Dumnezeu, vom fi conduși de tirani.” William Penn

Așa cum Dumnezeu i-a permis lui Samuel să le aleagă un rege oamenilor, pentru că deja se întorseseră de la El, tot așa le permite și astăzi oamenilor să-și aleagă proprii conducători dacă nu aleg să fie guvernați de Dumnezeu. În inimile, mințile și sufletele lor există o întoarcere de la Dumnezeu către alți dumnezei. În fiecare zi, oamenii fac din alți oameni „tați” prin cerere, serviciu și adopție. În loc să fie Tatăl lor, Domnul Dumnezeu, Conducătorul Etern din Împărăția Cerurilor pe pământ, ei se întorc către alți conducători, născându-se din nou sub alți tați.

„Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis în inimile voastre Duhul Fiului Său, care strigă: ‘Ava, Tată!’ Așadar, nu mai ești rob, ci fiu; iar dacă ești fiu, ești și moștenitor al lui Dumnezeu prin Hristos. Dar atunci, când nu-L cunoșteți pe Dumnezeu, slujați celor care din fire nu sunt dumnezei. Iar acum, după ce L-ați cunoscut pe Dumnezeu – sau, mai degrabă, ați fost cunoscuți de Dumnezeu – cum vă mai întoarceți din nou la acele elemente slabe și sărăcicioase, la care doriți iarăși să vă supuneți robiei?” (Galateni 4:6,9)

Auzi adesea creștinii spunând că ei cred și că urmează Cuvântul lui Dumnezeu. Dar sunt ei cu adevărat credincioși Cuvântului Lui? Urmează ei căile Lui sau sunt asemenea conducătorilor neamurilor, care își exercită autoritatea?

³⁴¹ „Octavian a fost investit legal... cu guvernarea provinciilor de frontieră importante, cu comanda unică a forțelor militare și navale ale statului, și cu controlul exclusiv asupra relațiilor externe. În interiorul statului, era de la sine înțeles că va fi ales consul și va deține puterile și preeminența atașate celei mai înalte magistraturi a statului roman. Astfel, republica a fost restaurată sub președinția ‘primului cetățean’ (*princeps civitatis*).” (Encyclopedia Britannica, 1953, Vol. II, p. 687d)

³⁴² „Ultimul act a fost decretul oficial al senatului prin care Augustus, ca și [tatăl său adoptiv] Iulius înaintea lui, a fost adăugat în rândul zeilor recunoscuți de statul roman.” (Encyclopedia Britannica, 1953, Vol. II, p. 689b)

³⁴³ "We, the People" "Povestea Capitoliului Statelor Unite," de Societatea Istorică a Capitoliului Statelor Unite, Washington D.C., număr de catalog al Bibliotecii Congresului: 65-20721

„Nu oricine-Mi zice: ‘Doamne, Doamne’ va intra în Împărăția cerurilor, ci acela care face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7:21)

Ne alegem oare un nou tată? Îl negăm pe Tatăl nostru al tuturor, născându-ne într-o nouă jurisdicție, un alt regat, un alt guvern? Sau căutăm Împărăția Cerurilor?

„Dacă am reduce populația lumii cu 90%, n-ar mai rămâne destui oameni ca să provoace daune ecologice.” Sam Keen, la State of the World Forum, 27 septembrie 1995³⁴⁴

Ne imaginăm că suntem o națiune liberă sub Dumnezeu, dar L-am respins oare pe Dumnezeu și căile Sale? Am fost aduși din nou în robie prin sofismele Satanei, adversarul lui Dumnezeu? Am schimbat Împărăția lui Dumnezeu și dreptul de a fi guvernați de El pe beneficiile de a fi conduși de Cezar?

„Augustus [Cezar] era conștient că omenirea este guvernată prin denumiri; și nu s-a înșelat în așteptarea sa că senatul și poporul vor accepta sclavia, atâta vreme cât li se va spune, cu respect, că încă se bucură de vechea lor libertate.”³⁴⁵

„Nu iubiți lumea,³⁴⁶ nici lucrurile care sunt în lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el.” (1 Ioan 2:15)

Când s-a spus „să nu iubiți *lumea*,” Ioan nu vorbea despre planeta creată de Dumnezeu Tatăl, ci despre lumea făcută de oameni, care își creau propria ordine mondială.

„Atunci fariseii au zis între ei: Vedeți că nu câștigați nimic? Iată că lumea se duce după El.” (Ioan 12:19)

Ne ducem după El sau după oamenii care fac lumea după tulburarea inimilor lor întinate?

„Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis în inimile voastre Duhul Fiului Său, care strigă: ‘Ava, Tată!’” (Galateni 4:6)

Isus a spus că Împărăția era aproape. Era într-adevăr aproape? Glumea Isus? Greșea? Îi inducea în eroare pe cei care credeau că împărăția era aproape?

Regii Răsăritului știau că Isus s-a născut rege (Matei 2:1). El i-a chemat pe oameni la pocăință pentru că împărăția Lui era cu adevărat la îndemână. Le-a spus oamenilor să caute mai întâi împărăția Sa (Matei 6:33). Le-a spus să se adreseze Tatălui din Ceruri (Luca 11:2). Oamenii L-au proclamat ca rege (Matei 21:9). Isus i-a alungat pe portarii sau administratorii templului, ceea ce era sarcina regelui (Ioan 2:15). Pilat a spus că El este regele (Luca 23:38). Pilat L-a apărât ca rege (Ioan 19:15).

În Marcu 1:15, vedem că Isus, fiind în Galileea, predica o împărăție spunând: „S-a împlinit vremea și Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie.” Apostazii, precum saducheeii și fariseii de dinaintea lor, încă neagă Împărăția Sa, în timp ce Roma L-a proclamat oficial pe Isus drept Regele Iudeii (Luca 23:38).

Isus le-a spus apostolilor că împărăția va veni când vom face voia Tatălui (Matei 6:10). „Și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetatea Ierusalimului, până când veți fi îmbrăcați cu putere de sus.” (Luca 24:49)

Isus îi ducea pe oameni la pasul următor. El știa că va trebui să învețe să stea singuri. Aceasta însemna că El trebuia să plece (Ioan 16:7). Iudeea era rămășița împărăției lui Dumnezeu: „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite” (Matei 21:43).

³⁴⁴ Sam Keen a primit aplauze entuziaste pentru afirmația sa la Forumul „Starea Lumii” organizat de Gorbaciov, în San Francisco, 27 septembrie 1995

³⁴⁵ Capitolul 3 din *Decline and Fall of the Roman Empire*, de Edward Gibbon

³⁴⁶ Strong’s Nr. 2889 *kosmos* {kos’-mos}, probabil din rădăcina lui 2865; substantiv masculin. AV: „lume” (186 ori), „ornament” (1) [187] 1) o aranjare sau constituție potrivită și armonioasă; ordine, guvernare...

Isus a rânduit o împărăție pentru urmașii Săi ca să o îngrijească și să slujească în ea, nu să domnească peste oameni ca neamurile, nici să fie ei înșiși dominați. „... Și Eu vă rânduiesc o Împărăție, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit Mie una.” (Luca 22:29) „Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl vostru a găsit cu cale să vă dea Împărăția.” (Luca 12:32)

Isus le-a explicat cum să nu conducă acea împărăție, în Luca 22:25-27: „Împărății neamurilor domnesc peste ele, și celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește. Căci care este mai mare: cel ce stă la masă, sau cel ce slujește? Oare nu cel ce stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca Cel ce slujește.”

Împărăția Cerurilor funcționează după legea desăvârșită a libertății. Nimeni nu „conduce” împărăția lui Dumnezeu. Biblia îți spune cum să urmezi planul lui Dumnezeu și ce se întâmplă dacă nu o faci. Dar cine mai predică astăzi acest plan?

„Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub autoritatea lui Dumnezeu? Aceeași luptă continuă în întreaga lume.”³⁴⁷

---

³⁴⁷ Cecil B. DeMille în filmul *Cele Zece Porunci*

Cerul

(Visul omului)

VS.

Cerul

(Stăpânirea lui Dumnezeu)

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” (Geneza 1:1)

De-a lungul timpului, cei mai mulți oameni din lume au avut o varietate de imagini și credințe despre ce este sau ce nu este pământul.

Ba era plat, ba rotund, așezat pe o carapace de broască țestoasă sau într-un dom uriaș. Cuvântul „pământ,” când este rostit astăzi, trezește în mintea omului modern imaginea unei mici sfere albastre și albe, plutind într-o mare neagră cerească. Acea „marmură albastră” poate reprezenta fie un ecosistem imens, dar fragil, fie o planetă convenabilă pentru construirea unor metropole înfloritoare. Un individ crescut într-o societate agricolă, existentă doar în trecutul nostru istoric, ar fi văzut pământul ca fiind solul care îi dădea culturile, animalele domestice și, deci, lui însuși cele necesare vieții. Un membru al unei societăți mai primitive, trăind din vânătoare și cules, ar fi perceput pământul și toate minunile naturale ca fiind un întreg mediu care-i asigură lui și familiei toate cele necesare traiului. Fiecare perspectivă sau viziune asupra pământului este modelată pentru a susține idealurile, speranțele și ambițiile fiecărui om.

Cerul, în schimb, poate avea o rezonanță mai profundă cu dorințele interioare și speranțele fundamentale ale omului privind imaginea realității „Cerul,” în religie, este locul în care locuiește Dumnezeu, zii sau alte ființe spirituale și este locul sau starea de fericire supranaturală desăvârșită pentru cei mântuiți, în viața de apoi. În societățile simple, conceptul de viață după moarte era în esență o continuare umbrită a vieții de pe pământ. Chiar și în acel concept, totuși, se manifesta principiul necesității de răsplătire a dreptății divine. Credința generală a creștinilor este că „fericirea lor este veșnică.”³⁴⁸ Societățile și religiile pe care le creează au multe nume pentru conceptele lor despre cer. Grecii și romanii aveau Elysium sau Insulele Binecuvântaților, misticii iudaici și islamicii credeau în cele șapte ceruri ale firmamentului, germanii și scandinavii aveau Valhalla, iar budiștii vorbesc despre starea de Nirvana. Toate conțin ideea comună a fericirii veșnice, păcii și liniștii.

Imaginile cerului prezentate de omul Renașterii europene erau tărâmurii învăluite în nori, pline de heruvimi cântând la harpă și suflete îmbrăcate în alb, pierzându-se în contemplarea eternă a unui Dumnezeu glorificat. Aceste imagini – și echivalentele lor moderne – chiar și acceptând licența artistică, par să se abată de la o percepție biblică a evenimentelor din cer și a faptelor celor care trăiesc acolo. Oare cerul a fost întotdeauna, și va fi întotdeauna, o comunitate pașnică de pensionare eternă?

„Și a fost un război în cer: Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul; și balaurul și îngerii lui s-au luptat.”
(Apocalipsa 12:7)

Dacă există războaie în cer, cu soldați, gărzi și o forță angelică de poliție, atunci care este Legea pe care o aplică ei, slujind lui Dumnezeu într-un fel de serviciu militar obligatoriu?

³⁴⁸ „Cerul,” Microsoft Encarta, © 1994 Microsoft Corp. & Funk & Wagnall's Corp.

Ordinea este prima lege a cerului.³⁴⁹

Dacă Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său, atunci ar fi logic să credem că Dumnezeu a creat și pământul după chipul cerului și, prin urmare, aceleași principii aplicate celor Zece Porunci ar trebui aplicate și Legii din Cer și tărâmurilor Lui.

„Să nu ai alți dumnezei³⁵⁰ înaintea Mea. Să nu te închini³⁵¹ lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău,³⁵² sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsește nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc.” (Exod 20:3,5)

Dacă cineva s-ar ridica pe sine ca „stăpân” (dumnezeu) în stăpânirea DOMNULUI, unde El este Regele legitim (Dumnezeu), atunci acel cineva s-ar așeza pe sine deasupra lui Dumnezeu. Aceasta ar fi o crimă împotriva suveranității DOMNULUI.³⁵³ Lucifer³⁵⁴ s-a așezat peste cei care se închinau și se prosternau de bunăvoie înaintea lui, negând astfel pe Dumnezeu ca Dumnezeu al lor, atât în cer cât și pe pământ. Oricine se închină sau slujește altor dumnezei (conducători) în afară de DOMNUL Dumnezeu, pune alți dumnezei înaintea Lui.

Ce a făcut Lucifer sau regele Babilonului ca să se pună în rău?

„Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al dimineții! Cum ai fost doborât la pământ,³⁵⁵ tu, care ai slăbit [prostrat]³⁵⁶ neamurile! Tu ziceai în inima ta: ‘Mă voi sui în cer, îmi voi ridica tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi ședea pe muntele adunării... voi fi ca Cel Preaînalt.’” (Isaia 14:12-14)

Aceasta a fost păcatul Satanei (potrivnicul) și călcarea primei porunci a lui Dumnezeu, care a dus la război în Împărăția Lui. Dumnezeu a venit apoi cu armata Sa să-Și împlinească voia și i-a izgonit pe uzurpatori.

„Totuși vei fi doborât în Locuința morților, în adâncimile gropii.” (Isaia 14:15)

Potrivit unei interpretări comune, a existat un război în cer, sau cel puțin în Împărăția lui Dumnezeu, iar slujitorii lui Dumnezeu au luptat împotriva unui dușman puternic, iar cei care voiau să uzurpe autoritatea legitimă a lui Dumnezeu au fost alungați de o forță dreaptă.

A fost oare cerul întotdeauna un loc al păcii și liniștii? A ieșit din Împărăția Cerurilor o forță care a răspândit o fericire mai puțin pașnică asupra locuitorilor pământului?

„Atunci Domnul a făcut să plouă peste Sodoma și Gomora pucioasă și foc din cer, de la Domnul.” (Geneza 19:24)

„Voi trimite înaintea ta un înger și voi izgoni pe canaaniti, amoriți, hetiti, fereziți, heviți și iebusiți.” (Exod 33:2)

„Și David și-a ridicat ochii și a văzut îngerul Domnului stând între pământ și cer, cu sabia scoasă în mână, întinsă peste Ierusalim. Atunci David și bătrânii, îmbrăcați cu sac, au căzut cu fețele la pământ.” (1 Cronici 21:16)

„Și Ilie a răspuns și a zis: ‘Dacă sunt om al lui Dumnezeu, să coboare foc din cer și să te mistuie pe tine și pe cei cincizeci ai tăi!’ Și a coborât foc din cer de la Dumnezeu și i-a mistuit.” (2 Regi 1:12)

„Ei vin dintr-o țară depărtată, de la capătul cerului, Domnul și armele mâniei Lui, ca să pustiască tot pământul.” (Isaia 13:5)

³⁴⁹ Papa

³⁵⁰ Strong's Nr. 0430 'elohiyim {el-o-heem'} 1) (plural) 1a) **conducători, judecători**

³⁵¹ Strong's Nr. 07812 shachah {shaw-khaw'} 1, c1) a se înclina, a se prosterna

³⁵² Strong's Nr. 0430 'elohiyim {el-o-heem'} 1) (plural) 1a) **conducători, judecători**

³⁵³ Strong's Nr. 3068 יהוה {YHWH / Y'hovah} {yeh-ho-vaw'} Jehovah – „Cel ce există,” „Cel ce este,” „Cel existent din Sine”

³⁵⁴ Strong's Nr. 1966 – heylel {hay-lale'} (sens de strălucire) ... substantiv masculin Lucifer = „purtător de lumină” 1) cel strălucitor, luceafărul de dimineață, Lucifer 1a) referitor la regele Babilonului și la Satan (figurativ) 2) „Helel” descriind regele Babilonului

³⁵⁵ Strong's Nr. 0127 'adamah {ad-aw-maw'} [legat de 119 – adam] 1) sol, pământ 1a) pământ (în general, cultivat, care oferă hrană) 1b) parcelă, teren specific 1c) material terestru (pentru construcții) 1d) pământ ca substanță a planetei

³⁵⁶ Strong's Nr. 2522 chalash {khaw-lash'} 1) a fi slab, a cădea la pământ

„Și îngerul Domnului a ieșit și a lovit în tabăra asirienilor o sută optzeci și cinci de mii; și când s-au sculat dimineața, iată că toți erau trupuri moarte.” (Isaia 37:36)

„Și îndată îngerul Domnului l-a lovit, pentru că nu a dat slavă lui Dumnezeu; și a murit mâncat de viermi.” (Fapte 12:23)

Îngerii care locuiesc în tărâmurile Împărăției Cerești a lui Dumnezeu par a fi uneori violenți, judecând după citatele de mai sus. Sunt ei doar în gardă și în luptă sau putem găsi un indiciu care să arate adevărata lor natură, scop și motivație?

„Și când îngerul și-a întins mâna peste Ierusalim ca să-l nimicească, Domnul S-a căit de răul acela și a zis îngerului care nimicea poporul: ‘Destul! Trage-ți acum mâna înapoi.’ Și îngerul Domnului era lângă aria lui Arauna, iebusitul.” (2 Samuel 24:16)

„Și Domnul a poruncit îngerului, și acesta și-a băgat sabia înapoi în teacă.” (1 Cronici 21:27)

Nu violența și războiul sunt cele care îi preocupă pe locuitorii Împărăției lui Dumnezeu, ci loialitatea și credincioșia față de voia Lui. Dar ceva mai mult devine evident printr-o observație biblică a acestor activități:

„Și a visat: și iată o scară sprijinită pe pământ, iar vârful ei ajungea la cer; și iată îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborând pe ea.” (Geneza 28:12)

„Și iată că s-a făcut un mare cutremur: căci un înger al Domnului s-a coborât din cer, a venit, a prăvălit piatra de la ușă și a șezut pe ea.” (Matei 28:2)

De la Geneza până la Apocalipsa, îngerii Domnului sunt ocupați. Fie că omoară sau nimicesc, păzesc sau călăuzesc, aduc mesaje, pecetluiesc sau deschid sigilii, leagă sau dezleagă, îngerii Domnului Își slujesc Stăpânul cu hărnicie, dăruire și laudă.

„Și deodată a fost cu îngerul o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu...” (Luca 2:13)

Îngerii Domnului de asemenea au intervenit în activitățile oamenilor:

„Măgărița a văzut pe îngerul Domnului stând în cale, cu sabia scoasă în mână: și a părăsit drumul și s-a abătut pe câmp. Balaam a bătut-o ca s-o întoarcă pe drum.” (Numeri 22:23)

Îngerii au luptat împotriva foștilor lor camarazi din cer și i-au izgonit pentru că au sfidat domnia lui Dumnezeu:

„Și pe îngerii care nu și-au păstrat starea de început, ci și-au părăsit locuința lor, i-a păstrat în lanțuri veșnice sub întuneric pentru judecata zilei celei mari.” (Iuda 1:6)

„Căci dacă Dumnezeu n-a cruțat pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în iad și i-a dat în lanțuri de întuneric, ca să fie păziți pentru judecată,” (2 Petru 2:4)

Pe pământ, îngerii, fie loiali, fie căzuți, nu recurg întotdeauna la forță. Oamenii au fost seduși de Satan, așa cum sunt seduși și de alți oameni, la fel cum îngerii care l-au urmat în cer au fost seduși și ei. Adesea, îngerii doar încurajează oamenii să aleagă calea Domnului și să vegheze împotriva uzurpărilor Satanei și ale celor care îl slujesc în întunericul domniei sale.

„Și mi-a arătat pe Iosua, marele preot, stând înaintea îngerului Domnului, și Satana stând la dreapta lui ca să-l acuze.” (Zaharia 3:1)

Satan, care înseamnă „adversarul,” pare a fi forța opozantă care se opune Împărăției Cerurilor atât în cer, cât și pe pământ. A încercat Adversarul să-și stabilească propria domnie de la început? A venit pe pământ ca să-l facă împărăția lui? A găsit el aliați printre oameni?

„Și Dumnezeu a zis: Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră; și să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se târăsc pe pământ.” (Geneza 1:26)

Dumnezeu,³⁵⁷ ca și Creator al cerului și pământului, are un drept natural de a conduce cerul și pământul. Dacă acceptăm Biblia ca standard de raționament, atunci ar trebui să concluzionăm că omul a primit, cel puțin, un drept legal de a stăpâni pământul și creaturile sale de la Dumnezeu. Ca păstrător și administrator, pământul i-a fost încredințat omului.

„Și Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze³⁵⁸ și s-o păzească.”³⁵⁹ (Geneza 2:15)

Dumnezeu i-a dat omului un titlu legal asupra pământului și i-a spus să-l lucreze și să-l păzească. Dar l-a păzit omul în slujba Domnului? Este omul sedus să dea domnia asupra pământului adversarilor lui Dumnezeu?

Adversarul a petrecut mii de ani încercând să seducă omul ca să-i dea titlul asupra acestor daruri, oferite omului de către Dumnezeu. Satan dorește domnia și autoritatea acordate omului asupra pământului, asupra muncii lui, asupra copiilor lui și asupra dreptului său de a se governa singur sub autoritatea binevoitoare a lui Dumnezeu.

„Cerulea ți-a împrumutat un suflet; pământul îți va împrumuta un mormânt.”³⁶⁰

Oamenii au jucat și ei același rol de uzurpatori, înlocuindu-L pe Dumnezeu din domnia Sa legitimă, așezându-se peste alți oameni. „Sunt oamenii proprietatea statului sau sunt suflete libere sub Dumnezeu? Aceeași luptă continuă în întreaga lume.”³⁶¹ Avraam a părăsit autoritatea Statului civil căutând Împărăția Cerurilor, refuzând să accepte beneficii de la asemenea state și a cumpărat doar pământ pentru a fi îngropat.

„Fiule blestemat! Să îndrăznești atât de sus peste frații tăi, asumându-ți ție însuși autoritate uzurpată, de Dumnezeu neacordată. El ne-a dat doar asupra fiarelor, peștilor și păsărilor domnie absolută; acest drept îl deținem prin donația Lui; dar om peste om nu l-a făcut Domn; acest titlu l-a rezervat pentru Sine, iar pe om l-a lăsat liber față de om.”³⁶²

În democrațiile de astăzi, nu are oare omul, sub forma gloatei egoiste, domnie asupra fratelui său? Aderând la o democrație, nu se supune oare omul autorității altor oameni?³⁶³ Bisericele civile moderne, care îmbrățișează guvernul și beneficiile acestuia, îi încurajează pe oameni să se lege în slujba guvernelor, cu gloata ca noul Cezar. Nu ar trebui să rămânem supuși autorității lui Dumnezeu și a Împărăției Lui? Când ne oferim slujba prin jurământ oamenilor, nu oferim ceea ce ar trebui să-I aparțină doar lui Dumnezeu?

„Dar mai ales pe cei ce umblă după trup în pofta necurăției și disprețuiesc domnia.”³⁶⁴ Îndrăzneți, încăpățânați, nu se tem să vorbească de rău dregătoriile.” (2 Petru 2:10)

³⁵⁷ Strong's Nr. 0430 'elohiyim {el-o-heem'} 1) (plural) 1a) **conducători, judecători** 1b) ființe divine 1c) îngeri 1d) zei

³⁵⁸ Strong's Nr. 5647 'abad {aw-bad'} rădăcină primitivă; verb 1) a munci, a servi 1a) (Qal) 1a1) a lucra, a face muncă 1a2) a munci pentru altul, a presta muncă în serviciul altuia 1a3) a servi ca supus 1a4) a-L sluji pe Dumnezeu 1a5) a sluji în cadrul serviciului levitic 1b) (Nifal) 1b1) a fi lucrat (terenul) 1b2) a se face rob 1c) (Pual) – a fi lucrat 1d) (Hifil) 1d1) a forța pe cineva să muncească / să slujească...

³⁵⁹ Strong's Nr. 8104 shamar {shaw-mar'} 1) a păzi, a proteja, a respecta, a fi atent 1a1) a păzi, a avea grijă de

³⁶⁰ Proverb chinezesc

³⁶¹ Cecil B. DeMille în filmul Cele Zece Porunci

³⁶² Milton – Paradisul Pierdut, Cartea XII, vers 64

³⁶³ „Libertatea este dreptul de a alege, dreptul de a-ți crea propriile alternative de alegere. Fără posibilitatea de a alege și fără exercitarea alegerii, omul nu este un om, ci un membru, un instrument, un obiect.” Archibald MacLeish

³⁶⁴ Strong's Nr. 2963 kuriotes {koo-ree-ot'-ace} [din 2962 = kurios = domn] stăpânire (3), government (1) [4] 1) stăpânire, putere, autoritate; în Noul Testament: cineva care deține autoritate

În versetul de mai sus, cuvântul *kuriotes*, tradus ca „domnie” (în unele versiuni ca și „guvernare”), este adesea tradus „stăpânire” și provine din *kurios*, care înseamnă „Domn,” și se referă la cei care disprețuiesc, cel puțin, domnia Domnului, sau orice altă stăpânire în afară de a lor, și la orice sistem de guvernare care le permite să „urmeze căile lor pierzătoare.”

„Dar au fost și proroci mincinoși printre oameni, cum vor fi și printre voi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii pierzătoare și vor tăgădui pe Stăpânul care i-a răscumpărat, atrăgându-și astfel o pierzare grabnică. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor; și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. În lăcomia lor, se vor folosi de cuvinte înșelătoare ca să vă stoarcă. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește, și pieirea lor nu dormitează... Domnul știe să izbăvească din ispită pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nedrepti pentru ziua judecății, ca să fie pedepsiți.” (2 Petru 2:1,3...9)

S-a spus, Dați cezarului ce este al cezarului, dar slujba noastră ar trebui să fie a lui Dumnezeu. Nu este oare o erezie pierzătoare să înveți oamenii să râvnească la beneficiile societății civile? Ar trebui să ne supunem pe noi înșine și viețile noastre domniei guvernului omului, în locul lui Dumnezeu?

**„Toți vor să trăiască pe cheltuiala statului.
Dar uită că statul trăiește pe cheltuiala tuturor.”³⁶⁵**

„Să nu te închini lor și să nu le slujești: căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc.” (Exod 20:5)

Ce au mai predicat învățătorii religioși ai vremurilor noastre de la amvoane cu privire la Împărăția lui Dumnezeu? Suntem noi hrăniți cu adevărul sau amăgiți cu basme?

Este oare cerul răsplata noastră veșnică pentru trecerea cu succes prin testele și încercările acestei vieți pe pământ? Este această lume doar un câmp de testare temporară între cer și iad?

„Și Dumnezeu a numit uscatul Pământ, iar adunarea apelor a numit-o Mări; și Dumnezeu a văzut că era bun.” (Geneza 1:10)

De ce nu și-a stabilit Împărăția pe pământ? Sau... a făcut-o? Am fost noi înșelați?

„Și au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădina în răcoarea zilei; și Adam și soția lui s-au ascuns de fața Domnului Dumnezeu printre pomii grădinii.” (Geneza 3:8)

Adam a trăit în prezența Domnului Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu era în cer și pe pământ, dar Satan s-a împotrivit și omul a respins voia lui Dumnezeu. Adam a urmat sfatul celor răi și a fost alungat din Împărăția lui Dumnezeu de pe pământ — dar a rămas în viață, pe pământ.

„Cerul înseamnă a fi una cu Dumnezeu.”³⁶⁶

Avea Dumnezeu de gând să-și restabilească vreodată Împărăția pe pământ? N-a spus El că o va face? Și-a împlinit Dumnezeu partea Sa? Ne-am făcut noi partea noastră? Isus a spus că împărăția va fi luată de la cei ce greșesc și dată altora care vor asculta.

„Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umărul Lui; și Numele Lui va fi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. Creșterea domniei Lui și a păcii nu va avea sfârșit, va domni pe scaunul de domnie al lui David și peste împărăția Lui, ca s-o întemeieze și s-o întărească prin judecată și dreptate, de acum și în veci. Râvna Domnului oștirilor va face aceasta.” (Isaia 9:6–7)

Cu mai bine de șapte sute de ani înainte ca Isus să înceapă să întemeieze Împărăția Tatălui Său pe pământ, această profeție i-a prevestit venirea. Și, la fel ca în cer, Împărăția lui Dumnezeu pe pământ avea să aibă dușmani violenți și disprețuitori.

³⁶⁵ Frédéric Bastiat

³⁶⁶ Confucius (551–479 î.Hr.)

„În acele zile a venit Ioan Botezătorul, propovăduind în pustia Iudeii, și zicând: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 3:1-2)

„De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască și să zică: Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape.” (Matei 4:17)

Și a fost oare împlinită făgăduința acestei Împărății?

„Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, Împărăția³⁶⁷ cerurilor se ia cu năvală, și cei ce dau năvală pun mâna pe ea.” (Matei 11:12)

Și totuși, două mii de ani mai târziu, ni se spune că încă așteptăm sosirea Împărăției Lui — sau că vom fi lăsați să intrăm în ea doar la moarte. Isus a proclamat că Împărăția lui Dumnezeu este *aproape*. A glumit El oare? A vrut doar să ridice speranțele oamenilor?

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor. Ferice de cei prigoniți din pricina dreptății, căci a lor este Împărăția cerurilor.” (Matei 5:3, 10)

El a spus că Împărăția *este aproape*, nu că *va fi*. El a spus că este Dumnezeu celor vii, nu al celor morți. Dar unde este Împărăția cerurilor? Cum ajungem acolo? Vine ea aici? Cum arată?

„Voi, deci, rugați-vă așa: Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Matei 6:9-10)

Am recunoaște Împărăția lui Dumnezeu dacă am vedea-o?

„Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne! va intra³⁶⁸ în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 7:21)

Cine are domnia asupra pământului, a țării și a darurilor pe care Dumnezeu le-a dat omului când l-a așezat pe pământ? Guvernele lumii fac ele voia lui Dumnezeu?

„Și Satan s-a ridicat împotriva lui Israel și l-a îndemnat pe David să numere poporul.” (1 Cronici 21:1)

„Și diavolul l-a suit pe un munte foarte înalt, l-a arătat toate împărățiile lumii într-o clipă, și l-a zis: Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mie mi-a fost dată și o dau cui vreau.” (Luca 4:5-6)

Isus nu a ales calea ușoară spre stăpânirea pământului oferită de dumnezeii lumii.

„Toate bucuriile omenești au aripi iuți,
căci așa a hotărât cerul;
și când pare că ai prins ceva ușor,
te trezești că n-ai nimic.”³⁶⁹

Suntem învățați să credem că Împărăția lui Dumnezeu este un stat de binefacere eternă, plin de suflete apatice care nu fac nimic altceva decât să se bucure de desfătări oferite de un zeu al autoindulgenței și lenei. Dar această imagine este mai degrabă pictată de Satan și de vrăjmașii lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este una a posesiei, curajului, loialității și lucrului. Dumnezeu a creat cerul și pământul lucrând șase zile și odihnindu-Se a șaptea. Nu l-a creat El pe om după chipul Său?

³⁶⁷ Strong's Nr. 0932 *basileia* (din 935); – împărăția (lui Dumnezeu) (71) – împărăția (cerurilor) (32) – împărăție (generală sau rea) (20) – (A Ta) împărăție (6) – împărăția Lui (6) – acea împărăție (5) – (A Mea) împărăție (4) – diverse (18) [162] 1) putere regală, domnie, autoritate; nu se confundă cu un teritoriu real, ci cu dreptul de a conduce 2) un regat sau teritoriu 3) în N.T. – se referă la domnia lui Mesia

³⁶⁸ Strong's Nr. 1525 *eiserchomai* {ice-er'-khom-ah-ee} – a intra (107), a merge (22), a veni (19), a pătrunde (18), a intra în (17), a veni (14), a se ivi (1) [total: 198] 1) a intra sau a veni înăuntru: 1a) referitor la oameni sau animale, într-o casă sau cetate 1b) folosit despre Satana care intră într-un trup omenesc 1c) lucruri: mâncare care intră în gura celui ce o mănâncă 2) metaforic: 2a) intrarea într-o stare, condiție, societate, activitate; a începe să existe; a deveni public; a apărea în viață. Concordanța W.B.F.

³⁶⁹ Eugene Field (1850–1895)

„Și Pilat a scris o însemnare și a pus-o deasupra crucii. Și era scris: ISUS DIN NAZARET, REGELE³⁷⁰ IUDEILOR.”³⁷¹ (Ioan 19:19)

Dacă Împărăția lui Dumnezeu este aici acum, cine este Regele? Este fiecare om rege peste sine însuși sau sunt alți oameni rânduiți să exercite autoritate asupra noastră? Nu este Împărăția întemeiată pe desăvârșita lege a libertății?

Isus nu este asemenea conducătorilor politici și guvernelor lumii – Neamurile, celelalte Națiuni. Hristos Isus nu este ales într-o funcție și nici nu moare. El are autoritate, dar vine ca slujitor. El trăiește veșnic în noi, pe pământ. Creșterea guvernării și păcii Lui nu va avea sfârșit. Împărăția Sa este mereu în extindere, căci cuprinde atât cerul cât și pământul.

„Isus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28:18)

„Libertatea este unul dintre cele mai prețioase daruri pe care cerul le-a oferit omului; nu poate fi comparată cu nicio comoară ascunsă în adâncurile pământului sau ale mării; pentru libertate, ca și pentru onoare, ne putem și trebuie să ne riscăm viața; iar robia este cel mai mare rău ce poate lovi omul.”³⁷²

Ce trebuie să facem ca să intrăm în Împărăția Lui pe pământ? Care este păcatul care ne oprește?

„Păzește și pe robul Tău de mândrie; să nu pună stăpânire peste mine! Atunci voi fi fără prihană, curat de fărădelegea cea mare.” (Psalm 19:13)

Oare fărădelegea cea mare este aceea în care lăsăm pe altul să aibă stăpânire peste noi și ne oferim slujba în schimbul comodităților oferite pe cheltuiala aproapelui? Nu este păcat să faci dintr-un alt om sau o instituție un conducător peste tine în locul lui Dumnezeu? Ce anume ar trebui să NU facem pentru a putea intra în Împărăția lui Dumnezeu?

„Când șezi să mănânci cu un stăpânitor, ia bine seama la ce este înaintea ta și pune-ți un cuțit la gât dacă ești un om mândros. Nu pofți bunătățile lui, căci sunt o hrană înșelătoare.” (Proverbe 23:1,3)

Nu ar trebui să cerem și să păstrăm darurile, gratuitățile și binecuvântările lui Dumnezeu?

„Căci vă spun că, dacă neprihănirea³⁷³ voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Matei 5:20)

Nu toată robia Imperiului Roman era prin forță. Beneficiile, gratuitățile și privilegiile erau oferite prin supunere contractuală față de autoritatea romană. Dacă cineva consimțea la supunere și tribut, atunci privilegiile erau acordate. Chiar și cetățenia putea fi obținută contra cost. Unde găsim odihnă față de asuprirea acestei lumi?

„Și vouă, care sunteți necăjiți [contractați³⁷⁴] să vi se dea odihnă [robie tolerabilă³⁷⁵], împreună cu noi, când Domnul Isus se va arăta [făcut vizibil³⁷⁶] din cer cu îngerii puterii Sale,” (2 Tesaloniceni 1:7)

³⁷⁰ Strong's Nr. 0935 *basileus* (din 939, prin ideea de fundație a puterii) – rege (82), Regele (iudeilor) (21), Rege (Dumnezeu sau Hristos) (11), Rege (al Israelului) (4) [total: 118] 1) conducător al poporului, prinț, comandant, domn al țării, rege

³⁷¹ Strong's Nr. 2453 *Ioudaios* {ee-oo-dah'-yos} (din 2448; în sensul lui 2455 ca teritoriu); adjectiv – evreu (193), din Iudeea (3), evreică (2) [total: 198] 1) evreiesc, aparținând rasei evreiești 2) evreiesc în ce privește nașterea, rasa, religia

³⁷² Miguel de Cervantes (1547–1616)

³⁷³ Strong's Nr. 1343 *dikaiousune* (din 1342; substantiv feminin) – AV: „neprihănire” (92) 1) starea celui care este așa cum trebuie să fie, neprihănire, stare acceptabilă înaintea lui Dumnezeu 1a) doctrina despre cum poate omul ajunge la o stare plăcută lui Dumnezeu 1b) integritate, virtute, puritate a vieții, corectitudine în gândire, simțire și acțiune 2) într-un sens mai restrâns, justiție sau virtutea de a da fiecăruia ce i se cuvine

³⁷⁴ Strong's Nr. 2346 *thlibo* (legat de baza lui 5147; verb) – AV: necaz (4), suferință (3), strâmt (1), îmbulzeală (1), suferă necaz (1) [10] 1) a apăsa (ca strugurii), a presa puternic; o cale îngustă, strâmtă – în sens metaforic: a tulbura, a supăra, a cauza suferință

³⁷⁵ Strong's Nr. 0425 *anesis* (din 447) – AV: odihnă (3), libertate (1), ușurare (1) [5] 1) o slăbire, relaxare; **folosit despre o stare mai ușoară în captivitate**, detenție mai puțin severă

³⁷⁶ Strong's Nr. 0602 *apokalupsis* – revelație (12) [total 18] 1) descoperire, dezvăluire 1a) dezvăluirea adevărului, învățături necunoscute anterior 1b) evenimente care scot la lumină persoane/stări ascunse până atunci

Dacă domnia Lui de rege este deja aici, care este cheia care descurie ușa? Va crește Împărăția Lui pe măsură ce acceptăm autoritatea Lui?

„Isus, răspunzând, i-a zis: Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. Și Eu îți spun: Tu ești Petru, și pe această piatră voi zidi Biserica Mea,³⁷⁷ și porțile locuinței morților nu o vor birui. Îți voi da cheile Împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri, și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri.” (Matei 16:17,19)

Primul rege a fost Dumnezeu, Tatăl lui Adam, și orice autoritate guvernamentală dreaptă se bazează pe legea Patronului (tatălui) și consimțământul continuu. Isus a spus: „*Și să nu numiți pe nimeni tată pe pământ, căci Unul singur este Tatăl vostru: Cel care este în ceruri.*” (Matei 23:9)

Suntem noi adoptați de guverne? Cum putem fi adoptați ca fii ai lui Dumnezeu?

„Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă.” (Matei 12:50; Marcu 3:35)

„Adevărat vă spun: Dacă nu vă veți întoarce³⁷⁸ la Dumnezeu și nu veți deveni ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în Împărăția cerurilor.” (Matei 18:3-4)

„Smerenia, acea rădăcină joasă și dulce, din care răsar toate virtuțile cerești.”³⁷⁹

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat o sămânță bună în ogorul său. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină printre grâu și a plecat.” (Matei 13:24-25)

„Iarăși, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un negustor care caută mărgăritare bune; și, când a găsit unul de mare preț, s-a dus, a vândut tot ce avea și l-a cumpărat.” (Matei 13:45-46)

„Curajul duce la cer; frica, la moarte.”³⁸⁰

„Iarăși, Împărăția cerurilor se aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care a prins tot felul de pești. După ce s-a umplut, l-au tras la țarm, s-au așezat jos, au adunat peștii buni în vase și i-au aruncat pe cei răi. Așa va fi la sfârșitul lumii: îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor drepti și îi vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.” (Matei 13:47-50)

Împărăția lui Dumnezeu este acum. În cer și pe pământ, El are slujitorii Săi pe care îi adoptă ca fii. Dumnezeu a încredințat pământul omului, iar când Și-a trimis slujitorii — profeții — aceștia au fost prigoniți și uciși. Când L-a trimis pe Fiul Său, L-au prigonit și pe El și L-au ucis. Dar Isus trăiește. El este Rege chiar acum. El este Regele regilor. Este El regele tău sau „glasul poporului” a ales un altul? Vrei să trăiești sub domnia Lui, acceptând autoritatea Sa și primind binecuvântările Sale? Sau preferi să accepți binecuvântările altora și să trăiești sub domnia lor? Pe cine vrei să slujești — pe Dumnezeu sau pe mamona, pe Hristos sau pe Cezar?

Dumnezeu a dat omenirii carne și sânge, apoi a încredințat pământul în grija noastră, ca să-l „lucrăm și să-l păzim” în slujba Lui. Ne-a dat soți și soții ca să ne iubim și să ne prețuim unii pe alții, și copii pe care să-i învățăm, să-i hrănim și să-i creștem în căile Sale. Dar oamenii au dat responsabilitatea și autoritatea asupra darurilor lui Dumnezeu altor oameni care nu-L cunosc pe Dumnezeu. Au acceptat privilegiile și protecția acelor oameni și a instituțiilor lor create, vânzându-și dreptul de moștenire în Împărăția cerurilor pentru binefacerile împărățiilor omenești.

„Îndreaptă pașii mei după cuvântul Tău și nu lăsa nicio fărădelege să stăpânească peste mine.” (Psalm 119:133)

³⁷⁷ Strong's Nr. 1577 *ekklesia* (din compusul 1537 + derivat al 2564; substantiv feminin) – AV: biserică (112), adunare (3) [115] 1) o adunare a cetățenilor chemați din casele lor într-un loc public; – o adunare convocată pentru deliberare (ex. consiliu public)

³⁷⁸ Strong's Nr. 4762 *strepheo* (verb) – AV: a se întoarce (11), a se converti (1), a se răzgândi etc. [18] 1) a se întoarce; metaforic: a-și schimba direcția morală, a se răzgândi

³⁷⁹ Thomas Moore (1779–1852)

³⁸⁰ Seneca (3 î.Hr. – 65 d.Hr.)

„Atunci El le-a zis: Dați, dar, ce este al Cezarului, Cezarului, și ce este al lui Dumnezeu, lui Dumnezeu.” (Luca 20:25)

„Și Satan s-a ridicat împotriva lui Israel și l-a provocat pe David să numere poporul.” (1 Cronici 21:1)

„Căci Împărăția cerurilor este asemenea unui om care, plecând într-o călătorie, și-a chemat slujitorii și le-a încredințat averile sale. Uneuia i-a dat cinci talanți, altuia doi, iar altuia unul — fiecare după puterea lui — și a plecat. Stăpânul a zis celui credincios: Bine, rob bun și credincios... A venit și cel care primise un singur talant și a zis: Doamne, știam că ești un om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai vânturat. Stăpânul i-a răspuns: Rob viclean și leneș! Trebuia să fi dat argintul Meu schimbătorilor și la venirea Mea aș fi primit înapoi cu dobândă.” (Matei 25:14...27)

Oamenii au avut întotdeauna liberul arbitru de a alege să urmeze căile Creatorului sau să-și stabilească împărăția propriei, precum cetatea-stat a lui Cain (Enoh), Babilon, Egipt sau Imperiul Romei. Isus nu vorbea despre o împărăție omenească oarecare, ci despre vestea bună a Împărăției cerurilor — tradusă din cuvântul grecesc *ouranos*.

Ouranos poate avea mai multe sensuri și înțelesuri: „...nu avem niciun cuvânt potrivit pentru a exprima ce au numit grecii la început *ouranos*. Vom folosi convențional termenul ‘lume’ pentru el.”³⁸¹

Ouranos provine dintr-o rădăcină care înseamnă „a acoperi, a cuprinde.” Înțelesul său include „expansiunea boltită a cerului,” de la marginea exterioară a atmosferei până în centrul pământului. Expresia „Împărăția cerurilor” înseamnă „împărăția lumii,” „domnia pământului” încredințată omului din generație în generație.

„El este stăpân al ținutului de la ceruri și până în miezul pământului.”³⁸²

Legea Romană, precum și alte culturi, susținea că, dacă un om deținea pământul, îl deținea de la cer și până în adâncul pământului. Chiar și în instanțele americane, când cineva deține cu adevărat un teren, cu mai mult decât un simplu „titlu legal,” se afirmă că „maxima potrivit căreia pământul unui om se extinde până în centrul pământului și până la cer este absolut valabilă în dreptul proprietarului.”³⁸³

Pământul deținut cu un titlu real și adevărat de către un individ era tărâmul său, împărăția sa. În textele aramaice, cuvântul *malkuthach* este tradus prin „împărăția cerurilor,” dar în realitate înseamnă „un tărâm pe pământ.”

Fericirea Împărăției cerești a lui Dumnezeu este libertatea de a face voia lui Dumnezeu pe pământ, așa cum se face în cer.

„Și pe când mergeți, propovăduiți și ziceți: Împărăția cerurilor este aproape.”

³⁸¹ Dialogurile lui Platon, introducere în filozofia greacă timpurie, John Burnet

³⁸² Cuius est solum, ejus est usque ad caelum et ad inferos

³⁸³ Taylor v. Fickas, 64 Ind. 167, 172 (1878)

Republică (Liberă de lucrurile publice)

VS.

DEMOCRAȚIE (O gloată pentru un rege)

„Mulțimea celor care greșesc nu este o apărare pentru eroare.”³⁸⁴

„Dar preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat mulțimea să ceară pe Baraba și să piardă pe Isus. Guvernatorul le-a răspuns și le-a zis: Pe care dintre cei doi voiți să vi-l slobozesc? Ei au zis: Pe Baraba. Pilat le-a zis: Ce să fac dar cu Isus, care se numește Hristos? Toți au zis: Să fie răstignit! Guvernatorul a zis: Dar ce rău a făcut? Ei însă strigau și mai tare: Să fie răstignit! Pilat, văzând că nu folosește la nimic, ci că se face mai degrabă tulburare, a luat apă și s-a spălat pe mâini înaintea norodului, zicând: Eu sunt nevinovat de sângele acestui om neprihănit. Treaba voastră! Și tot norodul a răspuns: Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Matei 27:20,25)

„De-a lungul istoriei, conducătorii și intelectualii de curte au râvnit să folosească sistemul educațional pentru a-și modela națiunile. Modelul a fost formulat de Plato în *Republica* și a fost pus în practică cel mai fidel în Rusia Sovietică, Italia Fascistă și Germania Nazistă... Se poate vedea cât de irezistibilă ar fi o astfel de unealtă pentru orice inginer social. Școlile reprezintă o oportunitate unică de a modela cetățenii încă din tinerețe, de a insufla în ei reverența corespunzătoare față de cultura dominantă și de a-i pregăti să fie contribuabili și soldați obedienți.”³⁸⁵

„Strămoșii noștri, locuitori ai insulei Marii Britanii, și-au părăsit țara natală, căutând pe aceste țărmuri un loc unde să se bucure de libertate civilă și religioasă.”³⁸⁶

Libertatea civilă și religioasă devenise greu de găsit în Marea Britanie. Oamenii erau dispuși să înfrunte greutăți imense, chiar moartea în masă, pentru a obține această libertate. Credeau ei că vor găsi acea libertate pe pământul Americii?

La început, era aproape imposibil să găsești coloniști dispuși să colonizeze acest nou pământ până la semnarea cartelor coloniale de către Carol I și, ulterior, Carol al II-lea, care renunțau la anumite drepturi ale regilor Angliei asupra acestui teritoriu. De când William de Normandia i-a luat pământurile, bunurile și proprietățile personale lui Harold prin dreptul „judecății prin sabie” în 1066, în urma victoriei de la Hastings, libertatea civilă a oamenilor liberi a fost constant atacată. Cu excepția amenințării cu sabia de către nobilii de la Runnymede și a unor răscoale ocazionale, nu a existat un progres real către libertatea naturală de care se bucurau oamenii liberi înainte de „voința și ordinea” lui William și a „Cărții Judecăților” care a instituit sistemele sale legale.

„Legile Angliei sunt de trei feluri: dreptul comun, obiceiurile și decretul parlamentului.”³⁸⁷

„Înainte de cucerirea normandă din 1066, oamenii erau izvorul justiției. Instanțele anglo-saxone erau compuse dintr-un număr mare de oameni liberi, iar legea pe care o aplicau era transmisă oral din generație în generație.

³⁸⁴ Multitudo errantium non parit errori patreoinium. 11Coke, 73.

³⁸⁵ Sheldon Richman, în cartea *Separating School and State*.

³⁸⁶ Reprezentanții coloniilor unite, 6 iulie 1775

³⁸⁷ Leges Angliæ sunt tripartitæ: jus commune, consuetudines, ac decreta comitiiorum.

În competiție cu aceste tribunale populare și neprofesioniste, regele normand, care insista că el este izvorul justiției, a înființat propriile sale tribunale. Instanțele anglo-saxone erau deschise tuturor; orice om liber putea apela la ele pentru dreptate.”³⁸⁸

Acest conflict dintre Dreptul Comun și Dreptul Civil a fost unul dintre cele mai importante motive ale migrației originale către Americi pentru cei care căutau libertate civilă și religioasă. În cele din urmă, legile civile opresive impuse de regii tiranici și parlamentele slabe erau cele care aduceau persecuția religioasă. Dar reformatorii religioși care încercau să corecteze practicile nedrepte ale aceluși sistem au fost cei care au stimulat persecuția religioasă și civilă din partea guvernului.

„Când dreptul comun și legea statutară coincid, dreptul comun este de preferat.”³⁸⁹

Prin dreptul comun, poporul era izvorul justiției, prin sistemul de judecată prin jurați. „Jurații au dreptul să judece atât legea cât și faptele în dispută.”³⁹⁰ „Istoria abundă în exemple de jurați care au ignorat instrucțiunile judecătorului, de exemplu achitările în baza legii sclavilor fugari.”³⁹¹ „Dreptul comun al juraților de a decide atât legea cât și faptele rămâne neafectat.”³⁹²

Când un juriu de Drept Comun deliberază, „Legea însăși este în judecată la fel de mult ca și cauza care trebuie decisă.”³⁹³ În majoritatea instanțelor de azi, jurații sunt persoane care au jurat să decidă faptele unui caz în conformitate cu prezumțiile legale stabilite de legislativ și interpretate de judecător.

„Omul (*homo*) este un termen natural; persoana (*persona*), un termen al dreptului civil.”³⁹⁴

„În nicio relatare despre expansiunea engleză nu se poate neglija motivația religioasă fără a denatura realitatea... Mai semnificative decât misiunea predicatorilor au fost eforturile laicilor din diferite secte religioase care au fugit în pustie în căutarea unui refugiu propriu.”

„...Credința în Hristos i-a inspirat pe misionari și pe coloniștii care au cucerit locurile pustii ale lumii noi.”

„Corporația comercială pentru colonizare era, în realitate, un fel de stat autonom. Ca statul, avea o constituție — o lege superioară care obliga membrii și funcționarii.”

„Coloniile erau ‘companii.’ Instrumentul legal de realizare a acestui plan era o cartă acordată de ‘autoritatea dominatoare a regelui’ care unea sponsorii inițiativei într-un ‘corp politic și corporativ,’ cunoscut sub numele de Administratorii fondatori ai coloniei.”

„Astfel, fiecare element esențial regăsit mai târziu în guvernarea statului american era prezent în corporația înființată prin cartă care a pus bazele civilizației engleze în America.”³⁹⁵

Până la semnarea cartelor coloniale, care au eliminat din regat rebelii incozi, nu părea să existe scăpare de sub creșterea autorității guvernamentale. În acele cartele, coloniile individuale erau numite „republici.” Dar ce fel de republici erau? Nu erau utopii, ci refugii ale responsabilității individuale, unde nicio lege nu putea fi emisă „decât cu consimțământul omului liber.”

„Dreptul civil reduce omul liber, împotriva voinței sale, la starea sa originară de sclavie; dar legile angloilor îl consideră, odată eliberat, liber pentru totdeauna.”³⁹⁶

³⁸⁸ Clark's Summary of American Law, Dreptul comun, cap. 1, p. 530

³⁸⁹ Bouvier's Law Dictionary, 4 Coke, p. 71

³⁹⁰ Judecătorul suprem John Jay, Georgia v. Brailsford, 3 Dall. 1 (1794)

³⁹¹ U.S. v. Daugherty, 473 F.2d 1113, p. 1130 (1972)

³⁹² State v. Croteau, 23 Vt. 14, 54 Am. Dec. 90 (1849)

³⁹³ Harlan F. Stone, al 12-lea judecător șef al Curții Supreme a SUA (1941)

³⁹⁴ Homo vocabulum est; persona juris civilis. Calvinus, Lex.

³⁹⁵ The Rise of American Civilization, vol. I, p. 10 și cap. II, p. 36, de Charles A. Beard & Mary R. Beard

³⁹⁶ Libertinum ingratum leges civiles in pristinalm servitutum redigunt; sed leges angiae semel manumissum semper liberum judicant. Co. Litt. 137.

Astăzi, *guvernul* este denumit „Democrația Federală a Statelor Unite,” deși, la începuturile guvernării în Americi, cuvântul „republică” era titlul cel mai dorit și cel mai utilizat. Există vreo diferență?

„Statele Unite vor garanta fiecărui Stat din această Uniune o Formă Republicană de Guvernare...”³⁹⁷

„Republică. O comunitate politică; acea formă de guvernare în care administrarea treburilor este deschisă tuturor cetățenilor. Într-un alt sens, semnifică statul, independent de guvernul său.”³⁹⁸

Vedem aici că termenul „republică” poate avea mai multe înțelesuri. Mai întâi, „administrarea treburilor” este deschisă cetățenilor și poate fi denumită un bun comun (*commonwealth*), ceea ce denotă binele general al poporului sau publicului. Într-un alt sens, o republică „semnifică statul independent de forma sa de guvernare.”

Ce înseamnă asta? Nu ni s-a predat că statul este guvernul? Aici ni se spune că statul este independent de guvern. Cuvântul „stat” în dicționarul lui Webster are aproape douăzeci de definiții diferite. Un stat este un statut sau o condiție a vieții care, în cazul unei republici, poate fi independentă de guvernul său.

În alt loc, găsim cuvântul „republică” definit astfel: „Un stat sau o națiune în care puterea supremă se află în toți cetățenii. Un stat sau o națiune cu un președinte ca șef titular; deosebit de monarhie.” În această definiție, vedem din nou că puterea supremă este în mâinile cetățenilor, care au dreptul de a vota. Reprezentanții sunt însărcinați cu administrarea treburilor guvernului. În a doua definiție, se afirmă că executivul singular este „titular.” „Titular” este definit ca „existent doar în titlu sau nume; nominal...” în timp ce un monarh este „un conducător unic sau suveran al unui stat, o persoană sau un lucru care suprimă altele de același fel.”³⁹⁹

Guvernul Federal al Statelor Unite trebuie să garanteze fiecărui stat — fiecărui statut sau condiție de viață — o formă republicană de guvernare. Atunci de ce pare că guvernul statelor și al Statelor Unite deține o autoritate supremă asupra aproape fiecărui aspect al cetățenilor și al vieții lor? Care este adevărata natură a acestei Republici Americane?

„Termenul *republică*, *res publica*, semnifică statul independent de forma sa de guvernare.”⁴⁰⁰

Înainte de a merge mai departe, trebuie înțeles că republica originară era una în care omul liber era liber de autoritatea civilă și, în mod religios, avea voie să accepte sau să respingă pe Dumnezeu ca Rege. Cuvântul „republică” era folosit pentru că acei primii pelerini și separatiști îi cunoșteau originile. Este o formă prescurtată a expresiei latine „*Libera res publica*,” care înseamnă „liber de lucrurile publice.” Conducătorii guvernului aveau o autoritate „titulară,” adică o autoritate „doar în nume.” Într-o democrație indirectă, gloata alege pe cei care guvernează întregul, în timp ce, într-o republică, sunt aleși doar reprezentanți cu autoritate limitată.

„Tacitus contrastează în mod repetat *res publica* de sub împărați cu *libera res publica* de dinainte de Augustus; iar în *Germania* 37, menționând dezastrelor pe care germanii le-au provocat *res publicae romanorum*, distinge între vechea *res publica*, pe care o numește *populus Romanus*, și noua *res publica*, pe care o numește „Cezar.” Vechea *res publica* nu avea o constituție mixtă așa cum visătorii au afirmat și care, de fapt, nu poate exista niciodată, dar era ceva mai măreț și mai glorios, care trăiește ca o amintire glorioasă într-o epocă mizerabilă.”⁴⁰¹

³⁹⁷ Constituția Statelor Unite, Secțiunea 4

³⁹⁸ Republică, Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1536

³⁹⁹ Webster’s New Dictionary Unabridged, ediția a 2-a, 1965

⁴⁰⁰ Bouvier’s Law Dictionary, vol. I, p. 13 (1870)

⁴⁰¹ The Ruling Power: A Study Of The Roman Empire In The Second Century After Christ Through The Roman Oration Of Aelius Aristides, James H. Oliver, Editura Kessinger Publishing, LLC (25 Iulie, 2006). ISBN-13: 978-1428659315.

Chiar înainte de așa-numita Revoluție Americană, statele unite au descoperit că „legea naturală era prima linie de apărare a libertății coloniale.” De asemenea, „exista o a doua linie unde aveau loc multe ciocniri și pe care unii americani o considerau câmpul principal de luptă. Cartelele coloniale păreau a oferi o apărare inexpugnabilă împotriva abuzurilor parlamentare, pentru că se presupunea că erau contracte între rege și poporul coloniilor, care, deși confirmau autoritatea regală în America, negau implicit dreptul Parlamentului de a interveni în treburile coloniale. Cartele erau concesiile ale regelui și nu menționau parlamentul. Ele erau considerate valabile chiar și împotriva regelui, deoarece se credea că regele își derivă toată puterea deținută în colonii din contractele pe care le-a făcut cu coloniștii. Unii coloniști au mers până la a afirma că aceste contracte au fost acordate de ‘Regele Regilor’ – și, prin urmare, ‘niciun potentat pământesc nu le poate anula.’”⁴⁰²

John Adams a spus că atunci când concesionarii

„Cartei Golfului Massachusetts au dus-o în America, ei ‘au ieșit din domeniul englez, din starea, imperiul – numește-l cum vrei – și din jurisdicția legală a Parlamentului. Regele ar fi putut, printr-un ordin sau o proclamație, să le ceară să se întoarcă; dar nu a făcut-o. Prin această interpretare, cartele le-au acordat americanilor toate drepturile și privilegiile unui supus natural și liber născut al Marii Britanii și au oferit adunărilor coloniale dreptul exclusiv de a impune taxe.”⁴⁰³

„Prin urmare, când li s-a spus americanilor că nu au niciun temei constituțional pentru a-și revendica scutirea de autoritatea parlamentară, ei au răspuns: ‘Cartele noastre au făcut-o absolut.’ ‘Și dacă cineva protestează,’ remarca un tory, ‘răspunsul este: Ești un dușman al Americii și ar trebui să ți se zdrobească creierii.’”^{404 405}

George Washington, în Ordinul General din 9 iulie 1776, vorbește despre drepturi și libertăți deja deținute și care trebuie apărate ca și creștini, când a spus: „Generalul speră și se încrede că fiecare ofițer și soldat va încerca să trăiască și să acționeze așa cum se cuvine unui Soldat Creștin care apără cele mai dragi Drepturi și Libertăți ale patriei sale.”

Aproape de la începutul colonizării engleze, guvernul a permis ca tradiția libertății locale să prindă rădăcini adânci în America, astfel încât Alexander Hamilton a putut spune în 1775 că „drepturile pe care le revendicăm acum sunt contemporane cu așezarea originală a acestor colonii.”⁴⁰⁶

Samuel Adams a afirmat, la 1 august 1776, la doar o lună după semnarea Declarației de Independență: „Uniunea noastră este completă; constituția noastră este compusă, stabilită și aprobată. Acum sunteți paznicii propriilor voastre libertăți. Vă putem adresa, pe bună dreptate, ca și decemvirii către romani, și să vă spunem: ‘Nimic din ce propunem nu poate deveni lege fără consimțământul vostru. Fii tu însuși, O, Americane, autorul acelor legi de care depinde fericirea ta.’”

Primii americani au prezentat faptele în fața unei lumi cinstite în Declarația lor de Independență când s-au ridicat împotriva regelui Marii Britanii. Plângerea lor nu era despre „taxare fără reprezentare,” așa cum este predat în școlile publice. Ei au vorbit despre un „despotism absolut,” afirmând că este dreptul lor – și datoria lor – să înlăture un asemenea guvern și să instituie noi gardieni pentru propria lor siguranță. Acest nou „gardian” a devenit miliția statului, care a fost apoi înlocuită de o armată federală, iar în curând va fi înlocuită de o forță de poliție a ONU.

---

⁴⁰² *Origins of the American Revolution*, By John C. Miller. Published by Stanford University Press, 1959. And *The Other Side of the Question: sau Apărarea libertăților Americii de Nord. Ca răspuns la un ... apel prietenesc adresat tuturor americanilor rezonabili, asupra subiectului confuziilor noastre politice. De către un Cetățean*, New York, 1774, J. Rivington, 16. Buletinul Bibliotecii Publice din New York. Publicat de Biblioteca Publică din New York.

⁴⁰³ *Principles and Acts of the Revolution*, editat de H. Niles, p. 16

⁴⁰⁴ *Pennsylvania Journal and Weekly Advertiser*, 4 septembrie 1766, supliment

⁴⁰⁵ *Origins of the American Revolution*, John C. Miller, Ed. 2, p. 174–175

⁴⁰⁶ *The Works of Alexander Hamilton*, ed. Henry Cabot Lodge, vol. I, p. 172; 31 martie 1768

Care era istoria acelor abuzuri repetate și uzurpări, toate având ca scop indirect stabilirea unei tiranii absolute? Lista este lungă și numeroasă și sună ca o descriere a vieții din Statele Unite de azi, dar include și taxe impuse fără consimțământ.

„Pentru impunerea de taxe asupra noastră fără consimțământul nostru.”⁴⁰⁷

„Termenul ‘putere suverană’ a unui stat este adesea folosit fără o idee clară despre ce înseamnă și este adesea aplicat greșit... Suveranitatea unui stat nu rezidă în persoanele care ocupă diferitele departamente ale guvernului său, ci în Poporul din care a izvorât guvernul; și acesta îl poate schimba după bunul său plac. Așadar, suveranitatea, în această țară, se află la alegători, nu la agenți; iar această observație este adevărată atât pentru guvernul federal, cât și pentru cel statal.”⁴⁰⁸

„Acest cuvânt ‘persoană’ și întinderea și aplicarea lui în lege, implicând ficțiuni legale, dar și ființe naturale, este dificil de înțeles; dar este absolut necesar să-l înțelegi corect, cu orice preț... Cuvintele *persona* și *personae* nu aveau în latină același sens ca *homo*, adică individul, omul natural, în engleză; ele se refereau în mod particular la ființe artificiale și la starea sau condiția indivizilor... O persoană nu este aici un individ fizic, ci statutul sau condiția cu care este investit... Nu o ființă fizică, ci starea, condiția sau caracterul purtat de ființele fizice... Legea persoanelor este legea statutului sau a condiției.”

„O clipă de reflecție ne permite să vedem că omul și persoana nu pot fi sinonime, pentru că nu poate exista un om artificial, deși pot exista persoane artificiale. Astfel, concluzia este clară: legea creează adesea o entitate sau o ființă numită persoană; legea nu poate crea un om artificial, dar îl poate – și adesea o face – înzestra cu atribute artificiale; aceasta este personalitatea sa... Adică omul-persoană; și persoanele abstracte, care sunt ficțiuni și care nu există decât în drept; adică acele entități care sunt pur concepte juridice sau creații legale.”⁴⁰⁹

„Nu susținem că gloata noastră sau toate persoanele necalificate ar trebui să aibă drept de vot sau să nu fie taxate; ci că proprietarii și alegătorii, al căror drept le revine prin dreptul comun sau prin cartă, nu trebuie să fie privați de acest drept.”⁴¹⁰

„Guvernul Statelor Unite este o corporație străină în raport cu un stat.”⁴¹¹

Faptul este că guvernele statelor, ca Republici ale Americii, înainte și după ratificarea Constituției Statelor Unite, își aveau temelia nu în mâinile guvernelor statale, ci în mâinile și inimile fiecărui om liber care trăia pe pământul său, în proprietate deplină (*fee-simple*). Guvernele statale nu aveau autoritate suverană reală pentru a transforma Statele Unite într-o națiune suverană cu stăpânire asupra poporului. Statele, știind că aveau doar o autoritate titulară, au ratificat Constituția, creând Statele Unite în numele poporului și au investit acea entitate corporatistă cu acele câteva și limitate drepturi și responsabilități pe care le preluaseră de la regele delăsător al Angliei.

Așa cum a spus judecătorul Learned Hand: „Adesea mă întreb dacă nu ne punem prea multă speranță în constituții, în legi și în tribunale. Acestea sunt speranțe false, credeți-mă; acestea sunt speranțe false. Libertatea sălășluiește în inimile bărbaților și femeilor; când moare acolo, nicio Constituție, nicio lege, niciun tribunal nu o mai poate salva.”⁴¹²

⁴⁰⁷ Declarația de Independență

⁴⁰⁸ *Spooner v. McConnell*, C.C.D. Ohio (1838), 22 Fed. Cas. 939, 943

⁴⁰⁹ *American Law and Procedure*, vol. 13, pp. 137–162 (1910)

⁴¹⁰ *The Works of Alexander Hamilton*, ed. Henry Cabot Lodge, vol. I, p. 172; 31 martie 1768

⁴¹¹ *In re Merriam*, 36 N.E. 505 (NY), 144 U.S. 1973; confirmat la 16 S. Ct. 1073, 163 U.S. 625, 41 L.Ed 287 + *Corpus Juris*, vol. 20, secțiunea § 1785

⁴¹² *Spirit of Liberty* (189)

„Așa cum revoluționarul Adams s-a opus Constituției în Massachusetts, la fel a făcut și Patrick Henry în Virginia, iar disputa din acest stat — cel mai important dintre toate — a fost prelungită și aprigă. El, care pe vremea Actului Ștampilei proclamase că nu trebuie să fie nici virginieni, nici new-yorkezi, ci doar americani, acum protesta vehement împotriva preambulului Constituției pentru că începea cu ‘Noi, poporul Statelor Unite’ în loc de ‘Noi, Statele.’ Ca mulți alții, el se temea de un guvern ‘consolidat’ și de pierderea drepturilor statelor. Nu doar Henry, ci și oameni mult mai abili, precum Mason, Benjamin Harrison, Monroe și R.H. Lee s-au opus și au dezbătut, alături de alții, în ceea ce a fost cea mai acută discuție desfășurată oriunde...”

„Având în vedere modul în care au fost organizate convențiile, opoziția manifestată peste tot și manipulările necesare pentru a asigura cele mai subțiri majorități pentru ratificare, pare imposibil să evităm concluzia că majoritatea covârșitoare a poporului era împotriva Constituției.”

„Aceasta nu a fost supusă direct votului popular, iar în acele vremuri de drept de vot limitat, chiar și cei care au votat pentru delegații la convențiile statale erau, în mare parte, din clasa celor cu proprietăți, deși cerințele de proprietate puteau fi minime.”⁴¹³

„Enumerarea în Constituție, a anumitor drepturi, nu va fi interpretată ca o negare sau diminuare a altora păstrate de către popor.”⁴¹⁴

Chiar și Alexander Hamilton a scris împotriva Declarației Drepturilor (Bill of Rights): „Aici, în sens strict, poporul nu cedează nimic; și, întrucât păstrează totul, nu are nevoie de rezerve particulare...”

„Dar o detaliere minuțioasă a anumitor drepturi este, cu siguranță, mult mai puțin aplicabilă unei constituții precum cea în discuție, care este menită doar să reglementeze interesele politice generale ale unei națiuni, decât unei constituții care reglementează toate aspectele personale și private.”

El a mai afirmat că o Declarație a Drepturilor era „inutilă” și chiar „periculoasă.” „Aceasta ar conține diverse excepții de la puteri care nu fuseseră acordate; și, tocmai din acest motiv, ar oferi un pretext aparent pentru a revendica mai mult decât fusese acordat. De ce să declari că lucruri nu trebuie făcute, când nu există puterea de a le face?”⁴¹⁵

„Puterile care nu sunt delegate Statelor Unite prin Constituție, nici interzise de aceasta Statelor, sunt rezervate Statelor, respectiv poporului.”⁴¹⁶

„O constituție este un corp de principii, al cărui scop este să controleze acțiunea guvernului până ce este modificată într-un mod autorizat. Aceste principii pot fi fie scrise, fie nescrise.”⁴¹⁷

Așadar, nu Constituția Statelor Unite, ci corpul de principii care a precedat-o — inclusiv cartelele — era gardianul originar al stăpânirii libere americane.

„Avocații sunt absolviți din școlile de drept cu miile, fără a avea cunoștințe reale despre Constituție. Când organizațiile caută un avocat care să-i instruiască în privința Constituției, constată că este aproape imposibil să găsească unul competent.”⁴¹⁸

Guvernarea administrativă — odinioară colonială, acum statală — și alte interese echitabile și economice au dorit o Constituție. Statul, ca statut al poporului suveran, era independent de guvernul administrativ în cadrul republicilor. Acest lucru explică nevoia de a folosi expresia: „Noi, Poporul Statelor Unite.”

⁴¹³ History of the United States, James Truslow Adams, vol. I, pp. 258–259

⁴¹⁴ Amendamentul 9 din Bill of Rights

⁴¹⁵ Federalist Paper 84, Alexander Hamilton

⁴¹⁶ Amendamentul 10 din Bill of Rights

⁴¹⁷ Clark's Summary of American Law (Sumar al dreptului american, de Clark)

⁴¹⁸ Comitetul pentru Cetățenie Americană, ABA (Baroul American de Avocați), Denver, Colorado, 14 iulie 1926

Acest nou acord avea aproape nicio putere asupra „cetățeanului obișnuit, trăind pe ferma sa, deținută în proprietate deplină, neatins de relicvele feudalismului, netaxat decât de el însuși, exprimându-și părerea în fața lumii întregi la întrunirile locale.” Pentru că el „dobândise o nouă încredere în sine. Luptând cu sufletul și plugul în zilele lucrătoare, și cu punctele nenumărate din predica pastorului în duminici și zile de adunare, devenise o nucă greu de spart pentru orice sistem imperial,”⁴¹⁹ și cu siguranță nu dorea această nouă Constituție.

„Și Saul a zis lui Samuel: Am păcătuit, căci am călcat porunca Domnului și cuvintele tale; pentru că m-am temut de popor și am ascultat glasul lor.” (1 Samuel 15:24)

Această cartă corporativă, numită Constituția, a fost semnată de membrii convenției și mai târziu ratificată de guvernele slabe ale statelor, „pentru a forma o Uniune mai perfectă... și a stabili această Constituție pentru Statele Unite ale Americii.”⁴²⁰

„Aveți o republică, acum puteți s-o păstrați?”⁴²¹

„Guvernul este instituit pentru a proteja proprietatea de orice fel; atât cea care constă în diversele drepturi ale indivizilor, cât și cea pe care termenul o exprimă în mod direct. Aceasta fiind menirea guvernului, acela este singurul guvern just, care asigură imparțial fiecărui om ceea ce îi aparține. Nu este un guvern just, și nici proprietatea nu este sigură sub el, acolo unde proprietatea pe care o are un om în siguranța și libertatea sa personală este violată prin confiscări arbitrare ale unei clase de cetățeni în folosul celeilalte.”⁴²²

„Primul atribut necesar unui cetățean în această Republică a noastră este ca el să fie capabil și dispus să-și ducă singur greutatea.”⁴²³

În fiecare zi, în Statele Unite, o clasă de cetățeni obține pentru sine proprietatea altele prin taxe și legi impuse prin lobby. Școli, beneficii pentru vârstnici, asistență medicală, ajutoare, toate tipurile de sprijin, asigurări, beneficii și subvenții — chiar și națiuni străine culeg beneficiile prieteniei și camaraderiei cu Guvernul Federal al Statelor Unite, pe seama contribuabililor.

„Dar Isus i-a chemat la El și le-a zis: Știți că domnitorii neamurilor domnesc peste ele, și mai-marii lor exercită autoritate peste ele. Între voi să nu fie așa. Ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru; Și oricare va vrea să fie întâiul între voi, să fie robul vostru. După cum Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20:25, 28)

Dacă acest lucru este adevărat, atunci o democrație nu poate fi de natură creștină, deoarece, într-o democrație, 51% dintre oameni „exercită autoritate” asupra celorlalți 49%. Pe de altă parte, dacă majoritatea oamenilor din Statele Unite ar avea o natură creștină, măcar ar manifesta o democrație cu aparență creștină — dar, din păcate, nici acest lucru nu pare să fie cazul.

Într-o republică, oamenii ar trebui să-și ducă singuri greutatea, să nu cedeze nimic, nicio lege nu poate fi făcută fără consimțământul lor individual, statutul oamenilor este independent de guvern, iar acel guvern este titular în autoritatea sa, adică „doar în nume.”

„Omul superior se gândește întotdeauna la virtute; omul obișnuit se gândește la confort.”⁴²⁴

Ne confundăm oare cu formele de guvernare? Este o distincție pe care nu o facem? S-a schimbat sau s-a făcut ceva ce am omis?

⁴¹⁹ Istoria SUA, de John Truslow Adams, pagina 44

⁴²⁰ Preambulul Constituției Statelor Unite ale Americii

⁴²¹ Benjamin Franklin

⁴²² James Madison

⁴²³ Theodore Roosevelt

⁴²⁴ Confucius

Ce este „cel mai relevant pentru republicanismul din lumea occidentală?” Este vorba despre „distincția lui Aristotel între democrație — forma pervertită de conducere de către mulțime — și opusul ei, politica (politeia), forma bună. El credea că democrațiile sunt sortite instabilității și tulburărilor, deoarece săracii — pe care îi considera majoritari în democrații — vor căuta egalitate economică și socială care va sufoca inițiativa și întreprinderea individuală. În schimb, politica (polity), cu o clasă mijlocie capabilă să judece cu dreptate conflictele dintre bogați și săraci, ar permite conducerea de către mulți fără problemele și haosul asociat regimurilor democratice.”⁴²⁵

Care este planul Împărăției lui Hristos?

„Sărac ajunge cel cu mâna leneșă, dar mâna celor harnici îmbogățește.” (Proverbe 10:4)

Cei săraci au căutat egalitate economică și socială. Dar au fost ei majoritari? Cu siguranță au fost sprijiniți de demagogii politici care poartă o mască falsă de zel pentru drepturile poporului. Clasa mijlocie economică a scăzut în America, dar mai important, clasa mijlocie etică și morală — care nu ar lua niciodată de la fratele său ceea ce nu a câștigat singur — a dispărut aproape complet.

„Obișnuit să calci în picioare drepturile altora, ai pierdut geniul propriei tale libertăți și ai devenit subiectul potrivit pentru primul tiran viclean care se ridică printre voi.”⁴²⁶

Madison a clarificat statutul nostru în această „republică cu formă federală:” „Este de mare importanță într-o republică nu doar să protejăm societatea împotriva opresiunii conducătorilor săi, ci și să protejăm o parte a societății împotriva nedreptății celeilalte părți. Clase diferite de cetățeni. Dacă o majoritate este unită de interese comune, drepturile minorității vor fi nesigure. Într-un guvern liber, siguranța pentru drepturile civile trebuie să fie aceeași ca pentru drepturile religioase.”⁴²⁷

Dar nu garantează Constituția o „formă republicană de guvernare”⁴²⁸

Doar statelor li se garantează o formă republicană de guvernare — și doar dacă o doresc și își asumă responsabilitatea pentru ea. Să ținem cont că, într-o republică, statul (ca statut, ca moștenire – bazată pe drepturile omului liber) se poate separa de guvernul său. Astăzi, încă avem acea republică, dar mulți dintre locuitorii ei sunt și membri ai unei democrații — nu prin decret legislativ, ci prin propriul consimțământ voluntar, prin participare în cuvânt și faptă. Nu trebuie să privim mai departe decât la 3 aprilie 1918, când noul Crez American a fost citit în Congres, începând cu cuvintele: „Cred în Statele Unite ale Americii ca un guvern... ale cărui puteri drepte sunt derivate din consimțământul celor guvernați: o democrație într-o republică.” Cu alte cuvinte, Democrația Federală a Statelor Unite este o societate corporatistă în continuă schimbare, creată de guvernele administrative ale statelor și nu are autoritate sau jurisdicție asupra statutului sau moștenirii omului liber din America, care trăiește în republica originală, anterioară Constituției SUA. Dar cine mai trăiește acolo?

„Ținând mereu în minte că, intrând în societate, indivizii trebuie să renunțe la o parte din libertate.”⁴²⁹

Statele Unite sunt un guvern corporativ în interiorul Republicii originale. Acesta ocupa pământ din afara statelor și avea puțină jurisdicție în limitele lor. Chiar și după ratificarea ilegală a Constituției Statelor Unite, statele erau în continuare străine una față de cealaltă, așa cum este Mexicul față de Canada.

⁴²⁵ Republică, Microsoft® Encarta, © 1994 Microsoft Corporation & Funk & Wagnall's Corp.

⁴²⁶ Abraham Lincoln, 11 septembrie 1858

⁴²⁷ Federalist Paper nr. 51

⁴²⁸ Constituția Statelor Unite, Secțiunea 4

⁴²⁹ Andrew Jackson, 4 martie 1833

Prin acea ratificare neconstituțională, guvernele statelor au fost literalmente într-o stare de revoltă împotriva voinței oamenilor liberi și obișnuiți din America. În anii care au urmat, Statul corporatist a crescut în putere, poziție și autoritate, oferind un ospăț de beneficii, gratuități și subvenții. Puțini și-au luat timp să înțeleagă rețeta politică a celor care amestecă cazanul cu supa guvernamentală.

Amintește-ți, „Drepturile civile sunt cele care aparțin fiecărui cetățean al statului sau țării, sau, într-un sens mai larg, tuturor locuitorilor săi, și nu sunt legate de organizarea sau administrarea guvernului. Ele includ drepturile de proprietate, căsătorie, protecție prin legi, libertatea de a contracta, judecata prin juriu etc. Sau, definite altfel, drepturile civile sunt drepturi care aparțin unei persoane în virtutea cetățeniei sale într-un stat sau comunitate. Drepturi care pot fi impuse sau reparate prin acțiune civilă. De asemenea, termenul se aplică anumitor drepturi garantate cetățenilor Statelor Unite prin Amendamentele XIII și XIV la Constituție și prin diverse acte ale Congresului adoptate în conformitate cu acestea.”⁴³⁰

„Amendamentul paisprezece recunoaște două tipuri de cetățenie: națională și statală,”⁴³¹ care sunt clar definite mai sus când ne amintim că suveranitatea în stat este investită în omul individual, nu în persoanele din guvern. Statele au trădat constant (așa cum au făcut-o de la început) poporul pentru extinderea propriei puteri corporatiste. Puterea creează pofta de mai multă putere.

Există drepturi civile care aparțin fiecărui cetățean al unui stat sau statut. Sau, altfel spus, există drepturi civile care aparțin unei persoane în virtutea cetățeniei sale într-un stat sau comunitate. Dar în ce comunitate?

În primele zile ale republicii, Statele Unite știau că „într-un sens, termenul ‘suveran’ are ca și corespondent termenul ‘supus.’ În acest sens, termenul nu are aplicabilitate; căci nu are obiect în [Constituția Originală] a Statelor Unite. Conform acelei Constituții, există cetățeni, dar nu supuși.”⁴³² Dar am văzut cum acest lucru s-a schimbat în timp.

În Republicile originale, cetățenia omului liber depindea de posesia de pământ. Titlul legal nu înseamnă posesie. În Statele Unite, obligația politică depinde de beneficiul protecției guvernului; iar aceasta „leagă cetățeanul.”

„Și orice vei lega pe pământ va fi legat în cer; și orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.” (Matei 16:19)

De asemenea, trebuie înțeles că „o persoană poate fi Cetățean al unuia dintre cele câteva State fără a fi cetățean al Statelor Unite,”⁴³³ și cineva poate deveni „cetățean al Statelor Unite fără a fi Cetățean al unui Stat.”⁴³⁴ Cu toate acestea, din momentul în care devine cetățean al Statelor Unite, individul devine o persoană juridică. Statele, de asemenea, au fost legate de acordurile lor, până ce au devenit nimic altceva decât entități corporatiste ale Statelor Unite.

„Toate persoanele născute sau naturalizate în Statele Unite și supuse jurisdicției acestora sunt cetățeni ai Statelor Unite și ai statului în care locuiesc. Niciun stat nu va face sau pune în aplicare vreo lege care să restrângă privilegiile sau imunitățile cetățenilor Statelor Unite; și niciun stat nu va lipsi vreo persoană de viață, libertate sau proprietate fără un proces legal, și nu va refuza niciunei persoane din jurisdicția sa protecția egală a legilor.”⁴³⁵ „Această secțiune recunoaște diferența dintre cetățeanul Statelor Unite și Cetățeanul unui stat.”⁴³⁶

⁴³⁰ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1559

⁴³¹ 3 Witkin, Sumar al Dreptului Californian, ediția a 7-a, p. 1841

⁴³² Chisholm v. Georgia, 2 Dall. (SUA) 419, 455, 1 L.Ed. 440 (1793)

⁴³³ U.S. v. Anthony, 24 Fed. Cas. 829, 830

⁴³⁴ Slaughter-House Cases, vezi de asemenea U.S. v. Cruikshank, 92 U.S. 542, 549 (1875)

⁴³⁵ Constituția Statelor Unite, Amendamentul 14, Secțiunea 1 (ratificat la 9 iulie 1868)

⁴³⁶ Frasher v. State, 3 Tex. Ct. App. 267

„Atât înainte, cât și după Amendamentul Paisprezece la Constituția Federală, nu a fost necesar ca o persoană să fie cetățean al Statelor Unite pentru a fi cetățean al statului său.”⁴³⁷ Dar „termenii de rezident și cetățean al Statelor Unite se deosebesc de Cetățeanul unuia dintre cele câteva state, în sensul că cel dintâi este o clasă specială de cetățean creată de Congres.”⁴³⁸

Este afirmat din nou și din nou că există o cetățenie cu drepturi civile care nu este legată de organizarea sau administrarea guvernului și există o altă cetățenie care este acordată unei persoane în virtutea cetățeniei sale, cu drepturi ce pot fi soluționate prin acțiune civilă, și cetățeni ai Statelor Unite prin Amendamentele XIII și XIV. Drepturile civile ale unui cetățean al Statelor Unite sunt un privilegiu complet reglementat, pentru că un tip de „drept civil” este un drept acordat și protejat de lege [prin sistemul legal], iar exercitarea acestuia este reglementată în întregime de legea [sistemul legal] care îl creează.”⁴³⁹

Statele Unite sunt supuse unor astfel de „bucate înșelătoare” și și-au compromis suveranitatea între națiuni. Dar sunt cele cincizeci de state și Statele Unite singurele guverne dintre care putem alege? Sau există un alt guvern care nu s-ar supune delicatelor ispite ale neamurilor și nu s-ar așeza la masa înșelăciunii?

„Bugetul ar trebui să fie echilibrat, visteria ar trebui să fie reumplută, datoria publică redusă, aroganța funcționarilor temperată și controlată, iar asistența acordată țărilor străine ar trebui limitată, ca nu cumva Roma să ajungă în faliment. Oamenii trebuie să învețe din nou să muncească, în loc să trăiască din ajutoare publice.”⁴⁴⁰

Împărăția lui Dumnezeu este o alternativă la oamenii care se numesc binefăcători, dar care „exercită stăpânire unii asupra altora.” Pentru a găsi acea Împărăție a neprihănirii, oamenii trebuie să se pocăiască... să-și schimbe căile, părăsind „lumea” și urmând căile lui Hristos și ale Împărăției cerurilor rânduite de El.

Când te așezi să mănânci cu guvernele, ia seama la ceea ce este pus înaintea ta. Dacă ești un om pofticios, pune-ți un cuțit la gât. Nu pofti la delicatesele și darurile lor amăgitoare. (vezi Proverbe 23:1, 3) Tot ceea ce oferă orice guvern al oamenilor care se numesc binefăcători, dar exercită autoritate, nu este caritate, ci este luat de la alții.

„Unde este, spun unii, regele Americii? Îți voi spune, prietene: El domnește în ceruri și nu face prăpăd printre oameni.”⁴⁴¹

„Atât timp cât copilul respiră aerul otrăvit al naționalismului, educația în spiritul mondial nu poate produce decât rezultate precare. Așa cum am subliniat, de multe ori familia este cea care infectează copilul cu naționalism extrem. Prin urmare, școala ar trebui să folosească mijloacele descrise anterior pentru a combate atitudinile familiale care favorizează șovinismul... Vom recunoaște în curând că naționalismul este principalul obstacol în dezvoltarea spiritului mondial. UNESCO trebuie să fie pionierul.”⁴⁴²

Va merge întreaga Americă sub această nouă națiune mondială sau doar cei care se află sub autoritatea Statelor Unite? Poți fi sub autoritatea Regelui Isus și totuși să te pleci în fața unei ordini mondiale? Poți continua să primești semnul ei și să-i slujești dumnezeilor? Dacă îți dai loialitatea față de Statele Unite și Statele Unite intră sub o astfel de autoritate, vei fi tu măturat împreună cu recolta celor care doresc să fie dumnezeii acestei noi ordini mondiale?

⁴³⁷ Citare din U.S. v. Cruikshank, vezi mai sus

⁴³⁸ U.S. v. Anthony, 24 Fed. 829 (1873)

⁴³⁹ Nickell v. Rosenfield (1927), 82 Cal. App. 369, 375, 255 P. 760

⁴⁴⁰ Cicero, anul 55 î.Hr.

⁴⁴¹ Bunul Simț, de Thomas Paine

⁴⁴² William Benton, Asistent Secretar de Stat al SUA, a declarat la o reuniune UNESCO din 1946:

„Și lumina unei candelă nu va mai străluci deloc în tine; și glasul mirelui și al miresei nu se va mai auzi în tine: căci negustorii tăi erau cei mari ai pământului; pentru că prin vrăjile tale au fost amăgite toate neamurile.” (Apocalipsa 18:23)

Democrație

(O oportunitate pentru mulțime de a alege)

VS.

DEMAGOG

(Alegerea mulțimii)

„Timp de câteva sute de ani după începutul secolului al VIII-lea î.Hr., multe dintre cetățile-stat ale Greciei aveau o formă republicană. Cartagina a fost de asemenea o republică timp de mai bine de 300 de ani, până la distrugerea sa de către romani în 146 î.Hr. Aproape 500 de ani, Roma însăși a fost o republică în care, în cele din urmă, aproape toți bărbații liberi au fost investiți cu drepturi. Una dintre cele mai vechi republici existente este statul San Marino, pe Peninsula Italică, la aproximativ 225 km nord de Roma. Conform tradiției, a fost înființat ca republică în a doua parte a secolului al IV-lea d.Hr.”⁴⁴³ Există multe tipuri și forme de Republici și Democrații în lume astăzi, dar cea mai veche a fost ținută secretă prea mult timp.

La o primă privire, nu pare că o Republică, în sine, este benefică pentru libertate sau că ar fi o formă de guvernare deosebit de benignă – dacă iei ca model Uniunea Republicilor Sovietice Socialiste sau Republica Populară Chineză pentru a măsura libertatea individuală într-o Republică.

Aceste exemple sunt țări ale căror cetățeni trăiesc într-un regim comunist în interiorul Republicii lor. Acest fapt, precum și istoria și obiceiurile sociale, pot fi cele care au condus la starea lor actuală. Acum, Uniunea Sovietică se presupune că nu mai există, iar Rusia a devenit o democrație de un anumit tip, în cadrul și sub autoritatea actualului guvern, care încă funcționează în Republica Rusă originală. Chiar și China se îndreaptă în felul ei enigmatic spre democrație, dar doar în limitele autorității, legii, societății și tradiției sale istorice.

Toate acestea, în timp ce America pare a deveni o societate tot mai restrictivă, cu tot mai puține libertăți individuale. „Cei care deja merg supuși spun că nu este motiv de alarmă. Dar supunerea nu este moștenirea noastră. Primul Amendament a fost conceput pentru a permite rebeliunea împotriva uzurpării să rămână un drept din naștere. Constituția a fost creată pentru a ține guvernul departe de spatele oamenilor... Scopul a fost acela de a permite oamenilor să fie liberi și independenți și să își afirme drepturile în fața guvernului. America, odată lăudată ca vocea libertății auzită în întreaga lume, nu mai este modelată după chipul gândit de Jefferson și Madison, ci mai degrabă după imaginea Rusiei.”⁴⁴⁴

Există o diferență clară între o Democrație și o Republică. Deși o republică poate folosi votul democratic pentru a-și alege reprezentanții, care exercită o autoritate specificată și limitată, suveranitatea se află în mâinile, inima și mintea cetățeanului individual. În schimb, o Democrație este o adunare de drepturi de tot felul, care sunt încredințate majorității, care guvernează colectiv sau prin liderii lor aleși. Puterea democrației de a reglementa, taxa și domina poate fi limitată de un contract sau o constituție, dar constituția poate fi extinsă în scop prin consimțământul continuu al alegătorului și un consens mai larg al votanților.

⁴⁴³ Republică, Microsoft® Encarta, © 1994 Microsoft Corporation & Funk & Wagnall's Corp.

⁴⁴⁴ Laird v. Tatum, 408 U.S. 1 (1972), pp. 28–29, opinia judecătorului William O. Douglas

„O democrație nu este altceva decât stăpânirea mulțimii, unde cincizeci și unu la sută dintre oameni pot lua drepturile celorlalți patruzeci și nouă.”⁴⁴⁵

Coloniile americane originale erau Republici. „Strămoșii noștri, locuitori ai insulei Marii Britanii, și-au părăsit patria natală pentru a căuta pe aceste țărmuri o locuință pentru libertatea civilă și religioasă.”⁴⁴⁶

Într-o republică, Statul (status, moștenirea – bazată pe drepturile omului liber) este independent de guvernul său. Un om liber era liber de autoritatea civilă și avea libertatea religioasă de a-L accepta sau respinge pe Dumnezeu ca Rege. Cuvântul „republică” era folosit pentru că acei primi pelerini și separatiști cunoșteau originile sale. Este o formă prescurtată a expresiei latine „Libera res publica” – care înseamnă „liber de lucrurile publice.” Capetele guvernului erau „titulari” în autoritate – adică dețineau autoritate „doar cu numele.”

„Guvernul nu este suveranitatea. Guvernul este mecanismul sau mijlocul folosit pentru a exprima voința puterii suverane... Această putere suverană, în guvernul nostru, aparține Poporului, iar guvernul Statelor Unite și guvernele fiecărui stat în parte nu sunt altceva decât mecanismul de expunere sau exprimare a voinței puterii suverane... Dar trebuie reținut că, în cadrul guvernului nostru, toată puterea suverană este investită în Popor; iar guvernul, prin diferitele sale departamente, poate exercita doar acea putere care i-a fost delegată de Popor. Niciuna dintre aceste puteri delegate nu poate fi, la rândul ei, delegată de către guvern altcuiva. Ele sunt acordate guvernului doar pentru a fi exercitate, în cazurile potrivite, de acesta și nu pentru a fi cedate altuia spre exercitare... Deoarece nici Congresul, nici puterea de încheiere a tratatelor nu pot ceda puterile suverane ale guvernului, ci le pot doar exercita în numele Poporului, căruia îi aparțin.”⁴⁴⁷

Este important să înțelegem că, într-o Republică, puterea suverană nu este colectivă, ci individuală. Ea stă în indivizii Patriarhi sau în capii fiecărei familii. Familia este unitatea esențială de construcție a unei adevărate Republici Teocratice. Dacă distrugi familia, distrugi Republica.

Încă de la început, Republica a fost atacată. Dar înainte de sfârșitul primului secol și în al doilea secol al existenței sale, Statele Unite – o democrație în cadrul unei Republici – au reușit unele dintre cele mai mari progrese prin oferirea de beneficii noilor cetățeni sub al 14-lea Amendament.

În Manualul de Instruire al Armatei SUA din 1928, se încerca definirea democrației și, astfel, se reflecta o percepție mai veche a Americii despre aceasta:

„DEMOCRAȚIE: Un guvern al maselor. Autoritatea derivă din adunări populare sau orice formă de expresie directă. Rezultă în mobocrație. Atitudinea față de proprietate este comunistă – neagă dreptul de proprietate. Atitudinea față de lege este că voința majorității trebuie să reglementeze, indiferent dacă este bazată pe deliberare sau condusă de pasiune, prejudecată și impuls, fără reținere sau considerație față de consecințe. Rezultă în demagogie, licență, agitație, nemulțumire, anarhie.”

În iunie 1952, „Ghidul Soldatului” conținea următoarea definiție și o atitudine modificată:

„Semnificația democrației: Deoarece Statele Unite sunt o democrație, majoritatea oamenilor decid cum va fi organizat și condus guvernul nostru – și asta include Armata, Marina și Forțele Aeriene. Oamenii fac acest lucru prin alegerea reprezentanților, iar acești bărbați și femei pun în aplicare dorințele poporului.”

Dacă Samuel a afirmat clar că a fost un păcat pentru Israel să dorească un conducător, rege sau judecător, adică un Suveran, altul decât Dumnezeu Însuși, atunci cu cât mai mare este răul ca cetățenii colectivi ai SUA să dorească să fie suverani unii asupra altora în acea jurisdicție creată?

---

⁴⁴⁵ Atribuit lui Thomas Jefferson

⁴⁴⁶ Reprezentanții coloniilor unite, 6 iulie 1775

⁴⁴⁷ Cherokee Nation v. Southern Kansas Railroad Co., 33 F. 900, 908–913 (1888)

„Sub un guvern democratic, cetățenii exercită puterile suveranității; iar acele puteri vor fi mai întâi abuzate și apoi pierdute, dacă sunt încredințate unei mulțimi neîndemânatică.”⁴⁴⁸

În acele zile timpurii, eram numiți o republică. Astăzi, Statele Unite sunt numite o democrație federală – „democrație” însemnând „domnia mulțimii” și „federal” derivând din cuvântul francez pentru „feudal.” Dar s-a schimbat oare scaunul de autoritate al guvernului? Mai suntem o republică? Declarația de Independență a făcut doar ca republicile americane să fie independente de acea autoritate limitată care rămăsese în mâinile regelui, datorită cartelor și uzurpărilor sale. Regele a fost cel care s-a răsculat împotriva legii contractului, a cartelor, prin încercarea de „uzurpare” – „de a lua în posesie un drept” care nu era al lui. El nu era diferit de Faraonul cel vechi care, pe țărmurile Mării Roșii, a încercat – fără succes – să retragă în mod nelegitim consimțământul deja dat acelor israeliți temători de Dumnezeu, care se pregăteau să-L slujească pe Domnul domnilor.

„Cred în Statele Unite ale Americii ca într-un guvern ale cărui puteri juste sunt derivate din consimțământul celor guvernați: o democrație într-o republică.”⁴⁴⁹

În povestirea „O poveste a celor două Alamo,”⁴⁵⁰ Hutton se referă la „linia trasată de Travis în praf” ca fiind „acel moment sublim al alegerii democratice.” După cum spune povestea, William Barret Travis le-a oferit oamenilor săi posibilitatea de a alege dacă vor să plece sau să rămână și să lupte într-o bătălie „fără speranță.” Toți au rămas, în afară de unul, Louis Rose, care a escaladat zidul și a scăpat pentru a povesti întâmplarea și a deschide o măcelărie în Nacogdoches. Întrebat de ce nu a rămas, el a răspuns: „Pe Dumnezeu, nu eram pregătit să mor.”

Dacă ar fi avut parte de o alegere democratică, ar fi fost obligat să rămână prin voința mulțimii. Ar fi fost atât un act sublim al democrației, cât și ultimul său act. Din fericire, a fost un moment sublim al alegerii individuale în Republica Texas care i-a permis lui Rose să trăiască.

Așadar, democrația este un fel de portofel comun al drepturilor. Deși democrația poate exista în cadrul unei Republici, ea poate acorda datorii și privilegiile care pot deveni legal obligatorii pentru membrii ei. Într-o democrație, președintele poate să nu fie doar „titular,” iar Statul poate să nu fie separat de guvernul său. Oamenii sunt mai degrabă înclinați să își aleagă conducătorii decât simpli reprezentanți.

AFACERE l. s.f. afacere, ocupație, angajare, muncă...⁴⁵¹ A angaja — „Conversie echitabilă.”

Așa cum guvernele individuale ale Statelor Republicane au fost înființate pentru a continua activitatea legislativă în echitate și afaceri, inaccesibilă în dreptul comun, tot astfel au fost înființate Articolele Confederației și Constituția de către aceste state pentru a prelua responsabilitățile și privilegiile limitate care au fost abandonate de către rege și parlamentul său.

„Este ușor să scapi de afaceri, dacă disprețuiești recompensele afacerilor.”⁴⁵²

Repulsia față de Echitate, Mercantilism și legile Comerciale — care nu erau legi în sine, dar care au fost urmate și au devenit lege prin contract — a fost una dintre motivațiile principale ale separatiștilor, pelerinilor și quakerilor, care au riscat totul pentru o locuință în libertate civilă și religioasă pe aceste țărmuri. Ei deveniseră aproape netaxabili, cu excepția tarifelor comerciale externe și a taxelor pe consumul asupra utilizărilor care nu erau deținute în proprietate absolută (fee simple).

⁴⁴⁸ Edward Gibbon, Declinul și prăbușirea Imperiului Roman, publicată în 1776

⁴⁴⁹ Crezul Noii Americi a fost citit în Congres la 3 aprilie 1918

⁴⁵⁰ Revista pentru absolvenți SMU Mustang's, primăvara 1986. Articol de Paul Andrew Hutton

⁴⁵¹ Roget's International Thesaurus, 625

⁴⁵² Seneca

Deoarece dreptul comun nu era reglementat prin statut, legislativul creat prin Constituția Statelor Unite nu părea o amenințare la adresa libertății individuale, drepturilor și responsabilităților, așa cum a devenit ulterior. Cine ar fi putut ști ce răsturnări, deviații și metamorfoze va suferi acest sistem și societatea în anii ce aveau să urmeze?

„Aruncă-ți soarta cu noi; să avem toți un singur portofel: Fiule, nu merge pe calea lor; ferește-ți piciorul de drumul lor: Căci picioarele lor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge.” (Proverbe 1:14,16)

Constituția Statelor Unite era pur și simplu un acord între guverne individuale, care erau doar republici cu puțină autoritate asupra poporului. A fost, în general, un acord nepopular și, dacă ar fi fost suficient de important pentru a fi supus votului, nu ar fi trecut niciodată. Ce au văzut și înțeles acei oameni, de au considerat Constituția atât de respingătoare, iar noi nu?

„Dacă ne vom ține de principiile învățate din Biblie, țara noastră va prospera, dar dacă vom neglija învățătura și autoritatea ei, nimeni nu poate spune cât de curând un dezastru ne va copleși și va îngropa toată gloria noastră în întuneric profund.”⁴⁵³

Cetățenia în cadrul unui guvern, ca persoană, spre deosebire de Cetățenia Naturală ca locuitor, este un privilegiu acordat sau refuzat și reglementat de un guvern, creat conform regulilor stabilite de acel guvern. Dacă un individ dorește să se alăture și să devină o persoană într-o societate legală și să fie guvernat de regulile guvernului acelei societăți, atunci este legat legal să se conformeze regulilor societății create. El se exclude pe sine de la propria libertate și devine garanție pentru datoria binefăcătorului său.

„Și Dumnezeu a rostit toate aceste cuvinte, zicând: Eu sunt DOMNUL Dumnezeuul tău [Stăpânul], care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo asemănare a celor ce sunt sus în cer, jos pe pământ, sau în apele de sub pământ. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești; căci Eu, DOMNUL Dumnezeuul tău [Stăpânul], sunt un Dumnezeu gelos [Stăpânul], care pedepesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și al patrulea neam al celor ce Mă urăsc; și arăt îndurare până la al miilea neam al celor ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele. Să nu iei în deșert Numele DOMNULUI Dumnezeuului tău [Stăpânului], căci DOMNUL nu va lăsa nepedepsit pe cel ce ia în deșert Numele Lui.” (Exod 20:1,7)

„Unii cercetători consideră că vechea confederație a triburilor ebraice care a existat în Palestina din secolul al XV-lea î.Hr. până la instaurarea monarhiei, în jurul anului 1020 î.Hr., a fost o republică în stadiu embrionar. Aceasta ar face din vechea comunitate israelită cea mai veche republică din istorie și una dintre cele mai vechi democrații; cu excepția sclavilor și femeilor, toți membrii comunității aveau un cuvânt de spus în alegerea administratorilor și erau eligibili pentru funcții politice.”⁴⁵⁴ Biblia nu stabilea o religie, ci un Guvern, deoarece „Legea dată de la Sinai a fost un cod civil și municipal, precum și unul moral și religios...”⁴⁵⁵

„Dacă nu vom fi guvernați de Dumnezeu, vom fi conduși de tirani.”⁴⁵⁶

Dacă cei care dețin puterea sunt de vină pentru că am urcat într-o cetățenie subiectivă, atunci nu am fi cu adevărat supuși, căci n-ar fi existat consimțământ. Dar escrocul reușește nu din cauza propriei sale lăcomii, ci din cauza lăcomiei din inima celor pe care i-a ispitit și înșelat.

„Și mulți vor urma căile lor pierzătoare; din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău. Și din lăcomie, cu cuvinte înșelătoare, vă vor face negoț.” (2 Petru 2:2-3)

„Poporul nu renunță niciodată la libertățile sale decât sub o anumită amăgire.”⁴⁵⁷

---

⁴⁵³ Daniel Webster

⁴⁵⁴ Republică, Microsoft® Encarta, © 1994 Microsoft Corp. și Funk & Wagnall's Corp.

⁴⁵⁵ John Quincy Adams

⁴⁵⁶ William Penn

⁴⁵⁷ Edmund Burke, discurs din 1784

„După necurăția lor și după păcatele lor le-am făcut, și Mi-am ascuns fața de ei. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Acum voi aduce înapoi robia lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel și voi fi gelos pentru Numele Meu cel sfânt.” (Ezechiel 39:24-25)

„Toți cei care au scris vreodată despre guvernare sunt de acord că printre oamenii în general corupți, libertatea nu poate dura mult timp.”⁴⁵⁸

Toți oamenii care au apelat la guvern, au votat pentru taxe care să-i îmbogățească personal și au solicitat acele daruri, gratuități și beneficii oferite atât de ispititor de guvern, au poftit prin acele fapte, cuvinte și cereri bunurile aproapelui lor și le-au făcut proprii prin puterea corpului lor guvernant.

„Când oamenii de stat își abandonează conștiința pentru ceea ce ei consideră binele public, ei conduc țara pe drumul scurt către haos.”⁴⁵⁹

„Cred că există mai multe cazuri de restrângere a libertății poporului prin încălcări treptate și silențioase ale acelor puteri decât prin uzurpări violente și bruște.”⁴⁶⁰

Prin intrarea într-o societate democratică, indivizii trebuie să renunțe la o parte din libertatea lor. Dar nu e democrația un lucru bun? Este alegerea poporului — nu doar pentru sine, ci și pentru fratele său. Tot ce deține o persoană în calitate de cetățean în Democrația Federală a Statelor Unite a fost depus într-un portofel comun, de unde majoritatea retrage regulat, prin liderii aleși, ceea ce speră că le va împlini nevoile, dorințele și poftele.

„Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.” (Exod 20:17)

Dacă vrei ca guvernul să plătească pentru ceva, înseamnă că vrei ca aproapele tău să plătească pentru acel lucru sau să îl ofere. Cu cât îți dorești mai mult ca aproapele tău să îți împlinească dorințele, cu atât mai mult *tu* poftești bunurile și lucrurile aproapelui tău. A pofti bunurile aproapelui tău este interzis de Dumnezeu.

Unii părinți își trimit copiii la o școală privată și tot plătesc taxe școlare. Cei care nu vor ca acei vecini să aibă un voucher pentru taxe pentru a-și plăti școala copilului — deoarece le-ar putea crește taxele — sunt cei care poftesc bunurile aproapelui lor. Dacă vor ca guvernul să le plătească îngrijirea medicală, pensia pentru bătrânețe sau invaliditate, înseamnă că vor ca aproapele lor să le plătească. La fel se întâmplă cu ajutoarele sociale, granturile, împrumuturile cu dobândă redusă, etc. Dacă doresc ca aproapele lor sau fiul aproapelui lor să meargă în Irak sau Kuweit pentru a reduce sau menține prețul petrolului, astfel încât să le rămână mai mulți bani, atunci poftesc bunurile aproapelui lor – și poate chiar viața acestuia.

„Și Domnul a zis lui Cain: Unde este fratele tău Abel? Iar el a răspuns: Nu știu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?” (Geneza 4:9)

A intra într-o democrație este o alegere făcută din voință liberă. Privește la beneficii și avantaje. Dar este o idee bună? Este înțelept? Este drept? Există dezavantaje?

„Rațiunea este sufletul legii,
iar când rațiunea unei legi particulare încetează, încetează și legea însăși.”⁴⁶¹

---

⁴⁵⁸ Edmund Burke

⁴⁵⁹ Sir Thomas Moore

⁴⁶⁰ James Madison

⁴⁶¹ Cassante ratione legis cessat, et ipsa lex. 4 Coke, 38; 7 id. 69; Coke, Litt. 70 b. 122 a; Broom, Max. 3d Lond. ed. 151, 152; 4 Rep. 38; 13 East, 348; 4 Bingh. n.c. 388.

„Și el a zis: Iată care va fi felul regelui care va domni peste voi: Vă va lua fiii și îi va pune la carele sale și ca să-i fie călăreți; și unii vor alerga înaintea carelor lui. Își va pune peste ei căpetenii de mii și căpetenii de cincizeci; și îi va pune să-i are ogorul, să-i strângă secerișul și să-i facă uneltele de război și uneltele carelor lui. Vă va lua fiicele ca să-i fie parfumere, bucătărese și brutarese. Vă va lua ogoarele, viile și măslinii — cele mai bune — și le va da slujitorilor săi. Vă va lua zeciuiala din semințele voastre și din viile voastre și o va da dregătorilor și slujitorilor săi. Vă va lua robii și roabele, tinerii voștri cei mai buni și măgarii voștri și îi va pune să lucreze pentru el. Vă va lua zeciuiala oilor voastre și veți fi robii lui. Și în ziua aceea veți striga din pricina regelui pe care vi l-ați ales, dar Domnul nu vă va auzi în ziua aceea. Totuși poporul n-a vrut să asculte glasul lui Samuel, ci a zis: Nu! Ci să fie un rege peste noi, ca să fim și noi ca toate neamurile; regele nostru să ne judece, să iasă înaintea noastră și să ne poarte războaiele.” (1 Samuel 8:11-20)

„El a înființat o mulțime de noi funcții și a trimis roiuri de funcționari să ne hărțuiască poporul și să le mănânce substanța... Pentru că ne-au luat Hărțile Noastre, au abolit Legile noastre cele mai valoroase și au alterat în mod fundamental Formele Guvernelor noastre.”⁴⁶²

Republica era un loc al responsabilității individuale. Fiecare individ își asuma povara protecției în mod individual. Educația copiilor noștri, îngrijirea bătrânilor și bolnavilor, protecția împotriva sărăciei și a elementelor criminale din lume erau înfruntate cu curaj și tărie personală. Caritatea era oferită direct, din mâna donatorului către cel care primea, ca un act de angajament voluntar.

„Bel se pleacă, Nebo se încovoiaie, idoli⁴⁶³ lor erau pe vitele⁴⁶⁴ comunității și pe animalele de povară:⁴⁶⁵ carele voastre sunt greu încărcate; sunt o povară pentru cel ostenit. Se încovoiaie, se pleacă împreună; nu pot scăpa povara,⁴⁶⁶ și ei înșiși se duc în robie.⁴⁶⁷ Ascultați-mă, casa lui Iacov, și toată rămășița casei lui Israel, care ați fost purtați de Mine din pântece, care ați fost duși din sân: Și până la bătrânețile voastre Eu voi fi Acela; și până la căruntețile voastre vă voi purta. Eu am făcut, și Eu voi duce; chiar Eu voi purta și vă voi izbăvi. Cu cine Mă veți asemăna și Mă veți pune deoparte, să fim egali?” (Isaia 46:1,5)

Guvernul Federal al Statelor Unite este o entitate corporativă, adică o societate — ceea ce îl face o persoană juridică. Un monarh este „un conducător unic al unui stat... o persoană sau un lucru care suprimă pe alții de același fel.”⁴⁶⁸ Poate o democrație să ia locul unui rege și, mai mult, cine ar trebui să fie regele?

„Trebuie să realizăm că actuala structură de putere este noul George al III-lea. Dacă va continua să adere la tacticile lui, nu știm. Dacă o va face, atunci mijlocul de reparare — onorat de tradiție — este tot revoluția. Adevărul este că vasta birocrație conduce astăzi această țară, indiferent de partidul aflat la putere.”⁴⁶⁹

„Reforma sistemului judiciar federal din 1937 a fost o încercare de a face democrația rege în America.”⁴⁷⁰

„Unde este, spun unii, regele Americii? Îți voi spune, prietene: el domnește sus, și nu face prăpăd în omenire ca brutul regal al Marii Britanii.

⁴⁶² Declarația de Independență

⁴⁶³ Strong's Nr. 06091 `atsab {aw-tsawb'}, din 6087; substantiv masculin: 1) idol, imagine

Strong's Nr. 06087 `atsab {aw-tsab'}; rădăcină primitivă; verb: 1) a răni, a provoca durere, a întrista, a nemulțumi, a necăji, a forța 2) a modela, a forma, a crea, a întinde într-o formă, a se închina

⁴⁶⁴ Strong's Nr. 2416 חַי (chay) {khah'-ee}, din 2421; adjectiv: 1) viu, în viață 2) rude 3) viață 4) ființă vie, animal 5) comunitate

⁴⁶⁵ Strong's Nr. 0929 בְּהֵמָה (b^hemāh) {be-hay-maw'}; dintr-o rădăcină neutilizată; substantiv feminin: 1) fiară, vite, animal

⁴⁶⁶ Strong's Nr. 04422 מָלַט (malat) {maw-lat'}; rădăcină primitivă; verb: 1) a scăpa, a fugi, a fi eliberat, a salva, a fi salvat

⁴⁶⁷ Strong's Nr. 7628 שֶׁבִי (shebiy) {sheb-ee'}, din 7618; substantiv masculin: 1) captivitate, prizonieri 1a) (starea de) captivitate

⁴⁶⁸ Webster's New Dictionary Unabridged, ediția a 2-a, 1965

⁴⁶⁹ William O. Douglas, Points of Rebellion, 1969 (pag. 95 și 54)

⁴⁷⁰ Document of American History, de Henry Steele Commager

Totuși, ca să nu părem că ne lipsesc onorurile lumești, să fie rânduită o zi solemnă pentru proclamarea cartei; să fie adusă și așezată pe Legea Divină, Cuvântul lui Dumnezeu; să fie așezată o coroană peste ea, ca lumea să știe că, atât cât aprobăm monarhia, în America legea este rege. Căci, după cum în guvernele absolute regele este legea, tot astfel în țările libere legea trebuie să fie rege; și nu trebuie să fie altul. Dar, ca să nu se facă vreun rău ulterior, coroana să fie la sfârșitul ceremoniei distrusă și împărțită între Poporul căruia îi aparține de drept.”⁴⁷¹

Cuvântul „federal” provine din francezul „fédéral,” care, la rândul său, provine din latinescul „foedus, foederis,” substantiv care înseamnă „tratată, legământ, alianță.” Ca adjectiv, „foedus” înseamnă urât, respingător, dezgustător, josnic, rușinos.

Termenul „feudal” provine și el din latinul medieval „foedum.” Feudalismul era un sistem în care un senior deținea titlul asupra pământului, iar vasalii și iobagii trăiau pe el. Vasalul datora servicii și loialitate seniorului său.

„Atât timp cât vom privi către guvern pentru a ne rezolva problemele, vom suferi mereu sub tiranie.”⁴⁷²

Există oare vreo problemă pe care societatea să nu fi încercat să o pună pe umerii guvernului și, deci, pe umerii aproapelui? Nu am ridicat noi, de-a lungul anilor, poziția guvernului și carisma liderilor oficiali la niveluri exagerate în viața noastră?

„... o ambiție periculoasă se ascunde mai adesea în spatele măștii înșelătoare a zelului pentru drepturile poporului decât sub înfățișarea respingătoare a zelului pentru fermitatea și eficiența guvernului. Istoria ne va învăța că prima a fost mult mai adesea calea sigură către instaurarea despotismului — cei mai mulți au început printr-o lingușitoare curte către popor, începând ca demagogi și sfârșind ca tirani.”⁴⁷³

„Protecția atrage cu sine supunere; iar supunerea atrage protecție.”⁴⁷⁴

„Ferește-ți piciorul să nu fie desculț și gâtletul de sete: dar tu zici: Nu este nădejde: nu; căci am iubit străinii, și după ei voi merge. Cum este rușinat hoțul când este prins, așa este rușinată casa lui Israel; ei, împărații lor, căpeteniile, preoții și prorocii lor, zicând unui lemn: Tu ești tatăl meu; și unei pietre: Tu m-ai născut: căci Mi-au întors spatele și nu față: dar în vremea necazului lor vor zice: Scoală-te și mântuiește-ne. Dar unde sunt dumnezeii tăi pe care ți i-ai făcut? Să se scoale ei, dacă te pot mântui în vremea necazului tău: căci, după numărul cetățitorilor tale sunt dumnezeii tăi, Iudo. De ce vă certați cu Mine? Toți Mi-ați fost necredincioși, zice Domnul. În zadar v-am lovit copiii; n-au primit mustrare: sabia voastră a devorat pe prorocii voștri, ca un leu pustiitor. O, generație, vedeți cuvântul Domnului! Am fost Eu o pustie pentru Israel? O țară de întuneric? De ce zice poporul Meu: Suntem domni, nu vom mai veni la Tine?” (Ieremia 2:25,31)

Într-o democrație, poporul este colectiv propriul său stăpân, propriul său conducător. Nu trebuie să fie așa, dar este ispita vanității omenești care îl face să disprețuiască voia Creatorului și să devină stăpânul fraților săi.

„Vanitatea lui l-a umflat atât de rău și de rușinos, încât nu mai putea auzi alt glas decât al lui. Atunci ca și acum, oamenii trebuie să zacă în Sfintele Mâini ale Stăpânului lor, mișcați doar după voia Lui: inimile noastre trebuie să caute acea voință.”

„Bătrânul rege Se aplecă asupra mânerului relicvei străvechi Și citi acolo povestea războaielor de demult Între bine și rău, deschiderea apelor, Potopul care a măturat uriașii, cum au suferit Și au murit, acea rasă care a urât Pe Stăpânul nostru și a primit judecata Din mâinile Lui — valurile învolburate i-au aflat Oriunde au fugit. Un neam ce se opunea mereu Voii Domnului, și iarăși și iarăși învins.”⁴⁷⁵

⁴⁷¹ Common Sense, de Thomas Paine

⁴⁷² William Pitt

⁴⁷³ Alexander Hamilton, The Federalist Papers, Nr. 1

⁴⁷⁴ Coke, Littleton, p. 65

⁴⁷⁵ Beowulf, versurile 19–29

„Credeți că am venit să dau pace pe pământ? Vă spun: Nu, ci mai degrabă dezbinare.” (Luca 12:51)

„Și uneori aduceau jertfe vechilor zei de piatră, Făceau jurăminte păgâne, sperând în sprijinul Iadului, Călăuzirea diavolului pentru a alunga necazul lor. Asta era calea lor — și singura speranță a păgânilor, Iadul mereu în inimile lor, necunoscând nici pe Dumnezeu, Nici trecerea Sa printre noi — Domnul Cerului și al pământului; urechile lor nu auzeau lauda Lui Și nu cunoșteau gloria Sa. Să fie atenți Cei ce sunt împinși în pericol, Apucați de necaz dar fără mângâiere În inimi, fără speranță de îndreptare!

Mărire celor care se ridică la Dumnezeu, lepădând Trupurile moarte și căutând pacea Tatălui nostru! Cuvintele și iscusința minții Nu-ți vor mântui sufletul; vei suferi focurile Iadului, Unferth, chinuit pe veci. Cât de des suferă O întreagă țară din pricina unui singur om!”⁴⁷⁶

„Dar atunci, necunoscând pe Dumnezeu, slujeați celor care prin fire nu sunt dumnezei [conducători]. Dar acum, după ce L-ați cunoscut pe Dumnezeu [Conducătorul], sau mai degrabă ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă întoarceți iarăși la elementele slabe și sărăcicioase, la care doriți din nou să vă supuneți?” (Galateni 4:8-9)

În Vechiul Testament, cuvântul *elohiym* este termenul ebraic tradus în engleză ca „Dumnezeu” sau „dumnezei.” De fapt, în ebraică înseamnă „conducător, judecător.”⁴⁷⁷ Acest sens devine mai clar amintindu-ne că Israelul nu avea alt conducător decât Dumnezeu Însuși până când poporul a cerut un rege, iar Samuel l-a uns pe Saul.⁴⁷⁸

„Pe voi, care erați morți în păcatele voastre și în netăierea împrejur a trupului vostru, v-a făcut vii împreună cu El, iertându-vă toate greșelile; ștergând zapisul cu poruncile lui, care era împotriva noastră și ne era potrivnic, l-a luat din mijloc și l-a pironit pe cruce; și, dezbrăcând domniile și stăpânirile, le-a făcut de rușine înaintea tuturor, biruind asupra lor prin ea.” (Coloseni 2:13,15)

Astăzi nici măcar nu căutăm înțelepciunea profeților. Prin decretele și constituțiile scrise de mâna noastră, care au creat democrațiile și autoritățile lor, ne alegem conducătorii — cu aceleași rezultate despre care istoria și profeții au avertizat.

„Absalom a mai zis: O, de m-aș face judecător în țară!... și Absalom a furat inimile oamenilor lui Israel.” (2 Samuel 15:4,6)

Pentru că oamenii urmează tot mai puțin căile Domnului, fiind plini de vanitate și mândrie, ei vor urma o alegere și mai slabă decât Absalom, și vor fi legați de acea alegere prin cuvinte și fapte. Bărbații și femeile pot spune că Hristos este Regele și Domnul lor, dar este oare așa?

„Dar preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat norodul să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare. Dregătorul a luat cuvântul și le-a zis: Pe care din amândoi voiți să vi-l slobod? Ei au răspuns: Pe Baraba! Pilat le-a zis: Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Hristos?⁴⁷⁹ Toți au răspuns: Să fie răstignit! Dregătorul a zis: Dar ce rău a făcut? Ei au început să strige și mai tare: Să fie răstignit! Pilat, când a văzut că n-ajunge la nimic, ci că se face mai multă tulburare, a luat apă și s-a spălat pe mâini înaintea norodului, zicând: Eu sunt nevinovat de sângele acestui neprihănit. Treaba voastră! Și tot poporul a răspuns: Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!” (Matei 27:20-25)

A fost un vot al poporului — preferința pentru beneficiile, protecția și vanitățile lui Cezar — cea care L-a dus pe Regele uns la răstignire.

⁴⁷⁶ Beowulf, versurile v.910, v.1055, v.1685–1695; 1:110v, 2:175–185, v.585, v.3075 – traducere de Burton Raffel

⁴⁷⁷ Strong's Nr. 0430 *'elohiym* {el-o-heem'}, plural al lui 433 – definit ca „judecători, conducători.”

⁴⁷⁸ 1 Samuel 10:1

⁴⁷⁹ Strong's Nr. 5547 *Christos* {khris-tos'} 1) Hristos = „unsul”

„Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, I-a arătat toate împărățiile lumii și strălucirea lor și I-a zis: Toate acestea Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie. Atunci Isus i-a zis: Pleacă, Satano! Căci este scris: Domnului Dumnezeuului tău să te închini⁴⁸⁰ și numai Lui să-I slujești.” (Matei 4:8,10)

Adversarul, diavolul, acele puteri lumești, îi seduseră deja de mult pe oameni să-și predea dominația individuală acelei autorități demonice și centralizate.

„Și am auzit o altă voce din cer, care zicea: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași⁴⁸¹ la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei.” (Apocalipsa 18:4)

Dumnezeu cheamă poporul Său în inimă să se despartă de acei dumnezei falși și conducători care și-au legat frații sub autoritatea babiloniană, părintească și tiranică.

„Să nu te închini dumnezeilor lor [conducătorilor], nici să le slujești, nici să faci după faptele lor, ci să-i nimicești de tot și să le sfărâmi stâlpii idolești.” (Exod 23:24)

Aceasta a fost chemarea Domnului, de la Adam la Noe și de la Avraam la Samuel.

„Cu care Domnul încheiase un legământ și le poruncise, zicând: Să nu vă temeți de alți dumnezei, să nu vă închinați lor, să nu le slujiți și să nu le aduceți jertfe.” (2 Regi 17:35)

Cu Domnul trebuie să încheiem legămintele și să ne ținem jurămintele.

„Să nu te iei după mulțime ca să faci rău și să nu mărturisești în pricini ca să te abați după mulțime ca să strâmbi dreptatea.” (Exod 23:2)

Este acesta păcatul omului? Că pofteste la lucrul fratelui său? Că se unește cu alții pentru a obține putere asupra celor care cad pradă nesupunerii față de voia Tatălui?

„Democrațiile au fost mereu spectacole ale turbulenței și ale certurilor; s-au dovedit în general incompatibile cu siguranța personală sau drepturile de proprietate; și au fost în general la fel de scurte în viața lor cât au fost de violente în moarte.”⁴⁸²

Una dintre replicile cele mai memorabile din filmul „Patriotul,” rostită de actorul Mel Gibson, a fost: „De ce aş schimba un tiran aflat la 3000 de mile distanță, pentru 3000 de tirani la o milă depărtare?”

---

⁴⁸⁰ Strong's Nr. 4352 *proskuneo* {pros-koo-neh'-o}, din 4314 și probabil derivat din 2965 – „a se închina” (60 ori) 1) ... în Noul Testament: a se închina prin îngenunchiere sau prostrare pentru a-și arăta omagiul sau a implora 1a) folosit pentru omagiul acordat oamenilor de rang superior, ex. marilor preoți evrei.

⁴⁸¹ Strong's Nr. 4790 *sugkoinoneo* {soong-koy-no-neh'-o}, din 4862 și 2841; verb – AV: a avea părtășie cu (1), a comunica cu (1), a fi părtaș la (1) [total: 3] 1) a deveni părtaș împreună cu alții...

⁴⁸² Președintele James Madison

„Unde două drepturi concurează, cel mai vechi trebuie preferat.”⁴⁸³

Sistemul (Planul lui Dumnezeu pentru om)

VS.

Sistemul (Planul omului pentru om)

„Și Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Și Dumnezeu i-a binecuvântat și le-a zis Dumnezeu: ‘Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste toate vietățile care se mișcă pe pământ.’”

„Și Dumnezeu a zis: ‘Iată că v-am dat orice iarbă care face sămânță, care este pe fața întregului pământ, și orice pom care are în el rod cu sămânță: acestea vor fi hrana voastră. Și tuturor fiarelor pământului, tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților care se mișcă pe pământ, în care este suflare de viață, le-am dat toată iarba verde ca hrană.’ Și așa a fost. Și Dumnezeu a văzut tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.” (Geneza 1:27, 31 & 2:1)

Biblia ne spune că Dumnezeu a creat cerurile și pământul, punând în mișcare sistemul solar, stelele și galaxiile. El a stabilit un sistem în care Legea Naturală este legată. Era un Sistem de Ordine Divină, un sistem în care omul a fost creat și a fost așezat. În acest Sistem, omul avea anumite restricții, obligații și binecuvântări.

„Și Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a pus în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească. Și Domnul Dumnezeu a poruncit omului, zicând: ‘Din orice pom din grădină poți să mănânci după poftă; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.’” (Geneza 2:15,17)

Omul nu a fost mulțumit cu acest Sistem dumnezeiesc și l-a sfidat pe Dumnezeu. Când Dumnezeu l-a chemat pe om, acesta a dat vina pe Dumnezeu și pe femeia pe care El i-o dăduse, pentru propria sa încălcare a Legii lui Dumnezeu.

„Omul a zis: ‘Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat.’” (Geneza 3:12)

Astfel, Sistemul dumnezeiesc creat pentru om a fost înlocuit prin actul omului. Omul alesese o altă cale, care nu era calea Domnului. În consecință, această faptă împotriva voinței lui Dumnezeu, precum și lipsa de pocăință a omului, au schimbat poziția omului în Sistemul lui Dumnezeu, împreună cu schimbarea acelor peste care omul avea stăpânire.

„Femeii i-a zis: ‘Voi mări foarte mult suferința ta și durerea nașterii tale; cu durere vei naște copiii; și dorința ta va fi către bărbatul tău, iar el va stăpâni peste tine.’ Și lui Adam i-a zis: ‘Pentru că ai ascultat de glasul femeii tale și ai mâncat din pomul din care îți poruncisem zicând: să nu mănânci din el, blestemat este pământul din pricina ta; cu trudă să te hrănești din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă îți va da, și să mănânci iarba câmpului; cu sudoarea frunții tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat: căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.’” (Geneza 3:16,19)

⁴⁸³ Lex semper dabit remedium [Legea oferă întotdeauna un remediu].

Omul nu a dorit să urmeze calea Sistemului Domnului, ci a ales să meargă pe propria lui cale, după propria sa imaginație.

„Astfel l-a izgonit pe om; și la răsărit de grădina Edenului a așezat heruvimi și o sabie de foc care se învârtea în toate direcțiile, ca să păzească drumul către pomul vieții.” (Geneza 3:24)

Omul s-a trezit nemulțumit cu propria cale și cu roadele ei și a căutat alte căi pentru a-și îmbunătăți soarta. Aceste noi căi au dus la putere și la oprinare, la răutate și crimă, când nu includeau pocăința și smerenia înaintea lui Dumnezeu.

„Și Cain și-a cunoscut nevasta; și ea a zămislit și a născut pe Enoh; și el a zidit o cetate și a numit cetatea⁴⁸⁴ după numele fiului său, Enoh.” (Geneza 4:17)

Aceste cetăți erau grupări civile care au conceput multe mijloace ingenioase pentru a lega loialitatea membrilor lor în scopul protecției acestora și a conducătorilor lor. Liderii abili și carismatici care puteau prelua și menține controlul asupra poporului⁴⁸⁵ erau sluiți de cei supuși autorității lor. Ei deveneau conducători peste popor, iar calea lor devenea lege. Beneficiile și puterile funcțiilor pe care le acordau acești conducători îi atrăgeau pe cei lacomi, mândri și pizmași. Aceștia râvneau protecția, profitul și prestigiul oferite de astfel de funcții.

„Și Dumnezeu a privit pământul, și iată că era stricat; căci orice făptură își stricase calea pe pământ.” (Geneza 6:12)

Potopul și dezastrele au venit și au trecut, dar oamenii, care erau dispuși să renunțe la calea lui Dumnezeu pentru propria lor cale, s-au înmulțit pe pământ. Oamenii au continuat să creeze sisteme civile pentru a-și împlini ambițiile și pentru a da viață speranțelor imaginației lor. Mulți priveau către aceste organizații constrângătoare, rod al ingeniozității omenești, pentru a se proteja de faptele fraților lor păcătoși, precum și de urgii care loveau viețile lor rătăcite. Ei se încredeau în propriile lor dispozitive și instituții pentru a alunga amenințările de potop și foamete, sărăcie și lipsuri, catastrofe și cataclisme.

„El a fost un vânător viteaz înaintea Domnului; de aceea se zice: ‘Ca Nimrod, vânător viteaz înaintea Domnului.’” (Geneza 10:9)

În Geneza 10:9, cuvântul „vânător” provine din cuvântul ebraic *tsayid*,⁴⁸⁶ care este mai des tradus prin „provizie, hrană, aliment.” Cuvântul *paniyim* este tradus prin „înainte” în sensul de „față” sau „în prezență.”⁴⁸⁷ Așadar, s-ar putea spune că „Nimrod era un mare furnizor înaintea Domnului.”

„Și au zis: ‘Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer; și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați pe toată fața pământului.’ Și Domnul S-a pogorât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Și Domnul a zis: ‘Iată, un singur popor și o singură limbă au toți; și iată de ce s-au apucat: acum nimic nu-i va împiedica să împlinească tot ce și-au pus în gând. Haidem, să Ne pogorâm și să le încurcăm acolo limba, ca să nu-și mai înțeleagă vorba unii altora.’ Și Domnul i-a împrăștiat de acolo pe toată fața pământului și au încetat să mai zidească cetatea.” (Geneza 11:4,6)

Pentru a beneficia de apartenența la o cetate, un oraș-stat sau o autoritate civilă, omul trebuia să o susțină, să o slujească, să o sprijine. Statutul său se schimba prin asociere. Erau unificați ca un singur trup, erau angajați și convertiți, renăscuți într-un nou statut civil cu anumite privilegii și obligații.

⁴⁸⁴ Strong's Nr. 5892 *iyer* {eer} sau (în plural) *ayar* sau *ayar* (Judecători 10:4) {aw-yar'}, derivat din 5782: 1) oraș, cetate (un loc p^ăzit de veghe sau de strajă), în cel mai larg sens al termenului... 1) agitație, neliniște 1a) de teroare 2) oraș, târg (un loc unde se veghează, p^ăzit) 2a) oraș, târg. Strong's Nr. 5782 – *uwr* o rădăcină primitivă (verb): 1) a se trezi, a se deștepta, a se ridica, a se incita, a se agita.

⁴⁸⁵ Public (din latinescul *publicus* – modificat prin asociație cu sensul modern)

⁴⁸⁶ Strong's Nr. 6718 *tsayid* {tah'-yid} – vânătoare, hrană (din prindere)

⁴⁸⁷ Strong's Nr. 6440 *paniyim* {paw-neem'} – față, prezență, chip

Oamenii sunt făcuți sclavi. Este o condiție impusă cu forța. Și slujitorii sunt făcuți, dar este necesar, la un moment dat, un act de consimțământ. Prin propriul lor act de consimțământ, slujitorii pot deveni slujitori legați prin contract, sclavi, supuși, și apoi ajung să se numească cetățeni. Ei își justifică adesea acest act prin așa-zise circumstanțe fără ieșire, chiar dacă, în realitate, circumstanțele lor nu erau decât rezultatul acțiunilor lor anterioare, greșit îndrumate.

„Pentru ce să murim sub ochii tăi, noi și pământul nostru? Cumpără-ne pe noi și pământul nostru pentru pâine, și vom fi robi ai lui Faraon; și dă-ne sămânță, ca să trăim și să nu murim, ca pământul să nu fie pustiit. Și Iosif a cumpărat tot pământul Egiptului pentru Faraon; căci egiptenii și-au vândut fiecare câmpul, pentru că foametea era mare asupra lor; astfel pământul a ajuns al lui Faraon. Și cât despre popor, l-a mutat în cetăți, de la o margine a hotarului Egiptului până la cealaltă.” (Geneza 47:19-21)

Dar i-a mutat oare în cetăți fizice? Nu. Ei doar au fost mutați într-un statut civil de supunere și servitute. Au continuat să lucreze pământul și să semene, dar nu mai dețineau nici pământul, nici rodul muncii lor — se mulțumeau cu un simplu *titlu legal*.

„Atunci Iosif a zis poporului: ‘Iată că v-am cumpărat azi pe voi și pământul vostru pentru Faraon; iată sămânță pentru voi, și să semănați pământul.’” (Geneza 47:23)

A existat o diferență, o schimbare, o convertire. Ei lucrau, nu doar pentru ei înșiși sau pentru slujirea lui Dumnezeu, ci și pentru Faraon, care acum avea puterea de a impozita munca lor, sporul lor, venitul lor. El lua o parte din slujirea lor pentru sine. Era un fel de zeciuală civilă.

„Și va fi așa: la recoltă, veți da a cincea parte lui Faraon, iar patru părți vor fi ale voastre, pentru sămânța câmpului, pentru hrană, pentru casele voastre și pentru hrana copiilor voștri. Și au zis: Tu ne-ai salvat viața; să găsim bunăvoință înaintea stăpânului nostru, și vom fi slujitorii lui Faraon.” (Geneza 47:24-25)

Adesea, oamenii se vindeau pe ei înșiși tiranilor pentru a se bucura de plăcerile păcatului pentru o vreme sau de comorile marilor cetăți, sau pentru că se temeau de mânia împăratului. Uneori tiranii erau acolo de la început; alteori, creșteau din vanitatea lor hrănită prea bine. Pe măsură ce credința omului în lucrul mâinilor sale creștea, creșteau și puterea și pompa lui, alimentele și vanitatea, cartelurile și disprețul. El L-a sfidat pe Dumnezeu ca Rege și a început să creeze propriile sale sisteme în lume pentru a-și face un nume.

„Genunchii supuși hrănesc aroganța și sunt tributul omului mândru.”⁴⁸⁸

Această hrănire a vanității și aroganței celor care voiau să devină conducători a clădit un imperiu de canaaniți sub forma tribunalelor administrative birocratice. Prea mulți, prea des, și-au plecat genunchii în fața puterilor care doreau să devină regi și stăpâni peste om. Istoria e plină de astfel de exemple. Mai rare, dar mai demne de laudă, sunt acele momente în care oameni nu și-au plecat capul, voința sau slujirea în fața niciunei puteri uzurpatoare, amăgitoare sau asiguratorie — ci doar în fața Domnului Dumnezeu.

„Prin credință, Moise, când s-a născut, a fost ascuns trei luni de părinții săi, pentru că au văzut că era un copil frumos, și nu s-au temut de porunca împăratului. Prin credință, Moise, când a crescut mare, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, alegând mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile păcatului pentru o vreme; socotind ocara lui Hristos mai de preț decât comorile Egiptului, pentru că avea privirea ațintită spre răsplătire. Prin credință, a părăsit Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; căci a rămas neclintit, ca și cum L-ar fi văzut pe Cel nevăzut.” (Evrei 11:23-27)

„Ești mai puțin sclav doar pentru că stăpânul tău te iubește și te mângâie?”⁴⁸⁹

---

⁴⁸⁸ William Shakespeare

⁴⁸⁹ Blaise Pascal

În vremea foametei din zilele lui Iosif, poporul își dăduse aurul, animalele, pământul și pe ei înșiși în schimbul hranei, ca să nu moară. Așadar, ce au folosit ca bani în tranzacțiile zilnice? Au folosit o mică amuletă din piatră sau lut, un scarabeu, emis de trezoreria Faraonului. Preoții nu fuseseră vânduți Faraonului și nici pământurile lor.⁴⁹⁰ Preoții aveau propriul pământ și primeau o subvenție de la Faraon. Ei se îmbogățeau în timp ce alții trudeau. Aveau depozite vaste de grâne pe care le foloseau și ca monedă, dar scarabeii erau mai ușor de transportat. În templele lor „erau incluse grânare... Preoții deveneau bancheri prin împrumuturi de semințe. În multe societăți, templul principal și structurile dependente erau cele mai importante clădiri, deși existau și temple mai mici și izolate.”⁴⁹¹ Templele erau centrul afacerilor, precum și arhiva de documente și contracte.

„Dă-mi controlul asupra monedei unei națiuni și nu-mi pasă cine îi face legile.”⁴⁹²

Marii Preoți cunoșteau tainele templului, care era de fapt banca centrală. Aveau controlul fluxului de monedă. Însă lăcomia și invidia fraților lui Iosif i-a adus pe toți israeliții sub puterea Faraonului și la mila preoților Egiptului.

„Mândria merge înaintea pieirii, și un duh trufaș înaintea căderii.” (Proverbe 16:18)

Dumnezeu Și-a ales un popor din sămânța lui Avraam, Isaac și Iacov și i-a scos din Egipt. El urma să fie Dumnezeul și Conducătorul lor, dar ei nu aveau credința părinților lor, nici a lui Moise. S-au temut pentru viețile lor și au căutat puterea în numărul lor, legându-se unii de alții prin sacrificarea zestrei soțiilor lor și a moștenirii fiilor lor pentru vițelul de aur.

„Și Aaron le-a zis: ‘Smulgeți cerceii de aur din urechile soțiilor voastre, ale fiilor voștri și ale fiicelor voastre, și aduceți-i la mine.’ Și tot poporul și-a scos cerceii de aur din urechi și i-a adus lui Aaron. El i-a primit din mâinile lor, i-a modelat cu unelte de gravat și a făcut un vițel turnat; și au zis: ‘Iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului!’” (Exod 32:2, 4)

Nu superstiția i-a motivat, ci o rațiune practică, stimulată de teamă și lipsă de credință. Poporul literalmente și-a depus aurul și alte bunuri, a renunțat la dreptul asupra lor, și a primit în schimb un fel de jeton de schimb. Aurul a fost topit într-o statuie mare, vizibilă pentru toți. Averele comunității a fost topită împreună. Nimeni nu putea pleca din fața unui dușman sau a unui necaz fără a lăsa în urmă idolul de aur. Scarabeii sau jetoanele erau fără valoare în afara comunității. Preoții templului țineau evidența tuturor complexităților acestui sistem monetar și, bineînțeles, a profiturilor din dobândă și camătă.

Aceasta era o practică comună în multe guverne de atunci — și și astăzi. Ei își depozitau averea familială într-un seif central, controlat de oameni de încredere ai guvernului — în acest caz, vițelul de aur era „fondul lor de rezervă.”⁴⁹³ Moise a înțeles cât de nelegiuit era să legi poporul prin altceva decât iubirea reciprocă, dorința de dreptate și mila, și calea Tatălui ceresc.

---

⁴⁹⁰ „Numai pământul preoților nu l-a cumpărat, căci preoții aveau partea lor de la Faraon și mâncau din partea ce le-o dădea Faraon; de aceea nu și-au vândut pământul.” Geneza 47:22

⁴⁹¹ Temple, Microsoft® Encarta, © 1994 Microsoft Corp. & Funk & Wagnall's Corp.

⁴⁹² Baronul M.A. Rothschild (1744–1812)

⁴⁹³ Atena, sub conducerea lui Pericle, a fost forțată să recurgă la zeita ei de aur, rezerva lor de fonduri, și să o topească pentru a o transforma în monedă, în contextul Războaielor Peloponeziene. În cele din urmă, au bătut tetradrahme din bronz placat la Atena în perioada de criză care a urmat prăbușirii ateniene, adică între anii 406–393 î.Hr. „În anul 393, nenorocita monedă de bronz, emisă din necesitate, a fost anulată, iar crainicul orașului a fost trimis să proclame că argintul va fi din nou singura monedă cu putere legală de plată.” ARISTOFAN, Adunarea Femeilor, versul 819.

„**Aerarium**” (din latinescul *aes*, în sensul derivat de „bani”) — este denumirea completă *aerarium stabulum*, adică *casa tezaurului*, dată în Roma antică tezaurului public, și, într-un sens secundar, finanțelor publice. Tezaurul conținea banii și registrele statului, standarde militare ale legiunilor, legile publice gravate în bronz, și decretul senatului și alte documente și arhive importante. Aceste comori publice erau păstrate în Templul lui Saturn, pe panta estică a colinei Capitoline... Pe lângă tezaurul obișnuit, susținut din taxele generale și destinat cheltuielilor curente, exista și un fond de rezervă special, tot în templul lui Saturn, numit *aerarium sanctum* (sau *sanctius*), care, probabil, consta inițial din prada de război, iar ulterior a fost întreținut în principal printr-o taxă de 5%... Împărații de mai târziu

„Oricum te-ai deghiza, sclavie, tot amară băătură ești!”⁴⁹⁴

„S-au abătut repede de la calea pe care le-o poruncisem; și-au făcut un vițel turnat, l-au închinat și i-au adus jertfe, și au zis: ‘Iată dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului!’” (Exod 32:8)

Poporul s-a mândrit cu planul lor, deși nu era unul nou, dar Dumnezeu l-a considerat corupt. El i-a dorit uniți prin dragoste, credință și virtute.

„Noi judecăm oamenii mari nu după averea lor, ci după virtutea lor.”⁴⁹⁵

„Și au respins rânduielile Lui și legământul pe care-l făcuse cu părinții lor, și mărturiile pe care le depusese împotriva lor; și au urmat deșertăciunea, și au devenit deșerti, și au urmat neamurile care erau în jurul lor, despre care Domnul le poruncise să nu facă asemenea lor.” (2 Regi 17:15)

Istoria este plină de exemple cu oameni care s-au abătut de la căile lui Dumnezeu către căile oamenilor. Oamenii se leagă pe ei înșiși în felurite moduri — în religii seculare, orașe-stat, regate, democrații, sisteme monetare și entități corporative, prin contracte, convenții, constituții și legăminte. Avertismentele profeților și cuvintele înțelepților umplu volume de cărți adesea necitite în societatea modernă, unde „Coca-Cola e lucrul adevărat,” „Ford are o idee mai bună” și „Anacin oferă alinare rapidă.” Dar aurul nostru, averea și moștenirea copiilor noștri au fost încredințate altora, pământurile noastre nu ne mai aparțin, munca noastră este în slujba altora, oamenii câștigă prin camătă, iar noi implorăm guvernul pentru hrană și siguranță și „ne rugăm la tribunal”⁴⁹⁶ pentru dreptate, în loc să ne rugăm lui Dumnezeu, Domnul domnilor.

„Vai de cel ce râvnește o câștigare rea pentru casa lui, ca să-și pună cuibul sus, ca să fie scăpat de puterea răului! Ți-ai sfătuit rușinea casei tale, distrugând multe popoare și ai păcătuit împotriva sufletului tău. Căci piatra va striga din zid și grinda va răspunde din lemn. Vai de cel ce zidește o cetate cu sânge și întemeiază o cetate prin neleguire! Nu vine, oare, de la Domnul oștirilor, că popoarele se ostenesc pentru foc și neamurile se trudesc în zadar?” (Habacuc 2:9,13)

Oamenii caută peste tot, dar nu la Dumnezeu. Cele mai bogate companii și cele mai autocratice guverne din lume sunt cele care oferă siguranță oamenilor nesiguri și lipsiți de credință, dar la un preț deșert.

„Pentru că poporul Meu M-a uitat, au ars tămâie în cinstea deșertăciunii și i-au făcut să se abată de pe cărările cele vechi, ca să umble pe cărări, pe un drum netocmit.” (Ieremia 18:15)

Din nou și din nou, deșertăciunea, mândria și aroganța sunt cele care îi abat pe oameni de pe calea Domnului.

„Iată dar ce vă spun și mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor.” (Efeseni 4:17)

În martie 1775, un tânăr avocat a ajuns călare pe un cal slab în Culpeper, Virginia. La stâlpul de pedeapsă, a văzut un bărbat căruia i se smulsese cămașa, i se legaseră brațele, și apoi a fost biciuit cu un bici din piele și sârmă până i se vedeau oasele pieptului. Când avocatul a întrebat ce a făcut omul, i s-a spus că era un predicator fundamentalist care a refuzat să accepte o licență. Chiar și după ce a fost închis împreună cu prietenii lui, continua să spună: „Nu voi lua o licență, indiferent ce veți face.” Tânărul avocat, profund mișcat de ceea ce a văzut, a scris un discurs pe care l-a rostit câteva zile mai târziu în adunarea Virginiei.

---

aveau un aerarium privatum, separat, care conținea fondurile alocate pentru uzul lor personal, distinct de fiscus, care era administrat în interesul imperiului. Sursa: Enciclopedia din 1911

⁴⁹⁴ Laurence Sterne – Călătorie sentimentală. Pașaportul. Hotelul din Paris

⁴⁹⁵ Magnos homines virtute metimur non fortune -Nepos.

⁴⁹⁶ Citare dintr-un proces civil pe care un vecin m-a rugat să-l citesc

El a spus: „Este viața atât de dragă, sau pacea atât de dulce, încât să fie cumpărate cu lanțurile sclaviei? Ferească Dumnezeu Atotputernicul. Nu știu ce cale vor alege alții; dar cât despre mine, dați-mi libertate sau dați-mi moarte.”⁴⁹⁷

Americanii din secolul al XVII-lea au venit aici căutând libertăți religioase și civile care aproape că dispăruseră din Europa și din țările anglo-saxone. Nu și-au câștigat libertatea prin așa-zisa Revoluție, ci prin perseverență, muncă grea și harul lui Dumnezeu.

„Toți oamenii sunt fie oameni liberi, fie sclavi.”⁴⁹⁸

Libertatea pentru care primii pelerini au fost dispuși să sufere privațiuni, greutăți și chiar moartea, a dispărut aproape complet în societatea noastră civilizată, comodă și indiferentă de azi.

„Oamenii aplaudă adesea o imitație și huiduie lucrul adevărat.” Esop

Această societate modernă este democratică, cu fiecare om părtaș la clasa conducătoare. Precum liderii de altădată, care au căzut pradă vanității lor, tot astfel oamenii din democrații nu sunt mai puțin vulnerabili. Fiecare om de astăzi poate folosi securea călăului și poate să ciuntească drepturile aproapelui său, fie în propria țară, fie în altele, doar printr-o bifă într-un buletin de vot, în secret, în siguranță, și cu încredere din sanctuarul cabinei de vot. Nu este aceasta privilegiul și dreptul oamenilor din cea mai bogată, mai puternică, mai mare – și mai vanitoasă – națiune sub un Dumnezeu?

„Cel înșelat de deșertăciune să nu se încreadă în ea, căci aceasta va fi răsplata lui.” (Iov 15:31)

Dumnezeu a creat un sistem – format dintr-un bărbat, o femeie și copiii lor – supus numai Lui. El a avertizat împotriva legămintelor cu străini față de căile Sale, a avertizat împotriva regilor și a interzis să punem alți dumnezei, conducători și judecători peste noi și înaintea Lui. El ne-a spus că, dacă ne vom abate de la El, de la căile și adevărurile Sale, vom fi dați în robie și în mâinile tiranilor.

„Căci care este neamul acela așa de mare, încât să aibă pe dumnezeii lui așa de aproape cum este Domnul Dumnezeul nostru ori de câte ori Îl chemăm? Și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte cum este toată Legea aceasta pe care v-o dau azi? Numai ia seama asupra ta și păzește-ți bine sufletul, ca nu cumva să uiți lucrurile pe care ți le-au văzut ochii și să-ți iasă din inimă în toate zilele vieții tale. Să le faci cunoscute copiilor tăi și copiilor copiilor tăi.” (Deuteronom 4:7, 9)

Legile Statelor Unite și ale statelor individuale se schimbă constant. Legea lui Dumnezeu este neschimbătoare. Nici cele Zece Porunci, nici vreo parte a cuvântului lui Dumnezeu nu sunt permise în școlile publice. Asemenea instituțiilor păgâne, ele predică faptul că guvernul este stăpânul pământului, iar Dumnezeu, dacă există, trăiește doar într-un cer imaginar sau în mințile religioșilor. Dumnezeu a spus: „*Învăță-i pe fiii tăi și pe fiii fiilor tăi.*” Guvernele spun adesea: „Noi îi vom învăța pe fiii tăi.”

„Și acum, Israele, ascultă legile și poruncile pe care vi le învăț, ca să le împliniți, pentru ca să trăiți și să intrați în stăpânirea țării pe care v-o dă Domnul Dumnezeul părinților voștri.” (Deut. 4:1)

Asemenea sclavilor din robia Egiptului, niciun om din Statele Unite nu își deține cu adevărat propriul pământ, având doar un titlu legal. Un titlu legal, fie asupra muncii, terenului sau mașinii, „este complet și perfect în ceea ce privește dreptul aparent [iluzoriu] de proprietate și posesie, dar nu conferă un interes benefic asupra proprietății, acesta aparținând altei persoane; în orice caz, opusul titlului echitabil.”⁴⁹⁹ Un titlu echitabil este dreptul acelei persoane căreia echitatea i-l recunoaște ca fiind adevăratul proprietar, deși titlul legal este deținut de altcineva.⁵⁰⁰

⁴⁹⁷ Discurs al lui Patrick Henry

⁴⁹⁸ Omnes homines aut liberi sunt aut servi. Inst. 1.3. pr; Fleta. 1.1,c.1,§2.

⁴⁹⁹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, termenul „legal title” (titlu legal), p. 1734

⁵⁰⁰ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, termenul „equitable title” (titlu echitabil), p. 1734

„După necurăția și fărădelegile lor am făcut cu ei și Mi-am ascuns Fața de ei. De aceea așa zice Domnul Dumnezeu: Acum voi aduce înapoi robia lui Iacov...” (Ezechiel 39:24–25)

A fi născut pe teritoriul Statelor Unite ale Americii nu înseamnă automat că ești cetățean al Statelor Unite, supus jurisdicției celui de-al Paisprezecelea Amendament.⁵⁰¹ *Solicitarea* de beneficii, gratuități și protecție din partea acestui sistem este cea care supune individul ca persoană.

„Dar atunci, necunoscând pe Dumnezeu, ați fost robi celor ce, din fire, nu sunt dumnezei. Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum de vă întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcicioase, la care vreți să vă supuneți din nou?” (Galateni 4:8–9)

De ce apelăm întotdeauna la guvern pentru mântuire din greutățile vieții? De ce ne uităm la el pentru a face ceea ce Dumnezeu ar face pentru noi prin credință sau ceea ce El ne-a poruncit să facem noi înșine?

Dumnezeu este rațiune. „Guvernul nu este rațiune; nu este elocvență; este forță. Precum focul, este un slujitor periculos și un stăpân de temut.” George Washington

„Căci, rostind cuvinte mari de deșertăciune, îi ademenesc prin poftele cărnii, prin multă destrăbălare, pe aceia care abia scăpaseră de cei ce trăiesc în rătăcire. Le făgăduiesc libertatea, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii; căci fiecare este robul celui de care a fost biruit. Dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului Isus Hristos, se lasă iarăși încurcați și biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea dreptății, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă de la porunca sfântă care le fusese dată. Cu ei s-a întâmplat potrivit adevăratei zicale: „Câinele s-a întors la vărsătura lui,” și „Scroafa spălată s-a tăvălit iarăși în mocirlă.”” (2 Petru 2:18,22)

Mulți vor spune că guvernul face bine, că are grijă de bătrâni, de săraci, de bolnavi, de nevoiași și că îi apără pe cei slabi, pe cei nevinovați, pe cei lipsiți de ajutor. Da, poate face unele dintre acestea, dar „Nu ai voie să faci rău ca să vină bine din el.”⁵⁰² Guvernul nu face acestea cu banii săi, din caritatea inimii sale, ci cu banii pe care îi ia de la aproapele tău. Cuvântul-cheie aici este „ia.” Ia prin forță sau prin amenințarea cu forță. „Dacă sunt mai buni cei care sunt conduși de dragoste, atunci cei mai numeroși sunt cei conduși de frică.”⁵⁰³ O națiune care nu se sprijină pe caritatea voluntară a poporului ei nu va avea și nici nu va merita caritate.

Guvernul nu dă daruri adevărate sau caritate. „Un dar se spune că este pur și simplu atunci când nu este legat de nici o condiție sau calificare.”⁵⁰⁴

Guvernul Statelor Unite afirmă că a fost întemeiat pentru a „stabiliza Dreptatea, a asigura liniștea internă, a prevedea apărarea comună, a promova bunăstarea generală și a garanta binecuvântările Libertății pentru noi și pentru urmașii noștri.”⁵⁰⁵ Dar a mers mai departe în ofertele sale decât în datoriile și obligațiile care i-au fost cerute.

Guvernul Statelor Unite a acționat, de asemenea, „pentru a asigura bunăstarea generală prin instituirea unui sistem de beneficii federale pentru bătrânețe și prin a da posibilitatea statelor să facă prevederi mai adecvate pentru bătrâni, pentru orbi, pentru copii dependenți și infirmi... să strângă venituri și în alte scopuri.”⁵⁰⁶

Care sunt aceste „alte scopuri?”

⁵⁰¹ Elk v. Wilkins, Nebraska (1884), 5 S. Ct. 41, 112 U.S. 99, 28 L. Ed. 643

⁵⁰² Non facias malum, ut inde veniat bonum. 11 Coke, 74 a.

⁵⁰³ Si meliores sunt quos ducit amor, plures sunt quos corrigat timor. Coke, Litt.592.

⁵⁰⁴ Simplex et pura donatio dici poterit, ubi nulla est adjecta conditio nec modus. Bracton, 1.

⁵⁰⁵ Preambulul Constituției Statelor Unite

⁵⁰⁶ Legea privind securitatea socială din 1935, Congresul 74, Sesiunea I, Cap. 531, p. 620

Guvernul finanțează, promovează și facilitează, de asemenea, avortul și moartea a milioane de copii. El încurajează și finanțează, cu bani din taxe, cercetarea fetală. Odată, când am fost numit „resursă umană,” am glumit spunând: „Sper să nu se hotărască să foreze.” Astăzi chiar forează și exploatează copiii nenăscuți din pânțele fiicelor noastre pentru a le obține organele și țesuturile.

Povestirile despre implicarea guvernului în regimuri dictatoriale, autocratice și totalitare, cu încălcări cunoscute și repetate ale drepturilor omului, sunt obișnuite. Ajutorul financiar, ajutorul militar și sângele tinerilor noștri au fost oferite pentru a susține, apăra și întări guverne care au sfidat și au călcat în picioare principiile pe care Hristos le-a învățat lumii.

În republicile americane originale, așa cum era și în republica teocratică a Israelului antic, cetățenia omului liber depindea de deținerea pământului în proprietate absolută (fee simple), ca moștenire. Dar „în Statele Unite, 'aceasta este o obligație politică, care nu depinde de proprietatea asupra pământului, ci de bucuria protecției oferite de guvern; și ea „leagă cetățeanul de respectarea tuturor legilor' suveranului său.”⁵⁰⁷

„Om liber – cel care posedă pământuri alodiale.”⁵⁰⁸

Dacă a fi cetățean în Statele Unite „îl leagă pe cetățean de respectarea tuturor legilor” suveranului său, atunci nu pot decât să întreb: "cine este suveranul acelor cetățeni?" Judecând după tratamentul pe care cuvântul lui Dumnezeu îl primește în instituțiile publice, ca să nu mai vorbim de abandonarea căilor Domnului, nu pot decât să presupun că cetățenii Statelor Unite au pus un alt suveran înaintea lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului.

Într-o democrație nu există egali, pentru că toți oamenii trebuie să se supună majorității – mulțimii. Iar „când oamenii trebuie să se supună ordinilor altora, egalitatea iese din discuție.”⁵⁰⁹ Pentru ca un guvern „al poporului, prin popor și pentru popor” să nu piară de pe fața pământului, oamenii ar trebui să îngenuncheze înaintea Celui care i-a creat, căci tot restul este deșertăciune.⁵¹⁰

„Deșertăciunea deșertăciunilor, zice Ecclesiastul; totul este deșertăciune.” (Ecclesiastul 12:8)

Dacă ne legăm prin cuvinte și fapte de lucrurile acestor guverne lumești, seculare, create de oameni, cum ne mai putem lega și de Dumnezeu?

„Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer, și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.” (Matei 18:18)

Omul și-a încredințat prin credință bogățiile, munca, pământul, proprietățile, drepturile, loialitatea și credincioșia în trusturi instituite de guvern (*cestui que trust*), care îl exclud pe Dumnezeu.

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: căci ori va urî pe unul și va iubi pe celălalt; ori se va alipi de unul și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”⁵¹¹ (Matei 6:24)

Oamenilor li s-a spus să „*audă cuvântul lui Dumnezeu și să-l păzească.*”⁵¹² Li s-a spus să păstreze țara și să o stăpânească,⁵¹³ dar nu au păzit-o. Oamenii au făcut legămintele când li s-a spus în repetate rânduri să nu o facă, pentru că doar cu Dumnezeu trebuie să facem legământ.⁵¹⁴ Oamenii au avut încredere în străini și au lepădat darurile lui Dumnezeu.

⁵⁰⁷ Wallace v. Harmstad, 44 Pa. 492; vezi și Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 95

⁵⁰⁸ liberi – în dreptul saxon, termen folosit pentru oameni liberi (Black's 3rd; Oxford Dictionary)

⁵⁰⁹ H.M.S. Pinafore, de William Schwenck Gilbert

⁵¹⁰ John Wycliffe a introdus traducerea sa a Bibliei în 1382 cu cuvintele: „Această Biblie este pentru guvernarea poporului, de către popor și pentru popor.”

⁵¹¹ Derivat din *ma'amon* – „ceva încredințat pentru păstrare.” Encyclopedia Britannica, vol. 14, p. 756, 1953

⁵¹² Luca 11:28; Proverbe 30:5; Luca 4:4; Luca 8:11, 8:21; 1 Tesaloniceni 2:13

⁵¹³ Geneza 2:15; Levitic 20:24; Numeri 33:53; Deuteronom 1:21; Judecători 11:23; Ieremia 30:3; Matei 21:33

⁵¹⁴ Exod 23:32; Matei 5:35

„Când te așezi să mănânci cu un conducător, cercetează bine ce este înaintea ta; și pune-ți cuțitul la gât dacă ești un om mâncăcios. Nu pofti mâncărurile lui alese, căci sunt o hrană înșelătoare.” (Proverbe 23:1, 3)

Ai fost tu un om sau o femeie mâncăcioasă și ai mâncat la masa celor care vor să fie stăpâni? Ai intrat sub autoritatea lor, mâncând din proviziile lor? Oferă guvernul pe care îl slujești daruri plătite din averea fratelui tău?

„Când vei striga, să te scape mulțimea ta de idoli! Dar vântul îi va lua pe toți, o suflare îi va duce. Dar cine se încrede în Mine va moșteni țara și va stăpâni muntele Meu cel sfânt.” (Isaia 57:13)

Dacă slujești judecători omenști și apelezi la autoritatea civilă ca să te salveze, atunci poate îi vei găsi ineficienți când vremurile devin grele.

„Cine abate pe cel neprihănit pe o cale rea cade singur în groapa lui, dar cei fără prihană vor moșteni fericirea.” (Proverbe 28:10)

Oare calea cea rea include și căutarea siguranței prin poftirea bunurilor aproapelui tău?

De aceea, spune-le: Așa zice Domnul Dumnezeu: Voi mâncați cu sânge și vă ridicați ochii spre idolii voștri, [este oare guvernul pe care îl slujiți făcut de mâini omenști, precum cetățile lui Cain, Nimrod și Faraon?] **și vărsați sânge:** [cei nenăscuți sunt nimiciți, iar cei săraci din țări străine sunt nimiciți și chiar aici, în această țară.] **Și oare veți stăpâni țara?** [Așa este firesc că nu vă stăpâniți pământul.] **Voi stați pe sabia voastră,** [nu apărați pe cel lipsit de ajutor și pe cel asuprit], **săvârșiți urâciuni,** [Sunteți voi mireasa lui Hristos sau ați curvit cu un alt împărat?], **și întinați fiecare nevasta⁵¹⁵ aproapelui său.⁵¹⁶**

Ne întinăm oare cetățenia noastră ca mireasa lui Hristos? Și veți stăpâni țara?

„Ele sunt deșertăciune, lucrare de amăgiri; la vremea cercetării lor vor pieri.” (Ieremia 10:15)

---

⁵¹⁵ Strong's Nr. 0802 *'ishshah* {ish-shaw'}, forma feminină a lui 376 sau 582; substantiv feminin 1) femeie, soție, **persoană de sex feminin** 1a) femeie (opusul bărbatului), 1b) soție (femeie căsătorită cu un bărbat), **femelă** (la animale), fiecare, oricare (pronume)

⁵¹⁶ Strong's Nr. 7453 *rea`* {ray'-ah} sau *reya`* {ray'-ah}, din 7462; substantiv masculin 1) prieten, tovarăș, semen, altă persoană 1a) prieten, intim 1b) **semen, concetățean**, altă persoană (sens mai slab)

Conversiunea (Întoarcerea de la Cale)

VS.

RECONVERSIUNEA (Întoarcerea omului la Cale)

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” (Ioan 1:1, 3)

Este clar și ușor de înțeles că toate efectele au o cauză și toate cauzele un efect. Se uită adesea că fiecare efect devine, la rândul lui, cauză pentru un nou efect. Omul s-a întors de la Dumnezeu în multe feluri. Nu este întotdeauna clar când are loc acea întoarcere. Cu alte cuvinte, „este un efect o cauză sau o cauză un efect?”

„Și Domnul a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți zic; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu mai domnesc peste ei.” (1 Samuel 8:7)

Omenirea a fost creată ca o ființă fizică și spirituală, sub autoritatea binevoitoare a lui Dumnezeu. Dumnezeu, privind la omenire ca la copiii Săi, creați după chipul Său, a pus omul pe pământ și i-a dat stăpânire asupra acestuia și asupra creaturilor din el. Omul, la rândul lui, a negat autoritatea lui Dumnezeu și s-a întors de la El, slujindu-și sieși ca unui dumnezeu. Această întoarcere a omului a fost începutul convertirii sale, prin ceea ce numim păcat, iar efectul acelui păcat a fost convertirea lumii asupra căreia avea stăpânire – și a propriei sale ființe. Natura însăși a omului s-a schimbat prin excluderea lui Dumnezeu.

„De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit...” (Romani 5:12)

Relația omului s-a schimbat. Chiar natura omului și natura lumii s-au schimbat și au continuat să se schimbe pe măsură ce omul a continuat să păcătuiască, să se îndepărteze de autoritatea lui Dumnezeu.

„Spini și pălămidă să-ți dea pământul, și să mănânci iarba de pe câmp; cu sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce.” (Geneza 3:18-19)

Omul a fost exclus pentru că L-a exclus pe Dumnezeu.

„Astfel a izgonit El pe om; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi și sabia învăpăiată, care se învârtea în toate părțile, ca să păzească drumul către pomul vieții.” (Geneza 3:24)

Poate omul să se întoarcă la Dumnezeu și să umble în căile Lui?

„Și Enoh a umblat cu Dumnezeu; și nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu.” (Geneza 5:24)

Dacă omul nu se întoarce, prin credință, la Dumnezeu și la calea Lui, cum poate el să urmeze drumul Domnului?

„Prin credință a fost mutat⁵¹⁷ Enoh, ca să nu vadă moartea, și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.” (Evrei 11:5)

Calea Domnului a existat dintotdeauna pentru omul neprihănit, dar puțini au găsit-o și și mai puțini au putut să o urmeze. Fiecare om trebuie să fie transformat sau convertit. S-ar putea spune că fiecare om trebuie să fie retrădat, reconvertit sau născut din nou în calea lui Dumnezeu.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

Dumnezeu L-a trimis pe unicul Său Fiu pentru a-i răscumpăra pe cei care se pocăiesc și se întorc la Dumnezeu ca Rege viu și prezent pe pământ. Isus, Unsul, este viu și împărățește și astăzi, iar toți cei care Îl acceptă ca rege sunt supușii Săi, slujitorii Săi, și astfel copiii Săi. Toți au fost osândiți prin păcat, dar unii s-au întors de la păcat și au umblat din nou cu Domnul, temându-se de Dumnezeu și respingând toți dumnezeii falși. Nu numai că ne putem întoarce la Calea lui Dumnezeu și putem respinge voința proprie, căile șarpelui și ale lumii recreate de oameni, dar acum ne putem întoarce și spre Isus ca Rege, căci El a deschis Calea pentru toți oamenii.

„Căci, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unuia singur, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți. Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit prin moarte, tot așa și harul să stăpânească prin neprihănire, spre viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 5:19, 21)

Astăzi, întreaga bogăție a lumii este deținută într-un trust caritabil de tip *cestui que*.⁵¹⁸ Dorințele noastre pot fi împlinite dacă alegem să slujim și să sprijinim administratorii aceluia trust.

„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Căci unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră. Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întuneric. Așa că, dacă lumina care este în tine este întuneric, cât de mare trebuie să fie întunericul acesta! Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul, și va iubi pe celălalt; sau se va alipi de unul, și va nesocoti pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.”⁵¹⁹ (Matei 6:19, 24)

Satan și lumea instituită de oameni cheamă și atrag omenirea să urmeze căile lor, să se încreadă în ele, să aibă credință în ele, să le accepte ca stăpânitori ai vieții noastre. Cine ne oferă mai multe lucruri în această viață decât guvernul? Ei oferă mari beneficii (de la locuri de muncă la asigurări de somaj, de la despăgubiri pentru accidente de muncă la pensii de bătrânețe, de la dobânzi bancare la acțiuni și obligațiuni), siguranță, confort și garanții (armate de protectori – de la poliție și armată până la FEMA, WIC, FICA, FDIC, etc.).

„Poftiți, și nu aveți; ucideți, și râvniți, și nu puteți dobândi; vă luptați și vă certați, și nu aveți, pentru că nu cereți. Cereți, și nu primiți, pentru că cereți rău, ca să risipiți în poftele voastre.” (Iacov 4:2-3)

Pentru a avea acces la toate comorile mărețe oferite de guvern, tot ce ai nevoie este un certificat de naștere, care îți permite să obții un număr de asigurare socială (*Social Security*), iar apoi ți se deschide o lume întreagă de bogății.

⁵¹⁷ Strong's Nr. 3346 *metatithemi* {met-at-ith'-ay-mee}, din 3326 și 5087; verb – tradus ca: a traduce (2), a transfera (1), a muta (1), a schimba (1), a întoarce (1) [6 în total] l) a transpune (două lucruri, unul pus în locul celui alt) 1) a transfera 2) a schimba 3) a se transfera sau a permite să fie transferat – adică a trece la altcineva, a cădea sau a se înstrăina de cineva sau ceva.

⁵¹⁸ Cel care are dreptul la un interes beneficiar într-o proprietate al cărei titlu legal este deținut de altcineva.” Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 303

⁵¹⁹ *Mamona*, cuvânt aramaic „mamon” = „bogăție”... Probabil derivat din *Ma'amon*, adică „ceva încredințat spre păstrare.” Encyclopedia Britannica

Pentru majoritatea acestor beneficii nici măcar nu trebuie să muncești „cu sudoarea feței tale.” Trebuie doar să ceri, să aplici, să te rogi guvernului. Dar cui ar trebui să-i cerem, să-l invocăm, să ne rugăm pentru nevoile noastre?

„În ziua aceea nu Mă veți mai întreba nimic. Adevărat, adevărat vă spun că, orice veți cere⁵²⁰ de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da.” (Ioan 16:23)

Nu este obiceiul nostru să cerem Tatălui ceresc dacă cerem mereu părinților acestei lumi. Guvernele moderne se bazează pe legea *Patronus* – legea tatălui.

„Și să nu numiți pe nimeni pe pământ tatăl vostru, căci Unul singur este Tatăl vostru: Acela care este în ceruri.” (Matei 23:9)

Aceasta înseamnă, deci, că nu putem privi la niciun alt tată sau figură părintească, decât la Tatăl nostru din ceruri?

„Și Eu voi ruga [Strong #2065 – „a cere”] pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac.” (Ioan 14:16)

Cine a fost și este acest Mângâietor? Este El guvernul? Este El biserica încorporată în stat, care cheamă oamenii la slujire și supunere față de guvernele create de oameni? Nu cumva ne-am adresat guvernului greșit, celui care poate nu are în vedere binele nostru?

„Dar Mângâietorul, Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu.” (Ioan 14:26)

Când Îl rugăm cu adevărat pe Tatăl nostru din ceruri și pe Isus Hristos, Regele Cerului și al Pământului, și pe Mângâietorul Său, Duhul Sfânt, noi suntem transformați conform căilor lui Dumnezeu. Suntem reconvertiți în ceea ce ar trebui să fie copiii lui Dumnezeu, sfințiți și separați.

„După ce s-au rugat ei, s-a cutremurat locul unde erau adunați; toți s-au umplut de Duhul Sfânt și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală.” (Fapte 4:31)

Dar când privim spre lume și spre căile lumii și ale lucrărilor mâinilor noastre, continuăm într-un fel care, prin natura lui, ne separă de Dumnezeu prin transferul credinței către altcineva. Prin realizarea de contracte, legăminte și trusturi, devenim legați și încurcați în cursele lumesti.

„Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea⁵²¹ i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.” (Ioan 17:14, 16)

Când suntem chemați să fim membri și ni se oferă acces la mari comori, ar trebui să le luăm? Ar trebui să devenim supuși unei suveranități care este finanțată din sudoarea aproapelui nostru?

„Să nu pizmuiști pe omul asupritor și să nu alegi niciuna din căile lui.” (Proverbe 3:31)

Să ne încredem în ofertele lor și să lucrăm pentru a susține voia lor?

„Ce vom zice, dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat, cum să mai trăim în el?” (Romani 6:1-2)

Poți spune că nu asta ai făcut când ai devenit parte din guvern. Dar nu cumva slujești, supunându-te voinței majorității, atunci când intri într-o democrație? Și oare majoritatea a slujit vreodată voia lui Dumnezeu de-a lungul istoriei?

---

⁵²⁰ Strong's Nr. 2065 *erotao* {er-o-tah'-o}, din 2046 – AV: a întreba (23), a ruga (14), a se ruga (14), a dori (6), a implora (1) [58] 1) a întreba 2) a cere, a ruga, a implora, a solicita

⁵²¹ Strong's Nr. 2889 *kosmos* {kos'-mos}, probabil din baza lui 2865 – AV: lume (186), împodobire (1) 1) aranjament armonios, constituție, ordine, guvernare...

Nici în zilele lui Noe, nici ale lui Avraam, nici ale lui Iosif, nici ale lui Absalom și nici când au votat să-L răstignească pe Isus, deși Roma nu a găsit vină în El.

„Guvernul nu este rațiune; nu este elocvență; este forță, asemenea focului – un slujitor periculos și un stăpân de temut.”⁵²²

Când guvernul colectează taxe prin forță doar pentru că vecinii tăi vor mai multe beneficii, mai multă pâine gratuită, mai multă asistență medicală, mai multe gratificații, nu ia parte fiecare la acea violență?

„Să nu primești daruri, căci darurile orbesc pe cei care au ochii deschiși și sucesc cuvintele celor drepti.” (Exod 23:8)

Când oamenii votează pentru a obține mai multe beneficii decât au dreptul de la Dumnezeu, nu cumva poftele lor vizează bunurile aproapelui?

„Să nu poștești casa aproapelui tău; să nu poștești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.” (Exod 20:17)

Când guvernul plătește pentru avorturi, nu contribuie fiecare cetățean la vărsarea de sânge?

„Ca să nu se verse sânge nevinovat în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău, ca moștenire, și astfel sângele să fie asupra ta.” (Deuteronom 19:10)

Când guvernul oferă ajutor și arme unui alt guvern tiranic, care oprimează, torturează sau ucide în mod repetat, nu cumva fiecare care slujește acelui guvern slujește, ajută și sprijină răutatea acelui tiran?

„Să nu asuprești pe străin, căci știți cum este sufletul străinului, fiindcă și voi ați fost străini în țara Egiptului.” (Exod 23:9)

Când oamenii colectează dobândă de la o bancă ce practică camăta asupra celor mai săraci decât ei, chiar dacă este legal, nu sunt și ei cămătari, sfidând calea lui Dumnezeu? Când oamenii cer, obțin sau primesc beneficii de la un guvern care trăiește zilnic prin dobândă și prin forță, nu cumva mănâncă și ei carne cu sânge în ea?

„Dacă împrumuți cuiva din poporul Meu, celui sărac care este lângă tine, să nu fii ca un cămătar față de el; să nu ceri dobândă.” (Exod 22:25)

Sunt mulți care vor spune că un lucru sau cineva este bun. Dar pot ei, prin număr, să facă ceva bun? Poate răul fi justificat de majoritate? Este Dumnezeu supus opiniei?

„Să nu urmezi pe mulțime ca să faci rău și să nu mărturisești într-un proces, înclinându-te după mulțime, ca să răstorni dreptatea.” (Exod 23:2)

Dacă cineva se leagă de nebuni, nu devine și el nebun? Dacă se leagă de un despot, nu devine și el un tiran?

„Depărtează-te de o vorbire mincinoasă; să nu ucizi pe cel nevinovat și pe cel drept, căci nu voi achita pe cel rău.” (Exod 23:7)

De ce facem guvernul, asigurările sau beneficiile corporatiste atât de importante în viața noastră? De ce credem că ar trebui să ne uităm la, să ne încredem în sau să avem credință în instituțiile create de om pentru a ne împlini nevoile și a ne oferi protecție împotriva secetei și inundațiilor, războaielor și foametei, bolilor și morții – și apoi să ne batem joc de Creatorul nostru numind aceste evenimente „acte ale lui Dumnezeu?”

---

⁵²² George Washington

„Căci dacă trăiți după îndemnul firii pământești, veți muri; dar dacă prin Duhul faceți să moară faptele trupului, veți trăi. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai trăiți în frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava, Tată!” (Romani 8:13, 15)

Prin fiecare cerere, aplicație sau apel, îi facem pe oameni tații, stăpânii, conducătorii sau dumnezeii noștri.

„Poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine. Degeaba Mă cinstesc ei, învățându ca învățături niște porunci omenești.” (Matei 15:8-9)

Ne asemănăm cu ceea ce ne atrage atenția. Am văzut cu toții – chiar dacă nu toți observăm – că oamenii sunt schimbați de ceea ce îi înconjoară, de lucrurile la care răspund, de ceea ce devine important în viața lor: de la mâncare, droguri și televizor la sentimente, dorințe și dependențe. Ceea ce oamenii vor, au nevoie sau doar cred că au nevoie, începe să le formeze, direcționeze și guverneze viața.

Suntem schimbați lent, dar constant. De când omul a căzut de pe calea Celui care l-a creat, el a degenerat treptat într-un proces de convertire naturală stării sale deconectate.

Pentru a compensa această stare căzută, oamenii au creat noi „state.” Combinându-și puterea pentru a realiza ceea ce nu puteau face singuri fără Dumnezeu, ei sfidează și uzurpă voia divină.

„Și diavolul l-a dus pe un munte foarte înalt, l-a arătat toate împărățiile lumii într-o clipă de vreme. Și diavolul l-a zis: Ție îți voi da toată stăpânirea și slava acestor împărății; căci mi-a fost dată mie și o dau oricui voiesc. Dacă, deci, Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta. Drept răspuns, Isus i-a zis: Înapoia Mea, Satano! Căci este scris: Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-I slujești.” (Luca 4:5-8)

Guvernele – fie că sunt sau nu date în mâinile diavolului – au jucat un rol monumental în „reformarea” omului. În ultimele zece decenii, influența, controlul și autoritatea guvernului asupra vieții omului au depășit orice precedent istoric. Guvernul a fost promovată ca fiind binevoitor, și totuși miliarde de oameni au murit în moduri groaznice și nemiloase, direct din cauza acțiunilor și edictelor respectate ale guvernelor. Dar este guvernul sursa răului sau doar instrumentul lui?

Când guvernul proiectează subtil condițiile în care trăiește omul, el își exercită cel mai mare potențial de înșelăciune și amăgire.

„Lumea a fost trădată nu de canalii, ci de oameni decenți cu idei greșite.”⁵²³

Gândește-te pentru o clipă: Dacă nu ar exista programe precum asigurările sociale, ajutoarele sociale sau bonurile de masă, ar suferi oamenii? Ar flămânzi? Ar trebui să fie caritabili cu cei aflați în nevoie? Nu. Ar trebui să-și asume responsabilitatea pentru propriile vieți sau să suporte consecințele? Ar putea fi caritabili, de ajutor, generoși și blânzi? Da, dacă ar avea așa ceva în inima lor.

„Și le-a zis: Bine ați respins porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră. Căci Moise a zis: ‘Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta’ și: ‘Cine va grăi de rău pe tatăl sau pe mama să fie pedepsit cu moartea.’ Voi însă ziceți: ‘Dacă un om zice tatălui său sau mamei sale: «Este Corban»,⁵²⁴ adică dar închinat lui Dumnezeu, ce așa fi putut să-ți dau, – atunci nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa. Și așa desființați Cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră, pe care ați dat-o mai departe. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta.” (Marcu 7:9, 13)

Pe vremea lui Hristos, un om putea da bani în visteria templului și apoi să spună că și-a cinstit tatăl și mama. În acest fel, asigura pentru ei un fel de securitate socială prin Corban, adică prin contribuția sa dată pentru ca alții să aibă grijă.

⁵²³ Sidney Harris

⁵²⁴ Strong's Nr. 2878 *korban* {kor-ban'} și *korbanas* {kor-ban-as}, din ebraică/aramaică [7133] – AV: vistierie (1), corban (1) [2] 1) dar oferit (sau destinat) lui Dumnezeu 2) vistierie sacră

Nu doar că omul a ales să-și păstreze datina lui, „*respingând porunca lui Dumnezeu*” (Marcu 7:9), dar s-a și legat pe sine prin legăminte și contracte.

„Ia seama la tine însuși, ca nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării în care intri, ca nu cumva să fie o cursă pentru tine.” (Exod 34:12)

De peste trei sute de ori, Biblia vorbește despre conceptele de contracte, legăminte și jurăminte. De la Adam la Avraam și de la Moise la Mesia, contractele dintre Dumnezeu și om, sau între oameni, au fost un subiect major de preocupare. Chiar și cuvântul „testament”⁵²⁵ se referă la o învoială contractuală între Dumnezeu și om.

Suntem avertizați să nu facem astfel de legăminte, „ca nu cumva să fie o cursă.”⁵²⁶ Dar ce este un contract, dacă nu doar un contract? Cum poate fi o capcană sau o momeală? Care ar fi cursa? Nu putem rupe un contract? Ce legătură are Dumnezeu cu contractele oamenilor?

„Fraților, (vorbesc în felul oamenilor), chiar și un legământ făcut de om, odată întărit, nimeni nu-l desființează sau adaugă ceva la el.” (Galateni 3:15)

Oare nu consideră Dumnezeu contractele ca fiind obligatorii? Dacă nu ar fi, de ce ne-ar avertiza să nu le facem?

„Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii [conducătorii] lor.” (Exod 23:32)

Dumnezeu ne spune să nu facem legăminte nici cu alți oameni, nici cu dumnezeii [conducătorii] lor.⁵²⁷ Mulți dintre conducătorii din vremea lui Hristos erau numiți „dumnezei.” Oare credeau oamenii că acești oameni pe care îi vedeau născându-se, trăind și murind erau dumnezei? Sau erau numiți așa pentru că erau suverani și aveau o putere superioară de judecată asupra altor oameni?

Chiar și Isus ne avertizează împotriva promisiunilor sau jurămintelor care ne-ar lega sub vreo condiție sau lege omenească. El avertizează că orice altceva mai mult decât un „da” sau „nu” vine din rău:

„Dar Eu vă spun: Să nu jurați⁵²⁸ nicidecum, nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea Marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur fir de păr alb sau negru. Ci vorbirea voastră să fie: ‘Da, da; nu, nu’; ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5:34, 37)

Suntem avertizați iar și iar să ne ferim pe noi și pe copiii noștri de a sluji, a urmări sau a consuma ceea ce a fost jertfit altor dumnezei și conducători.

„Ca nu cumva să faci legământ cu locuitorii țării și să curvească după dumnezeii lor și să le aducă jertfe dumnezeilor lor, cineva te va chema și vei mânca din jertfa lui.” (Exod 34:15)

Am fost noi avertizați că masa care va fi întinsă pentru noi ar putea fi o capcană și o cursă?

„Și David zice: Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-o capcană, într-un prilej de poticnire și într-o răsplătire. Să li se întunece ochii ca să nu vadă și spinarea să le-o ții mereu plecată.” (Romani 11:9-10)

⁵²⁵ Strong’s Nr. 1242 *diatheke* {dee-ath-ay’-kay}, din 1303; subst. feminin. Traduceri în King James Version (AV): legământ (20), testament (13) [total: 33 apariții] 1) o dispoziție, aranjament de orice fel, pe care cineva dorește să o facă valabilă. Dispoziția finală pe care o face cineva cu privire la bunurile sale pământești după moarte: un testament, o voință. 2) un pact, un legământ, un testament – de exemplu, legământul lui Dumnezeu cu Noe etc.

⁵²⁶ Strong’s Nr. 4170 *mowqesh* {mo-kashe’} sau *moqesh* {mo-kashe’}; derivat din 3369; substantiv; 1) momeală, capcană, laț, cârlig (ceva care atrage și prinde)

⁵²⁷ Strong’s Nr. 0430 *elohiyim* {el-o-heem’} pluralul lui 433; substantiv masculin plural; 1) (la plural) 1a) conducători, judecători

⁵²⁸ Strong’s Nr. 3660 *omnuo* {om-noo’-o} formă prelungită a unui verb primar dar învechit *omo* (sau *omoo* {om-o’-o}) folosit în anumite timpuri verbale. Tradus în AV: a jura (27 ori). 1) a jura, a afirma, a promite, a amenința printr-un jurământ; – în contextul jurământului: a chema o persoană sau un lucru ca martor, a invoca, a jura pe ceva.

„Trebuie să realizăm că ceea ce numim azi «Sistemul» este noul George al III-lea... Adevărul este că vasta birocrație conduce astăzi această țară, indiferent de partidul aflat la putere. Omul a ajuns să creadă că, pentru a avea «succes material», trebuie să onoreze folclorul statului-corporație, să-i respecte dorințele și să trăiască după măsura gândirii acestuia.”⁵²⁹

„De aceea a mers poporul Meu în robie, pentru că n-a avut cunoștință; cei cinstiți au flămânzit și mulțimea lor s-a uscat de sete. De aceea și-a lărgit locuința iadul și și-a deschis gura fără măsură; și onoarea lor, mulțimea lor, strălucirea lor și cei ce se bucurau vor coborî în ea.” (Isaia 5:13-14)

Înainte ca cineva să poată înțelege informația și conceptele prezentate aici într-un mod benefic pentru el, trebuie mai întâi să înțeleagă natura propriei sale stări în această lume și natura lumii însăși. Omul a fost convertit către împărățiile lumii pentru că s-a rugat lor, le-a cerut și a aplicat la ele. Omul și-a încredințat pământul, copiii, munca, drepturile naturale și tot ceea ce i-a fost dat de Dumnezeu. A pus toate acestea într-o pungă comună guvernamentală ca să aibă acces la vistieriile și bogățiile lor.

„Aruncă-ți partea între noi; să avem cu toții o singură pungă! Fiule, nu apuca pe calea lor, ferește-ți piciorul de poteca lor, căci picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge. Degeaba se întinde plasa sub ochii tuturor păsărilor. Dar ei stau la pândă pentru propriul lor sânge, pun la cale uneltiri împotriva propriei lor vieți. Așa sunt căile oricărui lacom de câștig, care ia viața stăpânului său.” (Proverbe 1:14,19)

Dar vai! Aceste guverne sunt în faliment și trăiesc acum din dobândă și camătă, din taxe și tribut, din sudoarea și sângele celor care slujesc și muncesc sub suveranitatea și asuprirea lor. Prin păcat am fost convertiți, alterați și reconstruiți într-o imagine nouă.

“CONVERSIE (Schimbare): substantiv – alterare, schimb, metamorfoză, reconstrucție...”⁵³⁰

Un mod prin care are loc această convertire este prin transformarea unui titlu sau drept legal într-un titlu sau drept aparent legal lipsit de valoare reală.

“Titlu legal: Un titlu recunoscut sau aplicabil într-o instanță, care poate fi complet și perfect din punctul de vedere al dreptului de proprietate și posesie, dar care nu include niciun interes beneficiu în bun, fiindcă o altă persoană este considerată, în echitate, drept proprietarul real.”⁵³¹

“Interes beneficiu: Profit, avantaj sau beneficiu rezultat dintr-un contract sau deținerea unei proprietăți, spre deosebire de simpla proprietate legală sau control.”⁵³²

“Titlu echitabil: Dreptul persoanei care, în echitate, este considerată proprietarul real, de a-i fi transferat titlul legal; interesul real, deținerea benefică, în timp ce titlul legal este deținut de altul.”⁵³³

A CONVERTI (a schimba întrebuințarea): verb – a modifica, a schimba, a deveni altceva...⁵³⁴

A ANGAJA: „A converti în echitate. Conversie echitabilă.” “Conversie constructivă: O conversie implicită sau virtuală, care are loc atunci când o persoană face anumite acte față de bunurile altuia, care, conform legii, echivalează cu o însușire a bunurilor în favoarea sa.”

“Conversie directă are loc atunci când cineva însușește efectiv bunul altuia pentru propria sa folosință și plăcere.”⁵³⁵

⁵²⁹ William O. Douglas (Points of Rebellion, pp. 95, 54)

⁵³⁰ Legal Thesaurus, William C. Burton, ediția a doua

⁵³¹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, termenul „legal title,” p. 1734

⁵³² Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 206

⁵³³ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, „equitable title,” p. 1734

⁵³⁴ Legal Thesaurus, William C. Burton, ediția a doua

⁵³⁵ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 430

"**Trust constructiv:** Un trust instituit prin efectul legii, spre deosebire de un trust expres. Ori de câte ori circumstanțele unei tranzacții sunt de așa natură încât persoana care dobândește titlul legal nu poate beneficia în mod echitabil de acel bun fără a încălca un principiu de echitate, instanța va institui imediat un trust constructiv și va face din acel titular legal un administrator pentru cei care, în echitate, sunt îndreptățiți la beneficiul acelui bun.⁵³⁶

Poate crezi că te bucuri de casa ta, de mașina ta și de roadele muncii tale — dar chiar o faci?

Bucurie: Exercitarea unui drept...⁵³⁷

Conducerea unui vehicul este un privilegiu acordat de către proprietarul mașinii, adică cel care deține titlul echitabil. Persoana care deține titlul legal și plătește taxele de utilizare sau accize poate folosi vehiculul, dar acel drept de utilizare poate totuși fi reglementat. Același lucru este valabil pentru casa ta, chiar și pentru munca ta. Nu ai un drept inalienabil de a folosi lucruri pe care nu le deții ca moștenire (ca patrimoniu autentic).

"Statul," ca deținător al titlului echitabil, are un interes în proprietate. Dacă cineva încearcă să folosească acea proprietate fără permisiunea corespunzătoare, statul își va apăra interesul, adesea confiscând întreaga proprietate. Apoi va vinde o parte din interesul său celui care oferă cel mai mult. Tot ce vinde de fapt este dreptul de a plăti taxa de utilizare și de a folosi bunul respectiv. Statul are obligația de a păstra acel titlu echitabil în trust, ca garanție pentru prețul de achiziție neachitat. Deoarece mașina nu a fost niciodată plătită în mod real, se stabilește un trust constructiv. Nu există remediu în dreptul comun pentru o achiziție bazată doar pe o promisiune — doar plata efectivă a unei valori prezente este considerată valabilă.

Unul dintre primele acte ale Congresului Statelor Unite, instituit prin Constituție, a fost înființarea sistemului federal de instanțe, prin Legea Judiciară din 1789. Acesta este un act arhitectonic încă în vigoare. În Secțiunea 16 se afirmă: „Acțiunile în echitate nu vor fi susținute în nicio instanță federală a Statelor Unite în niciun caz în care există o remediere clară, adecvată și completă în drept.”

Însă, în cazul unui titlu legal în care este implicat un interes echitabil, nu poate exista o remediere completă și clară în drept. Aceasta include și dreptul comun, menționat în Secțiunea 9: „...instanțele districtuale vor avea jurisdicție asupra tuturor infracțiunilor... în toate cazurile, dreptul la un remediu de drept comun, acolo unde dreptul comun este competent să îl ofere.” Încă o dată, dreptul comun nu este competent pentru a trata astfel de relații echitabile.

Trust este „ceva încredințat unei persoane spre administrare sau utilizare și pentru care trebuie să dea socoteală. Fiecare talent și avantaj al omului este un trust primit de la Creatorul său și pentru utilizarea sau administrarea căruia este responsabil.”⁵³⁸

„O persoană este un om privit în raport cu un anumit statut.”⁵³⁹

„Le-am dat Cuvântul Tău, și lumea i-a urât, pentru că nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume. Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul. Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume. Și pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr.” (Ioan 17:14-19)

⁵³⁶ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1759

⁵³⁷ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 663

⁵³⁸ Dicționarul Webster, ediția 1928

⁵³⁹ Persona est homo cum statu quandom cosideratus. Heineccius, Elementa 1.1,tit.3,§75.

Cuvântul „lume” folosit aici este *kosmos*⁵⁴⁰ însemnând „aranjament armonios, constituție, ordine, guvernare,” spre deosebire de *oikoumene*,⁵⁴¹ folosit de asemenea în Noul Testament, care înseamnă „pământul locuit.” Cuvântul „rău”⁵⁴² este tradus din *ponēros*, care înseamnă „plin de munci, necezuri, suferințe, împovărat de greutate,” spre deosebire de *kakos*,⁵⁴³ care înseamnă „rău de natură.” *Ponēros* derivă din *penō* — „a munci pentru subzistență zilnică.”⁵⁴⁴ „A sfinți”⁵⁴⁵ este tradus din *hagiazo*, care înseamnă „a separa de lucrurile profane.” Dumnezeu a creat pământul și l-a pus pe om în lume, pentru că El a văzut că este bun.

Dar omul a creat o nouă ordine mondială și a împodobit-o și organizat-o prin lucrările mâinilor sale, guvernându-se pe sine și pe aproapele său. Isus ne vrea în lume, trăind în Împărăția Sa, slujind lui Dumnezeu. El vrea să muncim în lume, dar separați de muncile apăsătoare ale sistemului lumesc, fie el vechi sau nou.

”RECONVERSIE, substantiv – schimbare, reconfigurare, demilitarizare, dezarmare, renaștere, readaptare, restaurare, reintegrare, regenesis, reabilitare, reorganizare, retroversiune, revenire, inversare, transformare, tranziție.”⁵⁴⁶

„Participarea la un sistem de utilizări caritabile sub Legea utilizărilor caritabile și Statutul testamentelor, printre altele, este voluntară. Odată ce participarea este întreruptă din diferite motive, precum ‘încălcarea încrederii’ sau ‘lipsa de încredere,’ cel care nu mai participă se poate prevala de drepturile sale de a fi restabilit la statutul și condiția sa originală.”⁵⁴⁷

„Fraților, dacă vreunul dintre voi rățește de la adevăr și altul îl întoarce înapoi, să știe că cel ce întoarce pe un păcătos de la rătăcirea căii lui va mântui un suflet de la moarte și va acoperi o mulțime de păcate.” (Iacov 5:19-20)

Omenirea a fost convertită, sacralitatea familiei – o instituție a lui Dumnezeu – a fost detronată, iar capetele familiei au fost tăiate prin contracte viclene și practici lacome, prin ignoranță, neglijență și lene. Am fost avertizați de-a lungul istoriei, dar am eșuat să ne asumăm responsabilitatea de a învăța din acea istorie.

„Banca centrală este o instituție a celei mai mortale ostilități care există împotriva Principiilor și formei Constituției noastre. Eu sunt un dușman al tuturor băncilor care discontează bilete sau note pentru altceva decât Monedă. Dacă Poporul American va permite băncilor private să controleze emisiunea monedei lor, mai întâi prin inflație și apoi prin deflație, băncile și corporațiile care vor crește în jurul lor vor lipsi Poporul de toată Proprietatea lor, până când Copiii lor se vor trezi fără adăpost pe continentul pe care Părinții lor l-au cucerit.” Thomas Jefferson

Va fi reconvertit acela care își pune încrederea în DOMNUL.

Care este procesul acelei reconversii?

Caută mai întâi Împărăția Cerurilor.

⁵⁴⁰ Strong’s Nr. 2889 *kosmos* {kos’-mos}, probabil din baza lui 2865; substantiv masculin: – lume (186), podoabă (1) [187 în total] 1) o organizare armonioasă și adecvată, constituție, ordine, guvernare.. Copyright © 1991, Woodside Bible Fellowship

⁵⁴¹ Strong’s Nr. 3625 *oikoumene* {oy-kou-men’-ay}, participiu feminin prezent pasiv al lui 3611 (ca substantiv, prin implicație din 1093); – lume locuită (14), pământ (1) [15 în total] 1) pământul locuit... 2) universul, lumea... W.B.F.

⁵⁴² Strong’s Nr. 4190 *poneros* {pon-ay-ros’}, dintr-un derivat al lui 4192; adjectiv: – rău (51), nelegiuit (10), cel rău (6), lucruri rele (2), diverse (7) [76 în total] 1) plin de necezuri, greutate, necezuri 1a) apăsător și hărțuit de muncă 1b) aducător de necezuri, pericole; o vreme grea pentru credința creștină 2) rău, de o natură sau condiție rea 2a) în sens fizic: bolnav sau orb 2b) în sens etic: rău, nelegiuit, răutăcios.

⁵⁴³ Strong’s Nr. 2556 *kakos* {kak-os’}, cuvânt primar; adjectiv: – rău (40), lucruri rele (3), vătămare (2), ceea ce este rău + 3458 (2), nelegiuit (1), bolnav (1), dăunător (1) [51 în total] 1) de o natură rea; nu așa cum ar trebui să fie 2) de un mod de gândire, simțire, acțiune: josnic, greșit, nelegiuit 3) problematic, dăunător, distructiv, nociv

⁵⁴⁴ Strong’s Nr. 3993 *penes* {pen’-ace}, din *peno* (a munci pentru subzistență zilnică); adjectiv AV: – sărac (1)

⁵⁴⁵ Strong’s Nr. 37 *hagiazo* {hag-ee-ad’-zo}, din 40; verb: – a sfinți (26), a consacra (2), a fi sfânt (1) [29 în total] 1) a consacra, a recunoaște ca sfânt 2) a separa de lucrurile profane și a dedica lui Dumnezeu 3) a purifica

⁵⁴⁶ Legal Thesaurus, William C. Burton, ediția a doua

⁵⁴⁷ Williams v. Williams (1853), 8 N.Y. (4 Selden) 525; McCartee v. Orphan Asylum Soc., 9 Cowen 511, 513, 18 Am. Dec. 516, citând Blackstone’s Commentaries, p. 104

„Să nu ai în punga ta greutatea diferită, una mare și una mică. Să nu ai în casa ta măsuri diferite, una mare și una mică. Ci să ai o greutate desăvârșită și dreaptă, o măsură desăvârșită și dreaptă să ai, ca să se lungească zilele tale în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău.” (Deuteronom 25:13,15)

Bani (Substanțele creației – plată)

vs.

Mamona (Promisiunile mincinoșilor – datorie)

„Toate încurcăturile, confuzia și suferințele din America izvorăsc... dintr-o cruntă ignoranță față de natura monedei, creditului și circulației.”⁵⁴⁸

Banii sunt „orice mijloc de schimb acceptat pe scară largă pentru plata bunurilor și serviciilor și pentru stingerea datoriilor.”⁵⁴⁹ De la scoici și mărgele „wampum” până la amulete de lut și pietre, aproape orice lucru ce putea fi perceput ca valoros a fost, la un moment dat, folosit ca bani.

„Banii sunt un mijloc just și o măsură a lucrurilor care pot fi schimbate, căci prin intermediul monedei se realizează o estimare justă și convenabilă a tuturor lucrurilor.”⁵⁵⁰

Există trei tipuri de bază de bani. Primul este *bani de mărfuri* care includ aurul, argintul și cuprul, în mod normal schimbați pentru valoarea egală a materialului conținut.

„Aurul în mâinile publicului este un dușman al statului.” Adolf Hitler

Al doilea tip este *bani de credit*, adică hârtie monetară garantată de promisiuni de a plăti o valoare echivalentă într-un standard de bani de mărfuri.

„Plata este împlinirea unei promisiuni.”⁵⁵¹

„Iată, vă încredeți în cuvinte mincinoase care nu pot folosi la nimic.” (Ieremia 7:8)

Al treilea este *bani fiduciar* (fiat) – nu au valoare intrinsecă și nu sunt susținuți de vreo promisiune de a plăti ceva de valoare. Valoarea lor este stabilită doar prin decret guvernamental și sunt cunoscuți ca bani de hârtie neacoperiți.

„Dar dacă în urmărirea mijloacelor vom cădea din nou, din nefericire, asupra banilor de hârtie neacoperiți sau a oricărui alt tip de înșelăciune similară, vom da, fără îndoială, o lovitură fatală creditului național încă din fașă. Banii de hârtie vor acționa întotdeauna în corpul politicii precum băuturile tari asupra corpului uman: distrug interiorul și, în cele din urmă, îl nimicesc. Banii de hârtie au avut în statul vostru același efect pe care îl vor avea mereu: ruina comerțului, apăsarea celor drepte și deschiderea ușii către orice fel de fraudă și nedreptate.”⁵⁵²

⁵⁴⁸ John Adams, într-o scrisoare către Thomas Jefferson în 1787

⁵⁴⁹ „Monedă,” Microsoft® Encarta. ©1994 Ms.Corp. Funk & Wagnall’s Corp.

⁵⁵⁰ Moneta est justum medium et mensura rerum commutabilium, nam per medium monetæ fit omnium rerum conveniens, et justa æstimatio. Vezi 1 Bouvier, Inst. n. 922

⁵⁵¹ „Plată” Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1340.

⁵⁵² George Washington într-o scrisoare către Jabez Bowen, Rhode Island, 9 ianuarie 1787.

„Este de mult stabilit că o promisiune făcută în considerarea unei fapte interzise prin lege este nulă. Nu se va pune la îndoială că o faptă interzisă de Constituția Statelor Unite, care este Legea Supremă, este împotriva Legii.”⁵⁵³

Monedele pot fi fie bani de mărfuri, fie bani fiduciar, în funcție de valoarea metalului din care sunt făcute. Hârtiile monetare pot fi fie bani de credit, fie bani fiduciar. În unele cazuri, prin răscumpărări selective, pot fi ambele. Aceste hârtii pot purta dobândă sau nu și pot lua diferite forme: bancnote guvernamentale, certificate de argint, bancnote bancare, precum și cecuri trase pe depozite bancare, numite monedă de depozit.

„Cântare drepte, greutăți drepte, o efa dreaptă și un hin drept să aveți: Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care v-am scos din țara Egiptului.” (Levitic 19:36)

Dezvoltarea banilor de mărfuri a fost rezultatul natural al comerțului, în timp ce dezvoltarea banilor de credit și a celor fiduciar este de obicei rezultatul lăcomiei, ambiției și ignoranței.

„Cine controlează volumul banilor într-o țară este stăpânul absolut al întregii industrii și comerț.”⁵⁵⁴

„Fiule, dacă păcătoșii te ademenesc, nu te lăsa. Dacă zic: Vino cu noi, să pândim sânge, să ne ascundem fără pricină împotriva celui nevinovat; să-i înghițim de vii, ca Locuința Morților, întregi, ca pe cei ce se pogoară în groapă! Vom găsi tot felul de bogății scumpe, ne vom umple casele cu pradă; aruncă-ți și tu soarta cu noi, vom avea toți o singură pungă! Fiule, nu apuca pe calea lor, ferește-ți piciorul de cărările lor, căci picioarele lor aleargă la rău și se grăbesc să verse sânge. Dar degeaba se întinde lațul înaintea ochilor oricărei păsări; căci ei se întind la pândă împotriva sângelui lor, stau la pândă împotriva vieții lor. Aceasta este soarta tuturor celor lacomi de câștig: lăcomia le ia viața celor ce o au.” (Proverbe 1:10–19)

„Înțelepciunea strigă pe ulițe, își înalță glasul în piețe; strigă la colțurile ulițelor aglomerate, își rostește cuvintele la porțile cetății: «Până când, voi cei neîncercați, veți iubi neîncercarea? Până când vor găsi plăcere batjocoritorii în batjocura lor și nebunii vor urî știința? Întoarceți-vă la mustarea mea! Iată, voi turna duhul meu peste voi, vă voi face cunoscute cuvintele mele! Fiindcă am chemat și voi ați refuzat, mi-am întins mâna și nimeni n-a luat aminte; ați nesocotit toate sfaturile mele și n-ați vrut mustarea mea, de aceea și eu voi râde la nenorocirea voastră, voi batjocori când vă va apuca groaza, când groaza va veni ca o furtună, când nenorocirea va sosi ca un vârtej, când peste voi va veni strâmtorare și necaz. Atunci mă vor chema, dar nu voi răspunde; mă vor căuta dis-de-diminează, dar nu mă vor găsi, pentru că au urât știința și n-au ales frica de Domnul, n-au voit sfatul meu și au disprețuit mustarea mea. De aceea vor mânca din rodul căii lor și se vor sătura cu planurile lor. Căci rătăcirea celor neîncercați îi va ucide, iar liniștea nebunilor îi va pierde. Dar cel ce mă ascultă va locui în siguranță, va fi liniștit, fără teamă de nenorocire.»” (Proverbe 1:20–33)

„Sistemul bancar a fost conceput în nelegiuire și s-a născut în păcat. Bancherii dețin pământul. Luați-le pământul, dar lăsați-le puterea de a crea depozite și, cu o simplă mișcare de condei, vor crea suficiente depozite ca să-l cumpere înapoi. Totuși, dacă le veți lua această putere, toate marile averi, ca a mea, vor dispărea — și ar trebui să dispară, căci ar fi o lume mai fericită și mai bună în care să trăim. Dar, dacă vreți să rămâneți sclavii bancherilor și să plătiți prețul propriei voastre sclavii, atunci lăsați-i să continue să creeze depozite.”⁵⁵⁵

„Dobânda este o invenție a Satanei.”⁵⁵⁶

Banii de credit, fiind convertibili în bani de mărfuri, pot părea că au unele avantaje. Dacă acești bani sau banii fiduciar sunt împrumutați în circulație, atunci dobânda poate genera câștiguri mari pentru emitent, peste valoarea de bază a mărfurilor ce susțin moneda de hârtie.

⁵⁵³ În cazul Craig v. Missouri, 4 Peters 912, opinia judecătorului-șef John Marshall.

⁵⁵⁴ Președintele James A. Garfield

⁵⁵⁵ Sir Josiah Stamp, președintele Băncii Angliei (anii 1920), al doilea cel mai bogat om din Anglia.

⁵⁵⁶ Thomas Edison

„America nu va fi niciodată distrusă din exterior. Dacă vom cădea și ne vom pierde libertățile, va fi pentru că ne-am distrus noi înșine.”⁵⁵⁷

Dacă banii de hârtie sunt distruși, doar purtătorul lor pierde valoarea. Emitentul continuă să dețină marfa care susținea nota, precum și profitul și beneficiul derivat din emitere. „Istoria consemnează că schimbătorii de bani au folosit toate formele de abuz, intrigă, înșelăciune și mijloace violente posibile pentru a-și menține controlul asupra guvernelor prin controlul banilor și al emiterii acestora.”⁵⁵⁸

„O mare națiune industrială este controlată de sistemul său de credit. Sistemul nostru de credit este concentrat. Creșterea națiunii și toate activitățile noastre sunt în mâinile câtorva oameni. Am ajuns să fim una dintre cele mai prost guvernate, cele mai complet controlate și dominate guverne din lume — nu mai suntem o guvernare prin opinie, ci prin constrângerea unor grupuri mici de oameni dominanți.”⁵⁵⁹

Acești bani de credit sunt doar o umbră a ceea ce sunt banii de mărfuri. „Avem, în această țară, una dintre cele mai corupte instituții pe care lumea le-a cunoscut vreodată. Mă refer la Consiliul Federal de Rezervă. Această instituție malefică a sărăcit poporul Statelor Unite și a dus practic la falimentarea guvernului nostru. A făcut acest lucru prin practicile corupte ale vulturilor financiari care o controlează.”⁵⁶⁰

Adoptarea Legii Federal Reserve „a deschis calea pentru o vastă inflație a monedei... într-un potop de bancnote iremediabile (nerăscumpărabile).”⁵⁶¹ „De acum înainte, recesiunile vor fi create științific.”⁵⁶² „Printr-un proces continuu de inflație, guvernele pot confisca, în mod secret și neobservat, o parte importantă din averea cetățenilor lor. Nu există un mijloc mai subtil și mai sigur de a răsturna temelia unei societăți decât de a-i degrada moneda. Procesul implică toate forțele ascunse ale legii economice de partea distrugerii, și o face într-un mod pe care nu-l poate diagnostica nici măcar un om dintr-un milion.”⁵⁶³ „Băncile regionale de rezervă federală nu sunt agenții guvernamentale... ci sunt corporații independente, private, deținute local și controlate local.”⁵⁶⁴ „Sistemul financiar a fost predat Consiliului Federal de Rezervă. Acest consiliu administrează sistemul financiar prin autoritatea unui grup pur speculativ. Sistemul este privat, condus cu unicul scop de a obține cele mai mari profituri posibile din utilizarea banilor altora.”⁵⁶⁵

„Ferește-te să nu pierzi esența alergând după umbră.”⁵⁶⁶

Unul dintre cele mai mari dezavantaje ale monedelor de hârtie este, probabil, cel mai puțin înțeles. Toți banii de credit sunt doar mijloc legal de plată,⁵⁶⁷ iar deținătorul lor nu poate cumpăra cu ei nimic în esență. Cu alte cuvinte, cel care îi oferă pentru plata unei datorii sau a unui bun o poate face doar pentru că emitentul obligației de plată asistă în livrarea efectivă a valorii. Astfel, deși deținătorul notei poate dobândi un titlu legal, el nu a cumpărat de fapt bunul în sine, căci nu a oferit valoare prezentă. În același timp, creează un „trust constructiv.”

„Puțin aluat dospește toată frământătura.” (Galateni 5:9)

---

⁵⁵⁷ Abraham Lincoln

⁵⁵⁸ James Madison

⁵⁵⁹ Woodrow Wilson

⁵⁶⁰ Congressmanul Louis T. McFadden, în 1932 (reprezentant din Pennsylvania).

⁵⁶¹ Henry Cabot Lodge Sr., în 1913.

⁵⁶² Congressmanul Charles A. Lindbergh Sr., în 1913

⁵⁶³ John Maynard Keynes, Consecințele economice ale păcii, 1920

⁵⁶⁴ Lewis v. United States, 680 F. 2d 1239, Circuitul 9, 1982

⁵⁶⁵ Charles A. Lindbergh Sr., 1923

⁵⁶⁶ Esop

⁵⁶⁷ Tender – o ofertă de bani. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 1714.

Amintește-ți: banii nu lucrează pentru tine. „Cred că avem mai multă birocrație guvernamentală decât este necesar, prea mulți paraziți trăind pe spinarea celor harnici.”⁵⁶⁸

Banii nu pot transpira; nu pot trudi. Oamenii sunt cei care plătesc dobânzile, care muncesc, care se încovoie sub povara datoriilor, ca alții, deja bogați, să obțină și mai mult, făcând tot mai puțin.

„Dintre toate mijloacele de a înșela clasele muncitoare ale omenirii, niciunul nu a fost mai eficient decât cel care îi amăgește cu banii de hârtie.”⁵⁶⁹

„Dacă împrumuți bani cuiva din poporul Meu care este sărac, să nu fii ca un cămătar față de el, să nu-i ceri dobândă.” (Exod 22:25)

„Instituțiile bancare sunt mai periculoase decât armatele staționare.”⁵⁷⁰

„Greutăți diferite sunt o urâciune înaintea Domnului, și o balanță falsă nu este bună.” (Proverbe 20:23)

Este de asemenea important să înțelegem un fenomen interesant descris de Legea lui Gresham. Atunci când bani buni, adică bani-comoditate cu valoare intrinsecă deplină, circulă alături de o monedă depreciată sau falsificată, „banii răi îi alungă pe cei buni.”⁵⁷¹ Cu alte cuvinte, banii din metale prețioase vor fi în cele din urmă înlocuiți de bani de credit și bani fiduciar, nu pentru că sunt mai buni, ci pentru că sunt mai răi.

„Își vor arunca argintul pe străzi și aurul lor va fi disprețuit; argintul și aurul lor nu-i vor putea izbăvi în ziua mâniei Domnului; nu-și vor sătura sufletele și nu-și vor umple măruntaiele, pentru că au fost piatra de poticnire a nelegiurii lor.” (Ezechiel 7:19)

„Cheltuirea banilor care vor fi plătiți de către posteritate, sub numele de finanțare, nu este altceva decât o escrocherie a viitorului la scară largă.”⁵⁷² „...100% din ceea ce se colectează este absorbit exclusiv de plata dobânzii la datoria federală... toate veniturile din impozitul pe venit individual sunt cheltuite înainte ca măcar un bănuț să fie utilizat pentru serviciile pe care contribuabilii le așteaptă de la guvern.”⁵⁷³

Pentru a susține moneda de hârtie, este necesar să fie susținută inițial prin convertibilitate într-o monedă de tip comoditate. Există o istorie îndelungată a sistemelor monetare bazate pe standard bimetalic sau pe aur, cu convertibilitate totală sau limitată. Din cauza procesului lacom de devalorizare pentru a stimula comerțul exterior sau a unei politici indulgente de emisiune, după o perioadă, pare necesară restrângerea dreptului la convertire. În 1933, Roosevelt, prin HJR 192 și printr-un „standard modificat al lingourilor de aur,” a blocat dreptul cetățenilor de a converti bancnotele în aur. A devenit ilegal ca *cetățenii Statelor Unite* să dețină aur. Deși acest lucru a fost modificat ulterior în 1974 și 1977, cetățenii nu au niciun drept legal de a solicita valoarea aurului sau argintului și nu pot impune legal plata în aur.⁵⁷⁴

„Este bine că oamenii acestei națiuni nu înțeleg sistemul nostru bancar și monetar, căci dacă ar face-o, cred că ar izbucni o revoluție înainte de dimineață.”⁵⁷⁵

În 1978, în urma reformelor făcute de Fondul Monetar Internațional, Congresul a scos oficial Statele Unite de sub standardul aurului la nivel internațional.

„Greutăți diferite și măsuri diferite, amândouă sunt o urâciune pentru Domnul.” (Proverbe 20:10)

⁵⁶⁸ Scrisoarea lui Thomas Jefferson către William Ludlow, 1824.

⁵⁶⁹ Daniel Webster, lexicograf.

⁵⁷⁰ Scrisoarea lui Jefferson către John Tyler, 1816.

⁵⁷¹ Finanțistul englez Sir Thomas Gresham

⁵⁷² Thomas Jefferson

⁵⁷³ Raportul Comisiei Grace din 1984 prezentat președintelui Ronald Reagan.

⁵⁷⁴ 31 USC Secțiunea 5118(a)(1) și (d)(2). Vezi *Fay Corp. v. Frederick & Nelson Seattle, Inc.*, 896 F2d 1227 (Circuitul 9).

⁵⁷⁵ Henry Ford

Legea privind moneda din 1792 descria greutatea, conținutul și puritatea monedelor americane. Legea prevedea și pedeapsa pentru oricine ar fi fost găsit vinovat de falsificarea monedei.

În Secțiunea 19 se prevede: „Și să fie decretat mai departe că, dacă vreo monedă de aur sau argint bătută la monetărie va fi falsificată... orice funcționar sau persoană vinovată va fi considerată vinovată de crimă și va suferi pedeapsa cu moartea.”

Totuși, până la sfârșitul anilor 1970, nicio monedă majoră nu mai era convertibilă în aur pentru cetățeni. De la 31 decembrie 1974, cetățenilor li s-a permis să dețină aur, dar nu și să-l folosească „ca monedă.”⁵⁷⁶

„Niciun stat nu va face altceva decât monede din aur și argint ca mijloc legal de plată a datoriilor... și nu va afecta obligația contractelor.” (Secțiunea 10, Articolul I din Constituția Statelor Unite).

„Văd în viitor o criză care mă neliniștește și mă face să tremur pentru siguranța țării noastre; corporațiile au fost întronate, va urma o eră a corupției la nivel înalt, iar puterea financiară a țării va încerca să-și prelungească dominația apelând la prejudecățile poporului, până când bogăția va fi concentrată în câteva mâini, iar publicul va fi distrus.”⁵⁷⁷

„Lumea a fost întotdeauna trădată, nu de ticăloși, ci de oameni decenti cu idei proaste.”⁵⁷⁸

„Această Lege a Rezervei Federale stabilește cel mai gigantic trust de pe pământ. Când președintele va semna această lege, guvernul invizibil al Puterii Monetare va fi legalizat. Oamenii nu vor înțelege imediat, dar ziua socotelii este doar la câțiva ani distanță. Acest trust va realiza curând că a mers prea departe chiar și pentru binele său. Poporul trebuie să facă o declarație de independență pentru a se elibera de sub Puterea Monetară.”⁵⁷⁹

„Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni: căci ori va urî pe unul și va iubi pe celălalt, ori se va alipi de unul și-l va disprețui pe celălalt. Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona.” (Matei 6:24)

„Mamona, un cuvânt aramaic *mamon* care înseamnă „avere”... Probabil derivă din *Ma'amon*, ceva încredințat spre păstrare. În orice caz, se pare că exista un joc de cuvinte triplu pe această semnificație în Luca 16:11: 'Dacă deci n-ați fost credincioși în mamona nedreaptă, cine vă va încredința adevăratele [bogății]?' Cuvântul scris cu italice reprezintă forme ale rădăcinii semitice '*men*.'”⁵⁸⁰

Cel *mai gigantic „trust” de pe pământ* urma să fie construit (și este acum întemeiat) într-un mod foarte interesant. El a implicat încredințarea aproape întregii averi, proprietăți și drepturi ale omului, dăruite lui de Dumnezeu, într-un „trust” mondial. A fost un proces care nu s-a limitat doar la sistemul monetar, dar este acel sistem care este accentuat în aceste pagini. [În română, cuvântul “trust” poate fi păstrat ca atare (în sens juridic și economic, „entitate de control al averilor și resurselor”), sau tradus prin “întreprindere de monopol / instituție de încredințare,” dar în contextul biblico-financiar e mai bine să rămână „trust,” pentru a păstra impactul și aluzia la concentrarea puterii.]

Aceasta nu a fost prima încercare de a realiza acest lucru și nu va fi ultima. Așa-numitul Război Civil a început procesul de garantare a datoriei guvernului federal. În 1872, în urma „Legii Băncii Naționale,” Horace Greeley a declarat: „Am rupt lanțurile a patru milioane de oameni și am adus toți muncitorii la același nivel, nu atât prin ridicarea foștilor sclavi, cât prin reducerea populației muncitoare, albe și negre, la o stare de iobăgie. În timp ce ne lăudăm cu faptele noastre nobile, ascundem cu grijă faptul urât că, prin sistemul nostru monetar nelegiuit, am naționalizat un sistem de oprimare care, deși mai rafinat, nu este cu nimic mai puțin crud decât vechiul sistem al sclaviei.”

⁵⁷⁶ „Etalonul aur,” „Monedă,” Microsoft® Encarta. ©1994 Ms.Corp. Funk & Wagnall's Corp.

⁵⁷⁷ Abraham Lincoln

⁵⁷⁸ Sidney Harris

⁵⁷⁹ Congressmanul Charles A. Lindbergh Sr., 22 decembrie 1913.

⁵⁸⁰ „Nu există dovezi că acest cuvânt a fost numele unui înger sau al unui zeu, așa cum apare la Milton (Par. Lost I.678, cf. Spenser F.Q. II.vii.8)” Encyclopedia Britannica.

Asumarea internă a datoriei a salvat temporar America. Dar Legea Rezervei Federale a reluat procesul de garantare a datoriei și a titlului asupra tuturor lucrurilor din America — și eventual din întreaga lume — într-un trust colectiv masiv.

A existat o singură încercare reală de a inversa acest proces la nivel guvernamental. Președintele Kennedy pregătise tipărirea a patru miliarde de dolari în bancnote ale Statelor Unite care să înlocuiască bancnotele Rezervei Federale. Începuse să retragă trupele din Vietnam, semnase o serie de ordine executive în pregătirea pentru o prăbușire economică totală, dacă și când puterile monetare ar fi decis să colapseze economia, așa cum făcuseră în 1929. Robert Kennedy, ca Procuror General, a înțeles că garantarea datoriei americane însemna că fiecare bucată de pământ, resursă naturală, animale, fabrici, mașinării și chiar oamenii înșiși deveniseră garanție pentru datoriile statului. Planurile lui Kennedy au murit odată cu el, și toate eforturile sale au fost zădărnice de Johnson.

„Fiule, dacă te-ai pus chezaș pentru prietenul tău, dacă ți-ai bătut palma cu un străin... Până când vei dormi, leneșule? Când te vei scula din somnul tău? Puțin somn, puțin ațipire, puțin încrucișat al mâinilor pentru odihnă — și sărăcia va veni peste tine ca un hoț și lipsa ca un om înarmat.” (Proverbe 6:1,11)

„Această bancnotă este mijloc legal de plată pentru toate datoriile publice și private și este răscumpărabilă în bani legali la Trezoreria Statelor Unite sau la orice bancă federală de rezervă.” (Textul original de pe bancnotele Fed.)

Aici încep să se lege mai multe idei. Dacă mijlocul legal de plată este la un moment dat răscumpărabil în bani legali, atunci nu este bani legali. Mijlocul legal de plată poate cumpăra doar un titlu legal, nu și unul legitim.

„Există o distincție între o datorie achitată și o datorie plătită. Când este achitată, datoria încă există, deși își pierde caracterul de obligație legală pe durata achitării. Ceva din vitalitatea inițială a datoriei continuă să existe, ceea ce o face transmisibilă, deși beneficiarul o primește supusă limitărilor ce decurg din achitare. Faptul că poate constitui o contraprestație pentru o nouă promisiune de plată o face transmisibilă prin cesiune.”⁵⁸¹

„Pentru curvari, pentru cei ce se spurcă cu oameni, pentru răpitori de oameni, pentru mincinoși, pentru cei ce jură strâmb și pentru orice altceva este împotriva învățaturii sănătoase... Gurile lor trebuie oprite, ei răstoarnă case întregi, învățând lucruri ce n-ar trebui, de dragul unui câștig⁵⁸² murdar.”⁵⁸³ (1 Timotei 1:10; Tit 1:11)

Vedem din nou aici procesul de creare a unui titlu legal și a unui trust constructiv. „Titlu legal” este definit ca „Un titlu recunoscut sau aplicabil într-o instanță de drept, sau unul care este complet și perfect în ceea ce privește dreptul aparent de proprietate și posesie, dar care nu conferă niciun beneficiu real asupra proprietății, o altă persoană fiind echitabil îndreptățită la acel beneficiu; în oricare caz, opusul ‘titlului echitabil.’”⁵⁸⁴ Așadar, cu titlul tău legal, ai acum doar un drept aparent de proprietate și posesie, dar niciun drept la beneficiul real, ceea ce ridică un trust constructiv.

Un „trust constructiv” este, „Un trust ridicat prin interpretarea legii, spre deosebire de un trust expres.

⁵⁸¹ Stanek v. White, 172 Minn. 390, 215 N.W.784

⁵⁸² Strong’s No. 2771 *kerdos* {ker’-dos} Origine: afinitate incertă. Parte de vorbire: substantiv neutru. AV (Authorized Version): *gain* (2), *lucre* (1) [3]. 1) câștig, avantaj, profit

⁵⁸³ Strong’s No. 150 *aischros* {ahee-skhrōs’} Origine: din aceeași rădăcină ca 153. Parte de vorbire: adjectiv. AV (Authorized Version): *filthy* (1) 1) murdar, josnic, rușinos, plin de necinste

⁵⁸⁴ „Titlu legal” Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 1734.

Oriunde circumstanțele unei tranzacții sunt de așa natură încât persoana care deține titlul legal asupra unei proprietăți nu poate beneficia de dreptul real asupra acesteia fără a încălca un principiu consacrat al echității, instanța va impune imediat un trust constructiv și îl va fixa asupra conștiinței deținătorului titlului legal, transformându-l astfel într-un administrator pentru persoanele care, din punct de vedere echitabil, sunt îndreptățite la beneficiul acelei proprietăți.”⁵⁸⁵

„**INTERESUL BENEFICIAR**” este „Profitul, beneficiul sau avantajul care rezultă dintr-un contract, ori dreptul de proprietate asupra unui bun, deosebit de dreptul de proprietate legal sau de control.”⁵⁸⁶ Ar trebui să fie clar că, deși un titlu legal poate părea că oferă dreptul de proprietate sau la beneficii, în realitate nu o face.

De asemenea, putem observa că titlul legal este opusul titlului echitabil. „Titlul echitabil este dreptul unei persoane de a i se transfera titlul legal; sau beneficiul real al unei persoane pe care echitatea o consideră adevăratul proprietar, deși titlul legal este deținut de altcineva.”⁵⁸⁷ Așadar, este clar că o persoană care deține un titlu legal asupra unei proprietăți, fie ea reală sau personală, nu este adevăratul proprietar, chiar dacă acel titlu este înregistrat pe numele său. De asemenea, trebuie remarcat că titlul legal poate fi luat de la cel care îl deține și transferat, prin drept, celui care deține titlul echitabil.

Persoana care deține titlul este numită „*feoffee to uses*,” adică „o persoană căreia i-a fost transmis un teren pentru uzul unui terț (acesta fiind numit *cestui que use*). Aceasta are aceeași poziție față de uz precum un administrator față de un trust.”⁵⁸⁸ El corespunde termenului latin *'haeres fiduciarius'* din dreptul roman.”⁵⁸⁹

„§30. **Cumpărător de bună-credință pentru valoare** – (1) care plătește valoare. În 1450, echitatea oferea un remediu împotriva unui administrator sau ‘*feoffee to uses*,’ dar nu împotriva celui căruia acesta îi transfera proprietatea, decât dacă acesta accepta în mod expres obligațiile trustului. Această regulă a devenit rigidă și s-a impus chiar dacă noul deținător nu și-a asumat obligațiile trustului; astfel a luat naștere trustul constructiv, extins apoi la toate cazurile în care un pârât s-ar îmbogăți pe nedrept cu o proprietate specifică în dauna reclamantului, inclusiv în cazuri de fraudă, executare specifică, corectarea instrumentelor, ipotecă echitabilă sau reziliere...”

„Un creditor judiciar nu este considerat un cumpărător de bună-credință pentru valoare, pentru că nu oferă nicio valoare reală prezentă pentru bunul asupra căruia are un drept de ipotecă și pentru că nu dobândește titlul asupra acestuia; dar dacă achiziționează bunul la o vânzare prin executare, este considerat că oferă atunci o valoare deoarece își creditează prețul de achiziție asupra creanței sale.”⁵⁹⁰ În primul paragraf vedem că a devenit o regulă rigidă ca trustul constructiv să fie respectat. Problema este că cumpărătorul unui titlu legal nu este un **cumpărător de bună-credință pentru valoare**, deoarece el a lăsat o **obligație neexecutată** față de emitentul obligațiunii, sub sigiliu și tratat.”⁵⁹¹

„Sper că vom zdrobi încă din naștere aristocrația corporațiilor financiare, care îndrăznesc deja să provoace guvernul nostru la o confruntare și să sfideze legile țării.”⁵⁹²

⁵⁸⁵ Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 1759.

⁵⁸⁶ Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 206

⁵⁸⁷ „Titlu echitabil” Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 1734

⁵⁸⁸ Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 767. 1 Green1. Cruise, Dig. 333.

⁵⁸⁹ Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 767

⁵⁹⁰ Clark’s Sumar al Dreptului American, secțiunea „Echitate,” pp. 263–264.

⁵⁹¹ Fondul Monetar Internațional (FMI). Dolarul american a jucat un rol esențial în noul sistem, devenind, în esență, moneda lumii. Acest lucru a fost adevărat, în primul rând, pentru că toți membrii FMI și-au definit valoarea propriilor monede în raport cu dolarul și, în al doilea rând, pentru că SUA a fost de acord să convertească toate dolarii deținuți de guvernele străine în aur, la cerere și la cursul de schimb convenit în momentul înființării FMI. În mod oficial, aceasta însemna că lumea era pe un „standard de schimb în aur,” întrucât guvernele își puteau transforma monedele în aur prin intermediul dolarului american. „Money,” Microsoft® Encarta.

⁵⁹² Scrisoarea lui Jefferson către George Logan, noiembrie 1816

„Interesele statului-corporație sunt de a converti toate bogățiile pământului în dolari.”⁵⁹³ „Dacă toate împrumuturile bancare ar fi rambursate... nu ar mai exista niciun dolar în circulație. Cineva trebuie să împrumute fiecare dolar existent. Nu avem un sistem monetar permanent.”⁵⁹⁴

Statele Unite, și lumea în general, au abandonat standardul aurului, dar nu au eliminat încă din circulație notele de obligațiune. [De când a fost scris inițial acest text, noile bancnote cu un nou sigiliu înlocuiesc treptat vechile bancnote cu sigiliu. Aceste bancnote nu sunt returnate Statelor Unite sau Washingtonului D.C. Ele nu sunt emise de municipalitatea D.C., ci reprezintă o nouă „voință, testament sau dispoziție scrisă integral de mâna testatorului”].

„Credința trebuie păstrată; simplitatea legii națiunilor trebuie să prevaleze. O regulă aplicată cambiilor ca unor instrumente sacre.”⁵⁹⁵

Pentru ca trustul să funcționeze, sigiliul și obligația trebuie respectate sau bancnotele sigilate trebuie înlocuite la timp cu altele noi.

„Criminal: o persoană cu instincte prădătoare care nu are capital suficient pentru a înființa o corporație.”⁵⁹⁶

„... Băncile Rezervei Federale nu sunt federale... ci sunt corporații independente, deținute privat și controlate local... fără supraveghere zilnică din partea guvernului federal.”⁵⁹⁷

Trustul constructiv creat prin Legea Rezervei Federale și anii de utilizare aproape exclusivă a bancnotelor și băncilor acesteia au redus, în cele din urmă, aproape tot pământul din Statele Unite la un simplu titlu legal, în timp ce titlul echitabil și proprietatea reală se află într-un trust public aflat în faliment.⁵⁹⁸

„Nimeni nu este considerat solvent dacă nu poate plăti tot ceea ce datorează.”⁵⁹⁹

Acest trust constructiv este un trust tripartit, în care cetățenii Statelor Unite sunt atât beneficiari, cât și garanți pentru datoriile trustului. Guvernul Federal al Statelor Unite este emitentul obligației bancnotelor, iar Rezerva Federală este emitentul și proprietarul bancnotelor, deoarece le-a cumpărat de la guvern.

„Nu fi printre cei care bat palma, nici printre cei care se pun chezași pentru datorii.” (Proverbe 22:26)

Este în cele din urmă necesar ca bancnotele să fie emise dintr-o singură sursă, pentru a executa trustul (acesta este acum cazul noilor bancnote aflate în circulație). Acestea vor fi, în întregime, monedă fiduciară. Nu vor avea nicio valoare reală, în afară de ceea ce le este atribuit prin decret. De asemenea, vor fi holografice.⁶⁰⁰ Bancnotele sigilate vor reveni noului emitent, iar titlul echitabil și proprietatea asupra tuturor bunurilor, lucrurilor și creanțelor rămase în trust vor fi transferate posesorului bancnotelor originale.

„Fiecare efort al Consiliului Rezervei Federale a fost de a-și ascunde puterea, dar adevărul este că... Fed a uzurpat guvernul. Controlează totul aici (Congresul) și controlează toate relațiile noastre externe. Face și desface guverne după bunul plac!”⁶⁰¹

⁵⁹³ William O. Douglas (pag. 95, 54).

⁵⁹⁴ Robert Hemphill, Banca Federal Reserve din Atlanta, în prefața cărții *100% Money* de Irving Fisher.

⁵⁹⁵ Fides servanda est; simpliciter juris gentium praevalere. 3 Burrows, 1672; story, Bills. § 15

⁵⁹⁶ Howard Scott

⁵⁹⁷ Circuitul 9, în cauza *Lewis v. United States*, 24 iunie 1982

⁵⁹⁸ „În baza noii legi, banii sunt emisi către bănci în schimbul obligațiilor guvernamentale, cambii, tratate, bilete la ordin, acceptări comerciale și acceptări bancare. Banii vor valora 100 de cenți pe dolar, deoarece sunt garantați de creditul Națiunii. Ei vor reprezenta o ipotecă asupra tuturor locuințelor și altor proprietăți ale tuturor cetățenilor Națiunii.” House Congressional Record, 9 martie 1933, HR 1491, pg. 83

⁵⁹⁹ Solvendo esse nemo intelligitur nisi qui solidum potest solvere. Dig.50.16.114

⁶⁰⁰ HOLOGRAF – un testament sau act scris în întregime de mâna testatorului. Black's Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 898.

⁶⁰¹ Louis T. McFadden (fost președinte al Comitetului pentru Bănci și Monedă al Camerei Reprezentanților – asasinat!)

„Există două tipuri de bancnote pe care Rezerva Federală este autorizată să le emită (Legea din 1913): prima este bancnota Rezervei Federale. Moneda Statelor Unite există în mai multe forme, dar cea predominantă este bancnota Rezervei Federale, deși cea mai mare parte a banilor în circulație există sub formă de înscrisuri în registrele bancare ca rezultat al împrumuturilor. Al doilea tip de bancnotă este bancnota Băncii Rezervei Federale, care nu a mai fost folosită din 1935.”⁶⁰²

„O 'relație fiduciară' există atunci când se acordă încredere de o parte, iar cealaltă dobândește superioritate și influență, relație care nu trebuie să fie neapărat legală, ci poate fi morală, socială, domestică sau pur și simplu personală.”⁶⁰³

„Fiecare bancnotă include următoarele elemente: sigiliul, numărul și litera Băncii Rezervei Federale care a emis bancnota; sigiliul Departamentului de Trezorerie; numărul de serie; anul în care bancnota a fost concepută; și numerele de identificare ale plăcii de tipărire.”⁶⁰⁴ Fraza: „Această bancnotă este mijloc legal de plată pentru toate datoriile publice și private și este răscumpărabilă în bani legali la Trezoreria Statelor Unite sau la orice Bancă a Rezervei Federale” a fost eliminată de pe bancnote, dar nu această frază le făcea răscumpărabile, ci sigiliul și obligația Trezoreriei.

Acest trust caritabil de tip *cestui que*,⁶⁰⁵ rezultat prin procesul de conversie echitabilă,⁶⁰⁶ aduce toate bunurile cumpărate în ultima generație cu aceste bancnote în cadrul celui mai gigantic trust de pe fața pământului.

„Așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Cel ce te-a întocmit din pântecul mamei tale: Eu sunt Domnul, care fac toate lucrurile, care întind cerurile singur și care întind pământul prin Mine însumi; care zădărnicesc semnele mincinoșilor și îi înnebunesc pe ghicitori, care întorc înapoi pe cei înțelepți și care prefac cunoștința lor în nebunie.” (Isaia 44:24-25)

Cum este posibil ca tot ceea ce credeai că deții să fie de fapt deținut de altcineva? Există vreodată cale de a dobândi din nou darurile lui Dumnezeu?

„Un trust este o obligație de conștiință a unuia față de voința altuia.”⁶⁰⁷

Amintește-ți că un „TRUST” este: „Un drept de proprietate, real sau personal, deținut de o parte în beneficiul altei părți. O obligație care rezultă din încrederea acordată fiduciarului (sau reprezentantului), care are titlul legal asupra bunului transmis lui, obligație prin care acesta trebuie să administreze bunul cu credincioșie, conform încrederii acordate sau, altfel spus, conform voinței constituitorului trustului... O obligație echitabilă, expresă sau implicită, care apasă asupra unei persoane, datorită încrederii puse în ea, de a administra sau dispune de bun în beneficiul altei persoane, potrivit acelei încrederi... 'Trustul' este definit într-un sens larg și cuprinzător ca o relație între două persoane, prin care una dintre ele deține bunuri în beneficiul celeilalte... și ca o încredere acordată unei persoane, în beneficiul alteia, cu privire la bunurile deținute de prima, pentru beneficiul celeilalte.”⁶⁰⁸

⁶⁰² “Money,” Ms. Encarta. ©1994 Ms. Corp. Funk & Wagnall’s Corp.

⁶⁰³ Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 775

⁶⁰⁴ “Currency,” Microsoft Encarta. ©1994 Ms. Corp. Funk & Wagnall’s Corp.

⁶⁰⁵ „Cel care are dreptul la un beneficiu dintr-o proprietate, al cărei titlu legal este deținut de altul.” Black’s Law Dictionary, p. 303.

⁶⁰⁶ Conversie echitabilă „Conversie. Conversie constructivă. O conversie implicită sau virtuală, care are loc atunci când o persoană face anumite acțiuni în raport cu bunurile altcuiva care, din punct de vedere juridic, echivalează cu însușirea proprietății în beneficiul propriu. Conversia directă are loc atunci când o persoană își însușește în mod efectiv proprietatea altuia pentru folosul și plăcerea sa personală.” Black’s Law Dictionary, p. 430.

⁶⁰⁷ Fides est obligatio conscientiae alicujus ad intentionem alterius. Bacon

⁶⁰⁸ Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 1759.

Un trust constructiv este un trust implicit, „creat prin implicația legii; un trust dedus sau prezumat din circumstanțe” sau un trust imperfect ori executoriu, care „necesită întocmirea unui instrument ulterior sau efectuarea unui alt act din partea creatorului trustului sau a administratorului, pentru finalizarea completă a acestuia.” Acesta se deosebește de un trust expres sau executat.

Un „trust executat” este „un trust al cărui plan a fost pe deplin declarat de la început... Un trust în care drepturile și interesele asupra bunurilor implicate sunt complet stabilite și definite de către instrumentul de constituire, fără a necesita alte acte pentru a-l completa.”⁶⁰⁹

„Frica poate domina doar atunci când victimele sunt ignorante față de realitate.”⁶¹⁰

Un nou instrument trebuie să notifice existența trustului; ar fi un testament holograf, emis în întregime de Rezerva Federală, cu acorduri ce garantează acceptarea sa, cel mai probabil stabilite sau susținute prin organizații mondiale precum Fondul Monetar Internațional (FMI) și Națiunile Unite. Acest nou instrument de schimb (monedă fiduciară) nu ar mai fi același tip de bancnotă și ar marca executarea trustului. Ar permite retragerea din circulație a bancnotelor sub sigiliu și obligație [Vezi noile bancnote aflate în circulație].

Este posibilă vreo evadare din acest trust global? Se poate reveni vreodată la un titlu legal autentic? Pot fi reunite un titlu legal și un titlu echitabil într-un titlu bun și complet?

„Lucrurile care nu au fost încă introduse în posesia inamicului, nu necesită ficțiunea postliminiului, pentru că proprietatea lor, potrivit dreptului națiunilor, nu s-a schimbat încă.”⁶¹¹

”S79 **Conversiunea echitabilă.** Atunci când... bani sunt investiți pentru beneficiul anumitor beneficiari, echitatea consideră – în special în scopul devoluțiunii⁶¹² – vânzarea sau investiția viitoare ca și cum ar fi avut loc în momentul în care testamentul sau actul a intrat în vigoare; aceasta este denumită, de obicei, doctrina conversiunii echitabile. Istoric, adoptarea unei asemenea reguli se datorează în mare măsură influenței maxime conform căreia echitatea consideră ca fiind făcut ceea ce ar fi trebuit să fie făcut; ...” Există însă unele limitări ale acestei conversiuni. “... Regula nu operează pentru a priva o văduvă de dreptul ei de zestre. Atunci când toți beneficiarii sunt sui juris⁶¹³ (adică majori și cu capacitate deplină de exercițiu) și sunt de acord, aceștia pot, înainte ca conversiunea să aibă loc efectiv, să opteze pentru a primi bunul în forma sa originală, deoarece fiduciarul (trustee-ul) trebuie, într-un asemenea caz, să asculte de beneficiari mai degrabă decât de directivele creatorului trustului; aceasta este denumită, de obicei, doctrina reconversiunii echitabile.”⁶¹⁴

„Să nu dai cu împrumut cu dobândă fratelui tău: dobândă de bani, dobândă de hrană, dobândă de orice lucru ce se dă cu dobândă.” (Deuteronom 23:19)

„Cel care nu știe nimic este mai aproape de adevăr decât cel a cărui minte este plină de minciuni și erori.” Thomas Jefferson

⁶⁰⁹ Adams, Eq., p. 151; vezi și Black’s Law Dictionary, p. 1760.

⁶¹⁰ Thomas Jefferson

⁶¹¹ Res quæ intra præsidia perductæ nondum sunt, quanquam ab hostibus occupatæ, ideo postliminii non egent, quia dominum nondum mutarû ex gentium jure. Grotius, de Jur. Belt. 1.3, c.9, §16; 1.1.3, c.6, §3.

⁶¹² Devoluție. Transferul unui drept, responsabilitate, titlu sau funcție de la o persoană la alta. Black’s Law Dictionary, p. 573.

⁶¹³ „...nu se află sub nicio incapacitate legală sau sub puterea ori tutela altcuiva.” Black’s Law Dictionary, p. 1676.

⁶¹⁴ Clark’s Sumar al Dreptului American, Echitate, pp. 263–264

Rezumat monetar

Tot ceea ce este achiziționat cu o bancnotă nu a fost, de fapt, plătit cu valoare prezentă. O persoană oferă (preschimbă) bancnota (titlul de plată) ca plată legală pentru a descărca o parte din datorie. Cel care a promis, sub sigiliu, să achite datoria deține titlul echitabil în trust, în timp ce persoana care oferă bancnota obține doar titlul legal. Acest proces se numește „conversie echitabilă” și derivă dintr-o construcție juridică. Pentru a dobândi un titlu autentic și real și a reconverti echitabil proprietatea, cineva trebuie să plătească valoare prezentă către cel care deține titlul echitabil.

„Nimeni nu este mai fără speranță în robia sa decât cel care crede în mod fals că este liber.”⁶¹⁵

Un individ trebuie să plătească valoare prezentă și să aibă capacitatea juridică de a deține proprietăți. Cetățenii Statelor Unite încă nu pot folosi aurul ca monedă. O persoană nu poate beneficia de avantajele unui trust și în același timp să pretindă că este imun față de datoriile acelui trust. Un individ trebuie să fie *sui juris* (autonom din punct de vedere juridic).

Dacă un individ plătește valoare prezentă pentru o proprietate în aur sau argint către cineva care este cetățean în trust, dar care are doar titlu legal, poate el să pretindă că a întrerupt legătura cu echitatea? Sau ar trebui să facă mai mult?

„Doctrina trustului constructiv are o limitare importantă: ea nu se aplică unui cesionar care a plătit valoarea și a primit titlu înainte de a avea notificare despre existența trustului sau a altui drept echitabil.” Dar, „Un cumpărător de la un administrator cunoscut, care are autoritatea de a vinde, nu este obligat să verifice aplicarea corectă a banilor din vânzare.”⁶¹⁶

„Predarea nu poate și nu trebuie să transfere celui care primește mai mult decât avea în posesie cel care a făcut predarea.”⁶¹⁷

Achiziționarea cu valoare prezentă de la cineva care are doar titlu legal nu anulează interesul celui care deține titlul echitabil în trust.

„Nimeni nu poate transmite sau înstrăina ceea ce nu deține.”⁶¹⁸

Este posibil să existe o valoare în vechile bancnote care să poată fi folosită pentru a plăti direct deținătorului titlului echitabil, deși un administrator cunoscut s-ar putea să nu aibă autoritatea de a vinde, dar poate fi constrâns de circumstanțe preexistente.

Bancnotele originale ale Rezervei Federale sunt încă sub sigiliu. Trezoreria nu mai are aur pentru a răscumpăra acele bancnote la valoarea lor nominală, dar ele încă au o substanță: dețin titlul echitabil asupra tuturor proprietăților pentru care tu deții doar titlul legal. Dacă natura acestui trust constructiv este schimbată de la un trust cu trei părți la unul cu două părți sau dacă se modifică relațiile dintre părțile implicate, atunci este logic ca toate părțile să aibă opțiunea de a-și modifica și ele relația.

„Să socotesc Eu oare ca fiind curate cumpenele nedrepte și punga cu greutate înșelătoare?” (Mica 6:11)

„Unul care renunță la o creanță preexistentă împotriva lui T în schimbul bunurilor din trust ar trebui și este considerat ca și cum ar fi dat valoare prezentă; și tendința este de a proteja pe cel care doar acceptă bunuri din trust ca garanție colaterală pentru o datorie preexistentă, valoarea constând în abținerea de la a intenta un proces.”⁶¹⁹

---

⁶¹⁵ Johann Wolfgang von Goethe

⁶¹⁶ §30. „Achiziție de bună-credință pentru valoare.” Clark’s, Trusts, pp. 279–281.

⁶¹⁷ Traditio nihil amplius transferre debet vel potest, ad cum qui accipit, quam est apud cum qui tradit. Digest 41.1.20

⁶¹⁸ 25 Barb. N.Y. 284, 301...

⁶¹⁹ §30. „Achiziție de bună-credință pentru valoare” Clark’s Summary of American Law, Trusts, pp. 279–281.

Aceste titluri sub sigiliu și acordul care le permite să existe au precedat trustul. Prin urmare, pretenția pentru plată a existat înaintea trustului, iar tendința este de a proteja această revendicare preexistentă.

Un exemplu al acestui mecanism la nivel național a fost văzut după 28 octombrie 1977, când a devenit clar că Statele Unite nu vor mai plăti aur suveranilor în schimbul biletelor Rezervei Federale. Aproape fiecare țară din lume își stabilise deja propriul sistem monetar de tip rezervă-federală, bazat pe note de datorie, și se afla într-o situație la fel de rea sau chiar mai rea decât SUA. Aceste țări nu erau în poziția de a pune o presiune reală asupra SUA și erau dispuse să facă concesii și acorduri pentru a menține un anumit tip de stabilitate economică.

Panama folosea bancnotele Rezervei Federale ale Statelor Unite și bătea și ceva monedă. Ei aveau o rezervă mare de astfel de note și puteau continua să ceară plata în substanță cu o impunitate economică relativă. Dacă Statele Unite acceptau să transfere Canalul Panama către ei, atunci guvernul Panamez renunța la orice drept de a cere o astfel de plată. Un tratat a fost prompt scris și semnat, acordând guvernului panamez canalul.

Acest principiu al renunțării ca plată este similar cu ceea ce indivizii pot face astăzi în America. Dacă renunță la dreptul lor asupra valorii preexistente care li se datorează, aceasta trebuie considerată ca și cum ar fi dat valoare prezentă. Dar acest trust s-a extins la aproape fiecare aspect al vieții cetățenilor Statelor Unite. Un individ trebuie să renunțe la drepturile asupra tuturor privilegiilor oferite de guvernul Statelor Unite *cetățenilor săi supuși*. Ei trebuie să devină locuitori liberi și naturali. Ei trebuie să renunțe la dreptul lor de răscumpărare într-un sistem și să fie răscumpărați într-altul, pentru a seisi⁶²⁰ (a lua în stăpânire) pământul pe care doresc să-l posede cu adevărat sub acel guvern ceresc în care doresc să trăiască.

[--- Există o altă ușă. Deși notele sigilate dispar rapid din circulație pe măsură ce sunt înlocuite cu noile bancnote, există o altă speranță. Pe măsură ce ușa libertății și a unui domeniu liber se închide, există o altă datorie preexistentă a sistemului lumesc, în sângele nevinovat, care poate elibera poporul din robie. ---]

„Cum stă singuratic cetatea aceea care era plină de popor! Cum a ajuns ca o văduvă! Cea care era mare între neamuri, doamnă peste provincii, a ajuns birnică!” (Plângerile lui Ieremia 1:1)

„Cred că există mai multe cazuri de restrângere a libertății poporului prin pătrunderi lente și silențioase ale acestor puteri, decât prin uzurpare violentă și bruscă.”⁶²¹

A fost întoarcerea omului de la căile lui Dumnezeu, dorința lui după bogățiile, beneficiile și confortul oferit de regimurile lumești și cuvintele lor mândre, care l-au sedus pe om în robia actuală. Dreptul și autoritatea de a impune impozite de consum (tribut) pe teren sau muncă se bazează pe insuficiențele titlului legal care a fost convertit echitabil, exact ca pe vremea faraonului.

„Prin lăcomie și cu cuvinte înșelătoare vă vor face negoț: osânda lor nu zăbovește și pierzarea lor nu dormitează.” (2 Petru 2:3)

Sunt cămătarii de astăzi mai iertători decât cei din vremea lui Neemia? Sau au urmat exemplul lui Roboam?

⁶²⁰ SEISED IN DEMESNE AS OF FEE este expresia tehnică strictă folosită pentru a descrie dreptul de proprietate asupra unei moșii în „fee simple” (proprietate deplină ereditară), în posesie, asupra unui bun imobiliar corporal. Cuvântul „seised” este folosit pentru a exprima „seisin,” adică posesia legală a unui bun funciar de către proprietar. Expresia „in demesne” sau „in his demesne” (în latină: *in dominico suo*) semnifică faptul că persoana este posesorul și proprietarul efectiv al terenului, nu doar al drepturilor de suveranitate sau al serviciilor aferente. Ultimele cuvinte, „as of fee,” indică faptul că persoana este posesorul unei moșteniri în „fee simple,” adică o proprietate ereditară completă și nelimitată. Atunci când obiectul dreptului este incorporeal (cum ar fi un drept, nu un teren fizic), sau când moșia este subordonată unei alte moșii în „freehold,” cuvintele „in his demesne” sunt omise. Black’s Law Dictionary, ed. a 3-a, p. 1597

⁶²¹ James Madison

„Căci toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei; și împărații pământului s-au desfrânat cu ea și negustorii pământului s-au îmbogățit din belșugul desfătărilor ei. Și am auzit un alt glas din cer zicând: Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Pentru că păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.” (Apocalipsa 18:3, 5)

„A reconverti în chip echitabil înseamnă a așeza omul între Marea Roșie și un Faraon împietrit la inimă, având doar cântarea lui Moise și a Mielului. Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernic! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților!” (Apocalipsa 15:3)

„Dar pe muntele Sion va fi izbăvirea, și va fi sfințenie; și casa lui Iacov își va stăpâni moștenirea.” (Obadia 1:17)

Ar trebui să fie clar că, chiar dacă îți achiți datoria ipotecii și obții titluri legale, nu ai încă titluri clare și bune, care "sunt sinonime; 'titlu clar' înseamnă că terenul este liber de sarcini; 'titlu bun' este unul liber de litigii, defecte evidente și îndoieli grave, incluzând atât titlul legal cât și cel echitabil și derivabil în mod corect din înregistrări."⁶²²

„Și negustorii pământului plâng și se tânguiesc pentru ea, pentru că nimeni nu mai cumpără marfa lor, marfă de aur și argint și pietre scumpe, și perle, și în subțire, și purpură, și mătase, și stofa stacojie, și tot lemnul de tiin, și tot felul de vase de fildeș, și vase din lemn de mare preț, și din aramă, fier și marmură, Și scorțișoară, și miresme, și miruri, și tămâie, și vin, și untdelemn, și făină fină, și grâu, și vite, și oi, și cai, și care, și suflețe de oameni.” (Apocalipsa 18:11, 13)

Cine a cumpărat pământul cu minciuni și șiretlicuri? Cine sunt aceia care au căutat să fie dumnezei peste oameni, dar *care prin fire nu sunt dumnezei?*

„Să nu fii printre cei ce dau mâna, printre cei care sunt garanți pentru datorii.” (Proverbe 22:26)

Cum a putut să se întâmple toate acestea? Mass-media modernă a explicat: „Suntem recunoscători pentru Washington Post, New York Times, revista Time și alte publicații importante ale căror directori au participat la întrunirile noastre și au respectat promisiunea de discreție timp de aproape 40 de ani. Ar fi fost imposibil să ne dezvoltăm planul pentru lume dacă am fi fost supuși luminii publicității în acei ani. Dar lumea este mai sofisticată și pregătită să meargă spre un guvern mondial. Suveranitatea supranațională a unei elite intelectuale și a bancherilor mondiali este cu siguranță preferabilă autodeterminării naționale practicate în secolele trecute.”⁶²³ „Vom impune agenda noastră asupra mass-mediei tratând subiectele și problemele pe care noi alegem să le tratăm.”⁶²⁴ „Scopul nostru este să oferim oamenilor nu ceea ce vor, ci ceea ce noi decidem că ar trebui să aibă.”⁶²⁵

„Sistemul Federal Reserve plătește Trezoreriei S.U.A. 20,60\$ pentru o mie de bancnote — adică puțin peste 2 cenți pentru fiecare — fără a ține cont de valoarea nominală a bancnotei. Bancnotele Federal Reserve,⁶²⁶ incidental, sunt singurul tip de monedă aflat în prezent în circulație. Ele sunt tipărite exclusiv de Biroul de Gravură și Tipărire al Trezoreriei, iar prețul de 20,60 USD pe mie reflectă costul total de producție al Biroului. Bancnotele Rezervei Federale sunt tipărite doar în denominații de 1, 2, 5, 10, 20, 50 și 100 de dolari. Bancnotele de 500, 1000, 5000 și 10.000 de dolari au fost tipărite ultima dată în anul 1945.”⁶²⁷

⁶²² „Titlu clar.” Black’s Law Dictionary, p. 1733.

⁶²³ David Rockefeller – reuniunea Bilderberger, iunie 1991, Baden-Baden, Germania. Publicat în presa franceză.

⁶²⁴ Richard M. Cohen, fost producător principal la CBS News.

⁶²⁵ Richard Salant, fost președinte CBS News.

⁶²⁶ „Obligațiuni ale SUA... acceptate pentru toate taxele, vamile și alte datorii publice.” Legea Publică 99-185 din 17 decembrie 1985; Codificată la 31 USC §5101 & §5111–§5112(a)(7)–(10).

⁶²⁷ Donald J. Winn, asistent al Consiliului Guvernatorilor Sistemului Federal Reserve.

Începând cu anul 1985, guvernul Statelor Unite permite utilizarea unor greutate și măsuri diferite într-un sistem complex de mijloace legale de plată, iar mai multe forme de „dolari” sunt considerate monedă oficială, cum ar fi: bancnote americane nerevendicabile (United States notes),⁶²⁸ bancnote nerevendicabile ale Rezervei Federale (Federal Reserve Notes) – conform [31 United States Code §5103], monede din metal de bază (cu valoare scăzută) și monede de argint degradat – conform [31 United States Code §5112], dolari standard din argint conform standardului din 1792 [*Gold Standard Act din 14 martie 1900*], dolari standard din aur conform standardului din 1900 [31 United States Code §5112], „dolari” din aur American Eagle și „dolari” din argint Liberty de 0,999 uncii troy [31 United States Code §5112].

Alegerea îți aparține. În capitolul *Sistemul vs. Sistemul* voi arăta cum vițelul de aur a fost creația unei trezorerii centrale și a unei bănci pentru a lega poporul laolaltă și cum Dumnezeu urăște asemenea idei și scheme.

---

⁶²⁸ Legea din 25 februarie 1863, Statutele SUA, Vol. XII, p. 345, codificată la 31 USC §5115.

Deportați (Alungați din guvernele oamenilor)

vs.

Plecați (Fugiți în Împărăția Cerurilor pe pământ)

„Legea civilă este ceea ce un popor stabilește pentru sine.”⁶²⁹

„Și Cain și-a cunoscut nevasta; și ea a zămislit și a născut pe Enoh; și el a zidit o cetate,⁶³⁰ și a pus numele cetății după numele fiului său, Enoh.” (Geneza 4:17)

De la Cain la Lameh, de la Nimrod la Faraon și Cezar, oamenii s-au supus altor oameni în schimbul păcii și siguranței presupuse oferite de orașul-stat și guvernele civile făcute de mâna omului. Este acesta planul lui Dumnezeu?

„Și lui Set, de asemenea, i s-a născut un fiu; și i-a pus numele Enos: atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului.” (Geneza 4:26)

Enos nu a chemat numele statelor civile ale lui Cain prin Lameh, ci Numele Domnului. Noi ar trebui să facem mai puțin?

„Voi lua paharul mântuirii⁶³¹ și voi chema Numele Domnului... Căci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit.” (Psalm 116:13; Romani 10:13)

Ne-am putea imagina că acum mii de ani, oamenii trăiau vieți primitive peste tot în lume, asemenea aborigenilor din America de Nord, Australia sau chiar Africa. Totuși, când examinăm înregistrările, găsim nu doar societăți complexe, ci societăți care au multe caracteristici similare sistemelor noastre moderne de economie, justiție și guvernare.

Oamenii au început să se adune în clanuri, triburi și apoi în comunități din mai multe motive. Satele au devenit orașe, orașele au devenit cetăți sau orașe-stat. În cele din urmă, aceste orașe au devenit bogate sau cel puțin unii locuitori din ele au devenit bogați. Când lăcomia, gelozia, invidia, avariția și lenea au început să motiveze poporul în locul căilor lui Dumnezeu, s-au creat metode noi de a proteja și crește cea bogăție urbană.

„Și au zis: Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să ajungă până la cer, și să ne facem un nume, ca să nu fim împrăștiați peste fața întregului pământ.” (Geneza 11:4)

Acum mai bine de patru mii de ani, în împărăția Ur, existau metode sistematice și reguli specifice în instanțele de judecată. Ele soluționau „dispute rezultate din vânzări, moșteniri, daruri sau divorțuri.” Existau diferite tipuri de instanțe cu jurisdicții diferite.

⁶²⁹ Jus civile est quod sibi populus constituit. 1 Johns. N.Y. 424, 426

⁶³⁰ Strong's No. 5892 יָר (עִיר) sau (în plural) 'ar {awr} ori 'ayar (Judecători 10:4) {aw-yar'}, derivat din 5782 – un oraș (un loc păzit de trezire sau veghe)... substantiv masculin 1) excitație, neliniște, anxietate 1a) asociată cu teroarea 2) oraș, cetate (loc de veghe, păzit) 2a) oraș, cetate

⁶³¹ Strong's Nr. 3444 יְשׁוּעָה (yeshû'ah) {yesh-oo'-aw}, participiu pasiv feminin al lui 3467; substantiv feminin 1) mântuire, izbăvire, salvare 1a) **bunăstare** (welfare - asistență socială), prosperitate 1b) eliberare 1c) mântuire (spirituală și/sau fizică)

„Când o pretenție era ‘în numele regelui’ și era combătută, cazul era soluționat printr-un jurământ rostit fie de una dintre părți, fie de un martor.”⁶³²

„Ați auzit iarăși că s-a zis celor din vechime: Să nu juri strâmb, ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale:” (Matei 5:33)

Ana Ittishu (frazе legale și extrase) a fost un cod antic care păstra „Legile Familiale Sumeriene.” Astfel de coduri reglementau căsătoria, adopția, răspunderea pentru daune personale și materiale, precum și obligațiile față de vecini, pedepsele pentru acuzații false și reguli pentru angajarea lucrătorilor ca sclavi pe o perioadă determinată (angajare). Aceste sisteme erau stabilite prin înțelegeri sociale care aduceau atât beneficii cât și edicte.

„Un om lipsit de înțelepciune bate palma și devine garant în fața prietenului său [concetățeanului].”⁶³³ (Proverbe 17:18)

Într-o societate naturală, fără impunerea voinței unui om asupra altuia, fiecare individ răspunde propriei sale conștiințe datorite de Dumnezeu. El poate alege să facă voia Creatorului său sau nu.

„Și uneori, ei jertfeau vechilor zei de piatră, făceau jurămintе păgâne, nădăjduind în sprijinul Iadului, în călăuzirea Diavolului ca să le alunge suferința. Aceasta era calea lor, și singura speranță a păgânilor, cu Iadul mereu în inimile lor, neștiind nici pe Dumnezeu, nici trecerea Lui prin lumea noastră, Domnul Cerului și al pământului; urechile lor nu puteau auzi lauda Sa și nici nu puteau cunoaște slava Lui.”⁶³⁴

Oamenii lipsiți de credință și simțind teroarea absenței lui Dumnezeu în viețile lor se adună și creează zei falși pentru a-i venera prin speranțe false. În această autocompătimire, oamenii sunt recreați de un alt zeu care va cere slujire, loialitate și omagiu. Totul este făcut pentru a se proteja de pericolele lumii, de alți zei falși creați de alți oameni și/sau de actele Dumnezeului Atotputernic sau ale Naturii.

„Bătrânul rege se aplecă spre mânerul relicvei antice și acolo citi istoria războaielor străvechi dintre bine și rău, deschiderea apelor, Potopul care a măturat uriașii, cum au suferit și au murit, acea rasă care a urât pe Stăpânul nostru și a primit judecata din mâinile Sale, valuri năvalnice care i-au găsit oriunde au fugit.”⁶³⁵

Orașele-stat au apărut ca răspuns la această teamă, dar adesea au creat teamă în vecinii lor. Aceste state, la rândul lor, s-au aliat în oligarhii, confederații constituționale și imperii despotice. Ceea ce părea salvarea unui om devenea adesea opresorul și tiranul altuia.

Vanitatea l-a umflat atât de grosolan și infect, încât nu putea auzi alte voci decât pe a lui...

„Cât de des suferă o întreață țară din pricina unui singur om!”⁶³⁶

Până în vremea redactării Codului lui Hammurabi, „regele era deja sursa justiției; judecătorii erau strict supravegheați, iar apelul la rege era permis.”⁶³⁷ Printr-un jurământ de supunere, apelurile către Dumnezeu ale indivizilor nu mai puteau fi auzite peste trâmbițarea autoritară a unui om asupra altuia, iar acea putere a creat un pat al nedreptății.

Acestea nu au fost sisteme legale în evoluție, ci arhetipuri care au crescut natural ca urmare a construcțiilor sociale și a alegerilor sau neglijenței morale a poporului lui Dumnezeu, atunci și acum.

⁶³² Encyclopedia Britannica, vol. II, p. 862, anul 1957.

⁶³³ Strong Nr. 1453 *rea'* {ray'-ah} sau *reya'* {ray'-ah}, derivat din 1462; substantiv masculin 1) prieten, tovarăș, semen, altă persoană 1a) prieten apropiat 1b) tovarăș, **concetățean**, altă persoană (în sens mai slab)...

⁶³⁴ Beowulf 2:175–185, traducere de Burton Raffel.

⁶³⁵ Beowulf versurile 1685–1695, traducere de Burton Raffel.

⁶³⁶ Beowulf versurile 910 și 3075, Burton Raffel.

⁶³⁷ Encyclopedia Britannica, vol. II, p. 862, 1957.

„O seminție care se opune pentru totdeauna voii Domnului, și iar și iar învinsă... Vorbele și istețimea nu-ți vor ajuta sufletul; vei suferi focurile iadului, Unferth, pentru totdeauna chinuit..

Acum ca și atunci, oamenii trebuie să zacă în mâinile sfinte ale Stăpânului lor, mișcați doar după voia Lui: Inimile noastre trebuie să caute acea voință.”⁶³⁸

Oamenii care trăiau în societăți diferite au dezvoltat reguli și obiceiuri care le permiteau supraviețuirea. Secetele, inundațiile, foametea, precum și dușmanii păcii erau gestionați în moduri diferite, în funcție de economia, structura socială și valorile morale sau imorale ale poporului respectiv.

Pe măsură ce baza socio-economică a omului s-a schimbat, la fel s-a schimbat și mediul înconjurător. Aceste noi condiții de mediu au stimulat, la rândul lor, alte schimbări sociale și economice. Ceea ce unii ar putea considera un proces de evoluție este, de fapt, o spirală de revoluție cauzată de efecte și cauze repetate. Însă această spirală merge în sus sau în jos? Este alimentată de virtute sau vanitate? De dreptate sau nedreptate?

Niciunul dintre aceste sisteme nu era perfect. Ele depindeau de înțelepciunea, dreptatea, caritatea și iubirea din inimile popoarelor respective.

„Ce vom zice deci? Este oare legea păcat? Nicidecum! Ba încă eu n-am cunoscut păcatul decât prin Lege. De pildă, n-aș fi știut ce este pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftești!” (Romani 7:7)

Unii oameni ar putea crede că istoria naturii sociale a omului este definită prin istoria progresivă a guvernelor și extinderea sistemelor lor civile. Este oare starea nobilă a omului determinată de cantitatea de guvernare civilă necesară pentru a-i ține în frâu natura coruptă sau de puritatea virtuților sale și de Dumnezeu virtuteii pe care Îl adoră?

„În cea mai coruptă stare se fac cele mai multe legi.”⁶³⁹

Adesea mă întreb dacă nu cumva ne punem speranțele prea mult în constituții, în legi și în tribunale. Acestea sunt speranțe false, credeți-mă; sunt speranțe false. „Libertatea se află în inimile bărbaților și femeilor; când moare acolo, nicio Constituție, nicio lege, niciun tribunal nu o poate salva.”⁶⁴⁰

Ar putea guvernul birocratic, mereu în creștere, tot mai cuprinzător și invaziv, să producă un efect adictiv și apatic asupra naturii virtuoză a cetățenilor săi, aducând treptat la declinul caracterului omenesc?

„Să nu fii printre cei ce bat palma, nici printre cei ce se pun chezași pentru datorii.” (Proverbe 22:26)

În zilele codurilor lui Hammurabi, existau beneficii și dezavantaje ale puterii centralizate și ale jurisdicțiilor create de oameni, deoarece oamenii erau legați prin jurământ.

„Și Haran a murit⁶⁴¹ înaintea tatălui său Terah, în țara nașterii sale, în Ur din Caldeea.” (Geneza 11:28)

Haran a murit în Ur. A murit pur și simplu sau a fost „omorât” de autoritățile legale ale cetății Ur pentru că a ofensat statul? Terah s-a simțit obligat să plece în urma acestor evenimente.

„Și Terah l-a luat⁶⁴² pe fiul său Avram și pe Lot, fiul lui Haran, nepotul său, și pe Sarai, nora sa, soția fiului său Avram; și au ieșit⁶⁴³ împreună din Urul Caldeii, ca să meargă spre țara Canaanului; și au venit⁶⁴⁴ până la Haran și au locuit acolo.” (Geneza 11:31)

⁶³⁸ Beowulf 1:110v, v585, v1055 – traducere de Burton Raffel.

⁶³⁹ Corruptissima republica plurimae leges. Tacitus.

⁶⁴⁰ Spiritul libertății, judecătorul Learned Hand, 189

⁶⁴¹ Strong Nr. 4191 (מָוַת) *muwth* {mooth}, rădăcină primitivă; verb 1) a muri, a ucide, a fi executat 1a) (*Qal*) 1a1) a muri 1a2) a muri ca pedeapsă, a fi omorât 1a3) a muri, a pieri (ca națiune) 1a4) a muri prematur... 1b) (*Poel*) a ucide, a omori, a suprima 1c) (*Hifil*) a ucide, a pune pe cineva la moarte 1d) (*Hofal*) a fi ucis, a fi omorât

Cuvântul *laqach* poate însemna „a lua,” „a apuca,” „a sechestra” sau chiar „a cumpăra.” Împreună, ei au ieșit și au părăsit Urul și jurisdicțiile acestuia, precum și protecția și subordonarea acelei civilizații prospere. Când au ajuns (în ebraică *bow'* – a intra, a fi înregistrat) în cetatea pe care au numit-o Haran, se aflau în aceeași stare, dar sub un alt conducător, încă nefiind prin credință sub conducerea Domnului (YHWH) Dumnezeu.

„Fugi de turma împutită, Ferește-te de turma pângărită.”⁶⁴⁵

„Domnul zisese lui Avram: Ieși⁶⁴⁶ [pleacă] din țara ta,⁶⁴⁷ dintre rudele tale și din casa tatălui tău, și du-te în țara pe care ți-o voi arăta.” (Geneza 12:5)

Avram, împreună cu Lot, a plecat din Haran, fiind călăuzit de credință. Haran era un alt oraș-stat unde tatăl său se stabilise. Dar aceasta nu era ceea ce Dumnezeu voia pentru Avraam, și nici ce Avraam voia.

„Să știți deci că cei ce sunt din credință, aceștia sunt fii ai lui Avraam.” (Galateni 3:7)

„De aceea este prin credință, pentru ca să fie prin har; ca făgăduința să fie sigură pentru toată sămânța; nu numai pentru cea care este din lege, ci și pentru cea care este din credința lui Avraam, care este tatăl nostru al tuturor.” (Romani 4:16)

Avraam este tatăl tuturor adevăraților creștini, pentru că adevărații creștini își pun credința în Domnul și în Singurul Său Fiu, nu în instituțiile oamenilor, liderii lor sau schemele și promisiunile lor sociale.

Conform istoriei lui Iosif, frații săi l-au vândut în robie, iar mai apoi și ei au ajuns în robie, ca să învețe lecția tatălui lor pământesc, Avraam, al cărui Tată era în ceruri, și cu speranța că prin credință vor fi mântuiți în marea eliberare a unui nou legământ.

„Și Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră ca să vă păstreze o rămășiță în țară și să vă salveze viețile printr-o mare izbăvire.” (Geneza 45:7)

Sute de ani mai târziu, Moise și poporul lui Israel vor ieși dintr-un alt regat civilizată și vor deveni din nou rătăcitori evrei în pustie.

„Prin credință Moise, când a ajuns la vârsta maturității, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon; alegând mai degrabă să sufere cu poporul lui Dumnezeu, decât să se bucure de plăcerile păcatului pentru o vreme.” (Evrei 11:24–25)

Atât Avraam cât și Moise au fost foarte de succes în fața dificultăților. Lot, locuind în Sodoma sub protecția regelui, și-a găsit familia coruptă și pe sine însuși captiv al unui invadator, fiind salvat de unchiul său evreu și de Dumnezeul cel nevăzut de mai multe ori.

---

⁶⁴² Strong Nr. 3947 (לָקַח) *laqach* {law-kakh'}, rădăcină primitivă; verb 1) a lua, a obține, a aduce, a apuca, a primi, a cumpăra, a aduce, a lua în căsătorie, a smulge, a lua deoparte 1a) (*Qal*) 1a1) a lua (în mână, a prelua)... 1a4) a lua pentru sine sau pentru altcineva, a procura, a primi, a lua în posesie, a selecta, a alege, a lua în căsătorie, a se căsători, a răpi, a lua pe neașteptate

⁶⁴³ Strong Nr. 3318 (יָצָא) *yatsa'* {yaw-tsaw'}, rădăcină primitivă; verb 1) a ieși, a pleca, a porni, a ieși în afară 1a) (*Qal*) 1a1) a ieși / a veni afară 1a2) a pleca, a porni 1a3) a fi scos, a fi eliberat 1a4) a se desprinde

⁶⁴⁴ Strong Nr. 0935 (בָּוֵא) *bow'* {bo}, rădăcină primitivă; verb 1) a intra, a veni, a merge înăuntru 1a) (*Qal*) 1a1) a intra, a veni înăuntru... 1a3) a ajunge la (un punct, un loc, o stare) 1a4) a fi trecut în registru / a fi enumerat 1a5) a participa, a avea parte...

⁶⁴⁵ Elenor Wylie [1885–1928]

⁶⁴⁶ Strong Nr. 3212 (יָלַק) *yalak* {yaw-lak'}, rădăcină primitivă [compară cu 1980]; verb 1) a merge, a umbla, a veni 1a) (*Qal*) 1a1) a merge, a umbla, a veni, a pleca, a înainta, a se mișca, a se îndepărta 1a2) a muri, a trăi; mod de viață (figurat) 1b) (*Piel*) 1b1) a umbla 1b2) a umbla = a trăi o anumită viață, conduită morală (figurat)

⁶⁴⁷ Strong Nr. 0776 (עֵרֶץ) *'erets* {eh'-rets}, dintr-o rădăcină neutilizată probabil însemnând „a fi ferm;” substantiv feminin 1) pământ, țară, teritoriu 1a) *pământ* 1a1) întregul pământ (în opoziție cu o parte a sa) 1a2) pământul (în opoziție cu cerul) 1a3) pământul ca locuitorii săi 1b) *țară* 1b1) țară, teritoriu, națiune 1b2) district, regiune 1b3) teritoriu tribal 1b4) o bucată de pământ 1b5) Țara Canaanului, Israel 1b6) locuitorii unei țări 1b7) Șeol, tărâmul fără întoarcere (lumea de dedesubt, locuința morților) 1b8) oraș(-stat)...

„Și au copt azime din aluatul pe care-l scosese din Egipt, căci nu era dospit, fiindcă fuseseră izgoniți din Egipt și nu puteau zăbovi, nici nu-și pregătiseră merinde.” (Exod 12:39)

Israelii, în timp ce ieșeau din robia corvezilor Egiptului, au trebuit să treacă printr-un proces de schimbare sau reconversie, trăind sub Legea lui Dumnezeu în pustie timp de patruzeci de ani, pentru a se pregăti pentru Țara Făgăduinței.

După ce au trăit sub guvernarea civilă a Egiptului timp de patru sute de ani, ei fuseseră schimbați sau convertiți de la căile strămoșilor lor. Acea schimbare începuse chiar înainte de a părăsi Egiptul. Vremurile grele ale urgiilor i-au învățat să depindă de caritate și nu de beneficiile lui Faraon.

Timp de sute de ani după acel exod, poporul lui Dumnezeu nu a avut niciun rege, niciun împărat și niciun președinte. În belșugul pe care calea lui Dumnezeu li l-a adus, au venit mândria, vanitatea, lenea, apatia și nebunia.

„Totuși, poporul n-a vrut să asculte glasul lui Samuel și au zis: Nu! Ci să avem un rege peste noi.” (1 Samuel 8:19)

Poporul s-a depărtat din nou de căile Domnului. Au ales să aibă un alt Conducător între ei și Dumnezeu. Acei conducători, la rândul lor, purtându-se ca niște dumnezei, i-au socotit pe oameni ca fiind ai lor și le-au cerut să le plătească zeciuiele, comportându-se ca binefăcători și patriarhi ai poporului.

„Și inima lui David l-a muștrat după ce a numărat poporul. Și David a zis Domnului: Am păcătuit mult făcând aceasta; și acum, te rog, Doamne, ia fărâdeleaga robului Tău, căci am lucrat foarte nesăbuit.” (2 Samuel 24:10)

„Lăcomia este un fel de îmbuibare mentală, nu se limitează la bani, ci este lacomă de onoare și se hrănește cu egoism.”⁶⁴⁸

Israelii au căzut sub domnia unor regi precum Saul, Absalom și Roboam, care, ca toți demagogii, au apelat la capriciile democratice ale poporului pentru a-și lua puterea și a-L înlocui pe Dumnezeu.

„Și așa făcea Absalom pentru tot Israelul care venea la rege pentru judecată; și Absalom fura inimile oamenilor din Israel.” (2 Samuel 15:6)

Oamenii s-au întors la căile orașului-stat. Nu mai aveau încredere în profeți și în judecata Domnului, ci își clădeau orașe și temple de piatră și se încredeau în depozitele și vistieriile claselor conducătoare. Se încredeau în conducătorii pe care și-i aleseseră pentru ei și pentru aproapele lor. Au intrat sub tribut.

„Dar Solomon l-a zidit o casă. Totuși, Cel Preaînalt nu locuiește în temple făcute de mâini omenești, precum zice profetul,” (Fapte 7:47-48)

Roboam a împovărat poporul și a adus dezbinare între ei. Ca și păgânii, împărăția lui nu a fost făcută după chipul Împărăției lui Dumnezeu, ci după chipul imperfect și lipsit de milă al oamenilor.

„Fiindcă tatăl meu v-a pus un jug greu, eu îl voi face și mai greu; tatăl meu v-a pedepsit cu bice, iar eu vă voi pedepsi cu scorpioni.” (2 Cronici 10:11)

Fără Dumnezeu ca Rege și Conducător al lor, poporul a căzut din capcană în capcană, orbește urmându-i pe cei orbi. S-au degradat, slăbiți de propriile instituții.

„Tot Israelul a fost înregistrat după genealogii; și iată că erau scriși în cartea regilor lui Israel și Iuda, care au fost duși în robie în Babilon pentru păcatul lor.” (1 Cronici 9:1)

Legea lui Dumnezeu a fost înțeleasă de oameni precum Enoh, Samuel, Ilie și alții. Există Domnul, Dumnezeul tău, și nu trebuie să ai alți dumnezei înaintea Lui; să nu te închini lor și nici să le slujești.

---

⁶⁴⁸ Chamfort [1741–1794]

„Și va fi pentru ei o prezicere mincinoasă, pentru că au jurat jurăminte: dar El Își va aminti nelegiuirea, ca să fie prinși. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Pentru că ați făcut ca nelegiuirea voastră să fie ținută minte, în care fărădelegile voastre sunt descoperite, încât în toate faptele voastre păcatele voastre apar; pentru că ați fost aduși la aducere-aminte, veți fi prinși cu mâna.” (Ezechiel 21:23-24)

Oamenii care trăiau prin înțelepciunea dată de Dumnezeu știau că depunerea bogăției, a drepturilor și a darurilor primite de la Dumnezeu într-o pungă comună, într-o bancă, un seif, un vițel de aur sau un trust *cestui que*, îi va duce repede pe toți în datorii, sclavie și chiar moarte.

„Aruncă-ți sorțul împreună cu noi; să avem toți o singură pungă. Fiule, nu merge pe calea lor, ferește-ți piciorul de cărarea lor; căci picioarele lor aleargă spre rău și se grăbesc să verse sânge. Degeaba se întinde lațul în fața oricărei păsări. Dar ei stau la pândă pentru propriul lor sânge; se ascund în taină pentru propriile lor vieți. Așa sunt căile oricărui lacom de câștig: el ia viața celor ce-l posedă.” (Proverbe 1:14-19)

De ce ar arunca oamenii sorțul împreună, dacă nu pentru a beneficia de bunurile, averea și bogățiile aproapelui lor? Cum poate cineva să joace la noroc, punându-și moștenirea într-o oală comună, dacă nu speră să obțină mai mult din partea aproapelui decât ceea ce a contribuit el?

„Să nu poțtești casa aproapelui tău; să nu poțtești soția aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.” (Exod 20:17)

Oricine împrumută bani cuiva mai sărac decât el și pe deasupra cere dobândă, încalcă învățăturile Bibliei și principiile stabilite de Dumnezeu în guvernarea Sa.

„În capitalism omul exploatează omul; în socialism procesul este invers.”

„Dacă împrumuți bani poporului Meu, săracului de lângă tine, să nu te porți față de el ca un cămătar, să nu-i ceri dobândă.” (Exod 22:25)

Oamenii care consumă bunuri și servicii plătite cu sudoarea și sângele celor care, prin forță, muncesc pentru a le furniza, consumă de fapt sudoarea și sângele acelor suflete vii care încă trudes.

„Oricine, dintre casa lui Israel sau dintre străinii care locuiesc în mijlocul vostru, care va mânca din orice fel de sânge, Îmi voi întoarce Fața împotriva aceluia suflet⁶⁴⁹ care va mânca sânge și-l voi stârpi dintre poporul său. Căci viața trupului este în sânge; și vi l-am dat pe altar ca să facă ispășire pentru sufletele voastre; căci sângele face ispășire pentru suflet.” (Levitic 17:10-11)

Mulți vor spune că acesta este Vechiul Testament și că nu mai suntem sub lege. Dar nu este Dumnezeu același ieri, azi și în veci? Legea Lui, calea Lui, caritatea Lui, dragostea Lui ar trebui să fie scrise în inimile noastre, în plinătatea harului Său – și noi, prin noua noastră natură, nu mai căutăm căile păcatului.

„În ce privește lucrurile jertfite idolilor, știm că toți avem cunoștință. Cunoștința îngâmfă, dar dragostea zidește. Dacă cineva crede că știe ceva, încă nu știe cum trebuie să știe. Dar dacă iubește cineva pe Dumnezeu, acela este cunoscut de El. Așadar, în ce privește mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că un idol nu este nimic în lume și că nu este alt Dumnezeu decât Unul singur. Căci, chiar dacă ar fi așa-numiți dumnezei, fie în cer, fie pe pământ – așa cum sunt mulți dumnezei și mulți domni – totuși, pentru noi este un singur Dumnezeu, Tatăl, de la care sunt toate lucrurile și noi pentru El; și un singur Domn, Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și noi prin El.” (1 Corinteni 8:1, 6)

---

⁶⁴⁹ Strong Nr. 5315 (נֶפֶשׁ) *nephesh* [neh'-fesh], derivat din 5314; substantiv feminin 1) Suflet, sine, viață, creatură, persoană, poftă, minte, ființă vie, dorință, emoție, pasiune 1a) Ceea ce respiră, ființa care respiră; sufletul, esența interioară a omului 1b) Ființă vie 1c) Ființă vie (cu viață în sânge) 1d) Omul însuși, persoana ca individualitate...

„Un guvern destul de mare ca să îți ofere tot ce ai nevoie este destul de mare ca să îți ia tot ce ai...”⁶⁵⁰ „Progresul natural al lucrurilor este ca libertatea să cedeze și guvernul să câștige teren.”⁶⁵¹
(Principii împărtășite cu noi în I Samuel 8)

Când o persoană intră într-un sistem de contribuție prin taxe pentru a obține beneficiile și protecția oferite de conducătorii aceluiași sistem, făurii de mâinile oamenilor, ea se supune autorității juridice a aceluiași conducători (zei) ai sistemului. Beneficiile pe care le primesc sunt carnea și, uneori, sângele acelor victime, pe care acel sistem le sugrumă și le devorează zilnic. Păcatele aceluiași sistem apasă asupra beneficiarilor aceluiași corp, acelei corporații, acelei creații omenești, la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, decât asupra conducătorilor.

„Egoismul nu înseamnă a trăi așa cum dorești tu să trăiești. Înseamnă a cere altora să trăiască așa cum dorești tu să trăiești.”⁶⁵²

„Experiența ar trebui să ne învețe să fim cel mai atenți pentru a proteja libertatea atunci când scopurile guvernului par a fi binefăcătoare... cele mai mari pericole pentru libertate se ascund în insinuările insidioase ale oamenilor zeloși, bine intenționați dar lipsiți de înțelegere.”⁶⁵³

„Majoritatea poporului Statelor Unite au trăit întreaga lor viață sub reguli de urgență. De 40 de ani, libertățile și procedurile guvernamentale garantate de Constituție au fost, în diferite grade, restrânse prin legi aduse în vigoare de stări de urgență națională. Problema modului în care o democrație constituțională reacționează la mari crize precede însă cu mult Marea Depresiune. Ca problemă filosofică, originile ei merg înapoi până la cetățile grecești și Republica Romană. Iar, în Statele Unite, acțiunile întreprinse de Guvern în vremuri de mari crize au modelat – cel puțin începând cu Războiul Civil – fenomenul actual al unei stări permanente de urgență națională.”⁶⁵⁴

„Dar am câteva lucruri împotriva ta, pentru că ai acolo pe unii care țin de învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca să mănânce lucruri jertfite idolilor⁶⁵⁵ și să comită desfrânare.⁶⁵⁶ Tot așa ai și tu pe unii care țin de învățătura nicolașilor,⁶⁵⁷ pe care Eu o urăsc. Pocăiește-te; altfel voi veni repede la tine și voi lupta împotriva lor cu sabia gurii Mele. Cine are urechi, să audă ce zice Duhul Bisericilor: Celui ce va birui îi voi da să mănânce din mana ascunsă și îi voi da o piatră albă; și pe piatra aceea un nume nou scris, pe care nimeni nu-l cunoaște, decât cel ce-l primește.” (Apocalipsa 2:14, 17)

⁶⁵⁰ Gerald R. Ford, într-un discurs în fața Congresului, 12 august 1974

⁶⁵¹ Thomas Jefferson. [scrierea cuvântului „yield” – conform ortografiei lui Jefferson]

⁶⁵² Oscar Wilde (1856–1900)

⁶⁵³ Judecătorul Louis Brandeis, *Olmstead vs. United States*, Curtea Supremă a SUA, 1928

⁶⁵⁴ Congressional Record – Senat, Vol. 119, Partea 29, Congresul 93, Sesiunea 1, 19 noiembrie 1973, pp. 37619–37623

⁶⁵⁵ Strong Nr. 1494 {ειδωλόθυτον} *eidolothuton* {i-do-loth'-oo-ton}, neutru dintr-un compus al lui 1497 și o derivare a lui 2380; adjectiv; traducere AV (versiunea King James): - lucruri jertfite idolilor (4) - lucruri oferite în jertfă idolilor (3) - carne/jertfe aduse idolilor (2) - mâncăruri jertfite idolilor (1) [10 apariții] 1) jertfit idolilor – carnea rămasă după sacrificiile păgâne era fie consumată în cadrul sărbătorilor idolatre, fie vândută în piețe, în special de către cei săraci.

⁶⁵⁶ Strong Nr. 4203 {πορνεύω} *porneuo* {porn-yoo'-o}, derivă din 4204 (*porne* – prostituată); verb AV - a comite desfrâu (7) - a comite (1) [total apariții: 8] 1) A-și prostitua trupul din poftă sau pentru bani 2) a se da relațiilor sexuale nelegitime; a comite desfrâu 3) (metaforic) A cădea în idolatrie; a se lăsa atras în închinare nelegitimă

⁶⁵⁷ Strong Nr. 3531 {Νικολαΐτης} *Nikolaites* {nik-ol-ah-ee'-tace}, din 3532 (*Nikolaos* – „biruitor al poporului”); substantiv propriu masculin AV - Nicolași (2 apariții) 1) Nicolașii, care înseamnă „urmașii lui Nicolae” este o sectă menționată în Apocalipsa 2:6,15, ale cărei fapte au fost condamnate cu tărie. Este posibil să fi fost identici cu cei care susțineau doctrina lui Balaam ... În vremea persecuției, când refuzul de a mânca din lucrurile jertfite idolilor reprezenta o probă crucială a credințioșiei, ei îi convingeau pe oameni mai mult ca oricând că acest lucru era o chestiune indiferentă (Apoc. 2:13,14). Acest fapt era destul de grav, dar exista un rău și mai mare. Amestecându-se în orgiile sărbătorilor idolatre, au adus necurățiile acelor ospete în adunările Bisericii creștine. Și toate acestea, trebuie reținut, nu erau făcute doar ca o simplă satisfacere a poftelor, ci făceau parte dintr-un sistem, susținut de o „doctrină” și însoțit de lauda unei iluminări profetice (2 Petru 2:1) ... „faptele Nicolașilor.” A urî aceste fapte este un semn de viață într-o Biserică altfel slabă și lipsită de credință (Apoc. 2:6). A le tolera este aproape echivalent cu a pierde gloria de a fi rămas credincios în timpul persecuției (Apoc. 2:14,15).

Vor se pocăi oamenii de astfel de asocieri? Pot ei înceta să slujească poftelor idolilor și să contribuie către alți conducători decât „Conducătorul” Cerului și al Pământului? Există o împărăție spre care cineva poate face exod?

„Dacă un om face un jurământ Domnului sau rostește un jurământ ca să-și lege sufletul cu un legământ, să nu-și calce cuvântul, ci să facă tot ce i-a ieșit din gură.” (Numeri 30:2)

„Ești prins cu cuvintele gurii tale, ești legat cu cuvintele gurii tale.” (Proverbe 6:2)

Vor înceta oamenii să devoreze sudoarea și sângele acelor suflete sărmene care sunt legate prin jurământ să-și sacrifice slujirea pentru dumnezei falși? Există un alt sistem de guvernare care nu este învățat de oameni?

„Termenul republică, *res publica*, semnifică statul, independent de forma lui de guvernare.”⁶⁵⁸

Într-o republică, cetățenii sunt liberi de administrația guvernului, spre deosebire de democrație, unde drepturile sunt puse într-o pungă comună.

„Atunci căpitanul cel mare a venit și i-a zis: Spune-mi, ești tu roman? El a zis: Da. Și căpitanul cel mare a răspuns: Cu mare sumă am dobândit eu această libertate. Și Pavel a zis: Dar eu sunt născut liber.” (Fapte 22:27-28)

Cetățenii republicii romane originale nu erau supuși autorității civile administrative, care era concepută pentru a reglementa pe acei locuitori ai Romei ce erau supuși puterilor administrative. După războiul civil roman, care a venit din propria lor corupție, puterea imperială romană a protejat și chiar a controlat multe regate și domenii din întreaga lume. Unele regate nu au căzut sub puterea și influența lor imperială.

Oamenii care erau cetățeni ai acestor regate separate puteau trece sau chiar locui în cadrul *Pax Romana* fără a fi supuși multor reglementări și taxe administrative. Gelozia, invidia și ura aduceau uneori persecuții nedrepte pentru acești cetățeni liberi.

„Și a fost în zilele acelea că a ieșit o poruncă de la Cezar August ca toată lumea să fie înregistrată.”⁶⁵⁹ (Luca 2:1)

Un recensământ în acele zile necesita o formă de înregistrare și, de obicei, un semn sau un jeton pentru cei numărați. Recensământul cerut de Augustus „era considerat un semn al robiei și incompatibil cu caracterul teocratic al lui Israel.”⁶⁶⁰

Nu toți evreii îl urau pe Împărat (Imperator⁶⁶¹), comandantul suprem al forței militare multinaționale care menținea pacea în lume.

„Tributul anual al Templului era permis să fie transportat la Ierusalim, iar înstrăinarea acestor fonduri de către magistrații civili era considerată sacrilegiu. Deoarece evreii refuzau să poarte arme sau să mășăluiască în Sabat, erau scutiți de serviciul militar. Din același motiv, nu erau obligați să apară în instanțele de judecată în zilele lor sfinte. Augustus a ordonat chiar ca, atunci când distribuția publică de grâu sau bani printre cetățeni cădea într-o zi de Sabat, evreii să-și primească partea în ziua următoare. În același spirit, autoritățile romane au confirmat un decret prin care fondatorul Antiohiei, Seleucus I (Nicator) [† cca. 280 î.Hr.], acordase evreilor dreptul la cetățenie în toate orașele Asiei Mici și Siriei pe care le construise și privilegiul de a primi, în locul uleiului distribuit – pe care religia lor le interzicea să-l folosească – un echivalent în bani. [Iosif Flavius, *Antichități*, xii. 3. 1] Aceste drepturi au fost menținute de Vespasian și Titus chiar și după ultimul război evreiesc, în ciuda protestelor vehemente ale acelor orașe.

⁶⁵⁸ Bouvier's Law Dictionary, Vol. I, p. 13 (1870)

⁶⁵⁹ Strong Nr. 582 *apographē* {ἀπογραφή: ap-og-raf-ay'}, din 583; substantiv feminin AV (Versiunea autorizată) - impozitare (2) 1a) o scriere oficială, o transcriere dintr-un document 1b) o înregistrare sau înscriere în registrele publice ale persoanelor, împreună cu venitul și proprietatea lor, ca bază pentru un recensământ sau o evaluare, adică pentru a se putea stabili cât impozit trebuie perceput fiecăruia.

⁶⁶⁰ Temeiul principal al opoziției față de recensământ, potrivit cu Iosif Flavius, *Antichități*, XVIII.1.1,6

⁶⁶¹ Emperor, *emperatoris* m. – comandant suprem. Collins Latin-English Dictionary, 1962

Nu e de mirare că, la moartea lui Cezar, evreii din Roma s-au adunat multe nopți la rând, stârnind sentimente stranii de teamă în oraș, cântând psalmi în jurul rugului unde fusese ars trupul binefăcătorului lor și ridicând plângeri înduioșătoare.”⁶⁶²

Iudeea nu ura Roma. Mulți iubeau și doreau protecția, generozitatea și siguranța socială a Romei; în plus, era bună pentru afaceri. Desigur, existau și rebeli. Corupție, ca întotdeauna. Caesar era protectorul păcii lor, binefăcătorul bunăstării lor.

„Anul 2 î.Hr. a marcat a 25-a aniversare a domniei lui Cezar Augustus și a 750-a aniversare a fondării Romei. S-au planificat mari sărbători. Întregul imperiu era în pace. Porțile templului lui Ianus au fost închise pentru doar a treia oară în istoria Romei. Pentru a-și onora împăratul, poporul trebuia să se ridice ca unul singur și să-l numească *pater patriae*, Părintele Patriei. Această înregistrare, descrisă în cartea lui Luca, care i-a adus pe Iosif și Maria la Betleem, a fost întotdeauna o enigmă, deoarece nu a existat niciun recensământ regulat în acea vreme. Dar înregistrarea *pater patriae* se potrivește perfect.”⁶⁶³

„Și să nu numiți pe nimeni tată pe pământ: căci Unul este Tatăl vostru, Cel care este în ceruri.” (Matei 23:9)

Marea parte a lui Israel nu a ales să-L slujească pe adevăratul lor Rege, Unul Isus (Yeshua), și pe Tatăl Său (YHWH) în ceruri, ci au ales să-l slujească pe tatăl lor din Roma, să-l venereze și să-i slujească.

„Dar ei au strigat: Ia-l, ia-l! Răstignește-l! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Preoții cei mai de seamă au răspuns: Nu avem alt împărat decât pe Cezar.” (Ioan 19:15)

Cei care L-au urmat pe Regele Uns, Isus, au fost dați afară (excomunicați) din templu și privați de beneficiile acestuia. Isus i-a căutat pe cei credincioși, iar apostolii le slujeau zilnic în templu după restaurarea de la Rusalii. Până la căderea Ierusalimului, templul a fost un centru de activitate creștină, dar, până atunci, Împărăția era predicată în toată lumea.

Acești noi cetățeni ai Împărăției Cerurilor au fost, de asemenea, alungați din Roma și din alte cetăți și regate, căci ei slujeau unui singur Rege. Sistemul lor de guvernare era opus sistemelor îndurate de celelalte națiuni, păgânii.

„Și când au auzit despre învierea morților, unii își băteau joc; iar alții au zis: Te vom asculta despre aceasta altădată. Așa că Pavel a plecat⁶⁶⁴ de la ei. Dar unii oameni s-au lipit⁶⁶⁵ de el și au crezut⁶⁶⁶...” (Fapte 17:32,34)

„Cu cât o putere se depărtează mai mult de legea lui Dumnezeu, cu atât devine mai neputincioasă în fața infracțiunilor reale și cu atât devine mai severă față de încălcări mărunte sau de infracțiuni fără sens, prin statute goale care încearcă să guverneze fără autoritate morală și fără rațiune.”⁶⁶⁷

„După aceste lucruri, Pavel a plecat⁶⁶⁸ din Atena și a venit în Corint. Și a găsit un iudeu numit Acuila, născut în Pont, venit de curând din Italia cu soția sa, Priscila (pentru că Claudius poruncise ca toți iudeii să plece din Roma);

⁶⁶² Life and Times of Jesus the Messiah, Capitolul V

⁶⁶³ Steaua din Betleem, de Crag Chester, Imprimis D/96, Colegiul Hillsdale.

⁶⁶⁴ Strong Nr. 1831 *exerchomai*, din 1531 și 2064; vb AV – a ieși (60) – a veni (34) – a pleca (28) – a merge (25) – a ieși afară (25) – a veni afară (23) – a apărea (9) – altele (18) [222] 1) a ieși sau a veni afară din 1a) cu menționarea locului din care cineva pleacă... **al celor expulzați sau alungați** 2a) a ieși dintr-o adunare, adică a o părăsi 2b) **a ieși fizic, a se naște din** 2c) **a ieși dintr-o putere, a scăpa în siguranță**...

⁶⁶⁵ Strong Nr. 2853 *kollao*, din *kolla* („lipici, clei”); vb AV – a se alătura (4) – a se lipi (3) – a fi unit (2) – a ține companie (1) [10] 1) a lipi, a uni, a cimentă, a prinde împreună; prin urmare: a se alătura ferm; a se lipi de cineva

⁶⁶⁶ Strong Nr. 4100 *pisteuo*, din 4102; vb AV – a crede (239) – a încredința (4) – a pune în custodie (1) – a fi încredințat (1) – a fi dat în păstrare (1) – credincios (1) [248] 1) a considera adevărat; a fi convins de; a avea încredere în 1a) referitor la ceea ce este crezut; a acorda încredere...

⁶⁶⁷ Din The Institutes of Biblical Law, R.J. Rushdoony, Chalcedon Foundation

⁶⁶⁸ Strong Nr. 5563 *chorizo*, din 5561; vb AV – a pleca (8) – a separa (3) – a despărți (2) [13] 1) a separa, a diviza, a despărți; 1a) a părăsi un soț/soție: despre divorț 1b) a pleca, a se îndepărta

și a venit la ei. Și, fiindcă erau de aceeași meserie, a locuit cu ei și lucrau împreună; căci meseria lor era facerea de corturi.” (Fapte 18:1,3)

Există trei cuvinte grecești traduse prin „a pleca:” primul este *exerchomai*, care înseamnă cu adevărat „expulzat” sau „alungat,” „a ieși de sub puterea cuiva.” Al doilea și al treilea sunt *chorizo*, care înseamnă „a separa” sau „a se despărți.”

Când oamenii erau deportați prin porunca lui Claudius, cum se asigurau autoritățile că aceștia nu se întorceau? De ce era atât de important ca acești oameni să fie expulzați? Le era și interzis să cumpere și să vândă în piețele romane sau să profeseze în meserii cu licență?

În *Declinul și prăbușirea Imperiului Roman*, Gibbon lauda „unitatea și disciplina republicii creștine.” De asemenea, menționa că „aceasta a format treptat un stat independent și în creștere în inima Imperiului Roman.”⁶⁶⁹ *Ekklesia* creștină timpurie era o republică recunoscută de Roma prin proclamația pironită pe cruce din porunca proconsulului roman, Ponțiu Pilat. Când Isus a înviat dintre morți pentru a sta din nou pe pământ, la fel a făcut și Împărăția Sa. Împărăția Sa trăiește acum în inimile celor care Îi urmează calea.

„Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa stăpânit de nimic.” (1 Corinteni 6:12)

Pavel nu a recunoscut nicio autoritate decât cea mai înaltă putere – a lui Dumnezeu.

„Fiecare suflet să fie supus stăpânirilor celor mai înalte. Căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu; și cele ce sunt, de Dumnezeu sunt rânduite.” (Romani 13:1)

Credincioșii au fost dați afară, excomunicați, deportați — dar ei au ales separarea în locul supunerii. „Isus a auzit că l-au dat afară;⁶⁷⁰ și, când l-a găsit, i-a zis: Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? El a răspuns și a zis: Cine este, Doamne, ca să cred în El? Și Isus i-a zis: L-ai și văzut, și este Cel care vorbește cu tine. Iar el a zis: Cred, Doamne! Și l s-a închinat.” (Ioan 9:35, 38)

Creștinii timpurii au fost excluși din sistemele de asistență socială ale vremii, conduse de bisericile de stat ale guvernului mondial al acelei epoci — Imperiul Roman. Ei au rânduit apoi slujitori care să administreze zeciuiala pentru săraci, dar nu și domnitori peste ei și moștenirile lor.

„În acele zile, când numărul ucenicilor se înmulțea, a apărut o cărtire a eleniștilor împotriva evreilor, pentru că văduvele lor erau neglijate la slujirea zilnică. Atunci cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: Nu este potrivit ca noi să lăsăm Cuvântul lui Dumnezeu ca să slujim la mese (bancă).⁶⁷¹ De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați cu bună mărturie, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care să-i rânduiim la această lucrare.” (Fapte 6:1, 3)

Există un sistem în guvernarea numită Împărăția Cerurilor. Apostoli au fost rânduiți, iar slujitorii se ocupau de administrația zilnică. A fost un sistem stabilit și funcțional care s-a răspândit în întreaga lume. Gelozia, invidia și lăcomia au adus persecuție asupra creștinilor timpurii, pe măsură ce deveneau tot mai de succes în Împărăția lor separată și sfântă, întemeiată de Isus Hristos, Unsul (Regele). Aceste persecuții au păstrat trupul creștin curat față de corupția atât de prezentă în acea vreme — și, din nou, în vremea noastră.

⁶⁶⁹ Rousseau și Revoluția, Will și Ariel Durant, p. 801, nota 83 Heiseler, 85.

⁶⁷⁰ Strong Nr. 1544 *ekballo*, din 1537 și 906; vb AV – a alunga (45) – a arunca (11) – a naște (3) – a smulge (3) – a trimite afară (3) – altele (17) [82] 1) a arunca afară, a alunga; a trimite afară 1a) cu noțiunea de violență 1b) a fi aruncat afară: din lume, adică a fi lipsit de puterea și influența exercitată în lume 1c) a exclude o persoană dintr-o societate: a fi alungat dintr-o familie 1d) a forța pe cineva să plece; a-i spune să plece, cu un ton sever, dar nu violent... [Ei nu au fost aruncați de pe planetă, ci din *kosmos*, din lumile sistemelor civile ale omului.]

⁶⁷¹ Strong Nr. 5132 *trapeza* {trap'-ed-zah}, probabil contracție din 5064 și 3979; s. f. AV – masă (13) – bancă (1) – carne (1) [15] 1) o masă 1a) o masă pe care se pune mâncarea... 2) masa sau standul unui schimbător de bani, unde acesta stă și schimbă bani diferiți contra unui comision (*agio*), și rambursează cu dobândă împrumuturile sau depozitele

Când Constantin a legalizat o parte a bisericii prin Edictul de la Milano, unii erau deja pe drumul coruperii. Pe măsură ce biserica legală a început o relație de desfrâu cu regatele oamenilor, adevărații creștini s-au retras în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului. Creștinii au ajuns să fie vânați și persecutați atât de împărățiile oamenilor, cât și de bisericile legale, reciproc întărindu-se unele pe altele.

Astăzi, bisericile legale nu mai sunt încorporate în Trupul lui Hristos, ci în trupul guvernelor create de oameni. Puținele îndatoriri pe care biserica le mai îndeplinește sunt făcute prin autoritatea care le este dată de stat. Ele încă pretind dreptul la zeciuială, dar au renunțat la obligația slujirii zilnice, delegând-o statului, risipind zeciuiala pe temple din piatră, lemn și sticlă. Aceste biserici susțin că Dumnezeu a rânduit ca oamenii nu doar să se supună guvernelor, ci să le slujească cu sudoarea și sângele lor. Ne învață că fiii noștri trebuie să alerge înaintea carelor lor și că trebuie să le dăm roadele întâiului nostru câștig. Ne spun că așa voiește Dumnezeu, dar Biblia este un proces neîntrerupt de ieșire din astfel de sisteme.

„Cei care pot renunța la libertatea esențială pentru a obține puțină siguranță temporară nu merită nici libertatea, nici siguranța.”⁶⁷²

Oamenii din lume astăzi s-au întors la robia de tip „corvee” din care Dumnezeu îi eliberase când erau în Egipt. Din cauza opresiunii economice și sociale subtile, femeile își leapădă copiii cu zecile de mii în fiecare an prin avorturi aprobate de guvern. Porțiuni mari din populație se ospătează din sudoarea și sângele sufletelor vii care trudes în slujba instituțiilor create de oameni. Avertismentele profetice ale lui Samuel sunt acceptate ca soartă inevitabilă pentru toți creștinii.

Dacă am asculta de bisericile apostate, am trage concluzia că Enos ar fi trebuit să construiască o cetate, că a avut dreptate Cain să întemeieze cetatea Enoh, că Avraam ar fi trebuit să rămână în Ur — sau măcar în Haran — că israeliții erau mai bine în Egipt, că Pavel nu ar fi trebuit să plece din Roma, și că noi ar trebui să slujim actualei democrații federale a Statelor Unite, împăratului ei (comandantul suprem), *Principas Civitas* (primul cetățean, directorul executiv) și Apo Theos — inițiatorul dumnezeilor (judecătorul, magistratul conducător, cel care numește judecători).⁶⁷³

„Mergeți și strigați către dumnezeii pe care vi i-ați ales; să vă izbăvească ei în vremea necazului vostru.” (Jud. 10:14)

„Stați deci tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi, și nu vă prindeți iarăși într-un jug de robie.” (Gal. 5:1)

Dacă trebuie să ieșim din astfel de sisteme, cum se face aceasta? Ce fel de ieșire ar trebui să fie? Încotro să mergem? Nu mai sunt pustietăți spre care să fugim. Ce ne-a spus Isus? Căutați mai întâi Împărăția Cerurilor. Unde este acea Împărăție și cum arată? Este un loc al morților sau al celor vii? Trebuie să murim pentru a intra?

Trebuie să murim față de căile păcatului. Împărăția Sa vine când voia Lui se face pe pământ așa cum este în cer. Ce sistem a întemeiat Isus? El ne-a spus, dar avem urechi să auzim? Orbii și surzii ne-au condus înapoi în Egipt, iar ușile se închid. A sosit vremea ca cei credincioși să se pocăiască și să se întoarcă la căile Domnului.

Cine vor fi leviții moderni care vor ieși întâi să străbată porțile cetății împrejmuite, cu sabia adevărului la brâu? Aceasta este misiunea celor „chemați afară,” *ekklesia* Domnului — acea Sfântă Biserică rânduită de Rege. Cine va învăța căile Lui și le va propovădui pe străzile cetății?

„Căci astfel vi se va da din belșug intrare în Împărăția veșnică a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.” (2 Petru 1:11)

⁶⁷² Benjamin Franklin

⁶⁷³ Cele trei funcții încredințate după alegeri, solemnizate prin jurământ, lui Caesar Augustus și altor conducători ulteriori ai acelei vremi și ai vremurilor noastre.

Charagma (Însemnul robiei de ieri) vs. Cardul (Însemnul robiei de azi)

„Apoi am văzut o altă fiară⁶⁷⁴ venind din pământ; avea două coarne ca ale unui miel și vorbea ca un balaur. Ea lucra⁶⁷⁵ cu toată puterea⁶⁷⁶ fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să coboare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor.” (Apocalipsa 13:11,13)

Această nouă fiară avea doar coarne ca de miel, dar reprezenta jurisdicția fiarei dintâi.

Este vorba de un animal sălbatic sau de un om brutal? Sau poate este un guvern sau un stăpânitor, așa cum a fost profețit în Daniel 7? Există guverne astăzi care pot face foc să coboare din cer în fața oamenilor?

„Și David zice: Masa lor să li se prefacă într-o cursă,⁶⁷⁷ într-un laț, într-o pricină de poticnire și într-o răsplătire! Să li se întunece ochii ca să nu vadă, și spinarea lor s-o ții mereu gârbovită.” (Romani 11:9-10)

Cuvântul „fiară” vine din grecescul *therion*, care este derivat din *thera*, însemnând „vânătoare,” și apare doar în Romani 11:9. Este tradus prin „laț,” făcând referire la Psalmul 69:22. Nimrod, de asemenea, a fost un vânător viteaz înaintea Domnului.

„Masa lor să li se prefacă într-un laț, și [ceea ce ar fi trebuit să fie] pentru bunăstarea lor, să le devină o capcană.” (Psalm 69:22)

Oare masa pusă pentru binele general al poporului a devenit o cursă jurisdicțională pentru ei? Le-au fost oare întunecați ochii să nu vadă înșelăciunea? Și-au plecat oare spinările sub povară?

„Când stai la masă cu un stăpân, ia seama bine la ce este înaintea ta. Pune-ți un cuțit la gât, dacă ești mîncăcios. Nu pofți bucatele lui alese, căci sunt o mâncare înșelătoare.” (Proverbe 23:1,3)

Oare ceea ce pare a fi un drept câștigat sau un dar, nu este decât o momeală? Drepturile câștigate aduc altele după ele, fiecare mai legătoare decât cel dinainte.

„Să nu-ți dai somn ochilor, nici ațipire pleoapelor; scapă ca o gazelă din mâna vânătorului și ca o pasăre din mâna păsărarului. Du-te la furnică, leneșule, uită-te cu băgare de seamă la căile ei și înțelepțește-te!” (Proverbe 6:4,6)

Am consumat mâncăruri înșelătoare? Am adormit în trândăvie? Am fost înșelați?

⁶⁷⁴ Strong's Nr. 2342 *therion* {thay-ree'-on} diminutiv din același cu 2339... s. n. AV – fiară (42) – fiară sălbatică (3) – fiară veninoasă (1) [46] 1) un animal, o fiară sălbatică 1a) în sens metaforic: un om brutal, bestial, sălbatic, feroce

⁶⁷⁵ Strong's Nr. 4160 *poieo* {poy-eh'-o}, formă prelungită a unui verb primitiv; vb AV – a face (357) – a crea (114) – a naște (14) – a comite (9) – a provoca (9) – a lucra (8) – a arăta (5) – a suporta (4) – a păstra (4) – a îndeplini (3) – a trata (2) – a performa (2) – netradus (2) – altele (43) [576] 1) a face 1a) în sensul de a produce, construi, forma, modela 1b) a fi autorul, cauza 1c) a pregăti 1d) a produce... 1e) a dobândi, a furniza ceva pentru sine 2) 2a) a crea un lucru din altceva 2b) a face pe cineva ceva (ex: a numi pe cineva) 2c) a scoate pe cineva în față, a-l conduce afară... 3) a fi autorul unui lucru (a cauza, a produce)... 1e) a îndeplini; o promisiune

⁶⁷⁶ Strong's Nr. 1849 *exousia* {ex-oo-see'-ah} din 1832 (în sensul de abilitate); s. f. AV – putere (69) – autoritate (29) – drept (2) – libertate (1) – jurisdicție (1) – tărie (1) [103] 1) puterea alegerii, libertatea de a face ce dorește cineva; permisiune 2) ... capacitatea sau forța cu care cineva este înzestrat, pe care o posedă sau exercită 3) puterea autorității (influenței) și a dreptului 4) puterea de a guverna, de a conduce (puterea celui ale cărui voință și comenzi trebuie să fie respectate și ascultate) 4a) puterea deciziilor judiciare; autoritatea de a administra afaceri domestice

⁶⁷⁷ Strong's Nr. 2339 *thera* {thay'-rah}, din *ther* (un animal sălbatic, ca vânat); s. f. AV – capcană (1) 1) o vânătoare de fiare sălbatică pentru a le distruge; figurativ, pregătirea distrugerii oamenilor

„Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă înaintea fiarei, zicând locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei, care fusese rănită cu sabia și trăia.” (Apocalipsa 13:14)

Această fiară are puterea de a amăgi,⁶⁷⁸ seduce sau de a conduce departe de căile lui Dumnezeu printr-o putere⁶⁷⁹ miraculoasă,⁶⁸⁰ sau prin oferirea și darea unui semn, a unei mărci ori a unui simbol.

„Și i s-a dat putere să dea suflare icoanei⁶⁸¹ fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorâți⁶⁸² toți cei ce nu se vor închina⁶⁸³ icoanei fiarei.” (Apocalipsa 13:15)

Această nouă fiară este creată după chipul sau asemănarea fiarei vechi. Ca și cum istoria s-ar repeta, o autoritate sau o jurisdicție care a existat cândva ar ajunge să controleze viețile locuitorilor întregului pământ în locul lui Dumnezeu.

Oare va fi prin forță sau prin consimțământ? Va înghiți această nouă putere pur și simplu lumea și rămășița, sau îi va constrânge să se supună voinței ei? Prin ce autoritate sau în ce condiții vor fi siliți să se supună?

Cuvântul „omorâți” din versetul 15 nu este *phoneuo*, care înseamnă „a ucide” sau „a asasina,” ci *apokteino*, adică „a ucide în orice fel, a distruge, a lăsa să piară, a stinge, a aboli, a anula, a lipsi de.”

„Și din lăcomie, prin cuvinte înșelătoare, vor face negoț cu voi; dar osânda lor, de mult timp pregătită, nu zăbovește, și pieirea lor nu dormitează.” (2 Petru 2:3)

„Distrugătorii adevărați ai libertăților poporului sunt aceia care răspândesc printre ei binefaceri, donații și privilegii.”⁶⁸⁴

„Să nu mănânci pâinea celui cu ochiul rău și să nu poftesti bucatele lui alese; căci el este așa cum gândește în inima lui: «Mănâncă și bea», îți zice el, dar inima lui nu este cu tine. Bucata pe care ai mâncat-o o vei vomă și cuvintele plăcute le vei pierde.” (Proverbe 23:6,8)

„Și a făcut⁶⁸⁵ ca toți — mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi — să primească un semn pe mâna lor dreaptă sau pe frunte. Și nimeni să nu poată cumpăra⁶⁸⁶ sau vinde decât dacă are⁶⁸⁷ semnul, sau numele⁶⁸⁸ fiarei, sau numărul numelui ei.” (Apocalipsa 13:16,18)

⁶⁷⁸ Strong's Nr. 4105 *planao* {plan-ah'-o} din 4106; vb AV – a înșela (24) – a greși (6) – a rătăci (5) – a seduce (2) – a hoinări (1) – a se abate de la drum (1) [39] 1) a rătăci, a duce în rătăcire, a îndepărta de la calea dreaptă 1a) a se rătăci, a umbla fără țintă 1b) metaforic: a îndepărta de adevăr, a induce în eroare, a înșela; a fi dus în eroare; a te abate de la virtute, a păcătui; a te rupe sau a cădea de la adevăr: despre eretici; a fi dus în rătăcire și păcat

⁶⁷⁹ Strong's Nr. 1325, *didōmi* (δίδωμι) {did'-o-mee} – verb, formă prelungită a unui verb primar (folosit și ca alternativă în majoritatea timpurilor). Traduceri în AV: „a da” (365), „a acorda” (10), „a pune” (5), „a arăta” (4), „a livra” (2), „a face” (2), alte variații (25) → total 413 apariții. 1) A da, a oferi. 2) A da ceva cuiva. 2a) Din proprie inițiativă → a da ceva cuiva spre folosul lui; a dăru un dar. 2b) A acorda, a da cuiva la cerere; a lăsa să aibă... 3) A dăru, a împărți, a oferi. 4) A da o misiune sau o responsabilitate.

⁶⁸⁰ Strong's Nr. 4592, *sēmeion* (σημεῖον) {say-mi'-on} – substantiv neutru, derivat probabil din rădăcina lui 4591. Traduceri în KJV: „semn” (50), „minune” (23), „miracol” (3), „însemn/trofeu” (1) → total 77 apariții. 1) Un semn, marcă, simbol, token. 2) Ceea prin care o persoană sau un lucru este deosebit de altele și recunoscut. 3) Un semn autentic sau o dovadă. 4) Minune sau miracol care indică intervenția divină.

⁶⁸¹ Strong's Nr. 1504 *eikon* {i-kone'} din 1503; s. f. AV – imagine (23) 1) o imagine, o figură, o asemănare

⁶⁸² Strong's Nr. 615 *apokteino* (ἀποκτείνω) {ap-ok-ti'-no} – verb, derivat din 575 (*apo* = departe, separare) și *kteino* = „a ucide”. Traduceri în KJV: „a ucide” (55), „a omori” (14), „a da la moarte” (6). Total: 75 apariții. 1) A ucide în orice fel; a distruge; a lăsa să piară. 2) A stinge, a aboli. 3) A priva de viață spirituală → a produce pierzanie veșnică.

⁶⁸³ Strong's Nr. 4352 *proskuneō* (προσκυνέω) {pros-koo-neh'-o} – verb, din 4314 (*pros* = către) și probabil derivat din 2965 (*kyōn* = câine, cu sensul „a linge ca un câine mâna stăpânului său”). Traduceri în KJV: „a se închina” (60). 1) A săruta mâna cuiva, ca semn de reverență. → La Orientali, în special la Perși, însemna a cădea în genunchi și a atinge pământul cu fruntea, ca expresie de adâncă venerație; în Noul Testament, prin îngenunchere sau prostrare: a aduce omagiu, a face reverență, fie pentru a arăta respect, fie pentru a cere ceva (suplicație). 1a) Folosit pentru omagiul adus oamenilor de rang superior (ex.: mării preoți evrei). 1b) Folosit pentru închinarea adusă lui Dumnezeu, lui Hristos cel înălțat, ființelor cerești sau chiar demonilor.

⁶⁸⁴ Plutarh, acum 2000 de ani

⁶⁸⁵ Strong's Nr. 4160 *ποιέω* - *poieō* {poy-eh'-o}, formă prelungită a unui verb primitiv; vb AV – a face (357) – a crea / a fabrica (114) – a aduce / a naște (14) – a comite (9) – a cauza (9) – a lucra (8) – a arăta (5) – a purta (4) – a păzi (4) – a împlini (3) – a trata / a se purta (2)

Această fiară, sau autoritate jurisdicțională cu doar coarne de miel, a fost în stare să facă pe toți să primească acest semn,⁶⁸⁹ adică să primească o insignă a sclaviei. Dacă refuzau, nu puteau nici să cumpere, nici să vândă nimic, ceea ce putea include și munca lor. Dacă nu lucrau pentru fiară și/sau pentru această imagine a fiarei, erau excluși și persecutați, chiar până la moarte.

Nu toată lumea lucrează pentru guvern, sau oare așa este? Mass-media a anunțat pe 15 aprilie, cu câțiva ani în urmă, că muncitorul de rând lucrează trei ore pe zi pentru guvern sau peste 4 luni din fiecare an. Aceasta ar însemna a sluji guvernului, sau autorității conducătoare, timp de 4 luni din fiecare an. De atunci, odată cu includerea altor taxe, acel procent a crescut enorm.

Pentru a cumpăra sau vinde, oamenii vor trebui să aibă sau să poarte acest semn sau *charagma* (adică o ștampilă [ca insignă a sclaviei]), sau doar numele lui, sau numărul numelui lui. Oricare dintre aceste lucruri va fi suficient pentru a-ți permite să participi la sistemul fiarei – dar ai vrea să accepți vreunul dintre ele, dacă într-adevăr dorești să slujești și să te închini Domnului Dumnezeu?

„Și am văzut un alt înger zburând prin mijlocul cerului, având o Evanghelie veșnică, ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărei națiuni, oricărui neam, oricărei limbi și oricărui popor, zicând cu glas puternic: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a sosit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul și marea și izvoarele apelor.»» (Apocalipsa 14:6-7)

„Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei înaintea Mea. Să nu-ți faci chip cioplit și nici vreo înfațișare a lucrurilor care sunt în cer, pe pământ sau în ape... Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos...” (Exod 20:2,5)

„Și un alt înger a urmat, zicând: A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei. Și un al treilea înger a urmat, zicând cu glas puternic: Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână...” (Apocalipsa 14:8-9)

Primul cuvânt pe care îl putem examina este „a se închina” (*proskuneo*), care înseamnă „o expresie de profundă reverență... folosit pentru omagiul arătat oamenilor de rang superior: cum ar fi o reverență profundă pentru un steag sau o atitudine de tipul «țara mea, bună sau rea.»” Cuvintele din Vechiul și Noul Testament sunt termeni politici ce denotă supunere, loialitate.

– a executa / a îndeplini (2) – netradus (2) – traduceri diverse (43) [576] 1) a face / a realiza 1a) cu referire la obiecte sau lucruri făcute (ex. a construi o casă): a crea, a produce, a construi, a forma 1b) a fi autorul / cauza unui lucru 1c) a pregăti, a pune la punct, a face gata ceva 1d) a produce, a aduce, a scoate la iveală 1e) a dobândi, a procura pentru sine 2) transformare, numire, consacrare 2a) a face un lucru din altceva (ex: a face vin din struguri) 2b) a face pe cineva să fie ceva (în sensul de a răndui, numi, constitui): a face pe cineva preot, a declara pe cineva vinovat 2c) a scoate pe cineva în față, a-l conduce 2d) a determina pe cineva să facă ceva, a cauza o acțiune 3) a fi autorul unui lucru / a aduce la împlinire... 1e) a fi cauza unui eveniment, a duce la împlinirea unei făgăduințe

⁶⁸⁶ Strong's Nr. 59 *agorazo* {ag-or-ad'-zo} din 58; vb AV – a cumpăra (28) – a răscumpăra (3) [31] 1) a fi în piață, a participa la ea 2) a face comerț acolo, a cumpăra sau vinde 3) despre cei fără ocupație: a pierde vremea în piață

⁶⁸⁷ Strong's Nr. 2192 *echo* (inclusiv forma alternativă *scheo* {skheh'-o}, folosită doar în anumite timpuri); vb AV – a avea (612) – a fi (22) – a avea nevoie + 5532 (12) – altele (63) [709] 1) a avea, adică a ține; a avea în mână, a purta, a poseda mintal (se referă la emoții agitate), a păstra, a cuprinde sau implica, a considera 2) a avea, adică a deține, a poseda; lucruri externe precum bunuri, avere, mobilier, unelte, mâncare etc., legături de sânge, căsătorie, prietenie, datorie, lege etc. 3) a te afla într-o anumită stare 4) a te ține strâns de ceva, a adera, a fi apropiat de cineva sau ceva

⁶⁸⁸ Strong's Nr. 3686 *onoma* dintr-un derivat presupus al 1097 (vezi și 3685); s. n. AV – nume (194) – numit (28) – chemat (4) – prenume + 2007 (2) – numit + 2564 (1) – netradus (1) [230] 1) nume: universal pentru nume proprii 2) numele este folosit pentru tot ceea ce acoperă numele, tot ce trezește un gând sau o emoție când este menționat, auzit, amintit; adică rang, autoritate, interese, plăceri, comenzi, merite, fapte etc. 3) persoane enumerate după nume 4) cauza sau motivul numit: din acest motiv, pentru că suferă ca creștin

⁶⁸⁹ Din Strong's: "5480 *charagma*, {khar-ag-mah}; din aceeași rădăcină ca 5482; o zgârietură sau o gravură, adică o ștampilă (ca simbol al serviciului) sau o figură sculptată (statuie); – marcaj gravat." De asemenea, Strong's Nr. 5480 *charagma* {khar'-ag-mah} din aceeași rădăcină ca 5482; s. n. AV – semn (8) – gravat (1) [9] 1a) o ștampilă, un semn imprimat: semnul imprimat pe frunte sau pe mâna dreaptă ca simbol al adepților Antichristului; semnul aplicat cailor 1b) lucru sculptat, lucrare gravată: imagini idolatre

Al doilea cuvânt de examinat este „a primi,”⁶⁹⁰ care vine din cuvântul *lambano*, însemnând „a lua cu mâna, a pune stăpânire pe o persoană sau un lucru pentru a-l folosi; a ridica un lucru pentru a fi purtat; a lua în posesie, adică a-și însuși pentru sine... a primi ceea ce este oferit; a nu refuza sau respinge... a-i da cuiva acces la sine.”

Trebuie remarcat că blestemul care urmează în Scriptură se aplică doar oamenilor care atât se închină, cât și primesc semnul. Este semnul implantat sau pur și simplu înmânat celui care primește ceea ce i se oferă?

Cuvântul *lambano* înseamnă „a primi” sau, pur și simplu, că semnul poate fi luat cu mâna sau apucat; cu toate acestea, vedem prepoziția „în,” care ne-ar putea lăsa cu ideea de „înăuntru.”

„În” este tradus din cuvântul *epi*, care este o prepoziție generică și este tradusă în multe feluri ca simplu cuvânt de legătură, fiind redată ca „în, pe, asupra, a veni la, prin, la, înaintea, peste,” etc.⁶⁹¹

Ar trebui să fie clar că nu există nicio specificație că semnul intră efectiv în carnea mâinii; mai mult, folosirea lui *lambano* ar trebui să ducă la ideea că semnul, „adică insigna sclaviei,” poate fi pur și simplu luat în mână sau acceptat.

Aceasta ne aduce la *metopon*, care este tradus „frunte.”⁶⁹² Dacă cineva trebuie doar să-și amintească numele sau numărul numelui, s-ar putea presupune că posesia fizică a unui *charagma* sau a unei insigne a sclaviei nici nu este necesară și că referirea la frunte, sau spațiul dintre ochi, are legătură cu mintea și locul gândului și memoriei. Acest lucru este înțeles în mod obișnuit prin folosirea cuvântului în alte texte.

„Și am auzit un glas puternic din templu, zicând către cei șapte îngeri: Mergeți și vărsați pe pământ potirele mâniei lui Dumnezeu. Și a plecat cel dintâi și și-a vărsat potirul pe pământ; și a căzut o buba⁶⁹³ rea⁶⁹⁴ și dureroasă⁶⁹⁵ asupra oamenilor care aveau semnul fiarei și care se închinau chipului ei.” (Apoc. 16:1-2)

---

⁶⁹⁰ Strong's Nr. 2983 λαμβάνω (*lambanō*). Transliterare: *lam-ban'-o* Etimologie: formă extinsă a unui verb primar, folosită alternativ în anumite timpuri Parte de vorbire: verb Apariții în AV - a primi (133) - a lua (106) - a avea (3) - a prinde (3) - netradus (1) - alte sensuri (17) [263] I) a lua 1) a lua (în mână, a apuca) o persoană sau un lucru pentru a-l folosi, a ridica ceva pentru a fi purtat, a lua asupra ta 2) a lua pentru a duce deoparte (fără ideea de violență); a îndepărta, a lua ceva sau pe cineva. 3) a lua ceea ce îți aparține, a revendica, a procura, a-și însuși ceva 3a) a revendica, a procura pentru sine; a asocia cu sine un însoțitor 3b) a apuca ceva fără a-l mai lăsa, a-l prinde, a-l apuca, a-l aresta 3c) a prinde prin viclenie (ca în cazul vânzătorilor, pescarilor), a păcăli prin fraudă 3d) a lua în stăpânire, a-și însuși, a apropria 3e) a încerca să apuci, a tinde spre, a căuta să obții 3f) a colecta sau a aduna un lucru care ți se cuvine (ex: taxe, tribut) 4) a primi (în sens de acceptare), a accepta ceea ce este oferit, a nu refuza, a nu respinge; a primi o persoană, a-i permite accesul la sine, adică a ține cont de puterea, rangul sau statutul exterior al cuiva și, din această cauză, a comite o nedreptate sau a neglija ceva.

⁶⁹¹ ἐπί sau *epi* este o prepoziție greacă extrem de frecventă și versatilă, tradusă în funcție de contextul gramatical și narativ.

- în Apocalipsa 7:3, 9:4, 13:6, 14:1, 14:9 este tradusă cu „pe” – indicație de loc fizic (poziție sau direcție);
- în Apocalipsa 20:4; Matei 24:3; Luca 17:31; Ioan 19:31; Fapte 12:21 este tradusă cu genitivul sau acuzativul „asupra” – indicație de autoritate, influență sau judecată;
- în Matei 14:19, 24:17, 27:19; Marcu 13:15; Ioan 19:19; Fapte 25:17; Apoc. 4:10, 5:1, 5:7, 6:16 este tradusă ca „pe,” fiind vorba de context fizic sau context juridic sau de autoritate.
- în Matei 28:14, este tradusă ca „la” – exprimând direcția comunicării către o autoritate (dregătorul).
- în Marcu 11:4, este tradusă ca „la,” cu sensul „la răspântie / pe marginea drumului.”
- în Luca 22:40; Fapte 25:10; Apocalipsa 8:3 este tradusă ca „la” sau „pe,” în funcție de literalitatea expresiei, uzul idiomatic al limbii române și contextul fizic vs. juridic vs. ritualic.
- în Fapte 24:20 este tradusă ca „înaintea,” cu sensul de poziționare în fața unei autorități religioase sau judiciare (Sinedriul).
- și în Apocalipsa 14:18 este tradusă ca „peste,” cu sensul de autoritate sau stăpânire asupra unui domeniu (aici: focul).

⁶⁹² Strong's Nr. 3359 μέτωπον {*metōpon* - *met'-o-pon*} din 3326 (*meta*, „între”) și *ops* („față”); substantiv neutru AV - frunte (8) 1) spațiul dintre ochi, adică fruntea.

⁶⁹³ Strong's Nr. 1668 *helkos* {ἑλκος - *hel'-kos*} probabil din 1670; substantiv neutru; AV – rană (3) 1) o rană, în special o rană care produce scurgere de puroi, o ulceră, o bubuță

⁶⁹⁴ Strong's Nr. 2556 *kakos* {κακός - *kak-os'*} aparent un cuvânt primar; adjectiv AV – rău (40), lucruri rele (3), vătămare (2), ceea ce este rău + 3458 (2), nelegiuit (1), bolnav (1), rău (1), vătămător (1) [51] 1) de o natură rea; nu așa cum ar trebui să fie 2) referitor la un mod de gândire, simțire, acționare; josnic, greșit, nelegiuit (3) supărător, vătămător, dăunător, distructiv, aducător de nenorociri

⁶⁹⁵ Strong's Nr. 4190 *poneros* {πονηρός - *pon-ay-ros'*} dintr-un derivat al lui 4192; adjectiv AV – rău (51), nelegiuit (10), cel rău (6), lucruri rele (2), diverse (7) [76] 1) plin de trude, necazuri, greutăți 1a) apăsător și hărțuit de muncă 1b) aducător de trudă, necazuri, primejdii; o

Cum ar putea o simplă carte sau o insignă a sclaviei să provoace o rană în carnea mâinii tale? Dacă ne uităm la cuvântul *kakos*, tradus prin „rea,” vedem că înseamnă ceva negativ, asemenea ideii de rău sau nefast, dar mai mult în sensul că lucrurile nu sunt așa cum ar trebui să fie, sau o modalitate greșită sau nefirească de a gândi, simți, acționa; în timp ce „dureroasă” vine din *poneros*, însemnând „apăsător și hărțuit de munci; aducând trude, necazuri, primejdii; un timp plin de pericol pentru credința și statornicia creștină; provocând durere și necaz.” Textul vorbește, de fapt, despre poveri rele puse asupra oamenilor, având mai mult de-a face cu munca decât cu o rană sau bubă.

„Acela va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit⁶⁹⁶ cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor;⁶⁹⁷ și n-au odihnă nici zi, nici noapte, cei ce se închină fiarei și chipului ei, și oricine primește semnul numelui ei.⁶⁹⁸ Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.”⁶⁹⁹ (Apocalipsa 14:10,12)

Cine a fost prima fiară? A fost Babilonul sau Roma, sau contează, căci nu erau oare toate la fel, așa cum a fost și Egiptul? Cine este a doua fiară făcută după chipul celei dintâi?

Trebuie să întrebăm: cine este fiara care face chipul cel nou asemenea cu prima fiară și cum ar arăta acest chip sau asemănare?

Pe vremea lui Isus, Roma, ca republică în declin, era bine ancorată într-un proces de descompunere.

„Dintr-o populație de aproximativ două milioane... Fiecare clasă contribuia cu partea sa la decăderea comună... Cetățenii liberi erau leneși, risipitori, decăzuți; gândurile lor erau în principal la teatru și la arenă; și erau în mare parte întreținuți pe cheltuiala statului... În timp ce, chiar pe vremea lui Augustus, mai mult de două sute de mii de persoane erau astfel întreținute de stat, ceea ce rămăsese din vechiul neam roman decădea rapid, parțial din cauza corupției, dar mai ales din pricina scăderii tot mai mari a căsătoriilor și a abominațiilor fără nume care mai rămăseseră din viața de familie.”

Valorile familiale erau o temă principală a retoricii politice înainte de fiecare alegere și în timpul redactării noii constituții de către Augustus. Astăzi, mass-media umple gândurile principale ale oamenilor, iar cei întreținuți pe cheltuiala publică au atins apogeul.

„Toți au contribuit la decăderea generală... Relațiile sociale arătau, dacă era posibil, o corupție și mai profundă. Sfințenia căsătoriei încetase. Decăderea femeilor și destrăbălarea generală au dus, în cele din urmă, la o încetare aproape totală a căsătoriilor. Avortul și expunerea și uciderea copiilor nou-născuți erau comune și tolerate; viciile nefirești, pe care chiar și cei mai mari filosofi le practicau, dacă nu le și susțineau, atinseseră proporții ce nu pot fi descrise. În ceea ce privește stăpânirea romană, lucrurile se schimbaseră mult în rău față de domnia blândă a lui Augustus, sub care, după cum spunea Filon, nimeni din tot Imperiul nu îndrăznea să-i molesteze pe iudei.”

---

vreme plină de pericole pentru credința și statornicia creștină; aducător de durere și necaz 2) rău, de o natură sau stare rea 2a) în sens fizic: bolnav sau orb 2b) în sens etic: rău, nelegiuit, păcătos

⁶⁹⁶ Strong's Nr. 929 βασανισμός {basanismós - bas-an-is-mos'} derivat din 928 (*basanizō*)... substantiv masculin AV - chin (6) 1) tortură; testare prin piatra de încercare – o piatră silicioasă neagră folosită pentru a testa puritatea aurului sau argintului, prin culoarea urmei lăsate când metalul este frecat de ea 2) chin, tortură

⁶⁹⁷ Strong's Nr. 165 αἰών {aiōn - ahee-ohn'} din același rădăcini ca 104 (*aiōnios*)... substantiv masculin AV - veșnic / pentru totdeauna" (71) - lume / sistem al lumii (38) - niciodată + 3364, 1519, 3588 (6) - veșnicie (4) - epocă (2) - etern (2) - în vecii vecilor (42) - în veac (29) - această epocă (15) - în veacuri (8) - sfârșitul veacului (6) - din veac (5) - altele (28) [256] 1) Un veac neîntrerupt, o perpetuitate a timpului, veșnicie, pentru totdeauna 2) Lumi, sisteme ale lumii, universuri 3) O perioadă de timp definită, o epocă, o durată de viață umană

⁶⁹⁸ Romanizat, fără accent (Apocalipsa 14:11): Kai ho kapnos tou basanismou autōn eis aiōnas aiōnōn anabainei, kai ouk echousin anapausin hēmeras kai nuktos, hoi proskunountes to thērion kai tēn eikona autou, kai ei tis lambanei to charagma tou onomatōs autou.

⁶⁹⁹ Romanizat, fără accent (Apocalipsa 14:12): Hōde hē hypomonē tōn hagiōn estin, hoi tēroutēs tas entolas tou Theou kai tēn pistin Iēsou.

Astăzi, concubinajul, divorțul, avortul la cerere și stilurile de viață desfrânate ale celor bogați și faimoși sunt proclamate, admirate și invidiate.

Primul procurator pe care Tiberiu l-a numit peste Iudeea... l-a găsit în Caiafa un instrument suficient de supus tiraniei romane. Procuratorii erau funcționari financiari imperiali... Funcția era, de obicei, în mâinile cavalerilor romani, alcătuiți mai ales din oameni de finanțe, bancheri, vameși de seamă etc. Ordinul cavaleresc decăzuse mult, iar exigențele unei asemenea guvernări, mai ales în Iudeea, pot fi mai degrabă imaginate decât descrise.⁷⁰⁰

Astăzi, oamenii de finanțe, bancherii, vameșii de frunte și avocații (republicani sau democrați) și puterile banului sunt cei care influențează autoritatea guvernului acasă și în străinătate.

Roma nu era o anarhie, ci un sistem complex de legi, reglementări și obligații. Povara care cădea asupra muncitorului obișnuit, pentru a întreține această birocrație în creștere și acest stat de asistență apatic, era imensă, și depindea de un sistem complex de colectori de taxe și funcționari fiscali. Gabbai (colectorul de taxe) colecta dările regulate, care constau în impozitul pe proprietate, impozitul pe venit și impozitul pe cap de locuitor, iar Mokhes colecta taxe și datoriile asupra importurilor și exporturilor; „pe tot ce era cumpărat și vândut; bani pentru poduri, bani pentru drumuri, taxe de port, taxe de oraș etc.” Ei inventaseră un sistem de taxe care pătrundea în viața aproape a fiecăruia. Existau taxe pe osii, pe roți, „pe animalele de povară, pe pietoni, pe drumuri și șosele; pe accesul în piețe pentru a vinde sau o taxă pe vânzare pentru multe dintre cele cumpărate; pe transportatori, poduri, corăbii și cheiuri; pe traversarea râurilor, pe baraje, pe licențe – pe scurt, pe o varietate de obiecte atât de mare încât chiar și cercetările savanților moderni nu au reușit să identifice toate denumirile.”⁷⁰¹ Astăzi, nici chiar contabilii autorizați nu pot descifra toate complexitățile actualului sistem de taxe și puțini înțeleg prin ce autoritate este impus.

„Și când au ajuns la Capernaum, cei ce primeau birul s-au apropiat de Petru și i-au zis: Învățătorul vostru nu plătește birul?” (Matei 17:24)

Ei nu doar colectau aceste taxe, ci trebuiau să țină evidența celor care plățiseră și celor care nu plățiseră, precum și a celor care erau contribuabili și a celor scutiți de această obligație. Cu atât comerț și călătorii, era nevoie de metode pentru a stabili cine erai și care era statutul tău. Chiar și sclavii aveau statute diferite, la fel și locuitorii. Supușii Imperiului puteau fi obligați să furnizeze muncă obligatorie pentru drumurile locale sau pentru proiecte publice, pe lângă impozitul pe cap de locuitor. Cum erau ținute și înregistrate toate aceste evidențe într-un mod ordonat?

Existau multe modalități de a ține evidența sclavilor și oamenilor liberi, precum și a celor care plățiseră, cât plățiseră și a celor care încă datorau nenumăratele taxe, tarife, dobânzi și penalități.

Contractele erau uneori gravate cu o trestie pe lut umed, iar semnele sau sigiliile părților și martorilor erau apăsată în lut ca semnătură. Tabletele erau apoi lăsate să se usuce și păstrate în templu. Această metodă antică de păstrare a evidenței, deși nu exclusivă, era larg acceptată.

Împrumuturile pe termen lung și camăta profitau de această formă permanentă de evidență și făceau din oameni și din pământurile lor o garanție prin acele legăminte gravate, solemnizate prin semnătura mâinii. Astfel de legăminte duceau adesea la o formă de robie. Romanii, neavând nici iertarea în al șaptelea an, nici anul jubiliar, îi înrobeau adesea pe oameni prin datoriile mai repede decât reușeau aceștia să-și cumpere libertatea.

„Nu fi printre cei ce dau mâna, printre cei ce se fac garanți pentru datorii.” (Proverbe 22:26)

Articolele de îmbrăcăminte și comportamentul social marcau de asemenea statutul unui om. Un om putea merge cu un *Qolemos*, sau o pană de trestie, la ureche ca semn al ocupației sale; la fel, un

⁷⁰⁰ “Life and Times of Jesus the Messiah” CD biblic: CAPITOLUL XI

⁷⁰¹ “Life and Times of Jesus the Messiah” CD biblic: CAPITOLUL III

tâmplar purta o mică riglă de lemn la ureche. Folosirea unor identificări mai oficiale, făcute din cupru, alamă, argint sau aur, cu sigiliile de familie, era o practică comună.

Sclavii din piață primeau tăblițe de lut uscate pentru a le identifica stăpânul, calificările și originea. Dacă asemenea tăblițe erau arse cu sigiliul stăpânului, acestea căpătau o permanență care proteja sclavul de reținerea nejustificată în timp ce se deplasa pe străzile publice în slujba stăpânului său. Documentul gravat era numit *charagma*,⁷⁰² care era un semn al robiei. Pe măsură ce jurămintele de loialitate față de guvernul Romei și conducătorii săi deveneau tot mai necesare în primele zile ale creștinismului, dovada unei asemenea supunerii era adesea pe hârtie, în fața martorilor, și semnată sub pedeapsa sperjurului. Studiul acestor urme scrise, care arătau dovada supunerii și subordonării față de autoritate, este un paralel cu vremurile moderne.

Un recensământ necesita o formă de contabilizare și, de obicei, cerea un semn pentru a marca pe cei care fuseseră numărați. Înainte de zilele laminării plastice a cărților de identitate oficiale, Irod avea un asemenea semn în planurile sale pentru o Împărăție a Cerurilor pe pământ. Recensământul cerut de Augustus „era privit ca un semn al robiei și incompatibil cu caracterul teocratic al lui Israel.”⁷⁰³ Semnul lui Irod era noul tău nume evreiesc, sculptat într-o piatră albă luată din râul Iordan, și îți era dat la botez. În același timp, erai înregistrat la preoții Împărăției sale și ți se colecta prima contribuție regulată.⁷⁰⁴

Toți înțelegeau că Ioan predica faptul că împărăția cerurilor era aproape și că botezul făcea parte din acel drept de intrare în sistemul său de guvernare. Întrebarea ridicată în Biblie era: cu ce autoritate boteza el? Era clar că nu era un trimis al lui Irod, ci fiul lui Zaharia și vărul adevăratului moștenitor al tronului Iudeii, cel mai înalt fiu al lui David.

În anul 29 î.Hr., Gaius Octavianus a mărșăluit în Roma ca salvator al Republicii și a primit titlul de Augustus⁷⁰⁵ de la Senat. Apoi i s-a acordat în mod legal, sub forme și limitări constituționale, poziția de Emperator,⁷⁰⁶ comandant-șef al tuturor forțelor militare și navale, pentru o perioadă de zece ani. El putea stabili politica externă și încheia tratate, dar, acasă, era ales în fiecare an consul și magistrat-șef, jurând un jurământ obligatoriu de funcție, citit de pe tăblițe de lut. Astăzi, primul cetățean numește judecători federali care judecă cetățenii săi. „Astfel, republica a fost restaurată sub președinția primului său cetățean (*princeps civitatis*).”⁷⁰⁷

„Dar Eu vă spun: să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentru că este tronul lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea Marelui Împărat. Nici să nu juri pe capul tău, pentru că nu poți face un singur fir de păr alb sau negru.” (Matei 5:34,36)

Augustus, ca Emperator, renunțase la poziția sa de Consul al Romei pentru aproape 18 ani, timp în care a rezolvat dispute ca un fel de combinație între NATO, ONU și forțele militare americane, toate la un loc. El a menținut sistemul bancar, comerțul și negoțul prosperând în întreaga lume și a primit mari laude și adorare pentru aceste realizări.

Astăzi, Statele Unite, o democrație într-o republică,⁷⁰⁸ cu forme și limitări constituționale, au un președinte care stabilește politica externă și încheie tratate și care este, de asemenea, comandant-șef al forțelor militare și navale, inclusiv al Forțelor Aeriene, care pot face foc să coboare din cer pe

⁷⁰² Strong Nr. 5480 *charagma* {khar'-ag-mah}, de la același cu 5482; o zgârietură sau gravură, adică o ștampilă (ca un semn de servitute) sau o figură sculptată (statuie); semn gravat.

⁷⁰³ Că acestea erau singurele motive de opoziție față de recensământ, reiese din Jos. Ant. XVIII. 1.1, 6.

⁷⁰⁴ The Riddle of the Dead Sea Scrolls [Enigma manuscriselor de la Marea Moartă] de Barbara Thiering

⁷⁰⁵ *augeo, augere* – a crește.

⁷⁰⁶ Emperator, *emperatoris* m. – comandant suprem. Dicționar Collins L.E., 1962

⁷⁰⁷ Encyclopaedia Britannica, vol. 2, p. 687, 1953

⁷⁰⁸ Noul Crez American a fost citit în Congres la 3 aprilie 1918

pământ în fața oamenilor. Astăzi, predicatorii moderni, licențiați de statul în care bisericile lor sunt încorporate, îi botează pe oameni în ce împărăție? Oamenii pretind că se închină lui Dumnezeu cântând duminica, dar loialitatea și serviciul lor practic sunt promise Romei prin jurăminte și fapte aplicate.

Când separatiștii și pelerinii au plecat de pe țărmurile Angliei, au spus: „Adio Babilon. Adio Roma.” Legea comună și Sfânta Scriptură au fost fundamentul acestei Republici în anii 1600. Autoritatea guvernului era nesemnificativă, deși provenea din Legea comună a Țării. Acum, Legea Romană domină sistemul legal și instanțele. În Black’s Law Dictionary, găsită în fiecare birou de avocatură al democrației, abia dacă există o pagină care să nu facă referire la originile latine ale principiilor juridice.

„Drept civil,” „Drept roman” și „Drept civil roman” sunt expresii interschimbabile, care înseamnă același sistem de jurisprudență.”⁷⁰⁹

Astăzi, școlile publice și instanțele legale, și aproape fiecare aspect al vieții cetățenilor Statelor Unite sunt manipulate, conduse și impozitate de un sistem juridic care oglindește pe cel al Romei, care a cucerit poporul, nu prin sabie, ci prin propria lor lăcomie.

Legea comună și Sfânta Scriptură au devenit lozinci ale așa-numiților extremiști radicali și fanatici religioși. Astfel de titluri de batjocură nu au mai fost folosite atât de des de autoritățile legale din America de la plecarea Tory-ilor și Redcoats-ilor pentru a-l sluji pe George al III-lea.

„Dacă iubiți mai mult bogăția decât libertatea, liniștea robiei mai mult decât lupta plină de viață pentru libertate, plecați de lângă noi în pace. Nu vă cerem nici sfaturile, nici armele. Plecați și lingeți mâinile care vă hrănesc. Fie ca lanțurile voastre să atârne ușor asupra voastră și fie ca posteritatea să uite că ați fost compatrioții noștri.”⁷¹⁰

Un vast sistem de asistență socială, care a crescut în Statele Unite, precum și birocrația împovărătoare care îl hrănește și îl susține, sunt întreținute pe cheltuiala publică. Adevăratul muncitor productiv, care poartă greutatea acestei bestiale încorporări, se clatină fără odihnă în chin sub biciul de astăzi al lui Gabbai și Mokhes.

Rezultatul a fost o destrămare a valorilor familiale, o lipsă de respect pentru autoritatea părinților și o încetare a căsătoriei și a permanenței ei. Oamenii găsesc acum plăcere în imaginile de violență, erotism și degenerare morală, prezente în arenele lor moderne bidimensionale.

„Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca să o poftască a și săvârșit adulter cu ea în inima lui.” (Matei 5:28)

Se spune că noi nu mai facem astfel de lucruri precum cele din arenele însângerate ale coloseurilor Romei, dar nu se săvârșește oare violența în inimile, străzile și casele orașelor noastre? Roma, de asemenea, a început cu săbii tocite și lupte coregrafiate. Noi putem acum să privim, din confortul propriilor case, cu fascinație și strigăte patriotice, în timp ce rachete străpung acoperișurile și zidurile pe pământul însângerat al unor ținuturi îndepărtate.

Desigur, nu există sclavie în Statele Unite, sau există?

„ANGAJAT – Vezi Stăpân și Slujitor (acest index)”⁷¹¹

„Oamenii nu și-au dat seama încă că au fost lipsiți de drepturi. Nici avocații nu suportă să recunoască acest lucru. În orice națiune în care drepturile oamenilor au fost subordonate

⁷⁰⁹ Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, p. 332

⁷¹⁰ Samuel Adams

⁷¹¹ Summary of American Law de George L. Clark, p. 635 (singura intrare pentru „angajat” sau „angajator” în index).

drepturilor câtorva, în orice națiune totalitară, prima instituție care este desființată este juriul. Am fost, sunt, speriat.”⁷¹²

În Roma, „starea sclavului varia. Unii erau trimiși în cete care munceau pe câmpuri și în mine. Alții erau muncitori foarte pricepuți și administratori de încredere. Adesea, sclavii o duceau mult mai bine decât muncitorii liberi.

Au fost adoptate legi romane pentru a proteja sclavii și pentru a le permite anumite drepturi, chiar și de posesiuni private, care erau uneori folosite pentru a răscumpăra sclavul și familia lui (Fapte 22:27-28).”⁷¹³ „Alte forme de servitute înrudite cu sclavia, și uneori imposibil de deosebit de aceasta, sunt iobăgia, robia prin datorii, serviciul pe bază de contract, peonajul și corveziile (munca obligatorie prin lege).”⁷¹⁴

„Omul care îmi dă de lucru, de care am nevoie sau altfel sufăr, acel om este stăpânul meu, oricum l-aș numi.”⁷¹⁵

A angaja este definit ca "a da o ocupație cuiva... ‘Angajăm’ tot ceea ce luăm în serviciul nostru sau supunem convenienței noastre pentru un timp; ‘folosim’ tot ceea ce consacram cu totul scopului nostru.”⁷¹⁶

„Taxa care este descrisă în lege ca o acciză este impusă uniform în întreaga Americă sub forma unei datorii, a unui impozit sau a unei accize asupra relației de muncă.”⁷¹⁷

„El va lua pe fiii voștri și îi va pune pentru sine. Și îi va face căpetenii peste mii și căpetenii peste cincizeci; și [îi va pune] să-i are ogoarele, să facă uneltele de război și uneltele carelor sale. El va lua pe fiecele voastre... El va lua câmpurile voastre, viile voastre și măslinii voștri, chiar pe cei mai buni dintre ei, și-i va da slujitorilor săi. Va lua zeciuiala din semințele voastre și din viile voastre și le va da dregătorilor și slujitorilor săi. Va lua pe robii voștri și pe roabele voastre, pe tinerii voștri cei mai buni și pe măgarii voștri, și-i va pune la lucrul lui. Va lua zeciuiala oilor voastre, și voi veți fi slujitorii lui. Și în ziua aceea veți striga din pricina împăratului pe care vi l-ați ales; dar Domnul nu vă va asculta în ziua aceea.” (1 Samuel 8:11, 18)

Istoricii proclamă că moartea lui Marcus Aurelius a adus sfârșitul epocii de aur a Imperiului Roman și, totuși, acest împărat bun a fost unul dintre cei mai aspri dușmani ai creștinismului. Adevăratul creștin de astăzi se poate afla sub aceleași persecuții aspre, cu o societate modernă apatică, lipsită de simpatie și chiar rău-voitoare, intolerantă față de credința lor în Dumnezeu.

Marcus Aurelius poate că a murit, dar statul trăiește mai departe. Chiar și acum, este sângele legii romane care curge prin venele judiciare ale sistemului nostru legal actual. Cine a răscumpărat copiii împărăției lui Dumnezeu de sub tirania Imperiului Roman, care acum satură țara cu propriul său caracter?

„Răscumpărarea este eliberarea de sub puterea unei dominații străine și bucuria libertății rezultate. Ea implică ideea de restaurare către cineva care posedă un drept sau un interes mai fundamental. Cel mai bun exemplu de răscumpărare în Vechiul Testament a fost eliberarea copiilor lui Israel din robie, de sub dominația puterii străine în Egipt.”⁷¹⁸

Deși putem fi răscumpărați, încă putem fi atacați de hoți și tâlhari, deghizați în guvern, lege sau autoritate. Sau putem da autoritate prin cuvânt și faptă și putem învăța din nou să ne depărtăm de fărâdelege prin pocăință.

---

⁷¹² Gerry Spence

⁷¹³ Slavery Collection Dicționarul Evanghelic Elwell.

⁷¹⁴ SLAVERY AND SERFDOM. Enciclopedia Compton

⁷¹⁵ Henry George - Social Problems, Capitolul V

⁷¹⁶ The Volume Library (1924)

⁷¹⁷ Steward Machine Co. vs. Davis, 301 U.S. 548 (1937). Cauză referitoare la taxa impusă prin Legea Securității Sociale din 1935.

⁷¹⁸ Enciclopedia Pictorială Zondervan a Bibliei, cuvântul „răscumpărare.”

„Violența poate purta și masca legii.”⁷¹⁹

Așa cum Moise, deși mort, a fost apărat de îngerii Domnului, la fel sunt și cei care se închină DOMNULUI, răscumpărați din distrugere. Lupta pentru cei care ar merge spre țărmurile Mării Roșii, căutând să nu se închine în templele și drumurile Egiptului și Romei ca slujitori ai zeilor falși, va fi apărată prin puterea Dumnezeului nostru. Acea apărare finală se va regăsi din nou în „Mânia lui Dumnezeu.”

Ar trebui oare America să își facă legământul cu Republicanii sau să facem un „nou legământ”⁷²⁰ cu Democrații sau ar trebui să ne împlinim jurămintele către DOMNUL?

„Cel care încheie un contract știe, sau ar trebui să știe, natura persoanei cu care contractează, altfel nu este scuzabil.”⁷²¹

„Și am văzut un alt semn în cer, mare și minunat: șapte îngeri având cele șapte plăgi de pe urmă; căci în ele este împlinită mânia lui Dumnezeu. Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe cei ce biruieră fiara și chipul ei și semnul ei și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Și cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților. Cine nu se va teme de Tine, Doamne, și nu va slăvi Numele Tău? Căci doar Tu ești sfânt; pentru că toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, căci judecățile Tale s-au arătat.” (Apoc. 15:1, 4)

Charagma de astăzi este „semnul slujirii,” care supune slujirea noastră conducătorilor și judecătorilor acestei lumi. Ei sunt dumnezeii acestui sistem lumesc și stau acolo unde numai Tatăl nostru din ceruri ar trebui să stea. Ea marchează copilul și slujitorul acelor puteri create de mâinile oamenilor.

Suntem noi condamnați la iad dacă luăm semnul fiarei? Scrie asta în Biblie?

„Acela va bea din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul indignării Lui, și va fi chinuit cu foc și pucioasă înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.” (Apoc. 14:10)

Există multe presupuneri legate de ceea ce înseamnă mânia lui Dumnezeu. Cuvântul „a bea” vine din *pino*, care înseamnă într-adevăr „a bea,” dar, figurativ, „a primi.” „A bea din vinul mâniei lui Dumnezeu” pare să fie o expresie figurativă, însemnând că cei ce beau vor primi ceva care, dacă ar fi doar un lichid, nu ar fi de dorit. Fiind „turnat neamestecat în paharul indignării Lui” ne dă cel puțin ideea că ceea ce urmează să vină este în formă concentrată și deloc diluată.

Ultima parte a versetului aruncă o lumină importantă asupra sensului său. „Și va fi chinuit” poate da ideea de tortură sau pedeapsă, dar, ca în cazul multor cuvinte, există mai multe sensuri posibile. „Chinuit” aici vine din *basanizo*, care, la rândul lui, vine din *basanos*. *Basanizo* înseamnă de fapt „a testa (metalele) cu piatra de încercare, care este o piatră neagră silicioasă folosită pentru a verifica puritatea aurului sau argintului după culoarea urmei produse prin frecarea metalului pe ea.” Poate implica tortură (în interogatorii), dar era folosit și de marinari atunci când corabia lor se lupta cu vântul din față. Cuvântul are clar sensul de test, mai degrabă decât de pedeapsă.

Mulți vor spune că acest lucru înseamnă că, dacă primești semnul, vei fi aruncat în iad. Aceasta este o concluzie bazată pe cuvântul „chin,” dar am văzut că are legătură cu testarea, și pe cuvintele „foc și pucioasă.” Focul și pucioasa nu sunt, și nu au fost niciodată, sinonime cu iadul. Ele sunt menționate în Biblie. Un loc anume unde apar este în timpul eliberării și răscumpărării israeliților din Egipt. Bănuiesc că, din moment ce cea mai mare parte a lumii se află acum într-o robie mai rea

⁷¹⁹ Est autem vis legem simulans.

⁷²⁰ Discursul de nominalizare al lui William J. Clinton, candidat democrat.

⁷²¹ Qui cum alio contrahit, vel est, vel debet esse non ignarus conditio ejus. [Cel care încheie un contract cu altul fie este, fie ar trebui să fie conștient de condiția acestuia] Dig. 50, 17, 19; 2 Hagg. Consist. Rep. 61

decât cea din Egipt, este rezonabil să credem că vom vedea foc și pucioasă înainte ca noi să fim din nou liberi pe pământ. O explicație mai detaliată va fi discutată în altă parte.

Aici, cuvintele „fumul suindu-se” au fost interpretate și ca provenind din iad. Dar, în toată Biblia, ideea fumului care se ridică are de-a face cu primirea unei jertfe ca fiind vrednică. Iar în vremurile marii încercări, oamenii vor fi chemați să jertfească multe lucruri, inclusiv viețile lor, pentru a trece testul.

Cuvântul „prezență” vine din *enopion*, care este mai degrabă tradus „înaintea” sau „în fața.” Pentru a clarifica natura de testare a acestor evenimente, mai degrabă decât o pedeapsă condamnatoare sau chinuri, pun o întrebare: De ce ar vrea îngerii sfinți și Mielul să privească oameni suferind? Este limpede că e vorba de un test.

Încrederea

(Credință în om)

vs.

Credința (Încredere în Dumnezeu)

„Tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde.” (Romani 15:4)

Cuvântul „încredere” are 24 de definiții diferite în patru categorii de utilizare în Dicționarul Webster. Provine din cuvântul vechi nordic *traust*, care înseamnă „încredere, protecție, fermitate.” Ca substantiv, este definit mai întâi ca „încredere, sprijin sau odihnă a minții în integritatea, veracitatea, dreptatea, prietenia sau alte principii solide ale unei persoane sau lucruri. 'Cine se încrede în Domnul este la adăpost.’ (Proverbe 29:25).” Tot ca substantiv, un *trust* poate fi „cel sau ceea ce este demn de încredere. 'Doamne Dumnezeule, Tu ești încrederea mea din tinerețea mea.’” A șaptea definiție spune simplu: „păstrare; grijă; custodie.” A unsprezecea este mai specifică, definind „trust” în drept ca fiind „încrederea acordată unei persoane prin oferirea unei proprietăți asupra căreia are doar un titlu nominal, pe care să o păstreze, să o folosească sau să o administreze în beneficiul altcuiva;” de asemenea, „trust” mai înseamnă când o „moștenire sau proprietate” este „sub responsabilitatea unui administrator sau a unor administratori,” ori când „dreptul unei persoane asupra unei proprietăți” este „deținut în încredere pentru el” ca un presupus beneficiu.

Cuvântul „trust” poate fi folosit și ca adjectiv, dar și ca verb. Ca verb tranzitiv, înseamnă „a avea încredere în; a se baza pe; a crede în onestitatea, integritatea, dreptatea etc.” Ca verb intransitiv, înseamnă „a avea încredere sau credință; a se baza; a fi încrezător; a spera.”⁷²²

„Zicând: Tată, dacă voiești, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși, nu voia Mea, ci a Ta să se facă.” (Luca 22:42)

„Un trust este o obligație a conștiinței unuia față de voința altuia.”⁷²³

„Și va zice: Unde sunt dumnezeii lor, stânca în care se încredeau, care mâncau grăsimea jertfelor lor și beau vinul jertfelor lor de băutură? Să se ridice ei și să vă ajute, să vă fie ocrotire!” (Deuteronom 32:37-38)

Cuvântul „încredere”⁷²⁴ apare aici pentru prima dată în Biblie și se referă la încrederea pe care oamenii o pun în dumnezeii falși, în loc să se încreadă în Dumnezeu. Este un cuvânt care exprimă ideea de protecție, încredere și speranță pentru ceva mai bun. Mai bun decât ce? Mai bun decât Dumnezeu? Cine va avea încredere și speranță în protecția Domnului?

„Protecția atrage după sine supunere; supunerea aduce protecție.”⁷²⁵

„...O, tu, puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” (Matei 14:31)

Dacă omul dorește protecția unor dumnezei, el trebuie să li se supună. Dacă omul privește către cineva sau ceva pentru protecție, acel lucru îi va deveni asemenea unui dumnezeu. Dacă își pune încrederea în el, îi jură credință, se roagă lui pentru binele său și îl caută pentru îndrumare, atunci acel lucru începe să devină obiectul încrederii și credinței sale.

⁷²² Webster's New Twentieth Century Dictionary, ediția a 2-a, neprescurtată.

⁷²³ Fides est obligatio conscientiae alicujus ad intentionem alterius [Credința este obligația conștiinței cuiva față de intenția altuia]. Bacon

⁷²⁴ Strong Nr. 02620 *chacah* – rădăcină primitivă; verb: 1) (Qal) a căuta refugiu, a fugi pentru protecție 1a) a-și pune încrederea în (Dumnezeu), a nădăjdui în (Dumnezeu) (figurativ)

⁷²⁵ Protectio trahit subjectionem, subjectio protectionem. Coke, Littleton, p. 65

„Loialitatea⁷²⁶ este, ca să spunem așa, esența legii; ea este legătura credinței.”⁷²⁷

Cele mai multe lucruri, precum guvernele, cer de obicei nu doar loialitate, ci și fidelitate de toate felurile și slujire, de asemenea. Oamenii din Sodoma locuiau acolo pentru că găseau siguranță și confort sub protecția zidurilor cetății. Ca întotdeauna, plăteau tribut în bani și slujire regelui și, în schimb, regele le asigura protecție și ordine.

„Dar Avram a zis regelui Sodomei: Am ridicat mâna mea către Domnul, Dumnezeul Cel Preaînalt, Stăpânul cerului și al pământului,” (Geneza 14:22)

Avram știa că adesea darul precede supunerea. Când regele Sodomei i-a oferit prada cetății, el a refuzat să ia chiar și un fir de ață. Avram și-a proclamat supunerea și încrederea în Domnul Dumnezeu său și nu în om sau cetățile lui. Această alegere, prin însăși natura ei, zidește caracterul.

„După aceste lucruri, cuvântul Domnului a venit la Avram într-o vedenie, zicând: Nu te teme, Avrame; Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.” (Geneza 15:1)

Avram s-a încrezut în răsplățile și binefacerile lui Dumnezeu. El a avut credință în protecția Lui. Pentru această credință și pentru acțiunile sale prin acea credință, a primit o promisiune și un nume nou, Avraam.

„Și Scriptura, prevăzând că Dumnezeu va socoti neprihăniți pe neamuri prin credință, i-a vestit mai dinainte lui Avraam Evanghelia: «Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine.»” (Galateni 3:8, vezi și Romani 4:12)

Sămânța lui Avraam a fost dusă în robie timp de patru sute de ani, dar a fost scoasă din acea robie de un om cu mare credință și încredere în Dumnezeu. Un om care ar fi putut avea o domnie și slavă pentru o vreme, dar care a ales în schimb să se încreadă în Domnul.⁷²⁸

„Prin credință Moise, când s-a făcut mare, a refuzat să fie numit fiul fiicei lui Faraon, alegând mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile păcatului pentru o vreme, socotind ocară lui Hristos mai bogăție decât comorile Egiptului; pentru că avea privirea ațintită spre răsplătire. Prin credință a părăsit Egiptul, fără să se teamă de mânia regelui; pentru că a rămas neclintit, ca și cum L-ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.” (Evrei 11:24, 27)

Credința și încrederea lui Moise în Dumnezeu l-au separat de ceilalți oameni care au ales să se încreadă în oameni și în guvernele lor. Moise a pus deoparte toate beneficiile, luxurile și bogățiile împărățiilor oamenilor, alegând mai degrabă să slujească Domnului Dumnezeu în pustie. Încrederea sa a mers dincolo de o simplă credință spirituală și loialitate, dar a cerut și să iasă din Egipt și să Îl slujească pe Domnul său Dumnezeu, Rege și Suveran.

„Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în om. Mai bine este să cauți un adăpost în Domnul decât să te încrezi în voievozi.” (Psalm 118:8-9)

Robia din Egipt devenise mult mai împovărătoare decât impozitul pe venit de o cincime care fusese așezat asupra lor și asupra tuturor egiptenilor, în afară de preoți, de către Iosif la vremea primei lor captivități. Prin mijloace subtile, ei fuseseră legați într-un sistem muncitoresc de corvoadă din care părea că nu există scăpare.

„Și va fi că, la rod,⁷²⁹ să dați a cincea parte lui Faraon, iar cele patru părți să fie ale voastre, pentru sămânța ogorului, și pentru hrana voastră, și pentru ale caselor voastre, și pentru hrana copiilor voștri. Și ei au zis: Tu ne-ai mântuit

⁷²⁶ LOIALITATE: Obligația de fidelitate și ascultare pe care individul o are față de guvernul sub care trăiește sau față de suveranul său, în schimbul protecției pe care o primește. Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, pag. 95

⁷²⁷ Ligeantia est quasi legis essentia; est vinculum fidei. Coke, Litt. 129

⁷²⁸ Geneza 15:13

⁷²⁹ Strong Nr. 8393 תְּבוּאָה (*t'bu'ah*) {teb-oo-aw'} de la 935; s.f.: 1) produse, rod, venituri 1a) produse, recoltă (de obicei de pe pământ) 1b) venituri 1c) câștig (al înțelepciunii) (figurativ) 1d) rodul buzelor (figurativ)

viața; să aflăm dar înaintea stăpânului nostru și vom fi slujitorii lui Faraon. Și Iosif a făcut-o lege peste țara Egiptului până în ziua de azi, ca Faraon să aibă a cincea parte; numai țara preoților nu a devenit a lui Faraon.” (Geneza 47:24)

„Cel ce este în pântece este considerat ca născut, ori de câte ori este vorba de folosul său.”⁷³⁰

În sistemele de sclavie atât din Roma, cât și din Statele Unite, erau mulți care munceau și economiseau bani până își cumpărau libertatea. Dar munca, taxarea și sistemul monetar al Egiptului, cu funcționarii săi fiscali și scarabeii de lut, deveniseră atât de apăsătoare încât oamenii ajunseseră să vadă copiii ca pe o povară mai degrabă decât ca pe o binecuvântare. Ei adesea își limitau dimensiunea familiilor prin diverse mijloace, inclusiv adopție și avort.

„Același [faraon] a lucrat cu viclenie [dispozitive subtile]⁷³¹ împotriva neamului nostru și i-a chinuit [oprimit]⁷³² pe părinții noștri, încât aceștia își aruncă⁷³³ copiii mici [fătul],⁷³⁴ pentru ca să nu trăiască.⁷³⁵ În vremea aceea s-a născut Moise, care era de o frumusețe deosebită,⁷³⁶ și a fost crescut trei luni în casa tatălui său. Și când a fost aruncat,⁷³⁷ fiica lui Faraon l-a luat și l-a crescut ca pe fiul ei.” (Fapte 7:19, 21)

Moise i-a scos pe israeliți din Egipt, dar nu a putut să scoată Egiptul din inimile israeliților. Ei încercau neconștient să se întoarcă la căile Egiptului. Când figura puternică a lui Moise nu mai era lângă ei ca să-i țină uniți, au început să se teamă de pierderea loialității în marea lor adunare. Dacă erau atacați, se puteau rupe și împrăștia sau se puteau alătura altor comunități, lăsându-și numărul micșorat și vulnerabil. Aaron cunoștea arta templului Egiptului. El știa complexitățile sistemului marelui preot care îi ținuse pe oameni uniți mai bine de patru sute de ani.

„Și tot poporul și-a scos cerceii de aur care erau în urechile lor și i-au adus [pentru a fi enumerați]⁷³⁸ la Aaron. Și i-a primit din mâna lor și i-a făurit cu unelte de cioplit și a făcut din ei un vițel turnat; și au zis: «Aceștia sunt dumnezeii tăi, Israele, care te-au scos din țara Egiptului.»

Și când a văzut Aaron, a zidit un altar înaintea lui și a făcut o vestire [adresare pe nume],⁷³⁹ și a zis: «Măine este sărbătoare pentru Domnul.» Și s-au sculat dis-de-diminează a doua zi și au adus arderi-de-tot și jertfe de pace,⁷⁴⁰ și poporul s-a așezat să mănânce și să bea, și s-au sculat să se joace.” (Exod 32:3, 6)

⁷³⁰ Qui in utero est, pro jam nato habetur quoties de ejus commodo quaeritur.

⁷³¹ Strong's Nr. 2686 κατασφίζομαι {katasophizomai - kat-as-of-id'-zom-ah-ee} voce mijlocie, derivat din 2596 și 4679; vb AV – a trata cu subtilitate (1) 1) a înșela prin **artă** sau **fraudă**; **a cuceri prin mijloace subtile**; a acționa în mod subtil sau viclean; a depăși pe cineva prin viclenie

⁷³² Strong's Nr. 2559 κακός {kakoo - kak-o'-o} derivat din 2556; vb AV – a trata rău (2) - a afecta negativ (1) - a chinui (1) - a răni (1) [6]; 1) a **oprima**, a chinui, a răni, a maltrata 2) a amări, a face rău.

⁷³³ Strong's Nr. 1570 ἐκθетος {ekthetos - ek'-thet-os} din 1537 (ek = afară) + derivat din 5087 (tithēmi = a pune); adj AV – aruncat afară / expus (1) 1) aruncat afară, expus (ex. un copil abandonat sau expus pericolului)

⁷³⁴ Strong's Nr. 1025 βρέφος {brephos - bref'-os} afinitate nesigură; substantiv neutru AV - prunc (5) - copil (1) - sugari (1) - copil mic (1) [8] 1a) **copil nenăscut, embrion, făt** 1b) copil nou-născut, sugar, prunc

⁷³⁵ Strong's Nr. 2225 ζωογονέω {zōogonēō - dzo-og-on-eh'-o} același ca 2226 (zōon = ființă vie) + derivat din 1096 (ginomai); verb AV - a păstra în viață (1) - a trăi (1) [2] 1) **a aduce pe lume viu** 2) a da viață 3) a păstra în viață, a cruța

⁷³⁶ Strong's Nr. 2316 θεός {theos - theh'-os} afinitate nesigură; o divinitate, în special (cu 3588) Divinitatea supremă; substantiv masculin AV - Dumnezeu (1320) - zeu (13) - evlavios / dumnezeiesc (3) - către Dumnezeu (2) - alte traduceri (5) [1343] 1) un zeu sau zeiță, nume general pentru divinități 2) Hristos este numit Dumnezeu – Ioan 1:1, 20:28; 1 Ioan 5:20; Romani 9:5; Tit 2:13; Evrei 1:8, etc. 3) despre singurul Dumnezeu adevărat; include: planurile, interesele, voia și închinarea adusă Lui 4) Orice lucru care poate fi asemănat sau comparat cu Dumnezeu: reprezentanți ai lui Dumnezeu, precum magistrați și judecători

⁷³⁷ Strong's Nr. 1620 ἐκτίθημι {ekthēmi - ek-tith'-ay-mee} din 1537 (ek = afară) + 5087 (tithēmi = a pune); verb AV - a expune (3) - a arunca afară (1) [4] 1) a pune afară, a expune, a lăsa în afara protecției 2) a instala / a arăta / **a înfățișa** 3) (Figurat): a declara, a explica, a interpreta

⁷³⁸ Strong's Nr. 0935 βο' - bo} rădăcină primitivă; verb 1) a intra, a merge înăuntru, a veni, a pătrunde 1a) (Qal - forma activă de bază) 1a1) a intra, a veni înăuntru 1a2) a sosi, a veni 1a3) a atinge, a ajunge la (o stare, o destinație) 1a4) **a fi enumerat** (într-o listă, registru) 1a5) a merge (sens general) 1b) (Hiphil - forma cauzativă) 1b1) 1b1) a aduce înăuntru, a conduce 1b2) a transporta, a duce ceva sau pe cineva înăuntru 1b3) a strânge, a convoca 1b4) a provoca să vină, a face să intre...

De asemenea, în Concordanța Extinsă (Strong's Exhaustive), "a rămâne într-un loc; a pune în aplicare, a aduce la; a ajunge la ceva... (în sens vechi) a face pe cineva să vină într-o funcție"

Acești israeliți erau oameni practici. Ei nu și-au topit tot aurul și toată bogăția doar pentru a face un dumnezeu de aur la care să se închine. Aceasta a fost o modalitate de a-i ține pe oameni uniți într-un trup consolidat pentru apărare, loialitate și protecție economică. Comerțul și bogăția fiind adunate într-o pungă comună, poporul câștiga cel puțin un beneficiu de protecție prin unitate. Chiar și actele de caritate erau administrate prin templu, ceea ce asigura loialitatea tuturor celor care doreau să ia parte la beneficiile acestui conglomerat omenesc de avere.

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta.” (Proverbe 3:5)

Moise a pus capăt unei asemenea încrederi și a unui depozit comun de bogăție. Nu era nici un împărat peste popor, nici un suveran în afară de Dumnezeu, nici un conducător în afară de Domnul Dumnezeu. Nu exista nici o bancă centrală, nici un binefăcător, nici un rege, și nici nu era o democrație, ci o republică teocratică. Regii lui Israel erau capii fiecărei familii. Cum funcționa o asemenea împărăție?

„Căci dacă ați fi crezut⁷⁴¹ pe Moise, M-ați fi crezut și pe Mine; pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți scrierile lui, cum veți crede cuvintele Mele?” (Ioan 5:46-47)

Poporul nu l-a crezut pe Moise, nici pe Samuel. Ei au căutat regi care le-au adus supunere și poveri din nou și din nou. Căderea israeliților a fost mereu precedată de faptul că poporul își punea încrederea în regi sau în aliați străini.

Până când evreii s-au aflat sub influența stăpânirii romane, în vremea lui Augustus și Tiberius, ideea unei economii controlate de guvern și a unei păci impuse devenise acceptată. Cetele de muncă silnică de tip corvoadă au construit drumuri, apeducte, porturi și amfiteatre pentru a stimula comerțul și veniturile și pentru a liniști mulțimile. Armatele romane erau răspândite în întreaga lume pentru a păstra pacea și a menține un flux constant de mărfuri comerciale și un mediu stabil pentru afaceri. Acea protecție aducea însă și supunere, iar odihna născută din ea a dus la apatie.

Irod și-a clădit ascensiunea și împărăția după modelele politice și economice ale vremii. Sub stăpânirea faraonului, israeliții plăteau la început doar a cincea parte; sub Dumnezeu, El cerea doar a zecea parte și aceea numai *după măsura slujirii lor*.

Până ce romanii, Irod și noii mari preoți sub autoritatea lui Irod au terminat cu taxarea poporului în economia romană suprastimulată, clasa de mijloc a fost împovărată, iar săracii nemulțumiți, cu firea lor rebelă trebuind fie liniștiți, fie controlați.

„Nu vă încredeți într-un prieten, nu vă bizuiți pe un povățuitor:⁷⁴² păzește-ți ușile gurii de cea care se culcă la sânul tău.” (Mica 7:5)

„În zilele lui Isus funcționa un impresionant sistem de asistență socială pentru cei săraci... Zeciuiala din grâu și din rod putea fi schimbată mai întâi pe argint... apoi argintul pe grâu, vin, untdelemn și orice putea spori bucuria poporului înaintea lui Dumnezeu... Zeciuiala funcționa de asemenea ca un fel de taxă pentru susținerea templului și a personalului său. O administrație se îngrijea de cămara templului

⁷³⁹ Strong's Nr. 7121 אָרָא {qāra' - qara'} rădăcină primitivă - 2063; verb 1) a chema, a striga, a recita, a citi cu voce tare, a proclama 1a) (Qal) 1a1) a chema pe cineva, a striga, a rosti cu voce tare 1a2) a invoca, a chema numele lui Dumnezeu 1a3) a proclama, a face cunoscut public 1a4) a citi cu voce tare, a lectura 1a5) a invita, a convoca, a rândui 1a6) a numi, a da un nume, a adresa pe cineva pe nume 1b) pasiv: a fi chemat, a fi numit, a fi ales

⁷⁴⁰ Strong's Nr. 8002 שְׁלֵמָה {shalem} din 7999 {shalam} = a împlini, a încheia, a plăti); substantiv masculin 1) jertfă de pace, jertfă de mulțumire, jertfă de **legământ** sau prietenie 1a) **jertfă voluntară de mulțumire**

⁷⁴¹ Strong's Nr. 4100 πιστεύω {pisteuō - pis-teu'-ō} derivat din 4102 {pistis = credință}; verb AV - a crede (239) - a încredința (cuiva) (4), a încredința spre păstrare / în grijă (1), a fi încredințat cu ceva (1), a fi dat în grijă (1), credincios (1) [248] 1) a considera ceva ca fiind adevărat; a fi convins, a accepta ca fiind demn de încredere, a acorda încredere / credit cuiva sau la ceva 2) a încredința ceva cuiva (cu referire la credințioșia acelei persoane); a fi însărcinat / responsabil cu ceva, a primi ceva în păstrare / administrare

⁷⁴² Aproape întotdeauna tradus: guvernator, căpetenie, conducător sau duce

pentru binele continuu al celor ce slujeau. Aducerea oricărei jertfe cerea o respectare atentă a rânduielilor prescrise, dar și dragoste pentru Domnul. Profeții chemau adesea la ascultare mai degrabă decât la jertfe (1 Sam. 15:22-23; Isaia 1:10-20), la lauda Domnului mai degrabă decât la daruri (Osea 14:2) și la smerenie (Mica 6:8)."

„Profeții... erau inspirați de viziunea unui Israel credincios, răspunzând liber prin credință și ascultare la reglementările date în lege.”⁷⁴³

„Căci făgăduința că va fi moștenitor al lumii n-a fost făcută lui Avraam sau seminței lui prin Lege, ci prin neprihănirea care se capătă prin credință.” (Romani 4:13)

Credința vine din cuvântul latin *fides* care înseamnă „credință, încredere, nădejde,” de la *fidare* – „a se încrede..” Ea poartă adesea sensul unei „credințe neîndoielnice” și are numeroși sinonimi: "credință, încredere, nădejde, fidelitate, convingere, crez..."

„Cercetați-vă pe voi înșivă dacă sunteți în credință; încercați-vă pe voi înșivă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați.” (2 Corinteni 13:5)

Credem noi în Dumnezeu? Ne încredem noi în Dumnezeu? Avem noi credință?

„Iar credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1)

Ce nădăjduiești⁷⁴⁴ tu? În ce dorești și ai încredere? În cine sau în ce îți pui în inima ta încrederea și sprijinul?

În viața de zi cu zi, oamenii se încred în multe lucruri. Ei se încred în pneurile și frânele mașinilor lor, în timp ce aleargă pe autostrăzile vieții. Se încred în doctori și avocați, în ambalaje de plastic și în cablurile liftului. Se bazează pe acestea și speră că nu îi vor dezamăgi. Își depun economiile și roadele muncii în bănci și pe piețele de acțiuni. Se încred în puterea militară a națiunii, în poliția locală sau în revolverul pe care îl țin în noptieră. Nu ar trebui oare mai degrabă să se încreadă, să creadă și să aibă credință în Domnul Dumnezeu?

Aceasta nu înseamnă că vreuna dintre aceste lucruri este rea în sine, dar, dacă ne epuizează, ne distrage sau ne seduce cât de puțin de la Dumnezeu, Isus Hristos și Duhul Sfânt, atunci există pericol. Dacă tremurăm la pierderea lor, atunci credința noastră în Dumnezeu este pusă sub semnul întrebării. Dacă ne compromitem drepturile și responsabilitățile date de Dumnezeu în schimbul beneficiilor și conforturilor oamenilor, păcătuim.

„Atunci a cerut o lumină, a sărit înăuntru, tremurând s-a aruncat la pământ înaintea lui Pavel și a lui Sila, i-a scos afară și le-a zis: Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit? Ei au răspuns: Crede în Domnul Isus Hristos și vei fi mântuit tu și casa ta.” (Fapte 16:29, 31)

De la început, încrederea, credința și nădejdea în Dumnezeu și în căile Sale au fost cheia pentru voia lui Dumnezeu cu omul pe pământ.

„Prin credință, Abel a adus lui Dumnezeu... Prin credință, Enoh a fost mutat... căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.” (Evrei 11:4, 6)

Unii oameni au crezut cu credința lor în Dumnezeu și nu în oameni sau în lumile și instituțiile pe care aceștia le-au creat.

„Prin credință, Noe, fiind avertizat de Dumnezeu despre lucruri încă nevăzute... Prin credință, Avraam... fără să știe unde merge.” (Evrei 11:7, 8)

Avraam, Isaac și Iacov au călătorit din siguranța ținutului lor natal și au locuit în corturi. Ei au ales să nu caute siguranță în marile cetăți ale oamenilor, ci să se încreadă prin credință în puterea

⁷⁴³ Elwell Evangelical Dictionary

⁷⁴⁴ Speranță: o dorință... o încredere... o nădejde; încredere. Webster's Dictionary

lui Dumnezeu, care era pregătită pentru ei. Au ales să aibă credință și nădejde în Domnul Dumnezeu ca Stăpân și să caute cetatea Lui.

Prin credință, Iosif a știut ce avea să vină. „Prin credință, Moise a refuzat să fie numit fiul fiicei faraonului; alegând mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu... Prin credință a părăsit Egiptul și bogățiile și ocrotirea lui. Chiar și desfrânata Rahav, precum și Ghedeon, Barac, Samson și Iefta; David, Samuel și prorocii: care prin credință au supus împărății, au lucrat dreptatea, au dobândit fâgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au făcut tari din slabi, s-au arătat viteji în război și au pus pe fugă oștile vrăjmașilor străini.”⁷⁴⁵

Ne uităm noi la Isus, Dumnezeu și Duhul Sfânt sau, asemenea israeliților, ne-am întors către regi, guverne și obiceiuri străine, păgâne, ca să ne aducă o falsă siguranță în mințile și viețile noastre?

„De aceea și noi, fiindcă suntem înconjurați cu un nor așa de mare de martori, să lepădăm orice povară⁷⁴⁶ și păcatul care ne înfășoară⁷⁴⁷ așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea, privind la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței noastre, care pentru bucuria ce-I era pusă înaintea a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:1, 2)

De fiecare dată când ne uităm, apelăm sau ne încredem în altceva decât în Isus și în calea Sa, aceasta poate deveni o pricină de păcat. Trebuie să căutăm întotdeauna să cunoaștem voia lui Dumnezeu, să facem și să slujim voia Lui și să urmăm calea Lui, prin Isus. Dacă rămânem statornici în adevărata credință în Cel ce ne-a creat, atunci de ce am căuta să slujim altora, să facem voia lor și să împlinim dorințele și ambițiile lor, punându-ne încrederea în ei?

„Căci aveți nevoie de răbdare, pentru ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți dobândi fâgăduința.” (Evrei 10:36)

Nu ar trebui să credem atât prin cuvânt, cât și prin faptă? Isus a întemeiat Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, dar noi trebuie să o căutăm prin a face voia lui Dumnezeu.

„Vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Matei 6:10)

Așadar, care este voia lui Isus, a lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt? Cum arată împărăția lor?

„Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Luca 12:31)

Tu cauți împărăția lui Dumnezeu sau împărățiile și guvernele lumii?

„Dar Eu vă spun: să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur păr alb sau negru. Felul vostru de vorbire să fie: ‘da, da; nu, nu,’ ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5:34; vezi și Iacov 5:12)

Dar, dacă intri în armată sau accepți o funcție publică, nu juri oare credință unui guvern pământesc? Fie că juri sau afirmi, tu adaugi ceva la cuvântul tău și îți legi conștiința.

„Căci Moise a zis: ‘Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta;’ și: ‘Cine va grăi de rău pe tatăl sau pe mama sa să fie pedepsit cu moartea.’ Voi însă ziceți: ‘Dacă un om va zice tatălui sau mamei: Este ‘Corban,’ adică dar lui Dumnezeu, ceea ce ai putea primi de la mine, este scutit’. Și nu-l mai lăsați să facă nimic pentru tatăl sau mama sa,

⁷⁴⁵ Evrei 11

⁷⁴⁶ Strong's Nr. 3591 ὄγκος {ogkos - ong'-kos} probabil derivat din același cu Strong's 43 – agkalē; substantiv AV - greutate (1) 1) orice este proeminent, voluminos, o excrescență, o masă; sens figurativ: povară, greutate, obstacol, împovărare

Strong's Nr. 43 ἀγκάλη {agkalē - ang-ka'-lay} din agkos („curbură” sau „îndoire”); substantiv AV - braț (1) 1) curbura sau unghiul interior al brațului, adică brațul îndoit 2) orice lucru care învăluie strâns, precum brațele mării, îmbrățișare, adăpost

⁷⁴⁷ Strong's Nr. 2139 εὐπερίστατος {eu-peristatos - yoo-per-is'-tat-os}; adjectiv AV - care ne înfășoară așa de lesne (1) 1) care învăluie cu măiestrie, care înconjoară cu ușurință – sens de a copleși, a încurca, a împresura

desființând astfel Cuvântul lui Dumnezeu prin tradiția voastră pe care ați dat-o mai departe. Și faceți multe alte lucruri de felul acesta.” (Marcu 7:10, 13)

Astăzi, omul și-a încredințat pământul, munca și grija pentru familia sa altor oameni. Bătrânii lor sunt îngrijiiți de alții, căci au dat „Corban”⁷⁴⁸ sub forma asigurării sociale la templul lor.

„Ceea ce împiedică pe cei care au contractat va împiedica și pe succesorii lor.”⁷⁴⁹

„Mâna celor harnici va stăpâni, iar mâna leneșă va fi supusă birului.” (Proverbe 12:24)

Oamenii s-au vândut pe ei înșiși în robie și acum plătesc tribut, taxa de accize, pe munca lor.

„În lăcomia lor vor încerca să vă exploateze prin cuvinte înșelătoare; dar osânda lor, de mult hotărâtă, nu întârzie și pieirea lor nu dormitează.” (2 Petru 2:3)

Oamenii au dorit să se odihnească înainte ca munca lor să fie terminată.

„Dacă vă mușcați și vă mâncați unii pe alții, luați seama să nu fiți nimiciți unii de alții.” (Galateni 5:15)

Oamenii se așteaptă ca vecinii lor, în cadrul democrației, să plătească pentru lucrurile pe care ei înșiși nu și le pot permite. Ei votează un program special sau un beneficiu după altul, extinzând povara fiscală.

„Numai ia seama asupra ta și păzește-ți bine sufletul, ca să nu uiți lucrurile pe care ochii tăi le-au văzut și să nu-ți iasă din inimă în toate zilele vieții tale; să le spui fiilor tăi și fiilor fiilor tăi.” (Deuteronom 4:9)

Copiii sunt crescuți cu valori și obiceiuri străine de părinții lor, pentru că părinții nu-și mai cresc propriii copii. De la grădiniță la colegiu, de la mass-media la prieteni, tineretul Americii și al lumii are puțin contact cu părinții lor împovărați economic, preocupați și mereu la muncă.

„Iar dacă cineva nu poartă grijă de ai săi, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință și este mai rău decât un necredincios.” (1 Timotei 5:8)

Famiile erau temelia împărăției lui Dumnezeu, cu cinstea adusă părinților drept singurul „tribut.” Poporul, ca națiune, aducea și contribuții. Jertfele oamenilor, pe vremea predicării lui Isus, erau folosite pentru îngrijirea săracilor și a celor ce administrau darurile și jertfele. Oamenii aduceau jertfele la templu sau sinagogi. Înainte de templu, erau altarele lui Avraam.

Națiuni străine, precum romanii, făceau același lucru, dar aveau vameși care mergeau să adune jertfele oamenilor. Aceste contribuții nu erau aduse lui Dumnezeu, ci unor dumnezei străini.

Astăzi, guvernul colectează taxe prin forță sau amenințare și dă înapoi, din ceea ce a colectat, sub formă de asistență socială, beneficii, gratuități și subvenții. Bisericile și templele de astăzi nu mai administrează darurile poporului, ci îi încurajează pe oameni să-și filtreze milostenia prin guvern.

„În ce privește deci mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, știm că un idol nu este nimic în lume și că nu este alt Dumnezeu decât unul singur. Căci chiar dacă ar fi așa-zisi dumnezei, fie în cer, fie pe pământ, după cum sunt mulți ‘dumnezei’ și mulți ‘domni,’⁷⁵⁰ totuși pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate

⁷⁴⁸ Strong’s Nr. 2878 κορβᾶν / κορβανᾶς (*korban / korbanas*) din ebraicul קרבן (*qorbān*) și aramaicul echivalent respectiv [7133]; AV - comoara (templului) (1) - corban (1) [2] 1) un dar oferit sau destinat a fi oferit lui Dumnezeu – o jertfă sau un dar consacrat 2) vistierie sacră, tezaurul templului (unde se păstrau astfel de daruri)

⁷⁴⁹ Quod ipsis, qui contraxerunt, abstat; et successoribus eorum obstat. Digesta (Corpus Juris Civilis) 50.17.29

⁷⁵⁰ Strong’s Nr. 2962 κύριος {*kurios - koo’-ree-os*} din *kuros* = supremație, autoritate; substantiv masculin AV - Domnul (667) - stăpân (55) - maestru (11) - domnule (6) - diverse (4) [749] 1) cel căruia îi aparține o persoană sau un lucru, având putere de decizie asupra lor;

lucrurile și pentru care trăim noi, și un singur Domn, Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile și prin El suntem și noi.” (1 Corinteni 8:4, 6)

Deci, oare înseamnă că omul nu trebuie să se încreadă în alți oameni și în instituțiile oamenilor? Ce rău ar putea să facă? Ce rău a făcut deja?

„Când vei striga, să te izbăvească mulțimea idoloilor tăi! Dar pe toți îi va lua vântul, o suflare îi va ridica; dar cel ce se încrede în Mine va moșteni țara și va stăpâni muntele Meu cel sfânt.” (Isaia 57:13)

În America există o democrație unde fiecare om poate să ajute la hotărârea sorții fratelui său, împreună cu a sa. Este aceasta înțelept?

„Păziți-vă fiecare de prietenul său și nu vă încredeți în niciun frate; căci orice frate caută să înșele și orice prieten umblă cu clevetiri.” (Ieremia 9:4)

Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, Dumnezeu îi amintește mereu poporului Său să nu facă legăminte, să se păstreze despărțiți și să se încreadă, să creadă, să slujească și să aibă credință numai în El. El va purta de grijă poporului Său.

„Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.⁷⁵¹ Sfințește-i⁷⁵² prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul.” (Ioan 17:16-17)

Trebuie să rămânem separați de lume și credincioși Domnului atât spiritual, cât și fizic?

„Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu; în Domnul Dumnezeu mi-am pus încrederea, ca să vestesc toate lucrările Tale.” (Psalm 73:28)

Domnul S-a rugat ca noi să avem credință în El și să rămânem separați de lume.

„Ce legătură poate fi între Templul lui Dumnezeu și idoli? Căci noi suntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: ‘Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.’ De aceea: ‘Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Cel Atotputernic.’” (2 Corinteni 6:16-17)

„Sfințenia denotă, așadar, separarea sau deosebirea lui Dumnezeu de întreaga creație. Cuvântul ebraic pentru sfânt, *qados*, în sensul său fundamental, cuprinde ideea de ceva separat sau pus deoparte.”⁷⁵³

Unii împart „separarea” în categorii, dar oare Dumnezeu o face? Dacă instituțiile oamenilor au luat locul instituției lui Dumnezeu, atunci putem aplica lista din *Elwell Evangelical Dictionary* cu patru motive pentru a ne separa:

(1) Erezile nu trebuie tolerate. (2) Rămânând într-un sistem, devii părtaș la responsabilitatea pentru el. (3) A rămâne înseamnă o aprobare tacită și chiar o recomandare a răului. (4) Este o administrare proastă să dai banii tăi pentru a susține... slujiri care nu sunt neechivoc creștine...

---

stăpân, domn, posesor, suveran 1a) deținătorul și dispunătorul unui lucru, proprietar; cel care are control asupra unei persoane; stăpânul în stat: suveranul, prințul, conducătorul, împăratul roman...

⁷⁵¹ Strong's Nr. 2889 κόσμος {kosmos - kos'-mos} probabil din rădăcina lui Strong's 2865 – *komizō* (a îngriji, a purta de grijă); substantiv masculin AV - lume (186) - împodobire / ornament (1) [187] 1) aranjament armonios și potrivit, constituție, ordine, guvernare [indică sistemul organizat al lumii, fie din punct de vedere cosmic, social, fie politic]... Online Bible and Concordance. Woodside Bible Fellowship

Strong's Nr. 2865 κομίζω {komizō - kom-id'-zō} din verbul primar *komeō* = „a îngriji,” „a avea grijă;” verb 1) a purta de grijă, a avea grijă de ceva sau cineva 2) a furniza, a asigura necesarul, a aduce înapoi / a recupera

⁷⁵² Sfințire. A face sfânt. Cuvintele ebraice *qadash* sau *qodesh* și grecescul *hagiazō*, traduse în versiunea King James ca „a sfinți, sfânt, consacrat,” și în RSV ca „a consacra, a dedica,” se aplică oricărei persoane, loc, ocazie sau obiect „pus deoparte” din uzul comun, secular, pentru a fi devotat unei puteri divine. Elwell Evangelical Dictionary

⁷⁵³ Easton Illustrated Dictionary

Fiecare credincios va trebui să caute călăuzirea Duhului Sfânt pentru a trage concluzii potrivit propriei convingeri.⁷⁵⁴

Isus a predicat o împărăție. El ne-a spus să facem la fel. El ne-a spus să predicăm că ea este aproape. Le-a rânduit apostolilor Săi o împărăție ca să slujească și ne-a spus că ea nu trebuie să fie asemenea împărățiilor neamurilor, care se numesc binefăcători și își exercită autoritatea unii asupra altora. Dacă te afli într-un guvern care acționează ca binefăcător, dar *își exercită autoritatea unii asupra altora* pentru a oferi beneficii și bunăstare oamenilor, atunci nu ești într-un guvern creștin.

În paginile Bibliei și în istoria nespusă a omenirii, există o formă de guvernare care zidește Împărăția Cerurilor. Este de fapt cea mai comună formă de guvernare folosită de-a lungul istoriei, dar puțini elevi ieșiți din școlile moderne ar recunoaște-o sau ar putea să vorbească despre ea ori despre caracteristicile ei esențiale. Nu este un guvern centralizat de control, ci o rețea diversificată de credință, speranță și caritate. De fapt, „dependența noastră modernă de guvern pentru a face legi și a stabili ordinea nu este norma istorică.”⁷⁵⁵

De la altarele lui Avraam până la leviții lui Moise, de la rețeaua esenienilor slujitori până la Biserica creștină timpurie, și de la „Tithingmen” ai Britaniei până la Kapauku din Noua Guinee, istoria este plină de cronici ale unei legi cutumiare spontane, care a adus proprietate privată, stăpânire liberă și ordine unor culturi vaste timp de sute, chiar mii de ani, fără un guvern central.

Guvernele centrale au adus o serie nesfârșită de războaie și invazii, dictatori și holocausturi, datorii naționale, inflație și depresiuni. Ele au produs un popor divizat, cu o societate de asistență socială la un capăt, o elită conducătoare bogată la celălalt, iar o clasă de mijloc muncitoare sprijinind pe amândouă. Oamenii primesc o educație „proiectată,” care produce o populație neștiutoare, ce confundă confortul și aparența de bunăstare cu libertatea. Și, istoric, familia suferă o influență corupătoare și o decădere morală, comunitatea este divizată și ignorantă în privința conceptelor de dreptate și lege, iar fiecare persoană poartă după beneficiile gratuite oferite pe seama aproapelui său. În această țară a dublului limbaj, minciunile sunt numite învățătură, servitutea este numită libertate, licența este numită libertate, iar violența este numită justiție.

Acel sistem voluntar de dreptate spontană, care era dușmanul regilor și al conducătorilor de oameni, nu avea taxe, nici apartenență obligatorie și nici o autoritate dominatoare care să facă lege pentru popor. Ei se bazau pe o populație liberă care alegea să fie implicată. Ținta lor era protecția drepturilor aproapelui, nu pedeapsa, care era lăsată în mâinile Autorității superioare, Dumnezeu. Succesul lui cerea respect reciproc și o arbitrară conștiințioasă. Nu exista un stat central, căci puterea civilă era ținută în fiecare familie, dar păzită de toți într-o obște a onoarei, iubirii și speranței.

Prin sacrificiul, atenția și virtutea necesare pentru a menține asemenea sisteme, oamenii sunt constrânși să dezvolte și să răsplătească trăsăturile superioare ale caracterului uman. Cei cu o natură mai egoistă și nepăsătoare ajungeau curând să simtă dureros neglijarea virtuții, sub mințile limpezi ale participanților conștiințioși.

„Așa cum ușa se întoarce pe balamalele ei, așa se întoarce leneșul pe patul lui.” (Proverbe 26:14)

Puțini oameni își dau seama că profeții, împreună cu Isus Hristos, au învățat oamenii o cale de a fi conduși fără a ajunge sub autoritatea regilor, a binefăcătorilor și a „mântuitorilor” (*soter*).

Aceste sisteme nu erau „pungi comune” de drepturi sau dictaturi autoritare, ci sisteme de speranță și caritate care cultivau comunități puternice, atât timp cât virtutea domnea în inimile oamenilor.

---

⁷⁵⁴ Din Elwell Evangelical Dictionary

⁷⁵⁵ Partea I din *The Enterprise of Law: Justice without the State*, de Dr. Bruce L. Benson.

nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi,” (2 Corinteni 6:17) „Ocupați-vă de acestea până voi veni.” (Luca 19:13)

„Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească. Și să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți,⁷⁵⁶ prin înnoirea minții voastre, ca să deosebiți bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. Prin harul care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate, potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.” (Romani 12:1, 3)

„Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre;” (Matei 25:32)

„De aceea, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul;

---

⁷⁵⁶ „Participarea într-un sistem de utilizări caritabile sub *Legea utilizărilor caritabile și Statutul testamentelor*, printre altele, este voluntară. Odată ce participarea este întreruptă, din diferite motive cum ar fi „încălcarea încrederii” sau „lipsa de încredere,” neparticipantul, separat astfel de utilizare, poate revendica dreptul de a fi restabilit la statutul și condiția sa anterioară, originară.” (Williams v. Williams, 1853, 8 N.Y. – 4 Selden 525; McCartee v. Orph. Asylm Soc., 9 Cowen 511, 513, 18 Am. Dec. 516, citând Blackstone’s Commentaries, p. 104)

Trupul lui Hristos

(Biserica întemeiată de Isus Hristos)

vs.

Trupul Statului

(Biserica întemeiată de stat)

„Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor.” (Matei 18:20)

În America, a existat o separare între Biserică și Stat. Ce înseamnă exact această separare este un subiect de dezbatere. Ceea ce nu poate fi dezbătut este ceea ce este scris în Constituția Statelor Unite, cunoscută și ca Declarația Drepturilor (Bill of Rights). Articolul 1 al Constituției afirmă: „Congresul nu va face nicio lege cu privire la stabilirea unei religii sau interzicerea liberei exercitări a acesteia; și nici nu va restrânge libertatea de exprimare, sau a presei; sau dreptul poporului de a aduna pașnic și de a adresa petiții Guvernului pentru remedierea nemulțumirilor.”

Această declarație nu a fost făcută pentru a crea drepturi în favoarea guvernului, un guvern presupus a fi creat prin Constituția Statelor Unite. Acest articol a fost scris pentru a clarifica că nu s-a acordat niciun drept sau privilegiu guvernului de a face legi cu privire la stabilirea sau interzicerea exercitării religiei.

„Așa să despărțiți pe copiii lui Israel de necurățiile lor, ca să nu moară în necurățiile lor, pângărind locașul Meu care este în mijlocul lor.” (Levitic 15:31)

Toate religiile și bisericile ar trebui să fie libere de influența guvernului. Dacă privim în America de astăzi, putem spune că acest lucru mai este adevărat sau pare mai degrabă că guvernul astăzi atât înființează religie, cât și o interzice? Sunt bisericile supuse unor restricții stricte de funcționare impuse de autoritatea guvernului?

„Și înaintea Lui vor fi adunate toate neamurile. El îi va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre;” (Matei 25:32)

Cine ar trebui să întemeieze o biserică și când este ea întemeiată?

Mi s-a spus de mai multe ori decât îmi amintesc că toate bisericile trebuie să depună formularele 1023 și să devină scutite de taxe ca biserici 501(c)(3). Oamenii au citat iar și iar scrisoarea lui Pavel către Romani. Ei declară că suntem obligați să aplicăm pentru statutul de scutire de taxe ca biserică 501(c)(3) pentru că „așa e legea.”

Este aceasta LEGEA? Este cerut prin lege, sau prin statut, sau prin reglementare, sau prin regulament ca o biserică să aplice la stat sau să fie întemeiată de stat ca o corporație a Statului? Ce este de fapt necesar pentru a deveni scutită?

Serviciul de Venituri Interne (IRS) afirmă: „Următoarele organizații vor fi considerate scutite de taxe conform secțiunii 501(c)(3) chiar dacă nu depun formularul 1023: (a) biserici, auxiliarele lor integrate și convențiile sau asociațiile de biserici...”⁷⁵⁷

„Unele organizații nu sunt obligate să depună formularul 1023. Acestea includ: biserici, organizații interbisericești ale unităților locale ale unei biserici, convenții sau asociații ale unei biserici, cum ar fi o organizație de bărbați sau femei, școală religioasă, societate misionară sau grup de tineret.”

---

⁷⁵⁷ „Cerere pentru recunoașterea scutirii conform Secțiunii 501(c)(3) a Codului Fiscal Intern” – la secțiunea „Scopul formularului”, punctul 2: „Organizații care nu sunt obligate să completeze Formularul 1023.” Department of the Treasury, Internal Revenue Service

„Aceste organizații sunt scutite automat dacă îndeplinesc cerințele secțiunii 501(c)(3). Totuși, dacă organizația dorește să-și stabilească scutirea în mod oficial la Serviciul de Venituri Interne și să primească o hotărâre sau o scrisoare de determinare care să recunoască statutul său de scutire, ea ar trebui să depună formularul 1023 la Directorul Districtual competent.”⁷⁵⁸

Prin aceasta putem vedea că bisericile sunt „automat scutite și nu sunt obligate să depună formulare.” Publicația continuă spunând că „aceste organizații sunt automat scutite dacă îndeplinesc cerințele.” Se ridică două întrebări:

Prima, care sunt acele cerințe?

A doua, ce este inclus în clasificarea de „organizație?” Observați că publicația nu spune că „biserici” sunt scutite dacă îndeplinesc cerințele, ci doar că „organizațiile sunt scutite.”

Aceeași secțiune din 557 afirmă:

„Dacă organizațiile care au o cerință statutară de a aplica pentru recunoaștere nu respectă cerințele referitoare la cererile de scutire, deducerile pentru contribuțiile caritabile nu vor fi permise pentru niciun dar sau moștenire făcut acelor organizații.”

Din nou, observă folosirea cuvintelor „organizații” și „cerință statutară de a aplica.” Nimic din aceasta nu se referă la biserici, care nu sunt obligate să depună formulare, nici la adevărate organizații bisericesti.

Toate bisericile sunt organizații, dar nu toate organizațiile sunt biserici. Este oare cuvântul „religios” folosit doar ca termen descriptiv pentru a descrie un tip de organizație, sau ca sursă a autorității care a întemeiat-o?

Există reguli, reglementări sau statute care stabilesc aprobarea în cazul în care decizi să aplici pentru scutire religioasă ca BISERICĂ?

Departamentul Veniturilor și I.R.S. afirmă:

„Pentru a determina dacă recunoașterea scutirii ar trebui să fie acordată corespunzător unei organizații care dorește să îndeplinească testul scopurilor religioase al secțiunii 501(c)(3), Serviciul de Venituri Interne menține două linii directoare de bază:

- 1) Ca credințele religioase ale organizației să fie cu adevărat și sincer susținute, și
- 2) Ca practicile și ritualurile asociate cu credința sau crezul organizației să nu fie ilegale sau contrare politicilor publice clar definite.”⁷⁵⁹

Pe aceeași pagină a acelei publicații găsim fraze de tipul: „Dacă sunteți organizați să operați un cămin pentru bătrâni, următoarele informații trebuie prezentate:” Sau, dacă sunteți o organizație științifică, „Trebuie să arătați...” etc. Dar pentru organizațiile religioase există doar „două linii directoare de bază” care sunt doar „menținute” de către I.R.S. Aceste simple linii directoare sunt menținute doar „pentru a determina dacă recunoașterea scutirii ar trebui să fie acordată corespunzător unei organizații care caută să îndeplinească testul scopurilor religioase.”

Există, oare, reglementări statutare reale care definesc bisericile sau cerințele lor de a aplica?

Regulile și codurile I.R.S. nu sunt statute și nu au autoritate de lege în sine. Ele sunt bazate pe USCS, dar I.R.S. nu face nicio mențiune despre vreo cerință statutară pentru biserici.

„Reglementările nu definesc termenul de «biserică» și Congresul nu a oferit nicio îndrumare în această privință.”⁷⁶⁰ Nu există reglementări pentru religii sau biserici pentru că nu există nicio putere acordată guvernului de a reglementa sau întemeia religii.

⁷⁵⁸ Department of the Treasury, I.R.S., Pub. 557 – Statutul de scutire fiscală pentru organizația ta, Capitolul 3, pagina 9.

⁷⁵⁹ Department of the Treasury, I.R.S., Pub. 557 – Statutul de scutire fiscală pentru organizația ta, Capitolul 3, pagina 14

⁷⁶⁰ Analiză detaliată, Tax Management Inc., o subsidiară a Bureau of National Affairs, Inc., 464-2nd, A-3

Ce statute există, totuși, care permit I.R.S.-ului să întemeieze o biserică 501(c)(3)? Reglementările nu definesc termenul „biserică” și Congresul nu a oferit nicio îndrumare în această privință, dar în 508(c)(1) din United States Codes, Titlul 26, găsim:

Titlul 26 USCS §508 Reguli speciale cu privire la organizațiile 501(c)(3).

(a) Noile organizații trebuie să notifice secretarul că aplică pentru recunoașterea statutului 501(c)(3), cu excepția cazurilor prevăzute în subsecțiunea (c)...

(b) Presupunerea că organizațiile sunt fundații private. Cu excepția cazurilor prevăzute în subsecțiunea (c)...

(c) Excepții. (1) Excepții obligatorii. Subsecțiunile (a) și (b) nu se aplică —

(A) bisericilor, auxiliariilor lor integrați și convențiilor sau asociațiilor de biserici...

Sau: Titlul 26 USCS §508 – 1 Notificări

(a) Noile organizații trebuie să notifice Comisarul că aplică pentru recunoașterea statutului 501(c)(3). (1) În general. Cu excepția cazurilor prevăzute la subparagraful (3) din acest paragraf...

(3) Excepții de la notificare. (1) Paragrafele (a)(1) și (2) din această secțiune nu se aplică următoarelor organizații:

(a) biserici, organizații interbisericești ale unităților locale ale unei biserici, convenții sau asociații de biserici,...

Sau: Titlul 26 USCS § 6033 Returnări de către organizațiile scutite.

(a) Organizații obligate să depună (1) În general. Excepționând cazul prevăzut la paragraful (2)...

(2) Excepții de la depunere. (A) Excepții obligatorii. Paragraful (1) nu se aplică

(i) bisericilor, auxiliariilor lor integrați și convențiilor sau asociațiilor de biserici,....

Sau: Titlul 26 CFR Cap. 1 (Ediția 4-1-96) Serviciul Fiscal Intern, Trezorerie § 1.508 – 1

(7) Excepții de la notificare. Subparagrafele (1) și (2) din acest paragraf nu se aplică următoarelor organizații:

(1) Biserici, organizații interbisericești ale unităților locale ale unei biserici, convenții sau asociații de biserici, sau auxiliari integrați ai unei biserici, cum ar fi organizații de bărbați sau femei, școli religioase, societăți misionare sau grupuri de tineret...

USCS § 508, § 6033 și CFR-urile nu includ bisericile. Toate statutele fac excepții obligatorii în cazul bisericilor.

Mulți mi-au spus că, dacă nu ești o biserică 501c(3), nu îți poți deduce contribuțiile. Pentru cei care cred că acest lucru este adevărat, ar trebui să știe că:

„Deși o biserică, auxiliarele sale integrate sau o convenție sau asociație de biserici nu sunt obligate să depună Formularul 1023 pentru a fi scutite de impozitul federal pe venit sau pentru a primi contribuții deductibile fiscal, o astfel de organizație poate considera avantajos să obțină recunoașterea scutirii.”⁷⁶¹

Așadar, contribuțiile sunt deductibile chiar dacă nu depui. Totuși, multe biserici depun. De ce? Care sunt avantajele pe care le-ar putea găsi sub statutul 501c(3)?

„Avantaje și dezavantaje ale scutirii conform Secțiunii 501c(3).”

„Principalul avantaj al clasificării conform §501c(3) este că organizația este, în general, cruțată de impozitarea federală a veniturilor sale.”⁷⁶²

Utilizarea cuvintelor „în general”⁷⁶³ cruțată” ar trebui să facă clar că orice „organizație” căreia i se acordă sau i se permite scutirea conform §501c(3) este cruțată, nu datorită naturii sau dreptului

⁷⁶¹ Department of the Treasury, I.R.S., Pub. 557 – Statutul de scutire fiscală pentru organizația ta, Capitolul 3, pagina 14.

⁷⁶² Analiză detaliată, Tax Management Inc., o subsidiară a Bureau of National Affairs, Inc., 464-2nd, A-1

⁷⁶³ „GENERAL. Se referă la gen sau clasă, spre deosebire de ceea ce caracterizează specia sau individul.” Black’s Law Dictionary, ediția a 3-a, pag. 840

său, ci datorită „clasificării” sale. Probabil cele mai importante cuvinte de remarcat sunt cuvintele „sub” sau cuvântul „venit,” spre deosebire de „contribuție.”

„Chiar dacă aceste organizații nu sunt obligate să depună formularul 1023 pentru a fi scutite de impozit, ele pot dori să depună formularul 1023 și să primească o scrisoare de determinare a recunoașterii de către IRS a statutului lor conform secțiunii 501c(3) pentru a obține anumite beneficii incidentale, cum ar fi recunoașterea publică a statutului lor de scutire fiscală; scutiri de la anumite taxe de stat; asigurare anticipată pentru donatori privind deductibilitatea contribuțiilor; scutire de anumite accize federale; privilegii poștale nonprofit, etc.”⁷⁶⁴

Cum este un avantaj să schimbi o excepție obligatorie dată de Dumnezeu ca Sfânta Biserică a lui Hristos pentru o clasificare ca organizație care este doar în general cruțată de impozitare sub o autoritate pentru a obține privilegii?

Și care sunt dezavantajele?

„Dezavantajele scutirii conform §501c(3) derivă din restricțiile stricte de funcționare.”⁷⁶⁵

O biserică sau o religie este scutită, în sensul că nu este impozitată sau reglementată, pentru că guvernul nu are putere, conferită de documentul care l-a creat [guvernul], de a face reguli contrare. Vrei să fii doar „cruțat de un impozit,” deși operațiunile tale vor fi „strict restricționate” sub regula administrativă a reglementărilor și autorității 501c(3)?

Este adevărat, „Nu există nici măcar o umbră de drept în guvernul general de a se amesteca în religie. Cea mai mică interferență cu aceasta ar fi o uzurpare flagrantă.”⁷⁶⁶ Predarea voluntară a drepturilor de către cei care pretind a fi Biserica întemeiată de Isus Hristos nu este o uzurpare de către guvern, ci o încălcare, violare și trădare a libertății lui Hristos de către cel ignorant sau de către un apostat și, prin urmare, un uzurpator al adevăratei Biserici.

Ce este o biserică?

Congresul nu definește ce este o biserică, dar dicționarele juridice o definesc în mod consecvent:

„Biserică. În sensul ei cel mai general, societatea religioasă întemeiată și stabilită de Isus Hristos pentru a primi, păstra și răspândi doctrinele și rânduielile Sale.”

„Un trup sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernare, prin mărturisirea unei credințe comune și prin respectarea aceluiași ritualuri și ceremonii.”⁷⁶⁷

„Curtea Supremă a hotărât că scutirile de taxe sunt o chestiune de grație legislativă.”⁷⁶⁸ Este acest lucru valabil pentru toate scutirile de taxe sau doar pentru cele acordate de puterea legislativă asupra instituțiilor care se află sub sau intră sub controlul jurisdicțional al acesteia?

„Pentru ca, fiind îndreptățit⁷⁶⁹ prin harul Lui, să fim moștenitori potrivit nădejzii vieții veșnice.” (Tit 3:7)

O scutire este prin harul guvernului oamenilor. Cealaltă scutire este prin harul lui Isus Hristos, Mântuitorul împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

⁷⁶⁴ Department of the Treasury, Internal Revenue Service, Instrucțiuni pentru Formularul 1023, secțiunea 2

⁷⁶⁵ Analiză detaliată, Tax Management Inc., 464-2nd, A-1

⁷⁶⁶ James Madison

⁷⁶⁷ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, pag. 325. De asemenea, prezent și în edițiile a 4-a, a 5-a și a 6-a

⁷⁶⁸ Analiză detaliată, Tax Management Inc., 464-2nd, A-1

⁷⁶⁹ Strong's Nr. 1344 – δικαίωω {*dikaioō* - *dik-ah-yo'-o*} derivat din Strong's 1342 – δίκαιος (*dikaios*) = „drept, neprihănit;” verb AV - : a justifica (37), a fi eliberat (1), neprihănit (1), cel ce justifică (1) [40] 1) a face drept / neprihănit; a îndreptăți, a considera ca fiind ceea ce trebuie să fie înaintea lui Dumnezeu 2) a arăta sau a demonstra că cineva este drept; a dovedi neprihănirea cuiva, a fi recunoscut ca fiind așa cum se pretinde (drept, corect) 3) a declara sau a proclama pe cineva ca fiind drept / neprihănit; a pronunța verdictul de nevinovăție, a justifica legal și moral

„Care ne-a mântuit și ne-a chemat cu o chemare sfântă, nu după faptele noastre, ci după hotărârea și harul Său, care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de începutul lumii,” (2 Timotei 1:9)

Dacă, prin harul lui Dumnezeu, ți-a fost acordată o scutire obligatorie de interdicțiile și reglementările guvernelor oamenilor, de ce ai dori o scutire prin harul legislatorului care doar, în general, cruță de impozitare și care deja desemnează Biserica drept o excepție obligatorie de la autoritatea lor?

„Scutirea de impozitare a banilor sau bunurilor destinate scopurilor caritabile și altor scopuri se bazează pe teoria că guvernul este despăgubit pentru pierderea veniturilor prin eliberarea de sarcina financiară care altfel ar fi trebuit acoperită prin alocații din fonduri publice și prin beneficiile rezultate din promovarea bunăstării generale.”⁷⁷⁰

Biserica ta este „întemeiată de Isus Hristos și unită sub un singur guvern pentru a primi, păstra și răspândi doctrinele și rânduielele Sale” sau face lucrarea guvernelor oamenilor, stabilite de oameni pentru beneficiul personal al oamenilor? Dacă biserica ta este de fapt o creație a statului, atunci cine colectează și primește zeciuiele pe care le contribui? De unde își primește autoritatea? Cine deține biserica?

„IRS-ul, de mulți ani, are dreptul să examineze registrele bisericii, deoarece bisericile au colectat taxe timp de mulți ani pentru guvern. Prin urmare, bisericile dețin în administrare ceea ce aparține guvernului. Avem dreptul să examinăm registrele bisericii pentru a vedea dacă bisericile gestionează corect fondurile guvernamentale.”⁷⁷¹

Biserica ta este o Biserică a lui Isus Hristos, întemeiată de El, sau este o organizație a Statului, creată prin puterile sale corporative pentru scopurile sale și sub acel Stat care a stabilit-o?

Ai fost înșelat să acorzi stăpânire asupra Bisericii și congregației tale unei autorități străine, care este un adversar al doctrinei lui Hristos?

„Fiți treji, vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul,⁷⁷² dă târcoale ca un leu care răcnește, căutând pe cine să înghită. Împotriviți-vă lui tari în credință, știind că aceleași suferințe se împlinesc și în frații voștri care sunt în lume. Dar Dumnezeu oricărui har, care v-a chemat în slava Sa veșnică, prin Hristos Isus, după ce veți fi suferit puțin timp, vă va desăvârși, vă va întări, vă va întemeia, vă va așeza. A Lui să fie slava și stăpânirea în vecii vecilor! Amin.” (1 Petru 5:8, 11)

De ce ai pune restricțiile operaționale stricte impuse de regula arbitrară și omenească a legislatorilor deasupra Bisericii, în locul restricțiilor pline de dragoste, binevoitoare și veșnice ale lui Isus?

„Conștiința, zic, nu a ta, ci a altuia. Căci de ce să fie libertatea mea judecată de conștiința altuia? Dacă eu iau parte prin har, de ce să fiu vorbit de rău pentru lucrul pentru care mulțumesc?” (1 Corinteni 10:29-30)

Dacă o biserică este „un trup sau o comunitate de creștini, uniți sub o singură formă de guvernare prin mărturisirea unei singure credințe,” atunci de ce ar vrea să intre sub o altă formă de autoritate și guvernare de sub care este deja exceptată în mod obligatoriu?

Dacă o Biserică este un trup sau o comunitate „întemeiată prin autoritatea lui Isus Hristos,” atunci de ce ar dori să devină un corp politic întemeiat sub autoritatea unei comunități democratice de necredincioși cu „restricții operaționale stricte?”

⁷⁷⁰ Raport al Camerei privind Legea veniturilor din 1938

⁷⁷¹ Roscoe Egger, fost comisar IRS

⁷⁷² Strong's Nr. 1228 διάβολος {*diabolos* - dee-ab'-ol-os} derivat din Strong's 1225 - *diaballō* („a arunca împotriva,” „a acuza”); adjectiv/substantiv AV - diavol (35) - acuzator fals (2) - defăimător / calomniator (1) [38] 1) înclinat spre defăimare, calomnios, acuzând pe nedrept 1a) calomniator, acuzator mincinos, defăimător... autorul răului, prigonitorul celor buni, cel care înstrăinează omenirea de Dumnezeu, cel care îndeamnă la păcat, și care provoacă suferință prin demoni care posedă trupurile oamenilor la porunca sa.

„Nu vă înjuțați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși; căci ce legătură are neprihănirea cu fărădelegea? Sau ce părăție are lumina cu întunericul?” (2 Corinteni 6:14)

Ar trebui ca biserica să dorească să fie „considerată scutită de taxe sub secțiunea 501c(3)” printr-o permisiune restrictivă? Am văzut avantajele și dezavantajele. A fi considerat sub statut înseamnă a fi considerat sub autoritatea oamenilor care l-au făcut. Nici oamenii, nici guvernul lor nu au, prin ei înșiși, vreo putere de a întemeia sau de a interzice Biserica, fondată și întemeiată de Isus Hristos.

Dacă Biserica este „în mod obligatoriu” exceptată de la reglementare, ar trebui ea să intre sub puterea și autoritatea statutelor făcute de oameni?

„Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa biruit de ceva.” (1 Corinteni 6:12)

Este Biserica, care a fost fondată și întemeiată de Isus Hristos, autonomă?

„Preaiubiților, pe când căutam cu toată stăruința să vă scriu despre mântuirea [necurată, nelegiuită]⁷⁷³ care este [lucrul care vă păstrează în siguranță și sănătate],⁷⁷⁴ am fost nevoit să vă scriu și să vă îndemn să luptați cu stăruință pentru credința care a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni hotărâți mai dinainte pentru această osândă, oameni nelegiuiți, care schimbă harul Dumnezeului nostru în desfrânare și tăgăduiesc pe singurul Domn Dumnezeu și pe Domnul nostru Isus Hristos. Vreau să vă aduc aminte, măcar că ați știut odinioară toate acestea, că Domnul, după ce a scos poporul din țara Egiptului, a nimicit în urmă pe cei ce n-au crezut.” (Iuda 1:3, 5)

Nu fi părăș la mântuirea necurată, cu desfrâul ei, tăgăduind pe Domnul Dumnezeu, ci caută-L pe DOMNUL și fii parte din trupul Său sub Domnul Isus Hristos, ca să nu fii nimicit împreună cu cei care nu cred. Stai tare în credința Domnului Isus, Yahshua, Hristos, Împăratul nostru a cărui împărăție nu era din lumea⁷⁷⁵ aceasta. Ar trebui ca o biserică să fie încorporată de Stat?

„A încorpora. A crea o corporație; a conferi o franciză corporativă unor persoane determinate.”⁷⁷⁶

Nu este Biserica deja creată de Isus Hristos, conform definiției legale a unei biserici? Dacă Isus a fost un împărat și El și-a întemeiat biserica sub acea singură formă de guvernare, cu doctrinele și rânduielile Sale, atunci biserica Lui este deja încorporată ca franciza Sa corporativă pe pământ.

„Căci după cum într-un singur trup avem multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos, dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora.” (Romani 12:4-5)

„Corporație (din lat. *corpus*, un trup). O ființă artificială creată de lege și compusă din indivizi care subzistă ca un corp politic sub o denumire specială.”⁷⁷⁷

⁷⁷³ Strong's Nr. 2839 κοινός {*koinos* - *koy-nos*} probabil din 4862 – *sun* (împreună cu); adjectiv AV - comun (7) - necurat (3) - pângărit (1) - profan / nesfânt (1) [12] 1) comun 2) general, obișnuit, aparținând tuturor; în context iudaic: neconsacrat, necurat din punct de vedere levitic; nesfânt, profan, opusul a ceea ce este sfințit lui Dumnezeu

⁷⁷⁴ Strong's Nr. 4991 σωτηρία {*sōtēria* - *so-tay-ree'-ah*} feminin al unui derivat din 4990 – *sōtēr* („mântuitor” / salvator); substantiv feminin (abstract); AV - mântuire (40) - cel care va fi mântuit (1) - eliberare + 1325 (1) - sănătate (1) - salvare (1) - pentru ca să fie mântuit + 1519 (1) [45] 1) eliberare, păstrare în siguranță, mântuire: salvare de sub amenințarea dușmanilor, siguranță spirituală, vindecare, ocrotire divină

⁷⁷⁵ Strong's Nr. 2889 – κόσμος {*kosmos* - *kos'-mos*} din *komizō* („a avea grijă,” „a purta de grijă,” „a lua înapoi ce e al tău”); substantiv masculin AV - o rânduială armonioasă și potrivită, constituție, ordine, guvernare. Poate desemna: universul creat, lumea umană (populația globului), sistemul social și politic, ordinea lumii în contrast cu Împărăția lui Dumnezeu. Woodside B.F., Bible and Concordance

⁷⁷⁶ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, pag. 946.

⁷⁷⁷ Bouvier's Law Dictionary

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare, și toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup: tot așa este și Hristos. Căci noi toți am fost botezați într-un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie iudei, fie greci, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh.” (1 Corinteni 12:12–13, 20)

„Corporație:” o persoană juridică artificială creată prin sau sub autoritatea legilor unui stat. O asociație de persoane create prin statut ca entitate legală.⁷⁷⁸

„A stabili... a fonda, a crea, a reglementa.”⁷⁷⁹ „Legal... creat de lege.”⁷⁸⁰

O corporație este o entitate a statului și a statutelor sale.

„Înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, așa cum ați fost învățați, sporind în ea cu mulțumire.” (Coloseni 2:7)

„Corporație. Toate corporațiile, de orice fel, sunt modelate și controlate, atât în ceea ce privește ce pot face, cât și felul în care pot face, de către statutele lor sau actele de încorporare, care pentru ele sunt legile existenței lor, pe care nu le pot nici desființa, nici modifica.”⁷⁸¹

„Dar, omule, cine ești tu, care răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Oare lucrul întocmit va zice celui ce l-a întocmit: «De ce m-ai făcut așa?» Oare olarul nu are putere asupra lutului, ca din aceeași frământătură să facă un vas pentru cinste și un altul pentru necinste?” (Romani 9:20-21)

„Carta. Un instrument care emană de la puterea suverană, sub forma unei concesi, fie pentru întreaga națiune, fie pentru o clasă sau o parte a poporului, pentru o corporație sau pentru o colonie ori o dependență, asigurându-le anumite drepturi, libertăți sau puteri. Este acordată de suveran.”⁷⁸²

„Toată Scriptura este insuflată⁷⁸³ de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire.” (2 Timotei 3:16)

Care este actul de încorporare al Bisericii întemeiate de Isus Hristos? Nu a fost el oare actul jertfei Sale pe cruce și al vărsării sângelui Său? Isus, ca Mântuitor și Suveran, a încorporat Biserica.

„Și Eu vă rânduiesc Împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a rânduit-o Mie.” (Luca 22:29)

Nu este Dumnezeu puterea suverană a Bisericii Sale? Nu a fost de ajuns jertfa Fiului Său? Nu sunt oare scrierile sfinte ale slujitorilor Săi carta Bisericii Sale? Putem noi să adăugăm la ea o nouă carte din partea unei autorități străine? Ar trebui să o facem?

„Mărturisesc oricui aude cuvintele prorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.” (Apocalipsa 22:18-19)

Care este caracterul Bisericii, al Trupului lui Hristos, și de unde se trage acesta?

„Caracterul corporației și scopul pentru care a fost organizată trebuie determinate prin referire la termenii cartei sale, iar dreptul corporației la scutire trebuie de asemenea determinat prin puterile date în carta sa.”⁷⁸⁴

„Oamenii se vor supune spiritului veacului. Vor spune că, dacă ar fi trăit în vremea noastră, credința ar fi fost simplă și ușoară. Dar în vremea lor, vor spune, lucrurile sunt complexe; Biserica

⁷⁷⁸ Black's Law Dictionary, ediția a 6-a

⁷⁷⁹ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, pag. 681

⁷⁸⁰ Black's Law Dictionary, ediția a 3-a, pag. 1085

⁷⁸¹ Bouvier's Law Dictionary

⁷⁸² Black's Law Dictionary, ediția a 6-a

⁷⁸³ Strong's Nr. 2315 – θεόπνευστος {*theopneustos* - theh-op'-nyoo-stos} din 2316 – *theos* (Dumnezeu), un derivat presupus al 4154 {*pneō* - pneh'-o} 1) a sufla, a respira; adjectiv AV - dată prin inspirația lui Dumnezeu... Inspirat de Dumnezeu, insuflat de Dumnezeu, provenit din respirația divină. Literal: „suflat de Dumnezeu” sau „purta de suflarea divină.”

⁷⁸⁴ Harrison v. Barker Annuity Fund, 90 E2d 286

trebuie adusă la zi și făcută relevantă pentru problemele zilei. Când Biserica și lumea vor fi una, atunci acele zile sunt aproape.”⁷⁸⁵

Dacă Sfânta Scriptură este cartea Bisericii, dată nouă prin puterea lui Dumnezeu, și Biserica este Trupul lui Hristos sau corporația Sa sfântă, atunci caracterul lui Hristos și scopul Lui vor fi determinate din Cuvântul Său. Prin urmare, tot puterea Lui, dată în Carta Sa, determină statutul Bisericii Sale.

„Odată ce biserica a hotărât să intre în domeniul Cezarului prin formarea unei corporații, ea a fost obligată să se supună regulilor Cezarului, sau în acest caz, statutelor Commonwealth-ului Kentucky.”⁷⁸⁶

„După ce au ales să se încorporeze sub legile statului, ar trebui să fie obligați să se conformeze consecințelor actului lor voluntar.”⁷⁸⁷

„Când membrii bisericii au decis să încorporeze trupul lor conform legilor statului Florida, ei s-au supus jurisdicției instanțelor de stat în toate chestiunile de natură corporatistă, precum contabilizarea fondurilor.”⁷⁸⁸

„Se poate face o distincție între o corporație religioasă, care nu este altceva decât o persoană neînsuflețită, o entitate juridică ce posedă doar puteri temporale, și o biserică sau un trup de credincioși... [caz: 93 3 292 Alabama 78; 289 So.2d 584, la p. 586, (1974), Cazuri privind Încorporarea Bisericilor], ori un grup adunat într-o apartenență comună pentru sprijin reciproc și zidire în evlavie, închinare și practici religioase, sau o societate de indivizi uniți în scopuri religioase într-un loc sau locuri determinate (citatele din cazuri omise). Nu este necesar ca grupul sau societatea să fie încorporată pentru a beneficia de clasificarea de „societate religioasă.” Există, și întotdeauna au existat, multe astfel de corpuri neîncorporate. În numeroase situații, o societate există fără a fi o corporație, ca statut temporal sau ca reprezentant al ei.”⁷⁸⁹

„O corporație există prin forța unui act legislativ. Începutul ei și durata puterii ei sunt determinate de lege, iar aceste legi au fluctuat în timp și spațiu. Nu există uniformitate acum între state pe acest subiect. Când se apropie vremea dizolvării ei, fie că va fi desființată și lipsită instantaneu de orice putere, fie că i se va permite să zăbovească cu puteri diminuate sau în scădere până ce se va stinge într-o desuetudine inofensivă, depinde de voința creatorului ei, așa cum este exprimată în actul legislativ. Și cine va avea dreptul să îi conteste existența și măsura puterilor ei este de asemenea determinat de Autorul ființei ei. În Ohio, acea Voie Suverană este exprimată în Legea Generală a Corporațiilor.”⁷⁹⁰

„Prin natura sa, un act de încorporare nu este un contract între corpul corporativ și indivizii care îl compun. Este un pact între guvernul creator, de o parte, și corporația creată, de cealaltă parte. Corporația poate lua sfârșit doar printr-un act al puterii suverane prin care a fost stabilită.

Ea poate fi stinsă, conform legilor noastre, doar de Curtea Generală acționând în cadrul puterii legislative, prin hotărârea unei instanțe competente, sau prin proceduri de renunțare la cartă ori dizolvare conform unui statut.”⁷⁹¹

„O corporație își derivă existența și toate puterile de la Stat și, prin urmare, are doar acele puteri pe care Statul i le-a conferit... Existența corporativă este un privilegiu acordat de suveran în urma respectării unor condiții specificate.”⁷⁹² În cazul Bisericii ca trup (corpus) al lui Hristos, statul era

---

⁷⁸⁵ Sfântul Antonie cel Mare (sec. IV)

⁷⁸⁶ Hollins v. Edmonds, Curtea de Apel din Kentucky, 616, w.2d801

⁷⁸⁷ Gibson v. Munson, 296 Ark. 160 (1988).

⁷⁸⁸ Mathews v. Adams, 520 So.2d 334, la 335 (1988).

⁷⁸⁹ Mordecai Ham Evangelistic Association v. Matthews, 300 Ky. 402, la 406; 189 S.W.2d 524, la 526 (1945).

⁷⁹⁰ Leyman v. Piggly Wiggly, 68 N.E.2d 486 (1944)

⁷⁹¹ Syrian Antiochean St. George's Orthodox Church v. Ghize, 258 Mass. 74, la 81; 154 N.E. 839, la 842 (1927).

⁷⁹² Smith and Roberson's Business Law, paginile 796 și 931, West Publishing Company, 1966

Regele cetățenilor lui Iuda, Mesia, Isus Hristos, Fiul cel Preaînalt al lui David. El singur a întemeiat Biserica.

„O biserică sau o societate religioasă poate exista pentru toate scopurile pentru care a fost organizată, independent de orice încorporare a trupului sub statutele statului; și, este un fapt de notorietate că multe există și nu au fost niciodată încorporate. Pentru promovarea religiei și a carității, ele pot sluji tuturor scopurilor organizației lor și, în general, nu au nevoie de încorporare decât incidental pentru a sprijini aceste obiective. Ele nu se situează în afara protecției legii în ce privește bunurile, din cauza lipsei de încorporare. Este de datoria unei curți de echitate să protejeze astfel de organizații în ceea ce dețin...”⁷⁹³

„...Unde nu există încorporare, cei care se raportează la biserică trebuie să se încreadă, pentru îndeplinirea obligațiilor civile, în onoarea și buna-credință a membrilor.”⁷⁹⁴

„Iar Aceluia care poate să vă întărească, după Evanghelia mea și propovăduirea lui Isus Hristos, potrivit descoperirii tainei ținute ascunse timp de veacuri,” (Romani 16:25)

A stat oare Trupul ferm în credința în Hristos, așa cum am fost avertizați?

„Vegheați, stați tari în credință, purtați-vă ca niște bărbați, întăriți-vă.” (1 Corinteni 16:13)

Oare au ajuns ei să se închine și să cheme numele altuia?

„Nu hulesc ei oare acel Nume bun, care a fost chemat peste voi?” (Iacov 2:7)

Ne-am orbit oare singuri prin mândria și deșertăciunea noastră?

„Să li se întunece ochii, ca să nu vadă, și spinarea lor să se plece mereu.” (Romani 11:10)

Oare chemăm neîncetat Numele Domnului peste tot pământul?

„Dar ce îi răspunde Dumnezeu? Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.” (Romani 11:4)

Ne-am mândrit cu propriile noastre creații și ne-am plecat înaintea lor, închinându-ne, încrezându-ne și punându-ne credința în instituțiile oamenilor?

„Pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ.” (Filipeni 2:10)

Ne plecăm genunchiul în direcția greșită?

„Căci este scris: Pe viața Mea, zice Domnul, tot genunchiul se va pleca înaintea Mea și orice limbă va mărturisi pe Dumnezeu.” (Romani 14:11)

Am dat autoritate asupra a ceea ce este al lui Dumnezeu unei autorități numite de oameni, asemenea lui Cezar?

„Nimeni să nu vă răpească răsplata, printr-o smerenie voită și închinare la îngeri, pătrunzând în lucruri pe care nu le-a văzut, umflat de o mândrie deșartă, firească, și nu ținându-se de Capul, din care tot trupul, prin încheieturi și legături, este hrănit și se ține împreună, crescând cu creșterea pe care o dă Dumnezeu. Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi în lume, vă supuneți la porunci: (Nu atinge! Nu gusta! Nu te atinge!) care toate se pierd prin întrebuițare, după poruncile și învățăturile oamenilor?” (Coloseni 2:18, 22)

Dacă statul, creat de om, înființează corporația, atunci statul este fondatorul și creatorul bisericii corporative.

⁷⁹³ Hundley v. Collins, 13 Alabama 234; 292 Alabama 78; 289 So.2d 584, la 586 (1974)

⁷⁹⁴ Methodist Church of Newark v. Clark (41 Mich. 730, 737)

„Iar Cel ce ne întărește împreună cu voi în Hristos și care ne-a uns este Dumnezeu... căci prin credință stați.” (2 Corinteni 1:21, 24)

Prin încorporarea în stat, Biserica — odinioară întemeiată de Isus Hristos, Regele — este reînființată de un stat nou. Biserica a fost convertită și schimbată. A fost renăscută ca organizație bisericească sub autoritatea unui tată nou.

„RECONVERSIE, substantiv: schimbare, transformare, ajustare, renaștere, reînființare, întoarcere, inversare, regres, transformare...”

„Și a venit la mine unul dintre cei șapte îngeri care aveau cele șapte potire pline cu cele din urmă șapte urgii și a vorbit cu mine, zicând: Vino, îți voi arăta mireasa, soția Mielului.” (Apocalipsa 21:9)

Isus Hristos nu este Tatăl Bisericii, ci mirele, căci Biserica este mireasa lui Hristos. Încorporarea Bisericii în stat, dacă aceasta a fost întemeiată de Hristos, este ca o curvie cu un alt mire, cu o altă autoritate și putere guvernatoare.

„Căci bărbatul este capul femeii, precum Hristos este capul Bisericii, El, Mântuitorul trupului.” (Efeseni 5:23)

Dacă Biserica este mireasa lui Hristos și Trupul Lui Sfânt, una cu El, atunci cum poate permite altei autorități să domnească peste ea? Această relație este stabilită nu pentru că este lege, ci pentru că aduce beneficii sau foloase? Dacă biserica intră de bunăvoie într-o relație cu statul, relație care era rezervată mirelui ei, a comis ea curvie?

„Și femeia era îmbrăcată în purpură și stacojiu, împodobită cu aur, pietre scumpe și mărgăritare, având în mână un potir de aur plin de spurcăciuni și de necurățiile curviei ei.” (Apocalipsa 17:4)

Acele slujitori și preoți care continuă să-și acopere ochii și nu fac deosebire între ce este sfânt și ce este profan, și care conspiră pentru a face pe cei credincioși să se împiedice și să se supună celor care nu sunt ai lui Hristos, trebuie să se pocăiască și să se întoarcă la Calea Sa Sfântă.

„Și cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: Fiul omului, spune-i: Tu ești țara care nu este curățată și pe care n-a plouat în ziua mâniei. Conspirație a prorocilor ei este în mijlocul ei, ca un leu care răcnește și sfâșie prada; ei au devorat suflete, au luat bogății și lucruri scumpe, au făcut mulți văduvi în mijlocul ei. Preoții ei au călcat legea Mea și au pângărit lucrurile Mele sfinte: n-au făcut deosebire între ce este sfânt și ce este profan, n-au învățat pe oameni să facă deosebire între ce este necurat și ce este curat; și și-au întors ochii de la sabatele Mele, și astfel am fost profanat în mijlocul lor.” (Ezechiel 22:23, 26)

Poate exista vreo îndoială că Biserica lui Hristos este scutită și exceptată fără cerere de aplicare?⁷⁹⁵

„Căci ați fost cumpărați cu un preț: proslăviți, deci, pe Dumnezeu în trupul vostru și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 6:20)

Poți justifica să dai lui Cezar ceea ce Hristos a cumpărat?

„Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi oamenilor.” (1 Corinteni 7:23)

Poate exista vreo îndoială că, dacă solicitați o scutire care este deja obligatorie prin excepție divină, intri astfel sub o putere de reglementare strictă care pretinde proprietate asupra bisericii tale și a zeciuielilor tale?

„Dar au fost și profeți mincinoși în popor, cum vor fi și printre voi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii pierzătoare, tăgăduindu-L chiar pe Domnul care i-a răscumpărat, și vor atrage asupra lor o pierzare grabnică.” (2 Petru 2:1)

⁷⁹⁵ Roget's Thesaurus, 765.1: rugăciune... cerere

„Caută să te arăți încercat înaintea lui Dumnezeu, un lucrător care n-are de ce să se rușineze și care împarte drept Cuvântul adevărului.” (2 Timotei 2:15)

„Vă poruncim, fraților, în Numele Domnului nostru Isus Hristos, să vă depărtați de orice frate care umblă în neorânduială și nu după învățătura pe care a primit-o de la noi.” (2 Tesaloniceni 3:6)

În concluzie:

„Chem cerul și pământul ca martori împotriva voastră astăzi, că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul; alege, dar, viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta.” (Deuteronom 30:19)

Dumnezeul care a creat omul și a pus lumea în mișcare are un drept inalienabil de a judeca omul. El i-a oferit omului liberul arbitru pentru a asculta de judecata Lui, a merge singur sau a se

întoarce către dumnezei mai mici. Oamenii se leagă unii de alții pentru a obține sau pentru a susține existența proprie sau a altora. Natura acestor legături poate înrobi națiuni sau le poate elibera.

Oamenii își doresc să creadă că sunt binecuvântați de Dumnezeu sau că sunt slujitorii Lui, dar mulți sunt lucrători ai fărădelegii. În goana după putere, oamenii pot pofti bunurile aproapelui lor, drepturile aproapelui lor, atât cele corporale cât și cele necorporale. Legăturile, legămintele, contractele și constituțiile și loialitatea corespunzătoare pe care o cer, înrobesc oamenii față de voința altora. Legăturile credinței, speranței și carității, precum și legea perfectă a libertății, îi eliberează pe oameni.

Când omul fură, respinge calea lui Dumnezeu, chiar dacă fură de la oameni ca și Cain, care s-au separat de Dumnezeu. Aceștia pot deveni răspunzători față de acei oameni și față de dumnezeii pe care și i-au ales. Când omul fură de la un slujitor sau de la un copil al Dumnezeului celui viu, acel om va da socoteală înaintea DOMNULUI Dumnezeu, Creatorul vieții.

Cuvintele traduse prin „legământ”⁷⁹⁶ apar de aproximativ 300 de ori în Biblie. Un legământ nu este altceva decât o înțelegere între două sau mai multe părți. „... să nu faci legământ cu ei.” (Deuteronom 7:2)

Nu trebuie să facem legămintele nici cu dumnezeii lor.⁷⁹⁷ Cuvântul „dumnezei” aici înseamnă doar „judecători conducători.”

„Să nu faci legământ cu ei, nici cu *judecătorii* lor.” (Exod 23:32)

Legămintele sunt, de asemenea, tratate și alianțe, și nu ar trebui să încheiem contracte, înțelegeri,⁷⁹⁸ alianțe cu oameni care pot face tratate și alianțe în numele nostru. Nu ar trebui să batem palma, să semnăm acorduri și să devenim garanți⁷⁹⁹ pentru datoriile care ne vor pune sub autoritatea unor oameni nelegiuți care fac contrar voinței lui Dumnezeu. Și nici nu ar trebui să poftim bunurile aproapelui nostru prin autoritatea exercitată de oameni care se numesc pe ei înșiși „binefăcători.” Dumnezeu vrea ca noi să trăim în neprihănire ca suflete libere sub El.⁸⁰⁰

Ajungem sub autoritatea lui Cezar pentru că batem palma, prin cereri și prin jurămintele.⁸⁰¹

Nu ar trebui să ne punem sub autoritatea nimănui,⁸⁰² dar dacă mergem sub autoritatea instituțiilor sau guvernelor create de oameni, trebuie să ne ținem cuvântul, să ascultăm și să fim răscumpărați din acea putere străină în neprihănire, nu în răzvrătire. Nu este suficient să fim liberi de autoritatea oamenilor, trebuie să fim liberi și de caracterul oamenilor care fac contrar Caracterului lui Dumnezeu.⁸⁰³

⁷⁹⁶ Strong's Nr. 1285 בְּרִית {berith - ber-eeth'} din 1262 – în sensul de „tăiere” [asemănător cu 1254 – bara = a tăia / a crea]; substantiv feminin 1) legământ, alianță, jurământ 1a) între oameni 1a1) **tratată, alianță, înțelegere între indivizi** 1a2) **constituție, ordin regal** (de la rege către supuși) 1a3) **acord** / înțelegere reciprocă 1a4) alianță de prietenie 1a5) alianță matrimonială 1b) între Dumnezeu și om 1b1) alianță de prietenie spirituală 1b2) legământ divin, adesea cu semne sau simboluri (ex: curcubeul, sabatul, tăierea împrejur) 2) expresii frecvente 2a) încheierea unui legământ 2b) păzirea unui legământ 2c) încălcarea unui legământ

⁷⁹⁷ Strong's Nr. 0430 אֱלֹהִים {Elohim - el-o-heem'} plural al lui Strong's 433 – El (Dumnezeu, puternic); substantiv masculin plural 1) (Plural) 1a) conducători, judecători, ființe cu autoritate...

⁷⁹⁸ „Și să nu faceți legământ cu locuitorii acestei țări...” (Judecători 2:2)

⁷⁹⁹ „Să nu fii dintre cei care bat palma, dintre cei care se pun chezași pentru datorii.” (Proverbe 22:26)

⁸⁰⁰ „Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care v-am scos din țara Egiptului, ca să nu fiți robii lor; am rupt legăturile jugului vostru și v-am făcut să mergeți cu fruntea sus.” (Levitic 26:13)

⁸⁰¹ „Dar Eu vă spun: să nu jurați nicidecum, nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu; Nici pe pământ, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea Marelui Împărat. Nici pe capul tău să nu juri, fiindcă nu poți face un singur fir de păr alb sau negru. Ci vorba voastră să fie: Da, da; Nu, nu: ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău.” (Matei 5:34–37)
„Dar mai presus de toate, frații mei, să nu jurați, nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun alt fel de jurământ; ci da-ul vostru să fie da și nu-ul, nu, ca să nu cădeți sub judecată.” (Iacov 5:12)

⁸⁰² „Toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate lucrurile îmi sunt îngăduite, dar nu mă voi lăsa stăpânit de nimic.” (1 Corinteni 6:12)

⁸⁰³ „Petru și ceilalți apostoli au răspuns: Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni.” (Fapte 5:29)

Oamenii au dorit darurile, gratificațiile și beneficiile oamenilor, „delicatețurile stăpânilor” și ajutoarele oferite de sistemele omenești care oferă acele beneficii pe seama aproapelui. Prin aceasta, ei s-au vândut în slujba dumnezeilor falși. Ca și frații lui Iosif, ei au poftit bunurile aproapelui lor și, prin ambuscade democratice, s-au predat în robie. Încrezându-se în mincinoși, au fost predați în robie și, prin lăcomie, au fost cumpărați și vânduți ca mărfuri, resurse umane.

„În lăcomia lor, cu vorbe înșelătoare, vor face din voi o marfă; osânda lor nu zăbovește, și pierzarea lor nu dormitează.” (2 Petru 2:3)

Nu tiranii de la conducerea guvernelor îi asupresc pe oameni, ci tirania scrisă în inimile oamenilor⁸⁰⁴ care nu au urechi să audă avertismentele lui Dumnezeu.⁸⁰⁵ Există multe unelte ale statului, sisteme sociale și metode omenești care pot arăta consimțământul și subordonarea ta, dar niciuna nu este mai periculoasă decât propria noastră gură, mâna leneșă și inima lacomă.⁸⁰⁶ Negustorii pământului au cumpărat totul, inclusiv sufletele oamenilor.⁸⁰⁷ Oamenii au mâncat la mesele celor nelegiuți și au adunat roadele sudoarei și sângelui fraților lor, spre osânda propriilor suflete.⁸⁰⁸ Ei au mâncat orbește până s-au săturat și au fost prinși în cursă.⁸⁰⁹

Care este soluția?

Nu prin cunoștința oamenilor, nici prin informațiile găsite în aceste pagini sunt salvați bărbații și femeile de la iluziile și amăgirile oferite de o lume care s-a întors de la înțelepciunea DOMNULUI.⁸¹⁰ Este prin cunoașterea Tatălui nostru Sfânt din Ceruri, săpată în inimile și mințile noastre. Prin această cunoaștere a Lui, a identității, Numelui și caracterului Său, putem începe să ne încredem în voia Sa. Prin ascultarea noastră credincioasă de voia Sa, ca făptuitori ai Cuvântului Său, suntem făcuți una cu El, Cel care ne-a creat.⁸¹¹

Yeshua, Isus Hristos, ne-a câștigat ocazia de a fi altoiți în Împărăția lui Dumnezeu, întemeiată de El pe pământ, care a fost — și este încă — la îndemână. Prin harul Mielului princiar, care a biruit fiara lumii ordonate a omului, lumea lui Satan, potrivnicul, acum putem găsi mântuire în statutul și numirea Lui princiară. Din nou, putem fi altoiți în Pomul Vieții, având statutul nostru ca supuși ai Lui. Pe măsură ce ne pocăim de deșertăciunea cunoașterii binelui și răului și ne întoarcem ca slujitori ascultători să facem voia Tatălui nostru, El ne va îmbrățișa ca pe adevărații Săi copii, care erau pierduți și acum sunt găsiți.

---

⁸⁰⁴ „Domnul i-a zis lui Samuel: Ascultă glasul poporului în tot ce-ți spune; căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine M-au lepădat, ca să nu mai domnesc peste ei.” (1 Samuel 8:7)

⁸⁰⁵ „Acesta va fi felul împăratului care va domni peste voi: vă va lua fiii... îi va face slujitorii lui, unelte de război... vă va lua fiicele... vă va lua câmpurile... va lua... va lua... și veți fi robii lui. Și veți striga în ziua aceea... dar Domnul nu vă va asculta în ziua aceea.” (parafrazare din 1 Samuel 8:11–18)

⁸⁰⁶ „Când stai la masă cu un stăpân, ia seama bine ce ai dinaintea ta; Pune-ți cuțitul la gât, dacă ești un om lacom. Nu pofti bunătățile lui, căci sunt o hrană înșelătoare.” (Proverbe 23:1,3)

⁸⁰⁷ „Pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei desfrânării ei, și împărății pământului au desfrânat cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit din desfătărilor ei.” (Apocalipsa 18:3)

⁸⁰⁸ „Și lumina lămpii nu va mai străluci în tine, și glasul mirelui și al miresei nu se va mai auzi în tine; pentru că negustorii tăi erau mai-marii pământului, și prin vrăjitoria ta au fost amăgite toate neamurile.” (Apocalipsa 18:23)

⁸⁰⁹ „Masa lor să le fie întinsă ca o cursă înaintea lor și spre răsplătire să le fie o capcană.” (Psalm 69:22)

„Și David zice: Masa lor să li se prefacă într-o cursă, într-o capcană, într-un piedică și într-o răsplătire pentru ei.” (Rom. 11:9)

⁸¹⁰ „De aceea și Eu le voi alege amăgirile lor, și voi aduce peste ei lucrurile de care se tem; pentru că, atunci când am chemat, n-au răspuns, când am vorbit, n-au ascultat; ci au făcut ce este rău înaintea ochilor Mei și au ales ce nu-Mi place.” (Isaia 66:4)

⁸¹¹ „Vă rugăm, fraților, cu privire la venirea Domnului nostru Isus Hristos și la strângerea noastră laolaltă cu El, Să nu vă lăsați clătinați repede în mintea voastră, nici să vă înspăimântați, nici prin duh, nici prin cuvânt, nici prin epistolă ca venind de la noi, ca și cum ziua Domnului ar fi și venit.”

„Nimeni să nu vă amăgească în niciun chip. Căci ziua aceea nu va veni până nu va veni mai întâi lepădarea de credință și să se descopere omul fărădelegii, fiul pierzării.” (2 Tesaloniceni 2:1,3)

Trebuie să iertăm deșertăciunea, judecățile și fărădelegile altora față de noi, ca să putem fi și noi iertați de nelegiuirea noastră, de aroganță și de mândrie. În smerenia noastră, vom fi călăuziți înapoi la căile Celui care ne-a creat. Toți, în afară de câțiva, au fost înșelați — și chiar și ei ar fi fost pierduți dacă nu era harul Celui Preaînalt.⁸¹²

'Biserică' și 'Congregație.' O biserică este alcătuită din cei care sunt participanți activi, care au făcut o mărturisire publică a credinței și care sunt uniți printr-o legătură religioasă de bunăstare spirituală comună. Este trupul spiritual, nu cel legal. Însă o societate religioasă sau o congregație, conform statutului, este o asociație voluntară de persoane, în general, dar nu neapărat, în legătură cu o biserică propriu-zisă, unite cu scopul de a avea un loc comun de închinare și de a asigura un învățător adecvat care să-i instruiască în doctrine și îndatoriri, etc.⁸¹³

Religia curată⁸¹⁴ este adunarea în numele lui Hristos cu scopul de a avea grijă unii de alții în dragoste, „neîntinați de lume.” Cum putem face o „mărturisire publică” a acestei religii neîntinate? Există multe idei care s-au strecurat în gândirea Bisericii moderne și care trebuie scoase la lumină pentru ca să putem căuta împărăția și neprihănirea lui Dumnezeu.

Să ne trezim?

Trebuie să dormim pentru totdeauna? Există un timp pentru a ne trezi?⁸¹⁵ Ce oră este?⁸¹⁶ Nu toți au ales pentru o vreme să trăiască în confortul acestei puternice amăgiri, ci au respins această falsă siguranță pentru a căuta, în ascultare față de Tatăl, harul și moștenirea promise din vremuri străvechi, care să se manifeste pe pământul lui Dumnezeu.⁸¹⁷

„...Deșteaptă-te tu care dormi, scoală-te dintre cei morți și Hristos te va lumina.” (Efeseni 5:14)

Oare, după ce ne trezim, să continuăm să participăm și să rămânem într-un legământ al fărădelegii? Nu ar trebui să căutăm o cale mai bună, chiar dacă trebuie să facem cărămizi fără paie și să adunăm spice noaptea în câmp, asemenea lui Israel în țara Egiptului? Nu ar trebui să căutăm Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și să punem masa Lui ca toți să mănânce?

„Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer și Dumnezeu Și-a adus aminte de neleguirile ei.” (Apocalipsa 18:4-5)

L-a făcut Dumnezeu Tatăl pe om ca acesta, în robie, să slujească oamenilor? Oare am vândut moștenirea Tatălui nostru ceresc pentru un blid de linte și pentru beneficiile unui rege care stăpânește peste popor?

Împărăția cerurilor nu este pentru mincinoși și răzvrățiți. Este pentru cei care prețuiesc drepturile celorlalți la fel de mult ca pe ale lor. Trebuie să-i căutăm pe aceia care au ochi să vadă și

⁸¹² „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, și vor face semne și minuni, ca să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.” (Marcu 13:22)

⁸¹³ Dosar nr. 89-1281, Curtea de Apel din Wisconsin, *Waushara County v. Graf*, 157 Wis. 2d 539; 461 N.W.2d 143; 1990

⁸¹⁴ „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu și Tatăl este aceasta: să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume.” (Iacov 1:27)

⁸¹⁵ „Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce timp trăim: este ceasul să vă treziți din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut.” (Romani 13:11)

⁸¹⁶ „Treziți-vă spre neprihănire și nu păcătuiți; pentru că unii nu cunosc pe Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.” (1 Corinteni 15:34)

⁸¹⁷ „Deci, întreb: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci și eu sunt israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Benjamin. Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu știți ce zice Scriptura despre Ilie? Cum se plânga lui Dumnezeu împotriva lui Israel, zicând: Doamne, au omorât pe prorocii Tăi și Ți-au dărâmat altarele; eu am rămas singur și-mi caută viața. Dar ce-i răspunde Dumnezeu? Mi-am păstrat șapte mii de bărbați care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal. Tot așa și în vremea de față este o rămășiță aleasă prin har... Ce urmează dar? Israel n-a căpătat ce căuta; dar aleșii au căpătat, iar ceilalți au fost împietriți, după cum este scris: Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi să nu vadă și urechi să nu audă, până în ziua de azi. Și David zice: Masa lor să le fie întinsă ca o cursă, o capcană, un obstacol și o răsplătire pentru ei; Să li se întunece ochii, ca să nu vadă, și spinarea să le fie mereu plecată.” (Romani 11:1-10)

urechi să audă, precum și dorința și râvna de a face voia Tatălui în conformitate cu Hristos, nu doar în răzvrătire împotriva oamenilor.

„Străbateți ulițele Ierusalimului, uitați-vă și căutați în piețele lui, să vedeți dacă se găsește un om, dacă este unul care să facă dreptate, care să caute adevărul, și voi ierta cetatea. Chiar dacă ei zic: ‘Viu este Domnul!’, cu toate acestea jură strâmb.”

„Doamne, ochii Tăi nu sunt ei îndreptați spre adevăr? Tu i-ai lovit, dar nu i-a durut; i-ai nimic, dar n-au vrut să primească mustrare. Și-au învățat fața mai tare decât o stâncă, n-au vrut să se întoarcă.”

„Atunci am zis: ‘Aceștia sunt doar cei sărmani; sunt neștiutori, pentru că nu cunosc calea Domnului, judecata Dumnezeului lor.’”

„Mă voi duce deci la cei mari și le voi vorbi, căci ei cunosc calea Domnului, judecata Dumnezeului lor; dar și ei au sfărâmat jugul și au rupt legăturile.”

„De aceea îi va ucide un leu din pădure, un lup de seară îi va pustii, un leopard va sta la pândă lângă cetățile lor; toți cei ce vor ieși vor fi sfâșiați, căci fărădelegile lor sunt multe și abaterile lor s-au înmulțit.”

„Cum să te iert? Copiii tăi M-au părăsit și jură pe dumnezei care nu sunt dumnezei. Eu i-am săturat, dar ei au preacurvit și s-au dus în cete în casele desfrânatelor.” (Ieremia 5:1, 7)

Dumnezeu știe că libertatea este bună pentru suflet. Dreptul de a alege este sângele pocăinței. Suntem iertați pe măsură ce iertăm. Lumea oamenilor nu iartă precum Hristos. Trebuie să alegem să-i eliberăm pe ceilalți de propriile noastre dorințe, poftă și chiar nevoi reale. Trebuie să alegem calea dreaptă a carității și speranței prin exercițiul zilnic al credinței. Libertatea celorlalți este esențială pentru creșterea virtuții în inimile noastre; alegerea unei alte căi aduce propria condamnare și pedeapsă.

„Rămâneți, dar, tari în libertatea cu care ne-a făcut Hristos liberi și nu vă prindeți din nou în jugul robiei.” (Galateni 5:1)

„Dar acum El a căpătat un slujitor mai bun, cu cât este și Mijlocitorul unui legământ mai bun, care a fost întemeiat pe făgăduințe mai bune. Căci, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost căutat loc pentru al doilea. Căci, muștrându-i, le zice: ‘Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda;’” „Nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână să-i scot din țara Egiptului; pentru că n-au rămas în legământul Meu și Eu nu M-am îngrijit de ei, zice Domnul. Dar acesta este legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor, le voi scrie în inimile lor. Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și nu va mai învăța fiecare pe aproapele său sau pe fratele său, zicând: ‘Cunoaște-L pe Domnul!’ pentru că toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Căci le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor.” (Evrei 8:6, 12)

Despre coperta cărții *Legămintele Zeilor*

Flautistul din Hamelin, schiță de George John Pinwell, înfățișează un călător colorat care avea o abilitate stranie de a fermeca toate ființele vii cu armoniile sale vrăjite. Când cetățenii orașului Hamelin au fost invadați de șobolani, Flautistul le-a făcut o ofertă: avea să scape orașul de dăunători – contra cost. O înțelegere a fost făcută, un contract a fost încheiat.

Credincios cuvântului său, Flautistul a scos fluierul și a cântat o melodie de care șobolani nu s-au putut împotrivi. Ritmul aceluși cântec i-a atras, făcându-i să-l urmeze prin toate străzile din Hamelin până la râul Weser. Mergând în apele adânci, continuând să cânte acea muzică misterioasă, toți șobolani l-au urmat fără ezitare și s-au înecat.

Cetățenii și conducerea orașului Hamelin ar fi putut să-și curețe casele de acea plagă prin propriile eforturi dacă ar fi fost la fel de preocupați de casele vecinilor lor, precum erau de ale lor. Dar au ales să abdice de la acea responsabilitate.

Odată cu lenea vin lăcomia și avariția, care i-au ispitit pe oameni să refuze plata promisă Flautistului, încălcând astfel termenii înțelegerii. Însă termenii și condițiile contractului aveau să fie respectate – datoria dorinței lor avea să fie plătită, fie în bani, fie în sânge. Oamenii din Hamelin aveau să plătească pentru necinstea lor cu cele mai prețioase posesiuni ale lor. Flautistul a cântat un nou cântec și a condus copiii orașului într-un munte, unde părinții lor nu i-au mai văzut niciodată.

Se repetă oare povestea Flautistului din Hamelin în societatea de astăzi? Au delegat oamenii responsabilitățile lor date de Dumnezeu unor profesioniști care se numesc binefăcători? Au făcut ei înțelegeri și au devenit garanți pentru datorii cu acei așa-zisi binefăcători care își exercită autoritatea unii peste alții? Vor plăti oare cu viețile fiilor și fiicelor lor?

„Și prin lăcomie și cu cuvinte amăgitoare vă vor face marfă; osânda lor de multă vreme nu zăbovește, și pieirea lor nu dormitează... Având ochii plini de preacurvie și nesățioși de păcat; momind sufletele nestatornice; inima lor deprinsă la lăcomie; copii blestemați.” 2 Petru 2:3, 14

„Fii și fiice vei naște, dar nu te vei bucura de ei, căci vor merge în robie.” Deuteronom 28:41

Cine poate răscumpăra poporul de păcatul lenei și al avariției pentru a-și salva copiii?

„Ce înțelegere poate fi între templul lui Dumnezeu și idoli? Căci voi sunteți templul Dumnezeului celui viu, după cum a zis Dumnezeu: Voi locui și voi umbla în ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. De aceea: Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice, zice Domnul Atotputernicul.” 2 Corinteni 6:16, 18

Despre autor

Fratele Gregory s-a născut în America în anul 1948. Tatăl său a fost avocat practicant, iar mama sa a fost fiica unor imigranți norvegieni. A crescut în sud-estul statului Texas, unde a urmat o școală privată.

În tinerețe, a intrat la seminar, unde a studiat latina, greaca și teologia. În cursul studiilor, a început să înțeleagă scopurile și practicile unice ale Bisericii timpurii. Părți ale acestui „puzzle” au fost ascunse timp de secole în biblioteci antice, umbrite de părtinirea istoricilor, acoperite de doctrine și dogme impuse de oameni, uitate din cauza distragerilor societății moderne. Odată ce aceste adevăruri simple și contextul lor istoric și lingvistic sunt dezvăluite, *Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, care este aproape, și neprihănirea lui Dumnezeu* pot începe să se deschidă.

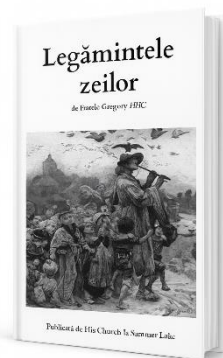
Această căutare a adevărului i-a oferit o percepție iconoclastă asupra legii, istoriei, limbajului și a opiniei moderne despre profeți. În timp ce dărâmă altarele superstiției și îndepărtează erorile și falsurile, plinătatea Evangheliilor Împărăției este descoperită printr-o examinare revelatoare a ritualurilor, riturilor și religiilor.

Gregory este autorul mai multor cărți, zeci de broșuri, înregistrări audio și video. A apărut la radio și televiziune predicând *Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu* care este la îndemână, precum și legea perfectă a libertății aflată la îndemâna noastră. Cărțile sale controversate includ *The Covenants of the gods* (Legămintele zeilor), *Thy Kingdom Comes* (Împărăția Ta vine), *The Free Church Report*, *The Higher Liberty* (Libertatea Superioară) și *Contract, Covenants and Constitution* (Contract, Legămintele și Constituția), care toate contribuie la o nouă perspectivă și luminează asupra Împărăției lui Dumnezeu și relației omului cu Dumnezeu, Creatorul, și cu zeii acestei „lumi.”

Căsătorit din 1973, este tatăl a șase copii și bunic al unui număr în creștere de nepoți. Locuiește în prezent lângă Summer Lake, Oregon, unde continuă să-și îngrijească familia, supraveghind formarea și edificarea Bisericii întemeiate de Hristos. *His Holy Church* (Sfânta Sa Biserică) se află în inimile și mințile celor care caută Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Sa cu toată inima, mintea și sufletul și care își iubesc aproapele ca pe ei înșiși.

Publicații Disponibile

Legămintele zeilor

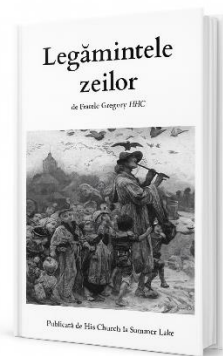

Legămintele zeilor este o expunere iconoclastă, dezvăluind o apologie unică a profeților și a scopului lor. Examinează natura contractuală a guvernelor oamenilor printr-o progresie de precepte legale în contextul istoriei, limbii și legii, în cadrul relației lor cu textele biblice antice.

Cecil B. DeMille întreba în filmul *Cele Zece Porunci*: „Sunt oamenii proprietatea statului? Sau sunt suflete libere sub Dumnezeu? Aceași luptă continuă în întreaga lume.”

Deșertăciunea îl înclină pe om să dea vina pe alții pentru starea sa nedorită, „dar cel leneș va fi supus birului”. Dacă dorești să fii eliberat, atunci trebuie să vrei să cunoști întregul adevăr și atunci: „Să nu faci legământ cu ei, nici cu dumnezeii lor.” (Exod 23:32)

Raportul Bisericii Libere

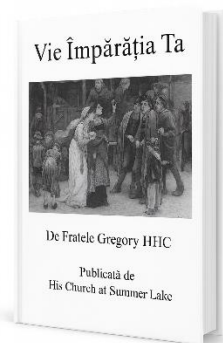

Raportul Bisericii Libere prezintă o cale unică pentru Biserica modernă, conform naturii Bisericii din primul secol, explicând datoria și scopurile acelei instituții rânduite de Hristos. În timp ce Roma decădea sub inflație necontrolată, guvern corupt, lege marțială și nesfârșite amenințări de război, creștinii au găsit o alternativă la oamenii care „se numeau binefăcători, dar care exercitau autoritate unii asupra altora.”

Creștinii timpurii știau că drepturile și responsabilitățile sunt indivizibile. Ei căutau dreptul de a fi conduși de Dumnezeu, mărturisind un alt Rege, pe Isus, prin faptul că își reluau responsabilitatea de a se governa singuri, prin serviciul unor slujitori „chemați afară”, care trăiau în lume, dar nu erau din lume.

Drepturile lor erau acordate de Dumnezeu. Beneficiile guvernării lor veneau printr-o rețea divină instituită în inimile și mințile lor prin credință, speranță și caritate, sub legea desăvârșită a libertății, ca jertfă (Qorban), în timp ce mamona nedreaptă falimenta societatea romană.

Vie Împărăția Ta

Vie Împărăția Ta este o examinare a stăpânirii lui Dumnezeu din generație în generație, de la Avraam până la Biserica timpurie. Curăță o fereastră a istoriei pentru a dezvălui ce făceau cu adevărat Avraam, Israelul timpuriu și creștinii primari și cum au început să greșescă.

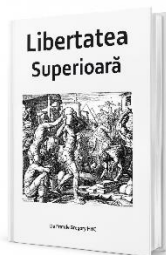
Avraam, Moise și Isus au promovat un sistem de autogovernare care elibera oamenii și îi păstra suflete libere sub Dumnezeu, în ciuda urgiilor Egiptului, a greutăților din pustie, a apostaziei fariseilor și a declinului și prăbușirii Imperiului Roman.

Preceptele acelei credințe, disciplina spirituală a inimii și minții lui Hristos, călăuzind poporul în voia Tatălui, au protejat și susținut societăți credincioase în libertate, pentru cei care caută cu adevărat domnia lui Dumnezeu și dreptatea Sa.

„Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.” (Matei 6:10)

Libertatea Superioară

Libertatea Superioară este o examinare iconoclastă a lui Romani 13 și a altor învățături înșelătoare care acuză Biserica modernă, dezvăluind o evanghelie mai deplină a Împărăției pentru această lume și pentru cea viitoare. Avertismentele constante ale profeților și scopul Bisericii rânduite de Hristos ca o formă de guvernare aruncă o nouă lumină asupra apostaziei moderne.

Adevărul simplu este că Dumnezeu te-a făcut să fii suflet liber, slujindu-I în Duh și Adevăr, în contrast cu cei care fac contrar căilor lui Dumnezeu și fac Cuvântul Său fără putere, aducându-te din nou în robia multor dumnezei ai lumii prin erezii pierzătoare.

Înarmează-te cu Adevărul Său care te va elibera.

Contracte, Legăminte și Constituții

Contracte, Legăminte și Constituții dezvăluie natura contrastantă a unui guvern liber și a celor întemeiate prin contract. Aduce Constituția originală a Statelor Unite în context istoric și schimbarea guvernului american modern într-o perspectivă unică.

De asemenea, analizează în detaliu interdicția biblică privitoare la guvernarea prin contract; elementele delegate biblic pentru constituții; și datoria și robia care rezultă întotdeauna din eșecul de a respecta preceptele lui Dumnezeu.